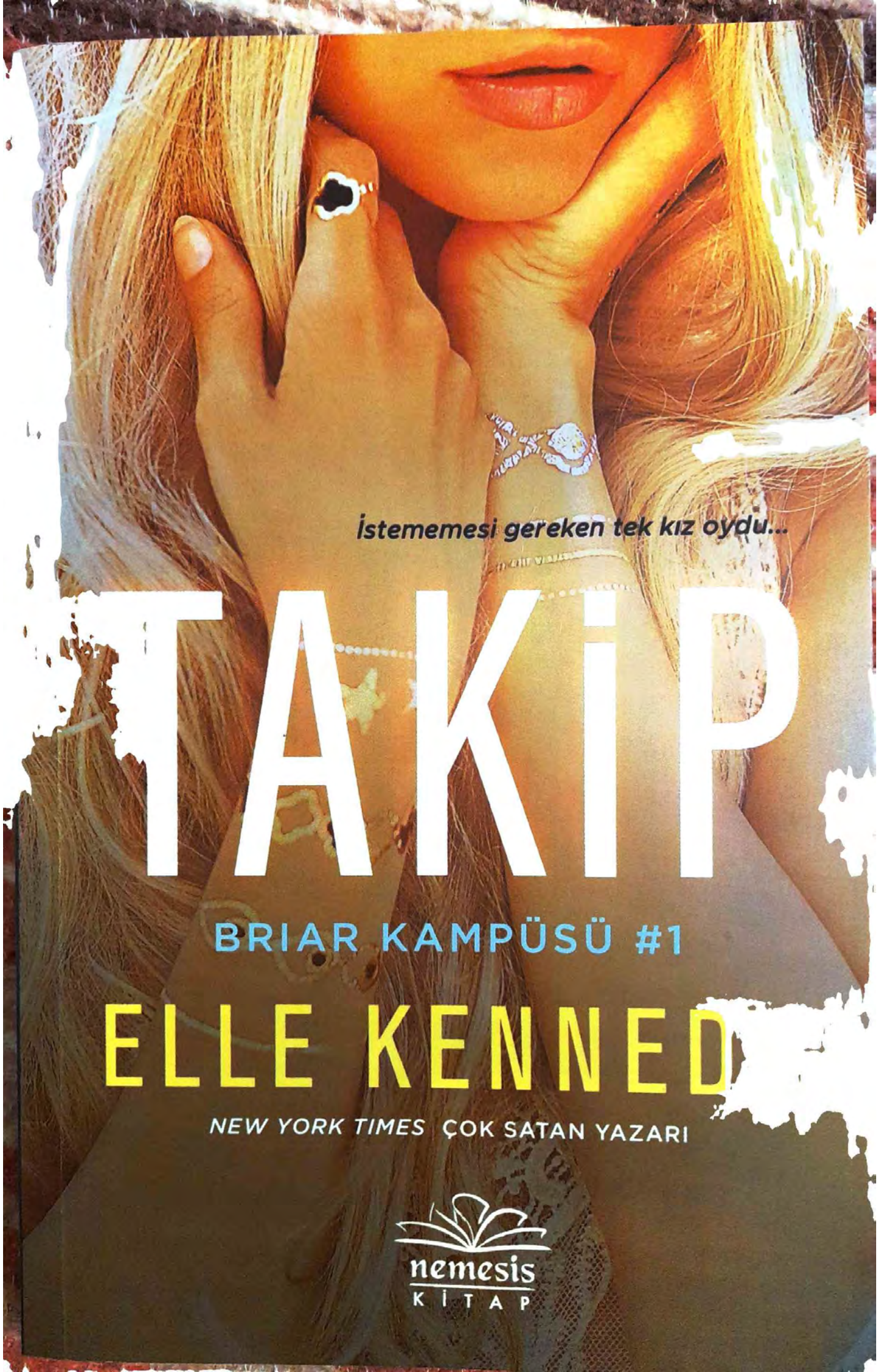

İstememesi gereken tek kız oydu...
TAKİP
BRIAR KAMPÜSÜ #1
ELLE KENNED
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
nemesis
KİTAP

TAKİP

ELLE KENNEDY

Çeviren: Gülfem Çırak

nemesis
KİTAP

1

SUMMER

"Şaka mı bu?" Yargılayan gözlerle beni izlemekte olan beş kıza ağzım bir karış açık halde bakakalmıştım. Kızların ten, saç ve göz renkleri farklıydı ama yüz ifadeleri tıpatıp aynı olduğu için onları birbirinden ayıramıyordum. Aldıkları haber karşısında yıkılmış gibi görünüyorlardı ama taktıkları sahte pişmanlık maskelerinin altından kibirleri o kadar belli oluyordu ki...

Bu durumdan resmen keyif alıyorlardı.

"Üzgünüm, Summer ama şaka değil." Kaya bana acıyormuş gibi gülümsedi. "Değerler Komitesi olarak biz, Kappa Beta Nu'nun itibarını fazlasıyla ciddiye alırız. Bu sabah Ulusal Kurul'dan haber aldık..."

"Ah, gerçekten mi? Haber aldınız, ha? Telgraf mı gönderdiler?"

Kaya alaycı yorumumu anlamamıştı. "Hayır, e-posta gönderdiler," diye cevap verdi, parlak saçlarını omzunun arkasına atarken. "Kardeşlik birliğinin tüm üyelerinin, onlar tarafından konmuş davranış değerlerine uymaları gerektiğini, yoksa Ulusal Kurul'daki statümüzü kaybedeceğimizi hatırlattılar."

"Statümüzü korumak *zorundayız*," diye araya girdi Bianca. Gözleriyle bana yalvarıyordu. Karşımdaki beş sürtüğün arasında en makul sayılabilecek olan oydu.

"Özellikle de Daphne Kettleman'a olanlardan sonra," diye ekledi adını anımsayamadığım bir kız.

Merakıma engel olamadım. "Daphne Kettleman'a ne oldu ki?"

"Alkol zehirlenmesi," diyen dördüncü kız –sanırım adı Hailey'ydi– konuşurken sesini iyice alçaltmış ve Kappa malikânesinin oturma odasını dolduran antika mobilyaların arasında dinleme cihazı olduğunu düşünürmüş gibi etrafına bakmıştı.

"Midesinin yıkanması gerekti," dedi isimsiz kız neşeli bir şekilde. Daphne Kettleman'ın neredeyse ölecek olması bu kızı sevindirmiş miydi yani?

"Daphne'yi konuştuğumuz yeter," dedi Kaya sert bir sesle. "Onun konusunu açmamalıydın, Coral..."

Coral! Doğru ya. İsimsiz kızın ismi buydu. Daha on beş dakika önce adını bana söylemiş olduğunu hatırlayarak kendimi ahmak gibi hissettim.

Tanrı aşkına. Sırf midesini yıkatmak zorunda kaldı diye kızcağıza Voldemort muamelesi yapıyorlardı. Briar Üniversitesi'nin Kappa Beta Nu birliği, kesinlikle Brown Üniversitesi'ndekinden çok daha sertti.

Buradaki sorunum şuydu: Daha malikâneye taşınmadan beni kovuyorlardı.

"Bu kişisel bir mesele değil," diye devam etti Kaya, teselli etmek ister gibi sahte bir tebessüm daha atarak. "İtibarımız bizim için çok önemli ve sen burada bir vâris olarak bulunsan da..."

"Başkan vârisi olarak," diye belirttim. *Bu da sana kapak olsun, Kaya!* Annem, üniversite üçüncü ve dördüncü sınıflarda okurken Kappa başkanıydı. Anneannem de öyle. Heyward kadınları ve Kappa Beta Nu birliği arasındaki ilişki, Hemsworth erkekleri ve karın kasları arasındaki ilişkiden farksızdı.

"*Vâris* olarak," diye tekrar etti kız. "Ancak ecdattan kalma bağlara eskisi kadar harfiyen uymuyoruz artık."

Ecdattan kalma bağlar mı? Kim böyle konuşurdu ki? Bu kız zaman yolculuğu falan mı yapıyordu acaba?

"Dediğim gibi, bizim kurallarımız ve politikalarımız var. Ve sen, Brown'dan pek de iyi şartlar altında ayrılmadın."

"Ben oradaki Kappa'dan atılmadım," diye karşı çıktım. "Okuldan atıldım."

Kaya bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Ülkedeki en iyi üniversitelerin birinden atılmak, senin gözünde gurur duyulacak bir şey mi?"

"Hayır, bununla gurur duymuyorum. Demek istediğim şu ki teknik olarak ben hâlâ bu birliğin üyesiyim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Öyle olabilir ama üye olman, bu malikânede yaşayabileceğin anlamına gelmez." Kaya beyaz tiftik kazağının önünde kollarını kavuşturdu.

"Anlıyorum," diyerek onun duruşunu taklit ettim. Fakat onun aksine ben bacak bacak üstüne atmıştım.

Kaya'nın imrenen bakışları siyah, süet Prada çizmelerime doğru kaydı. Bunları, Briar'a kabul edilmemi kutlamak için anneannem hediye etmişti. Dün gece paketi açtığımda bayağı gülmüştüm çünkü anneannem Celeste'in, diğer okulumdan atıldığım için Briar'a başladığımı anladığından emin değildim. Gerçi

bence biliyordu ama umursamıyordu. Prada giymek için her türlü bahaneyi kullanabilecek olan anneannem benim ruh eşimdi.

"Peki," diye devam ettim, sesime biraz keskinlik katarak. "Eşyalarımı toplayıp Manhattan'dan buraya *gelene kadar* bana bunu söylemeyi akıl edemediniz, ha?"

Suçlu görünme inceliğini gösteren bir tek Bianca oldu. "Gerçekten üzgünüz, Summer. Ama Kaya'nın da dediği gibi Ulusal Kurul, bizimle daha bu sabah temasa geçti. Biz de oy kullandık ve..." Hafifçe omuz silkti. "Kusura bakma."

"Yani oy kullandınız ve burada yaşamama izin veremeyeceğinize karar verdiniz."

"Evet," dedi Kaya.

Diğerlerine baktım. "Hailey?"

"Halley," diye düzeltti kız, buz gibi bir sesle.

Aman, neyse. İsimlerini hatırlamak zorunda mıydım sanki? Daha birkaç dakika önce tanışmıştık. "Halley." Onun yanındaki kıza baktım. "Coral." Ardından da diğerine döndüm. Kahretsin. Bunun ismi hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Laura?"

Kız, "Tawny," dedi sert bir sesle.

Vurdu, gol olmadı! "Tawny," diye tekrar ettim özür diler gibi bir tonla. "Bu konuda emin misiniz?"

Üç kız da kafa salladılar.

"İyi. Zamanımı harcadığınız için sağ olun." Kalkıp saçlarımı omzumun arkasına attım ve kırmızı kaşmir atkımı boynuma dolamaya başladım. Bu Kaya'yı sinir ediyormuş gibi göründüğü için hareketlerime daha da abartı katıyordum.

"Böyle dramatik olmayı kes," diye emir verdi Kaya, eleştirici bir sesle. "Ve eski evini yakıp kül etmiş olmanın suçlusu *bizmişiz* gibi davranma. Bir *kundakçıyla* yaşamak istemediğimiz için kusura bakma."

Öfkeme hâkim olmak için çabaladım. "Ben hiçbir şeyi yakıp kül etmedim."

"Brown'daki kız kardeşlerimiz öyle demedi ama." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse, on dakika sonra bir ev toplantımız var. Artık gitmen gerek."

"Yine mi toplantı? Bak sen şu işe! Programınız ne kadar da dolu!"

"Bu akşam, para toplamak için bir Yılbaşı Arifesi hayır etkinliği düzenleyeceğiz," dedi Kaya resmi bir tavırla.

Ah, ne anlayışsızdım. "Bu hayır etkinliği ne için?"

"Ah," dedi Bianca süklüm püklüm. "Malikânenin bodrum katını yenilemek için para topluyoruz."

Aman Tanrım. Hayır etkinliğini *kendileri* için mi düzenliyorlardı yani? "O halde hemen toplantınıza yetişin siz." Alaycı bir gülümseme takınıp parmaklarımı kaygısızca sallayarak odadan çıktım.

Koridora vardığımda gözyaşlarının gözlerimi yakmaya başladığını hissettim.

Kahrolası kızlar. Ne onlara ne de aptal kardeşliklerine ihtiyacım yoktu.

"Summer, bekle."

Bianca ön kapıda bana yetişti. Yüzüme çabucak bir tebessüm yerleştirip gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı yok ettim. Beni ağlarken görmelerine asla izin vermeyecektim. Neyse ki bavullarımı arabada bırakıp içeri sadece büyük kol çantamla girmiştim. Tüm çantalarımı tek tek arabaya geri taşımak çok aşağılayıcı olurdu yoksa.

"Dinle," dedi Bianca, neredeyse onu duyamayacağım kadar kısık sesle. "Kendini şanslı saymalısın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evsiz kaldığım için mi? Tabii, çok iyi hissediyorum gerçekten."

Kız gülümsedi. "Senin soyadın Heyward-Di Laurentis. Asla evsiz kalmazsın sen."

Mahcupça gülümsedim. Doğru söylüyordu.

"Ama ciddiyim," diye fısıldadı. "Burada yaşamak istemezsin." Badem gözleri odanın kapısına doğru döndü. "Kaya bir eğitim çavuş gibi. Bu, Kappa başkanı olarak ilk yılı ve güç gösterisi yapmaya bayılıyor."

"Fark ettim," dedim kuru bir sesle.

"Daphne'ye yaptıklarını görmeliydin! Sorunun alkol olduğunu söylüyor ama aslında onun eski arkadaşı Chris'le yattığı için Daph'i kıskanıyordu. Bu yüzden hayatını mümkün olduğunca zorlaştırdı. Bir hafta sonu Daphne burada yokken kazara..." Bunu söylerken parmaklarını kaldırıp tırnak işareti yapmıştı. "... onun kıyafetlerinin hepsini geleneksel giysi hayrına bağışladı. Daph sonunda pes edip buradan taşındı."

Bu cehennem çukurundan kurtulmasını sağladığı için alkol zehirlenmesinin Daphne Kettleman'ın başına gelen en iyi şey olduğunu düşünmeye başlamıştım artık.

"Her neyse, zaten burada yaşayıp yaşamamak benim için önemli değil. Senin de dediğin gibi ben bir yer bulurum." Yıllar içinde geliştirip mükemmelleştirdiğim, "hayattaki *hiçbir* şey beni etkileyemez" ses tonumla konuşmuştum.

Bu benim zırhımdı. Hayatım, Victoria tarzı muhteşem bir evmiş gibi davranıyordum ve kimsenin cephedeki çatlakların arasından içeriyi görmemesini umuyordum.

Fakat Bianca'nın karşısında ne kadar ikna edici görünsem de beş dakika sonra arabama geçtiğimde içime dolan kaygıyı yok

etmemin imkânı yoktu. Nefes alışverişlerim de nabzım da hızlanmıştı ve düzgün düşünemiyordum.

Ne yapacaktım?

Nereye gidecektim?

Derin bir nefes aldım. *Sorun yok. Her şey yolunda.* Bir nefes daha aldım. Evet, bu sorunu çözecektim. Her zaman çözerdim, değil mi? Sık sık işleri batırıp sonra da toplamanın bir yolunu bulurdum. Şimdi de kendimi toplamam ve düşünerek...

Telefonum, Sia'nın "Cheap Thrills" şarkısıyla çalmaya başladı. Tanrı'ya şükür.

Düşüncelerimin bölünmesine minnettar olarak hiç beklemeden telefona cevap verdim. "Selam," dedim ağabeyim Dean'e.

"Selam, Sümüklü. Kampüse tek parça halinde vardın mı diye kontrol etmek istemiştim."

"Neden varmayayım ki?"

"Tanrım, kim bilir? Şehirlerarası otobanda –ve bence, bir seri katil tarafından derinin yüzülmesi riskini hiç düşünmeden– arabana aldığın, repçi olmaya özenen bir otostopçuyla Miami'ye kaçmış olabilirdin mesela. Ah, bir dakika! Bunu zaten yapmıştın."

"Aman Tanrım. Öncelikle, Jasper gelecek vaat eden bir *country* müzisyeniydi, bir repçi değil. İkincisi, yanımda iki kız daha vardı ve Miami'ye değil, Daytona Plajı'na gidiyorduk. Üçüncüsü, Jasper bana dokunmaya bile yeltenmedi, öldürmek de nereden çıktı?" İçimi çektim. "Gerçi Lacey onunla yatıp genital iltihap kapmıştı."

Hatta uzun bir sessizlik oldu.

"Dicky?" Bu, çocukken ağabeyime taktığım isimdi ve kendisi bundan nefret ediyordu. "Orada mısın?"

"Senin anlattığın bu hikâyenin *nasıl* benimkinden daha kabul edilebilir olduğunu anlamaya çalışıyorum da." Sonra aniden bir küfür etti. "Ah, siktir. Senin on sekizinci doğum gününde Lacey'yle yatmamış mıydım ben?" Duraksadı. "Şu iltihap olayı ondan *önce* gerçekleşmiş olmalı. Kahretsin, Summer! Yani, korunmuştum tabii ama keşke yine de beni uyarsaydın!"

"Hayır, senin yattığın Lacey değildi. Laney'ydi. O günden sonra Laney'yle arkadaşlığı kesmiştim."

"Neden ki?"

"Çünkü partimde *benim* yanımda olması gerekirken ağabeyimle yatmakla meşguldü. Bu hiç hoş değil."

"Doğru. Bencilce bir şey."

"Aynen."

O sırada hattın diğer ucundan birtakım gürültüler geldi. Rüzgâr, araba motoru ve korna seslerinin bir araya gelmesi gibiydi. "Kusura bakma," dedi Dean. "Tam evden çıkıyordum. Çağırdığım Uber geldi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Kuru temizlemeye verdiğimiz şeyleri almaya gidiyorum. Allie de ben de Tribeca'daki bir kuru temizlemeciyi tercih ediyoruz. Uzak ama işlerini harika yaptıkları için yola değiyor. Sana da tavsiye ederim."

Dean ve kız arkadaşı Allie, Manhattan'ın West Village mahallesinde yaşıyorlardı. Allie'nin bana söylediğine göre orası onun alıştığından çok daha lüks bir yerdi ama ağabeyim için düşük kalıyordu çünkü ailemizin yaşadığı yer, Yukarı Doğu Yakası'ndaki otelimiz Heyward Plaza'nın en üst üç katıydı. Ancak Dean'in şimdiki dairesi, ders verdiği özel okula yakındı ve Allie de Manhattan'ın her tarafında çekim yapan bir televizyon programında başrol olduğundan dolayı orası ikisi için de uygun bir konumdu.

Başlarını sokacak bir çatıları olması ne güzeldi.

"Neyse, sen Kappa evine yerleştin mi bakalım?"

"Yok," diye itiraf ettim.

"Tanrı aşkına, Summer. Bu sefer ne yaptın?"

Öfkeyle ağzımı açtım. Neden ailem sürekli *benim* hatalı taraf olduğumu varsayıyordu?

"Hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdim gergince. Sonra yenilgiyi kabul ederek devam ettim. "Benim gibi birinin, birliğin itibarını zedeleyeceğini düşünüyorlarmış. Bir tanesi benim bir kundakçı olduğumu söyledi."

"Eh," dedi Dean pek de nazik olmayan bir sesle. "Bir nevi öylesin."

"Siktir git, Dicky. Bir kazaydı sadece. Kundakçılar bilerek yangın çıkartır."

"Yani sen kazara kundakçı oldun. Kazara Kundakçı. Harika kitap adı olurdu."

"Muhteşem. Git de yaz." Sesimdeki küçümseyici tonu saklamaya zahmet etmedim. Sinirlerim çok bozulmuştu. "Her neyse, beni kovdular. Şimdi bu sömestr nerede yaşayacağımı bulmam gerek." Boğazımda bir yumru belirince yok etmek için öksürdüm.

"İyi misin?" diye sordu ağabeyim hemen.

"Bilmiyorum." Güçlükle yutkundum. "Ben... Bu çok saçma. Neden üzgün olduğumu bilmiyorum. O kızlar berbattı ve onlarla yaşamak benim için eğlenceli olmayacaktı. Yani, Yılbaşı Arifesi'nde hepsi kampüsteler ve parti yapmak yerine hayır etkinliği düzenliyorlar! Hiç bana göre değil."

Zorla tuttuğum gözyaşlarım beni artık akmakla tehdit ediyorlardı. İki tombul yaş yanağıma doğru süzülürken Dean

yanımda olup bunu görmediği için seviniyordum. Ağladığımı *duyması* zaten yeterince kötüydü.

"Çok üzgünüm, Sümüklü."

"Neyse." Islak gözlerimi öfkeyle sildim. "Önemli değil. Birkaç kötü kız ve aşırı kalabalık bir ev için ağlamayacağım. Bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Selena Gomez izin verir miydi? Kesinlikle hayır."

Dean kafası karışmış gibi bir an duraksadı. "Selena Gomez mi?"

"Evet." Çenemi kaldırdım. "O, kalitenin ve saflığın sembolü. Ben de kendime onu örnek alıyorum. Kişilik açısından yani. Tabii ki iş stile gelince sonsuza dek Coco Chanel'in izindeyim. Ama sonsuza dek başarısız olacağım çünkü kimse Coco Chanel olamaz."

"Tabii ki." Ağabeyim duraksadı. "Selena Gomez'in hangi döneminden bahsediyoruz? Justin Bieber mı The Weeknd mı? Yoksa Bieber Bölüm İki mi?"

Kaşlarımı çattım. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Ne?"

"Bir kadını, erkek arkadaşlarına göre değerlendiremezsin. Başarılarına... ve de ayakkabılarına göre değerlendirirsin."

Bakışlarımı anneannemin hediyesi olan çizmelerime çevirdim. En azından ayakkabı konusunda muhteşemdim.

Gerisi hakkında aynı şeyi söyleyemezdim.

"Sanırım babamı arayıp yurtlarda yer var mı diye öğrenmesini istemeliyim." Yine yenilgiye uğramış hissediyordum. "Bunu yapmayı hiç istemiyorum gerçi. Zaten Briar'a kabul edilmem için torpil yaptırdı."

Zaten mümkünse yurtta yaşamamayı tercih ederdim. Bir düzine kızla aynı banyoyu paylaşmak en büyük kâbusumdu. Bunu

Brown'daki Kappa evinde yapmak zorunda kalmıştım ama kendime özel odam olması bunu katlanılabilir kılıyordu. Okulun bu döneminde yurtlarda tek kişilik oda bulmak imkânsızdı.

Hafifçe inledim. "Ne yapacağım ben ya?"

İki ağabeyim vardı ve benimle dalga geçmek ya da beni utandırmak için ellerine geçen hiçbir fırsatı kaçırmazlardı. Ama bana karşı şefkat gösterdikleri nadir anlar da vardı. "Babamı arama," dedi Dean kısık sesle. "Önce ben bir düşüneyim."

Alnımı kırıştırdım. "Senin bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Sen biraz bekle. Aklımda bir fikir var." Fren sesi duyuldu. "Bir saniye. Teşekkürler ahbap. Beş yıldızlık yolculuktu." Şimdi de araba kapısı çarpıldı. "Summer, bu akşam şehre geri dönecek-sin zaten, değil mi?"

"Öyle planlamamıştım," diye itiraf ettim. "Ama sanırım artık başka bir seçeneğim yok. Yaşayacak bir yer bulana kadar Boston'da bir otel odası tutacağım."

"Boston değil, New York'tan bahsetmiştim ben. Sömestr birkaç hafta sonra başlayacak. O zamana dek bizim oteldeki dairede kalırsın diye düşünmüştüm."

"Hayır. Eşyalarımı tamamen toplayıp malikâneye yerleştirmek istemiştim."

"Eh, artık öyle bir şey olmayacak. Bu akşam da yılbaşı arifesi. Bu yüzden bize gelip Allie ve benimle yeni yılı kutlayabilirsin. Eski takım arkadaşlarımdan birkaçı da gelecek."

"Kimler?" diye sordum merakla.

"Garrett bir maç için burada. O gelecek. Ayrıca Briar'ın şu anki takımı da olacak. Birkaçını tanıyorsun; Mike Hollis, Hunter Davenport. Aslında Hunter senden bir yaş küçük ve Roselawn

Koleji'nde okumuştu. Bir de Pierre ve Corsen var ama sen onlarla tanışmadın sanırım. Ve Fitzy..."

Kalbim tekledi.

"Fitzy'yi hatırlıyorum," dedim mümkün olduğunca kayıtsız bir sesle. Ama pek de kayıtsız değildim. Sesimdeki heyecanı kendim bile duyabilmiştim.

Ama kim beni suçlayabilirdi ki? Asıl adı Colin Fitzgerald olan Fitzy, herkesçe TEK BOYNUZLU AT olarak bilinirdi. Ben de bu uzun, seksi, dövmeli hokey oyuncusuna belki biraz hayranlık besliyor olabilirdim.

Tamam, peki.

Kahrolası büyük bir hayranlık besliyordum.

O çok... büyüleyiciydi. Ama benim için erişilmezdi. Dean'in hokey arkadaşlarının hepsi benimle tanıştıklarında dibimden ayrılmazlardı ama Fitz öyle değildi. Onunla geçen sene, Dean'i ziyaret etmek için Briar'a gittiğimde tanışmıştım ve bana neredeyse hiç bakmamıştı. Ağabeyimin arkadaşı Logan'ın doğum günü partisinde onunla tekrar karşılaştığımızdaysa benimle sadece on kelime konuşmuştu. Ve bunun yarısını *merhaba*, *nasılsın* ve *hoşça kal* kelimeleri oluşturuyordu.

Fitz beni çileden çıkartıyordu yani. Çevremdeki tüm erkeklerin ayaklarıma kapanmasını istiyor değildim ama onun benden etkilendiğini *biliyordum*. Bana baktığında kahverengi gözlerinin nasıl alevlendiğini fark etmiştim. Kesinlikle *alev alev* oluyorlardı.

Tabii ben görmek istediklerimi görmüyorsam.

Babamın süslü bir sözü vardı: *Gerçeklik ve algı, bambaşka şeylerdir. Hakikat ise ikisinin arasında bir yerlerdedir.* Bu sözü ilk olarak bir cinayet duruşmasının kapanış konuşmasında kullanmıştı ve o zamandan beri konuyla birazcık alakası olsa bile sık sık kullanıyordu.

Eğer hakikat, Colin Fitzgerald'ın bana olan mesafesi ile -buna göre benden nefret ediyordu- gözlerinde gördüğüm sıcaklık -buna göreyse bana karşı ateşli bir tutku besliyordu- arasında bir yerlerdeyse o halde... ortada bir şeye karar vermeli ve beni arkadaş olarak gördüğünü mü düşünmeliydim?

Dudaklarımı büzdüm.

Hayır. Kesinlikle hayır. Daha tek bir hamle bile yapmamışken arkadaş kategorisine sokulmayı reddediyordum.

"Eğlenceli olacak," diye devam ediyordu Dean. "Ayrıca Yılbaşı Arifesi'ni beraber geçirmeyeli asırlar oldu. Bu yüzden kıçını kaldırıp New York'a gel. Geldiğinde mesaj at. Ben kuru temizlemeciye vardım, kapatmam lazım. Seni seviyorum."

Ağabeyim telefonu kapattığında ağzım kulaklarıma varmış haldeydim ve beş dakika önceki ruh halimi hatırlamıyordum bile. Dean çoğu zaman tam bir baş belası olabilirdi ama iyi bir ağabeydi. Ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oluyordu ve zaten önemli olan da buydu.

Ve... Tanrı'ya şükürler olsun... Bir partiye gidecektim. Boktan bir günün ardından parti yapmak gibisi olamazdı. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Saate baktığımda öğleden sonra biri gösterdiğini gördüm.

Kafamdan hızlıca hesap yaptım. Briar kampüsü, Boston'a yaklaşık bir saatlik mesafedeydi. Oradan Manhattan'a geçmekse üç buçuk saat alırdı. Yani şehre ancak akşam varacaktım ve hazırlanmak için fazla zamanım olmayacaktı. Ama eğer bu akşam tek boynuzlu atımla görüşeceksem baştan ayağa süslenmek zorundaydım.

O çocuk kendisine neyin çarptığını anlamayacaktı bile.

2

FITZ

"Dans edelim mi?"

Hayır demek istiyordum.

Ama aynı zamanda evet demek istiyordum.

Buna, yani bu yeşil gözlü, altın saçlı tanrıçanın içimde oluşturduğu zıt duygulara Summer İkilemi adını vermiştim.

"Kahretsin, evet" ve *"lanet olsun, hayır"* tepkileri zihnimde yankılanırdı hep.

Onu soyup kollarının arasına al. Ondan çok, çok uzağa kaç.

"Sağ ol ama ben dans etmeyi sevmem." Yalan söylemiyordum. Dans berbat bir şeydi.

Ayrıca, Summer Di Laurentis'le karşı karşıya geldiğimde kaçma içgüdüm hep galip geliyordu.

"Hiç eğlenceli değilsin, Fitzy." Summer cıkcıklayınca dikkatim dudaklarına çekildi. Dolgun, pembe ve parlak ağzının sol üst köşesinde minicik bir ben vardı.

Çok seksi görünüyordu.

Kahretsin, Summer'la ilgili her şey seksiydi zaten. Şu anda bardaki en güzel kız oydu ve yakınımızdaki tüm erkekler, onunla olduğum için bana ya imrenerek ya da kızgınlıkla bakıyorlardı.

Gerçi onunla *değildim*. Yani birlikte değildik. Sadece yanında duruyordum ve aramızda elli santim mesafe vardı. Fakat Summer bana doğru eğilerek bu mesafeyi kapatmaya çalışıyordu.

Bunun için bahanesi de içeride yüksek sesle yankılanan elektronik müziği bastırarak sesini bana duyurabilmek için kulağıma bağırmak zorunda olmasıydı. Elektronik dans müziğinden nefret ediyor, sağır edici müzikler çalan bu tip barları ise hiç sevmiyordum. Dalavereye ne gerek vardı ki? Eğer istiyorlarsa mekâna gece kulübü de diyebilir, adını Gunner's Bar yerine Gunner's Kulüp koyabilirlerdi. O zaman ben de tabelayı görür görmez kaçar ve kulaklarıma yapılan bu işkenceden kurtulmuş olurdum.

"Senin aksi biri olduğun konusunda beni uyarmışlardı ama şu ana dek inanmamıştım aslında."

"*Kim* uyarmıştı?" diye sordum şüpheyle. "Bu arada, bir dakika. Ben aksi değilim."

"Hmm, haklısın. Bu ifadenin biraz modası geçmiş. Kırpık diyelim biz."

"Demeyelim."

"Eğlence Zabıtası? Bu daha iyi mi?" Yüzünde tamamen masumiyet vardı. "Cidden Fitz, niye eğlenceye bu kadar karşısın?"

Bunun üzerine istemeden de olsa gülümsedim. "Ben eğlenceye karşı değilim."

"Peki. O zaman *bana* neden karşısın?" diye meydan okudu Summer. "Çünkü seninle ne zaman konuşmaya çalışsam kaçıp gidiyorsun."

Gülümsemem soldu. İnsan içinde bana böyle sorular sormasına şaşırmamalıydım. Onunla sadece iki kez karşılaşmıştık ama bu, drama sever bir tip olduğunu anlamam için yetmişti.

Ve ben dramadan nefret ederdim.

"Sana da karşı değilim." Sonra omzumu silktim ve beni yapmakla suçladığı şeyi yapmak -kaçmak- için bar tezgâhında dayandığım yerden ayrıldım.

Summer'ın gözlerinde öfke parıltıları belirdi. Bu kocaman, yeşil gözler ağabeyininkilerle aynıydı. Ve ondan uzak durmak için kendimi zorlamamın sebebi de işte tam olarak bu ağabeydi. Dean benim yakın arkadaşımdı ve hem ona saygı duyduğumdan hem de kendi iyiliğimi düşündüğümden dolayı kardeşine yanaşamazdım. Dean'in sahada eldivenlerini çıkardığı anlara şahit olmuştum ve sağ kroşesinin çok kuvvetli olduğunu biliyordum.

"Ciddiyim," dedim kabaca. "Sana bir garezim yok. İyiyiz yani."

"Ne? Son kısmı duymadım," diye bağırdı Summer.

Kulağına konuşmak için ona doğru eğildiğimde boynumu fazla bükmek zorunda kalmadığıma şaşırdım. 1.97'lik boyumla normalde kadınlara tepeden bakmaya alışkındım ve Summer'ın 1.70'ten uzun olan boyu hoş bir değişiklik olmuştu.

"İyiyiz dedim," diye tekrar ettim ama aramızdaki mesafeyi iyi ayarlayamadığım için dudaklarımla onun kulağı birbirine değdi. Summer'ın bedenine bir ürperti yayıldığını hissettim.

Ben de ürpermiştim çünkü ağzım onunkine çok yakındı. Çeşitli çiçekler, yasemin, vanilya ve belki biraz da sandal ağacı karışımı kokusu muhteşem ötesiydi. Erkeklere kafayı bulduracak derecede hem de. Üstündeki elbiseden bahsetmiyordum bile. Beyaz renkli, straplez elbisesi o kadar kısaydı ki kalçasını zar zor kapatıyordu.

Kahretsin. Bana ancak Tanrı yardım edebilirdi.

Onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan hızlıca doğruldum ve biramdan büyük bir yudum aldım. Ama sıvı yanlış boruya kaçınca on sekizinci yüzyıldaki veremli hastalar gibi boğulurcasına öksürmeye başladım.

Ne harika.

"İyi misin?"

Öksürük krizim sona erince Summer'ın yemyeşil gözlerinin yine üstümde olduğunu fark ettim. Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu duruma düşmemin sebebini çok iyi biliyordu.

"İyiyim," dedim pürüzlü sesimle. Tam o sırada, çakırkeyif olmuş üç adam sallanarak bara geldiler ve Summer'a çarptılar.

Summer tökezledi ve ben de bir anda kollarımda muhteşem kokulu, büyüleyici bir kadınla kalakaldım.

"Hadi, başımıza bir şey gelmeden şu kalabalıktan kurtulalım," dedi bir kahkaha atıp elimi tutarken.

Her nedense beni yönlendirmesine izin verdim.

Barın ana salonunu, boktan dans pistinden ayıran tırabzanın yakınlarındaki bir masaya geçtik. Etrafa göz attığımda arkadaşlarımın çoğunun kafayı bulduğunu gördüm.

Oda arkadaşım Mike Hollis, tatlı bir esmere sürtünüyordu ve kız da bunu pek dert ediyormuş gibi değildi. Boston bölgesinde kalmaktansa Brooklyn'e gelmemiz konusunda ısrar eden o olmuştu. Yeni yıla ağabeyi Brody'yle girmek istemişti. Ama buraya geldiğimiz anda Brody ortadan kaybolmuştu. Şu anda Hollis'in yanındaki esmer güzeli de ağabeyi tarafından ekilmesinin ödülü olmalıydı.

Diğer oda arkadaşımız Hunter ise üç kızla dans ediyordu. Evet, üç. Kızların hepsinin de dilleri onun yüzündeydi ve emindim ki en az biri çoktan elini pantolonunun içine kaydırmıştı. Ve Hunter bundan büyük zevk alıyordu.

Bir yılda neler değişiyordu. Geçen sezon kadınların ilgisinden hiç hoşlanmadığını, bunun kendisini kalitesiz hissettirdiğini

söyleyen Hunter şimdi Briar Üniversitesi hokey takımında oynamanın tüm avantajlarını kullanmaktan geri kalmıyordu. Takımda olmanın avantajları da say say bitmezdi hani.

Sporcuların bütün üniversitelerde en çok gideri olan kişiler olduğu herkes tarafından bilinirdi. Eğer futbol okulunda okuyorsanız defans oyuncularının kapısında yatan kızlar mutlaka olurdu. Basketbol okullarında, özellikle turnuva zamanlarında takım oyuncularına hayran kızların sayısı iki ya da üç katına çıkardı. Briar'da ise, şampiyonalarda dört kez birincilik almış ve ülkedeki tüm üniversite takımlarından daha çok televizyona çıkmış olan hokey takımı oyuncuları birer tanrı olarak görülürdü.

Tabii ben hariç. Evet, hokey oynuyordum. Ve çok da yetenekliydim. Ancak "tanrı", "sporcu" ya da "süper star" gibi takma adlar hoşuma gitmiyordu. Çünkü aslında tam bir inektim. Tanrı maskesi takmış bir inek.

"Hunter işi götürüyor." Summer, arkadaşımın maiyetini izliyordu.

DJ sonunda elektronik çöp müziklerini sonlandırıp Top 40 parçalarını çalmaya başlamış ve şükür ki sesi de biraz kısmıştı. Muhtemelen yaklaşan yeni yıl geri sayımına hazırlanıyordu. Otuz dakika kalmıştı. Sonrasında buradan kaçıp gidebilirdim.

"Aynen," dedim.

"Çok etkilendim."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Greenwich erkekleri genelde gizliden gizliye ahlakçı olurlar."

Hunter'ın nereli olduğunu nereden bildiğini merak ettim. Bu akşam onunla bir iki kelimeden fazlasını ettiklerini görmemiştim. Belki de ona Dean söylemişti. Ya da belki...

Ya da belki nereden bildiği hiç önemli değildi çünkü eğer *önemliyse* o zaman bu, göğsümü karıncalandıran bu tuhaf hissin kıskançlık olduğunu gösterirdi. Ve bu his kesinlikle kabul edilemezdi.

Summer gözlerini bir kez daha kalabalıkta dolaştırdı, sonra birden bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. İğrenç." Ellerini bir mikrofonmuş gibi bir araya getirip, "Dilini kendi ağzında tut Dicky!" diye bağırdı.

Kendimi tutamadan bir kahkaha attım. Dean'in onu duymasının imkânı yoktu ama herhalde kardeş radarı diye bir şey olmalıydı ki Dean ağzını birden kız arkadaşınınkinden ayırdı ve kafasını bize doğru çevirdi. Summer'ı fark ettiğindeyse ona orta parmağını gösterdi.

Summer karşılık olarak ona bir öpücük attı.

"Tek çocuk olduğum için seviniyorum," dedim.

Bana dönüp sırıttı. "Bence çok şey kaçırıyorsun. Ağabeylerime işkence etmek hobilerimden biridir."

"Fark ettim." Onun yerinde daha kibar biri olsa Dean'e çocukluğunda taktığı "Dicky" ismini kullanmayı çoktan bırakırdı.

"Dicky bu akşam işkenceyi hak ediyor. *Brooklyn'e* geldiğimize inanamıyorum," diye homurdandı. "Yeni yıla şehirde gireceğimizi söylediğinde Manhattan'dan bahsediyor sanmıştım. Ama sonra Allie'yle birlikte beni korkunç Brooklyn'e sürüklediler. Kendimi aldatılmış hissediyorum."

Sırıttım. "Brooklyn'in nesi var? Allie'nin babası burada yaşıyor diye hatırlıyorum."

Summer kafa salladı. "Yarın onunla vakit geçirecekler. Sorunun cevabına gelince, Brooklyn'in nesi kötü *değil* ki? Eskiden hoş bir yerdi ama şimdi burayı hippiler sardı."

"Hippiler hâlâ var mı ya? O saçmalıktan kurtulduk sanmıştım."

"Tanrım, hayır. Aksini söyleyene inanma." Abartılı bir şekilde ürperdi. "Bütün bölge onlarla dolu."

"*Onlar*" kelimesini sanki tedavi edilemez, korkunç bir hastalık taşıyorlarmış gibi söylemişti. Ama bu konuda haklı olabilirdi; kalabalığı dikkatlice inceledikçe antika kıyafetler içindeki kadınlar, aşırı dar kotlar giymiş erkekler, eskilerden kalma aksesuarlar ve bir sürü, bir sürü sakal görüyordum.

Kendi sakalımı ovuştururken acaba ben de hippi sınıfına mı giriyorum diye düşündüm. Aslında kışın başından beri sakal bırakıyordum çünkü bu soğuk havalarda yüzümü korumama yarıyordu. Geçen hafta hayatımda gördüğüm en sert kuzeydoğu rüzgârları şehri vurmuştu. Neredeyse kıçım donacak sanmıştım.

"Çok..." Durup doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Reziller."

Güldüm. "Hepsi değil."

"Çoğu," dedi. "Mesela, şuradaki kızı görüyor musun? Saçları örgülü olan. Üstündeki hırka bin dolarlık bir Prada. Ama içine muhtemelen hayır kuruluşundan aldığı beş dolarlık bir tişört giymiş. O tuhaf, püsküllü ayakkabıları da Çin Mahallesi'nde satıyorlar. Kız tam bir hilekâr."

Kaşlarımı çattım. "Hırkasının bin dolar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bende de grisi var. Ayrıca Prada'yı nerede görsem tanırım."

Bundan şüphe etmiyordum. Muhtemelen annesinin karnından çıktığı an bile üzerine bir tasarımcı zıbını geçirmişlerdi. Summer ile Dean'in ailesi aşırı zengindi. Nikâh masasına oturmadan öncesinde de bağımsız olarak başarılı avukatlar olan anne babaları, evlendikten sonra mega zengin, süper bir ikili olmuşlardı ve

küçük bir ülke satın alsalar bile banka hesapları büyük ihtimalle zarar görmezdi. Birkaç kez Manhattan'daki çatı katı evlerinde kalmış, mekânın ne kadar gerçek dışı olduğuna bizzat şahit olmuştum. Ayrıca Greenwich'te bir malikâneleri, bir yazlık evleri ve dünyanın dört bir yanında başka mülkleri de vardı.

Bense iki arkadaşımla paylaştığım evin kirası için parayı zar zor toparlıyordum. Hâlâ dördüncü bir ev arkadaşı arıyorduk. Böylece kira payımız azalacaktı.

Yalan söylemeyecektim; Summer'ın lüks çatı katlarında yaşıyor ve binlerce dolar değerinde giysiler giyiyor olması biraz rahatsız ediciydi.

"Her neyse, hippiler berbattır, Fitzy. Benim tercihim... ah! Bu şarkıya *bayılırım*! Geçen haziran ayında The Garden'daki konserinin sahne arkasına geçiş biletim vardı. *Muhteşemdi.*"

Burada dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu mu seziyorum?

Summer, hippileri kötüleyen konuşmalarını anında unutup sevdiği Beyoncé şarkısına kafasıyla ritim tutmaya başlarken gülümsememi sakladım. Atkuyruğu yaptığı saçı hızla sağa sola savruluyordu.

"Dans etmek istemediğinden emin misin?" dedi yalvarır gibi.

"Evet."

"Çok kötüsün. Ben hemen dönerim."

Daha ben gözümü kırpmadan yanımdan ayrılmıştı bile. Sonraki göz kırpışımdaysa dans pistine varmış, kollarını havaya kaldırarak dans etmeye başlamıştı. Saçları savruluyor, kalçası müziğe göre sallanıyordu.

Onu izleyen tek kişi ben değildim. Birkaç istekli göz, beyaz elbise içindeki güzel kıza doğru dönmüştü. Summer onları ya fark

etmiyor ya da umursamıyordu. Zerre özgüvensizlik göstermeden kendi kendine dans ediyordu. O kadar rahattı ki.

"Yüce İsa," dedi, masama gelen Hunter Davenport pürüzlü bir sesle. Etrafımızdaki çoğu erkek gibi o da saf açlık olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle Summer'ı izliyordu.

"Amigo kızlık günlerini hâlâ unutmamış gibi görünüyor," diyen Hunter, beğeni dolu gözlerini Summer'dan ayırmıyordu. Şaşırdığımı fark edince, "Lisede amigo kızdı. Dans ekibinin de üyesiydi," diye ekledi.

Summer'la ne zaman muhabbet etmişti de bu kadar şeyi öğrenmişti bu çocuk?

Göğsümdeki rahatsız edici karıncalanma yine belirdi. Bu sefer aynı his omurgama doğru yayılmıştı.

Ama kıskançlık değildi.

"Ponpon kızlık ve dans, ha?" dedim kayıtsızca. "Sana kendisi mi anlattı?"

"Onunla aynı kolejde okuduk," dedi Hunter.

"Hadi canım."

"Evet. Ondan bir yaş küçüğüm ama inan bana, aleti işleyen her heteroseksüel erkek, Summer Di Laurentis'in amigo hareketlerini iyi bilirdi."

Bundan emindim.

Hunter omzuma vurdu. "Ben gidip işeyeceğim. Sonra da içecek bir şeyler alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Yok."

Neden olduğunu bilmiyordum ama yanakları kıpkırmızı olmuş Summer masaya döndüğünde Hunter masada olmadığı için rahatlamıştım.

Dışarıdaki dondurucu havaya rağmen Summer ne tayt ne de külotlu çorap giymişti ve babamın deyimiyle metrelerce uzun bacakları vardı. Bu pürüzsüz, muhteşem bacaklar muhtemelen belime sarıldığında çok seksi görünürdü. Beyaz elbisesi sayesinde daha çok ortaya çıkan sağlıklı bronzluğu ise adeta hipnotize ediciydi.

"Eee, sen..." Boğazımı temizledim. "Bu sömestr Briar'a geliyorsun, ha?" diye sordum aşırı seksi vücuduna dikkatimi vermemek için.

Summer hevesle kafasını salladı. "Evet!"

"Providence'ı özleyecek misin?" Üniversite bir ve ikinci yılı, ayrıca üçüncü yılın yarısını Brown'da okuduğunu biliyordum. Yani üniversite kariyerinin yarısını orada geçirmişti. Yerinde olsam ben yeni bir okula başlamak için pek heyecanlı olmazdım.

Ama Summer kafasını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Şehri de okulu da pek sevmiyordum. Sadece annemle babam bir Ivy League[1] okuluna gitmemi istedikleri için oraya gittim. Onların mezun olduğu Harvard'a ya da Yale'e girememiştim." Omuz silkti. "Sen Briar'a isteyerek mi geldin?"

"Kesinlikle. Güzel Sanatlar bölümü hakkında muhteşem şeyler duymuştum. Hokeyde de çok iyiler tabii. Takımda oynamam için tam burs teklif ettiler. Hem de sevdiğim bir bölümde okuma şansı kazandım." Hafifçe omuz silktim.

"Bu çok önemli. Sevdiğin şeyi yapabilmek yani. Çoğu insan bu fırsata sahip olamıyor."

İçim merakla doldu. "Sen neler yapmayı seviyorsun?"

Mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Kendim anladığımda sana da söylerim."

"Hadi ama, tutkulu olduğun bir konu olmalı."

1 Amerika'nın en prestijli sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. —çn.

"Eh, bazı konularda tutkuluy*dum*. İç mimari, psikoloji, bale, yüzme. Sorun şu ki hiçbiri kalıcı olmadı. İlgimi çok çabuk kaybediyorum. Sanırım henüz uzun süreli tutkumu bulamadım."

Bu içtenliği beni biraz şaşırttı. Bu akşam, daha önceki karşılaşmalarımıza göre çok daha aklı başında görünüyordu.

"Çok susadım," dedi Summer.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunun, *bana bir içki ısmarla,* anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama hayır, öyle değildi. Summer muzip bir gülümsemeyle elimdeki birayı aldı.

Parmaklarımız anlık olarak birbirine değince kolumu saran alevleri fark etmemeye çalıştım. Summer'ın parmaklarını bira şişesine sarıp büyük bir yudum almasını izledim.

Elleri küçük, parmakları narindi. Bu parmakların kırılganlık ve netlikten oluşan ilginç birleşimini resmetmek zorlu bir meydan okuma olurdu. Kısa tırnaklarında şu beyaz Fransız şeylerinden vardı ve onun gibi biri için oldukça basit kaçmıştı. Tırnaklarının pençe gibi uzun olmasını ve pembe ya da başka pastel renklere boyanmış olmasını beklerdim aslında.

"Yine yapıyorsun," dedi sesinde suçlamayla. Biraz da hiddet vardı.

"Ne yapıyorum?"

"İlgini kaybediyorsun. Aksileşiyorsun."

"Öyle bir kelime yok."

"Kim demiş?" Biradan bir yudum daha aldı.

Gözlerim anında dudaklarına kaydı.

Kahretsin, şunu kesmeliydim. O benim tipim değildi. İlk tanıştığımızda onun tam da şu birlik evlerindeki kızlardan olduğunu görmüştüm. Tasarımcı kıyafetleri, dalgalı sarı saçları ve trafiği durdurabilecek bir yüzü vardı.

Ben de asla onun tipi olamazdım. Yılbaşı Arifesi'ni neden benim gibi hırpani, dövmeli bir adamla geçirdiğini hiç anlamıyordum.

"Kusura bakma. Fazla konuşkan değilimdir. Kişisel algılama, olur mu?" Şişemi geri aldım.

"Tamam, algılamam. Ama konuşmak istemiyorsan en azından beni başka şekilde eğlendir." Ellerini kalçasına dayadı. "Benim teklifim öpüşmek."

3

FITZ

Bir kez daha aldığım yudumla boğulacak gibi oldum. Ah, Yüce İsa. Summer bunu gerçekten söylemiş miydi? Ona döndüğümde mükemmel kaşlarından birini kaldırmış, cevabımı bekliyordu. Evet, söylemişti.

"Şey... sen ne..." Tekrar öksürdüm.

"Ah, rahatla!" Summer bir kahkaha attı. "Şakaydı sadece."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaka," diye tekrarladım. "Yani benimle öpüşmeyi hiç istemiyor musun?" Kahretsin, niye ona meydan okuyordum ki? Seğirip pantolonumun fermuarını zorlayan aletim, Summer'ı öpme fikrinden bu kadar hoşlanmamam gerektiğini hatırlatıyordu.

"Yani, öpüşsek benim için dünyanın sonu gelmezdi," dedi gözünü kırparak. "Ayrıca gece yarısı birini öpmek her zaman iyidir. Ama şaka yapmıştım, kızarmanı izlemeyi seviyorum."

"Ben kızarmam," diye karşı çıktım. Çünkü ben bir erkektim ve erkekler kızardıklarını asla itiraf etmezlerdi.

Summer güldü. "Evet, kızarıyorsun! Şu anda bile."

"Öyle mi? Sakalımın altını görebiliyorsun yani, ha?" Kendimi savunur gibi yüzümü ovuşturdum.

"Hı hı." Summer uzanıp yanağımın üst kısmındaki sakalsız yeri okşadı. "Tam burada görüyorum."

Yutkundum. Aletim yine seğirdi.

Ondan bu kadar etkileniyor olmamdan nefret ediyordum.

"Fitzy," diye fısıldadı Summer kulağıma. Nabzım deli gibi hızlandı. "Bence biz..."

"Kahrolası yeni yılınız kutlu olsun!"

Hollis beni kurtarmıştı.

Arkadaşım yanımıza koşup Summer'ın yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. İkisi daha bu akşam tanışmışlardı ama Summer bu öpücükten hiç rahatsız olmamış gibiydi. Eğleniyordu hatta.

"Yirmi dakika erken davrandın," dedi Hollis'e.

"Ama senin elinde içki yok!" Hollis, onaylamaz bir şekilde ona bakıyordu. "Elinde neden içki yok? Birisi bu güzel kadına bir içki ısmarlasın!"

"Ben içkiyi fazla sevmem," diye karşı çıktı Summer.

"Uydurma." Dean kıkırdadı. Kız arkadaşı Allie Hayes'le yanımıza gelmişti. "Kappa evini yaktığında zil zurna sarhoştun."

"Kappa evini mi yaktın?" diye sordu o anda tanıdık bir ses.

Dean hızla arkasına döndü. "G!" diye bağırdı. "Son dakikada geldin!"

"Evet, neredeyse yetişemeyecektik," dedi Garrett Graham, masaya yaklaşırken. "Köprü çok sıkışıktı. Trafiğin tekrar akması için neredeyse bir saat beklememiz gerekti."

"Han-Han!" dedi Allie neşeyle, kollarını Hannah Wells'in

boynuna sararak. Garrett'ın kız arkadaşı olan Hannah aynı zamanda Allie'nin en yakın arkadaşıydı. "Gelmene çok sevindim!"

"Ben de! Yılbaşı Arife'niz kutlu olsun."

"Garrett Arifesi," diye düzeltti sevgilisi.

"Ahbap," diye karşılık verdi Hannah. "Vazgeç artık. O ismi kullanmayacağım."

Summer alaycı bir şekilde güldü. "Garrett Arifesi mi?"

Dean, eski takım kaptanımıza bakarak gözlerini devirdi. "Kendini beğenmiş seni." Sonra Summer'a döndü. "Doğum günü yeni yıl günü de."

"Garrett Günü," dedi G, otomatik olarak. Sonra dönüp ben, Hollis ve diğer takım arkadaşlarımızla selamlaştı. Summer'a da hızlıca sarılıp onu öptü. "Seni görmek çok güzel, Summertime. Kaldığın evi ateşe mi verdin bakayım?"

"Aman Tanrım. Ben hiçbir şeyi ateşe vermedim!" Ağabeyine dik dik baktı.

"Dostum, herkes sana bakıyor," dedi Hollis birden, sırıtarak Garrett'a bakıp.

Hollis haklıydı; birkaç kafa bize doğru dönmüştü. İçerideki çoğu kişi etraflarında olan biteni fark edemeyecek kadar sarhoştu ama bazıları Garrett'ı tanımışlardı. O, Bruins takım tarihindeki en şaşaalı sezonlardan birinin odak noktasıydı ve Boston dışındaki insanların bile dikkatini çekmiş olması hiç şaşırtıcı değildi.

"Şimdi beni soru yağmuruna tutmaya başlarlar," dedi huysuzca. "Dün gece Islanders'a yenildik. Bitiş skoru beşe dörttü."

"Öyle ama sen üç gol attın," dedi Hannah. "Üç gol atan bir oyuncuya baskı yapana ancak aptal bir moron denebilir."

"Moronlar zaten aptal olmaz mı?" diye sordu Dean sırıtarak.

"Aman, kapa çeneni Di Laurentis. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Birkaç kişi daha dönüp Garrett'ı göstermeye başlayınca Allie, "Ünlü olmak nasıl bir şey?" diye sordu alayla.

"Sen anlat," dedi G ona.

"Ben o kadar da ünlü değilim," dedi, HBO'da yayımlanan bir programda rol alan kadın.

Allie'nin dizisi, çok sevdiğim bir kitaptan esinlenilerek yapılmıştı. Onun bir aktris olarak başarıya ulaşmasına sevinsem de gizliden gizliye kitabın daha iyi olduğunu düşünüyordum.

Kitaplar her zaman daha iyi olurdu.

"Bu kadar alçakgönüllü olma!" Summer, kendisinden bir kafa boyu kısa olan Allie'nin omzuna kolunu attı. "Çocuklar, onun bugün *dört* kişiye imza verdiğini gördüm. Allie bir yıldız."

"Daha sezonun yarısı yayımlandı," diye karşı geldi Allie. "Yeni sezon için onay alamayabiliriz bile."

"Tabii ki de alacaksınız," dedi Dean, konu tartışmaya açık değilmiş gibi.

Summer, Allie'yi bırakıp benim yanıma döndükten sonra elini koluma koydu. Bu sahiplenici bir tutuş değildi ama Garrett ile Hunter'ın bakışlarının nasıl hemen koluma odaklandıklarını fark ettim. Tanrı'ya şükür Dean bir şey fark etmemişti çünkü Allie, gece yarısı için geri sayım başlamadan önce bir kez daha dans etmek istediğini söyleyerek onu piste sürüklemişti.

Yanımdaki Hollis sarhoş olmasına rağmen salonu şaşırtıcı derecede yoğun bakışlarla inceliyordu. "Bu gece yarısı kimin dilinin ağzımda olmasını istediğime karar vermeliyim," dedi.

"Klas hareket," dedi Summer.

Hollis kurt gibi sırıttı. "Kartlarını iyi oynarsan aradığım dil seninki olabilir."

Summer'ın cevabı kafasını arkaya atarak gülmek oldu.

Neyse ki Hollis'in egosu bundan zarar görecek kadar şişkin değildi. O omzunu silkip yanımızdan uzaklaştığında diğerleri de sağa sola dağıldı. Kanadalı Fransız arkadaşımız Pierre ve üçüncü sınıfta okuyan defans oyuncumuz Matt Anderson bara doğru ilerlediler. Geride sadece Garrett ile Hannah kaldı. Bir de bir elinde birası, diğer elinde telefonu olan Hunter vardı. Snapchat'e atmak için kalabalığı videoya alıyordu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Summer ona. "Bu akşam yedi farklı kızla dans ettiğini gördüm. Hangisini öpeceksin?"

"Hiçbirini." Hunter telefonunu indirdi. Mavi gözlerinde ciddiyet vardı. "Ben yeni yıl öpücüğü istemiyorum. Kızlar her zaman altında bir anlam arıyor çünkü."

Summer gözlerini devirdi. "Doğru. Çünkü bütün kadınlar *tek* bir öpücükten sonra düğün planlaması yapmaya başlarlar." Gülerek Hannah'ya döndü. "Tuvalete gidelim mi? Geri sayımdan önce makyajımı tazelemek istiyorum. Gece yarısı müstakbel kocamı öptüğümde dudak parlatıcımın *mükemmel* olması gerek." Hunter'a bakarak bir kez daha gözlerini devirdi.

Hunter hiç etkilenmemiş gibi ona göz kırptı. "Acele etsen iyi olur, Sarışın. Sadece on altı dakika kaldı." DJ istasyonunun tepesinde asılı olan dev dijital saate kafasıyla işaret etti.

"Hemen dönerim." Hannah, Garrett'a bir öpücük verdikten sonra Summer'ın peşinden gitti.

"Ben yeni bira alacağım," dedim Garrett'a. Sonra onun boş ellerine işaret ettim. "Sana da içecek bir şeyler lazım."

Garrett kafasını sallayınca Hunter'ı masada bırakarak bara yöneldik ve en ucundaki, nispeten sessiz yere gittik. Burası tuvaletlere giden kapıya da yakındı.

İki bira sipariş edip parasını ödedim. Döndüğümde Garrett'ın beni süzdüğünü fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Summer'la aranızda ne var?"

"Hiçbir şey." Kahretsin. Çok mu çabuk cevap vermiştim?

"Yalancı. Çok çabuk cevap verdin."

Lanet olsun.

Garrett daha ihtiyatlı bir sesle devam etti. "Demin orada sana dokunduğunda bunu pek de sorun etmiş gibi görünmüyordun."

Haklıydı. Sorun *etmiyordum*. Summer'la son karşılaşmamızda ondan uzak durmak için çok çaba göstermiştim. Bu geceyse onun koluma dokunmasına izin vermiş, içkimi paylaşmıştım. Dürüst olmam gerekirse, eğer dans etmeyi sevseydim beni piste sürüklemesine de izin verirdim.

"O... Eh, o benimle ilgileniyor," dedim yavaşça.

Garrett burnundan alaycı bir nefes verdi. "Hadi canım. Ahbap, kız seni yatağa atmak istiyor."

"Biliyorum." İçim vicdan azabıyla doldu. Bu akşam Summer'a ümit vermiş olmamayı umuyordum. "Endişelenme," dedim. "O noktaya varmayacağım."

Garrett ürkmüş gibi oldu. "Neden endişeleneyim ki?" Kaşlarını çattı. "Bir dakika. Sanırım yanlış anladın. Ondan uzak durman için seni uyarmaya falan çalışmıyordum. Bence bu *güzel* bir şey."

Dudaklarımı büzdüm. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Demek istediğim, öncelikle... sen asla öylesine seks yapmazsın."

Gülmemek için kendimi tuttum. Bu doğru değildi. Hayatımda bu yönde çok fazla hareketlilik vardı. Sadece bundan bahsetmiyordum.

"İkincisi... Summer hoş bir kız. Eğlenceli. Hoşsohbet." Omuz silkti. "Tam olarak ihtiyacın olan şey olabilir. Ama önce Dean'le

konuşman lazım tabii. O, Summer'ın şımarık bir kız olduğunu düşünüyor ama ona karşı çok korumacı."

Dean'le konuşmak mı? Kardeşiyle işi pişirmek için ondan izin mi isteyecektim yani? Garrett delirmişti herhalde. Ben...

Düşüncelerimde ani bir duraksama oldu.

"Öylesine seksten daha fazlasından bahsediyorsun sen," dedim.

"Eh, yani. O, Dean'in kardeşi. Öylesine bir şey yaparsan Dean seni öldürür."

"Ben Summer'la çıkmıyorum, G."

"Neden?" Biralarımızı almak için uzanıp birini bana verdi.

Cevabımı, şişenin kapağını açıp büyük bir yudum aldıktan sonra verdim. "Çünkü o benim tipim değil. Hiç ortak noktamız yok."

"Hokeyi seviyor," diye belirtti Garrett. "Bu da bir başlangıçtır."

"Bu başlangıç, bir son da olabilir," dedim kuru bir sesle. "Ben video oyunları tasarlarım. Sanata ilgim var. Her yanım dövme kaplı ve Netflix'te sürekli suç dizileri izlerim. Summer ise... Neden hoşlanır bilmiyorum bile." Zihnimi yokladım. "Dean'in söylediğine göre ayakkabılara takıntılıymış. Ayrıca alışveriş problemi olduğunu da söyledi."

"Tamam, kız modayla ilgili. Bazı insanlar bunu sanat olarak görür."

Sırıttım. "Hedefe varıyorsun."

"Sen de bilmeden yargılıyorsun. Summer iyi bir kıza benziyor, Fitz."

"Dostum, kız aşırıya kaçan eğlenceleri yüzünden Brown'dan atılmış. O bir parti kızı. Bir kız kardeş birliği üyesi."

Çenem açılmıştı bir kere. Bahaneleri sıralayıp duruyordum çünkü aletim hâlâ yarı sertti ve Summer'ı becermemek için sebep bulmam gerekiyordu.

"O... havai biri," diye bitirdim.

"Havai."

"Aynen, havai." Çaresizce omuz silktim. "Bilirsin, hiçbir konuda ciddi değil. Sığ biri."

Garrett uzunca bir süre sessiz kalıp beni izledi. O kadar uzun bakmıştı ki kendimi mikroskopta incelenen bir numune gibi hissederek kazağımın koluyla oynamaya başladım. Birilerinin gözünü üzerimde hissetmekten nefret ederdim. Bu, çocukluktan kalma bir yaraydı. Hep arka planda saklanmak, görünmez olmak isterdim.

Tam ona bakmayı kesmesini söylemek için ağzımı açacaktım ki Garrett gülmeye başladı. "Ah, şimdi anladım. Seni ikna etmeye çalışarak zamanımı harcıyorum. Sen başından beri ikna olmuş haldesin zaten." Gri gözleri neşeyle parladı. "Dean'in kardeşine karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Yok ya," dedim ama bu gönülsüz bir karşı çıkıştı aslında.

"Cidden mi? Çünkü onun senin için doğru kişi olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geldi bana." Sırıttı. "İşe yarıyor mu bari?"

Yenilgiyi kabul ederek içimi çektim. "Sayılır. Yani, bütün gece ona dokunmadan durabildim."

Arkadaşım bir kahkaha attı. "Bak Colin... Sana Colin diyebilir miyim?" Sonra birden ağzını açtı. "Kahretsin, tam şu anda fark ettim ki *sana daha önce hiç Colin dememiştim.*"

Garrett şok yüzünden bir süre sessiz kaldı. Sonunda ben sabırsızca homurdandığımda kendisine geldi.

"Pardon," dedi. "Bir an şok oldum. Her neyse. Fitzy. Kâğıt üzerinde Wellsy ve ben birlikte olabilecekmiş gibi görünmüyoruz, değil mi? Ama birlikteyiz."

Haklıydı aslında. Onları beraberlerken ilk gördüğümde bunu aklım almamıştı. Hannah sanatla ilgilenen biriydi ve müzik okuyordu. Garrett ise ukala bir sporcuydu. Çok fazla yönden birbirlerine zıttılar ama yine de mükemmel bir çift olmuşlardı.

Ama Summer'la ben... Bizim adımız aynı kâğıt üzerinde olamazdı bile. Kendi gördüklerim ve Dean'in anlattıklarına bakılırsa Summer bir drama kraliçesi olmaktan asla vazgeçmiyordu. Spot ışıklarına bayılıyordu. Bense dikkatleri üzerime çekmekten hoşlanmazdım. Maçlarımızın her cuma günü yerel New England kanalında yayımlanıyor olması, hatta önemli maçların ESPN'e çıkması yeterince kötüydü zaten. Yabancıların dev ekranlarda, buz üzerinde kaymamı izleyerek tezahürat yapmasını düşündükçe bir tuhaf oluyordum.

"Demek istediğim şu, kendini yeni şeylere kapatma. Olacaklara karşı gelme." Omzuma hafifçe vurdu. "Akışına bırak da gerçekleşsin."

Akışına bırak da gerçekleşsin.

Kahretsin, bıraksam gerçekten de gerçekleşebilirdi. Tek yapmam gereken Summer'a gülümsemekti. O zaman onu kollarımda bulabilirdim. Benimle ilgilendiğini zaten hep belli ediyordu. Ama...

Sanırım beni içten içe endişelendiren şey onunla denk olmamamızdı.

Ben hokey oynuyordum. Entelektüel biriydim. Kadınların ilgisine bakılırsa gayet de iyi görünüyordum.

Fakat odasına saklanıp video oyunları oynayan ve anne babasının kedi-köpek gibi kavga ettiğini duymuyormuş gibi yapan o inek çocuk hâlâ içimdeydi.

Lisedeyken kısa bir dönem ufkumu genişletmeye çalışmıştım. Her konuda isyan çıkartabilecek potansiyele sahip, nihilist

bir grupla takılmaya başlamıştım. Ancak gruptakiler, komşu okuldan birkaç çocukla kavgaya tutuşup da hapsi boylayınca bu dönem sona ermişti. O olaydan sonra yalnızlığa hızlı bir dönüş yapmıştım; hem hokey takımındaki yerimi kaybetmeyi hem de annemle babama tartışacak yeni bir konu vermeyi istemiyordum. "Kötü bir grupla" takılmam konusunda bana ilham verenin hangisi olduğu konusunda iki saat boyunca birbirlerine bağırmalarını zaten dinlemiştim. Bu yüzden yalnız kalmak en kolayıydı.

Bunu belirtmeme gerek bile yoktu ama lisedeyken Summer gibi kızlar bana yanaşmazdı. Hokey maçlarından sonra takım arkadaşlarımla eğlenceye gitmezdim; yani takımdakilerle sırf seks amaçlı takılan kızlar da benim için enerji harcamazdı.

Üniversiteye başladığımda sosyalleşmek için daha fazla çaba göstermiştim ama derinlerde hâlâ görünmez olmak isteyen o çocuktum.

Summer ise hayatımda tanıştığım en görünür insandı.

Fakat Garrett haklıydı. Bilmeden yargıya vardığım doğruydu. Summer bazı zamanlar şımarık ve sığ biri gibi görünebilirdi ama bir şansı hak ediyordu. Herkes hak ederdi.

Garrett'la birlikte masaya döndüğümüzde Hannah'yı orada bulduk. "Yaklaşıyor!" dedi büyük saate işaret ederek. Gece yarısına iki dakika kalmıştı.

Kaşlarımı çattım çünkü Summer onun yanında değildi. Kahretsin. Neredeydi bu kız?

G'nin tavsiyesine uyup akışına bırakmaya karar verdim. Pes ediyordum. Saat gece yarısını vurduğunda Summer'ı öpecektim. Sonrasında ne olacağına daha sonra bakabilirdim.

"Bir dakika kaldı, hanımlar beyler!" DJ'in sesi içeride yankılandı.

Mekânı gözlerimle taradım. Summer hâlâ ortalarda yoktu.

Hannah'ya sormak istiyordum ama o çoktan kollarını Garrett'a sarmıştı ve ikisi birbirlerinden başka bir şey görmüyorlardı.

"Otuz saniye!" diye bağırdı DJ.

Etrafımdaki herkes çiftler halinde ya da arkadaş grupları halinde ayrılmıştı. Allie ile Dean çoktan öpüşmeye başlamışlardı. Hollis, daha önce dans ettiği bir esmer güzeliyle birlikteydi.

Summer ise hâlâ görünmüyordu.

"ON!" diye bağırmaya başladı herkes.

Saatin kırmızı rakamları insanların sesiyle birlikte değişiyordu.

"DOKUZ!"

Geçen her saniye içimdeki hayal kırıklığı artıyordu.

"SEKİZ! YEDİ!"

Sonra onu gördüm. Ya da en azından o olduğunu düşünüyordum. Işıklar yanıp sönüyor, barı dolduran insanların üzerinde zikzaklar çiziyordu. Işık her yandığında duvara yaslanmış kızı daha net görebiliyordum.

"ALTI! BEŞ!"

Beyaz elbise. Kırmızı babetler. Atkuyruğu.

"DÖRT! ÜÇ!"

Bu kesinlikle Summer'dı.

"İKİ!"

Ama yalnız değildi.

"BİR!"

Hunter'ın ağzı büyük bir açlıkla Summer'ın mükemmel dudaklarına yapışırken bakışlarımı onlardan ayırdım.

"MUTLU YILLAR!"

4

FITZ

Ertesi sabah uyandığımda akşamdan kalma değildim. Yılbaşı Arifesi olmasına rağmen sadece üç bira içip sabaha karşı birden önce eve dönünce böyle oluyordu.

İyi aile çocuğunun sözlükteki karşılığıydım adeta.

Telefonuma baktığımda bir sürü mesaj ve cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçirip sırtüstü dönerek bildirimleri kontrol ettim.

Annem de babam da tam on ikide mesaj atmışlardı. İkisini de kendi evlerinde, saat tam 23.59'da telefonlarını ellerine alarak oturup, gece yarısı olduğu anda tıpkı Aileler Yarışıyor'daki gibi butona basmak için hazırlandıklarını gözümde canlandırabiliyordum. O kadar rekabetçiydiler ki ikisi de birbirlerinden önce mesajlarını iletmek istemişlerdi kesinlikle.

ANNEM: Mutlu yıllar, hayatım! Seni çok çok çoook seviyorum! Hayatındaki en güzel yıl bu olacak! SENİN yılın olacak! Yaşasın!

Yüce İsa. Annelerin "yaşasın" demesine izin verilmemeliydi. Babamın mesajı ise onunkinden iyi değildi.

BABAM: Mutlu yıllar. Başaracağız.

Başaracağız mı? Neyi? Ebeveynlerin havalı davranmaya çalışması fazlasıyla utandırıcı bir şeydi.

Arkadaşlarımın mesajlarına baktığımda daha eğlenceli olduklarını gördüm.

HOLLIS: Nereye gittin be?? Patti yeni başlıyor

HOLLIS: *patti

HOLLIS: *palti

HOLLIS: Parti!!!!!! SIÇAYIM BU TELEFONA

GARRETT: Mutlu yıllar!! Nereye kaçtın, Colin? (İsim konusunda hâlâ tuhaf hissediyorum)

Eski takım arkadaşlarım Logan ve Tucker da birkaç grup sohbetinden yeni yıl mesajları göndermişlerdi. Tuck ile Sabrina ise bebeklerinin fotoğrafını göndermiş, arkadaşlarımız gözlerinden kalp çıkan emojilerle cevap vermişlerdi.

Pierre, Fransızca bir şeyler yazmıştı.

Takım grubumuza da arkadaşlarımdan iyi dilek mesajları ve katıldıkları partilerde çektikleri, ses ve görüntü kalitesi düşük videolar gelmişti.

Fakat takım arkadaşlarımdan birinin ne grup sohbetinde bir mesajı vardı, ne de bana ayrıca bir şey yazmıştı. Şaşırtıcı. Hunter'dan ses yoktu.

Muhtemelen dün gece mesaj yazamayacak kadar meşguldü.

Meşgul, meşgul, meşgul.

Göğsümün sıkışmasını görmezden geldim ve Hunter'ın meşgul geçen gecesini düşünmemeye çalışarak mesajlarımı kontrol etmeye devam ettim.

Liseden tanıdığım bir kızdan bir toplu mesaj gelmişti. Kız nedense beni rehberinden silmemişti ve ne zaman özel bir gün ya da bayram olsa ondan mesaj alıyordum.

Sonra Hollis'in gönderdiği diğer mesajları görüp kıkırdadım.

HOLLIS: Yo. bar kapanıyo. nerdesin. Birindn oral hizmet mi alıyrsun?

HOLLIS: Danny'nin evinde pattideyiz. yeni bir arkadş var. sen de seversin

HOLLIS: Tmm madem

HOLLIS: öldün varsayıyorm

HOLLIS: umarm ölmemişsndr!!! Seni seviyrm dostm. yeni yıl, yeni biz. laf.

Vay canına. Kafası iyiyken bu çocuğun eline telefon vermemek gerekiyordu. Hâlâ gülerken bir diğer mesaja tıkladım. Dean'den gelmişti.

Okuduğum anda gülümsemem soldu.

DEAN: Mutlu yıllar!! Akşam sen çıkmadan önce konuşmak istediğim bir şey vardı aslında. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim, dostum.

DEAN: Hâlâ dördüncü ev arkadaşı arıyor musunuz?

5

SUMMER

İki Hafta Sonra

Dekan yardımcısı sahte İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Yedi dakikadır ofisindeydim ve artık bundan emindim. Nerede büyüdüğünü sormak isterdim ama Bay Richmond'ın, konuşmasını bölmemden hoşlanacağını sanmıyordum. Çektiği nutuktan çok keyif aldığı belliydi.

"... akademik deneme süreci," diye bir şeyler sayıklıyordu. Sesinde tuhaf bir çatlaklık vardı. Eğer kurbağalar konuşabilseydi muhtemelen sesleri böyle olurdu.

Kafamda adam için bir takma ad belirdi: Pislik Kurbağa.

"... sıfır tolerans politikası... önceki okulundan atıldığın göz önünde bulundurulursa..."

Takma adı Kurbağases de olabilirdi aslında. Kulağa daha hoş geliyordu sanki.

"Summer."

Adımı *Sa-mah* diye telaffuz ediyordu. Gavin'in bana nasıl seslendiğini hatırlamaya çalıştım. Gavin, İngiltere'de geçirdiğim geçen yaz çıktığım seksi düktü. Ama Bay Richmond'la onun aksanları karşılaştırılamazdı bile. Gavin'in damarlarında asil kan

akıyordu ve yalnızca kraliyet ailesinin sahip olduğu o aristokrat konuşma tarzına sahipti. Taht sırasında ondan önce yaklaşık kırk kişi vardı ancak yine de Bay Richmond'ınkinden çok daha üstün bir dünyada yaşıyordu.

Briar'ın dekan yardımcısı bir dük değildi. Zaten adı da Hal'di ve bu hiç de İngiliz ismine benzemiyordu. Tabii Hallam ya da Halbert gibi bir ismin kısaltması gibi değilse.

"Bayan Di Laurentis!"

Kafamı hızla kaldırdım. Kurbağases'in yüzü de en az sesi kadar sertti. Dikkatimi ona vermiyordum ve o da bunun farkındaydı.

"Yönetim kuralları ve akademik politikalar hakkındaki konuşmaların ilgi çekici olmadığını anlıyorum ama buna herkesten çok senin dikkat etmen gerek. Üniversite kariyerinin kalanı buna bağlı çünkü."

"Özür dilerim," dedim kendimi zorlayarak. "Kaba olmak istememiştim. Benim, şey, dikkat problemim var da."

Kafasını sallayarak dosyama baktı. "Burada dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu yazıyor. Bunun için ilaç kullanıyor musun?"

Öfkeden küplere bindim. İlaç kullanmıyordum ama bu onu ilgilendirmezdi.

Değil mi?

Bunu avukat olan anne babama sormaya karar verdim. Ama bir öğrencinin, hangi ilaçları kullandığını okuluna bildirmesine gerek olduğunu hiç sanmıyordum.

Bu soruyu, babamı gururlandıracak bir tavırla es geçtim. "Elinizdeki dosyada yazmakla alakalı sorunlarım olduğu da yazıyordur eminim."

Dikkat dağıtma operasyonum başarılı olmuştu. Kurbağa-ses, gözlerini dosyaya indirip birkaç sayfasını çevirdi. "Yazılı anlatımda güçlük çekme. Evet, bu da DEHB'nin bir belirtisidir. Brown'daki danışmanın, senin için mümkünse dönüşümlü yaklaşım sergilememizi tavsiye etmiş. Sınavlarda ekstra zaman tanımak, ekstra dersler vermek ve yazıya ayrılan zamanı azaltmak için sözlü sınavlara öncelik vermek. Senin için tüm yazılı ödevler mi sorun yoksa uzun yazılar yazmak mı?"

"Tüm yazılı çalışmalar sorun." Yanaklarım alev alevdi. Burada oturup aptallığımdan söz etmek çok utanç vericiydi.

Sen aptal değilsin, Summer. Sadece farklı şekilde öğreniyorsun.

Annemin, hayatım boyunca duyduğum cesaret verici sözleri yine zihnimde yankılanmıştı. Babamla annemi çok sevsem de onların desteği, düşüncelerimi kâğıda dökme konusunda başarılı olamamayı benim için daha az küçük düşürücü hale getirmiyordu. Kahretsin, kâğıda dökmeyi bırak, düşüncelerimi zihnimde beş saniyeliğine bile tutamıyordum. Aklım hemen başka tarafa kayıyordu.

Bu dünyada öğrenme yetersizliği olan bir sürü insan olduğunu biliyordum. Ama anne babası da, iki ağabeyi de Harvard Hukuk'ta okumuş olan biri için moda bölümünde okuyor ve bir paragraf bile yazamıyor olmak biraz... değersiz hissettiriyordu.

"Sana Brown'daki gibi akademik destek sağlamayı deneyeceğiz. Ancak bütün profesörlerin buna uyum gösterir mi bilemem." Kurbağases, bir sayfa daha çevirdi. "Ders programına bir bakalım... Zannediyorum ki yalnızca Moda Tarihi ile Renk ve Tasarım Prensipleri derslerinde yazılı ödevler yapman gerekecek. Derslerinin geri kalanında daha çok uygulamalı eğitim olacak."

Ne kadar rahatladığımı gizleyemedim. Dekan yardımcısının bahsettiği dersler dışında bir de Tekstil dersi alacaktım ve bunun

için çok heyecanlıydım. Ancak Terzilik ve Dikiş dersini iple çektiğim söylenemezdi. Uygulamalı olacak bir diğer şeyse, dönem sonundaki defilede sergilenecek yepyeni bir koleksiyon oluşturmayı içeren bağımsız bir proje olacaktı. Mezun olmak için gereken derslerin çoğunu Brown'daki ilk iki senemde almıştım. Edebiyat ve Sosyoloji ile Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları gibi korkunç dersler de buna dahildi. Bu okulda akademik deneme sürecine alınmam da bu yüzdendi muhtemelen. Çünkü o dersleri zar zor geçmiştim.

"Fakat daha önce de söylediğim gibi, burada seçme hakkın yok. İkinci bir şans yok. Eğer herhangi bir sorun çıkartırsan, en küçük akademik zorunlulukları bile yerine getiremez ya da not ortalamanı düşürürsen okuldan atılırsın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye mırıldandım.

"Harika."

Bu aksan cidden *sahteydi.* Yüzde yüz emindim.

"Bu arada, Bay Richmond, sorun olmazsa İngiltere'nin neresinden olduğunuzu sorabilir miyim? Konuşmanız aynı arkadaşım Marcus'a benziyor. O da..."

Dekan yardımcısı sözümü kesti. "Dikkat problemin endişe verici, Summer. İlaç kullanıp kullanmadığını da söylemedin."

Of, siktir git ya.

Birkaç saniye birbirimize öylece baktık. Sonra dişlerimi sıkarak, "Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Son bir şey daha var," dedi hafif alaycı bir sesle.

Kendimi oturmaya zorladım.

"Ders programında danışmanının adının yazmadığını fark etmişsindir sanırım."

Aslında fark etmemiştim. Ama gerçekten de akademik danışmanın isminin bulunması gereken yer boştu.

"Sebebi, sana benim şahsen danışmanlık yapacak olmam."

İçim ani bir kaygıyla doldu. Ne? Bu yasal mıydı ki?

Eh, büyük ihtimalle *yasaldı*. Ama... koskoca dekan yardımcısı neden bir moda öğrencisinin danışmanı olsundu ki?

"Normalde böyle bir görevi üstlenmem. Fakat hangi koşullar altında bu okula kabul edildiğin düşünülünce..."

"Koşullar mı?" diye araya girdim şaşkınlıkla.

Adamın gözlerinde bir parıltı belirdi. Sanki... gareze benziyordu. "Babanla dekanın uzun zamandır arkadaş olduklarını ve birlikte golf oynadıklarını biliyorum..."

Kesinlikle garezdi.

"... ve ailenin bu okula yaptığı sayısız bağışın da farkındayım. Ancak ben, "ben senin sırtını sıvazlayayım, sen de benimkini sıvazla" zihniyetini desteklemem. Bir öğrencinin bu üniversiteye, daha doğrusu tüm üniversitelere kabul edilebilmesi için yalnızca kendi meziyetlerine bakılmalı. Bu nedenle..." Omuz silkti. "Akademik açıdan seni şahsen izlememin ve az önce bahsettiğimiz kurallara uyup uymadığından emin olmamın en iyisi olacağını hissediyorum."

Yanaklarımın domates gibi kızardığından emindim. Tek dileğim iki yüz dolarlık fondötenimin işini iyi yapmasıydı. Brown'daki fiyaskodan sonra Briar'a girebilmem için babamın Dekan Prescott'tan iyilik istediğini bilmek küçük düşürücüydü. Bana kalsaydı üniversite hayatım sonsuza dek bitmişti. Ama diploma alacağıma dair annemle babama söz vermiştim ve onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

"İlerleyişini değerlendirebilmem ve seni akademik olarak yönlendirebilmem için haftada bir kez buluşacağız."

"Harika," diye yalan söyledim. Ve izin istemeden ayağa kalktım. "Benim artık gitmem lazım, Bay Richmond. Lütfen buluşma

zamanlarımızı bana e-posta olarak atın, takvimime eklerim. Rehberliğiniz için teşekkür ederim."

Rehberlik kelimesine yüklediğim alaycı tonu fark ettiğinden emindim ama ona cevap verme şansı tanımadım. Hızlıca kapısından çıkıp sekreterine elimi sallayarak oradan uzaklaştım.

Dışarı çıktığımda serin havayı içime çektim. Normalde kış mevsimine bayılırdım ve yeni kampüsüm bembeyaz battaniye altında büyülü bir diyar gibi görünüyordu. Ama o kadar stresliydim ki manzaranın tadını çıkartamıyordum. Richmond gibi bir uyuzla sürekli görüşmek zorunda bırakıldığıma inanamıyordum.

Derin bir nefes daha alıp Chanel çantamın askısını düzeltim ve yönetim binasının arkasındaki otoparka doğru yürümeye başladım. Bu kampüsteki çoğu yer gibi çok eski olan, sarmaşıklarla kaplanmış bu tuğla bina çok güzeldi. Briar, ülkedeki en eski ve en prestijli üniversitelerden biriydi. Başkanlardan birkaçı ve yüzlerce politikacı buradan mezun olmuştu. Ama son on yılda okulda daha güncel ve havalı dersler verilmeye başlanmıştı. Bana lisans derecesi verecek Moda Tasarımı bölümü gibi.

Bazı insanların düşündüğünün aksine moda, havai bir şey değildi.

Ben havai değildim.

Bu da sana kapak olsun, Colin Fitzgerald!

Boğazıma kadar yükselen ekşiliği yuttum. Ben sert bir insan değildim. Biraz asabi olabilirdim ama öfkem genelde ani bir patlama halinde içimden çıkar, sonra hızla yok olurdu. İnsanlara uzun süre öfkeli kalmıyordum çünkü böylesine kötü bir enerjiye hayatımda yer yoktu. Kesinlikle kin tutmazdım.

Ama bu sefer Yılbaşı Arifesi partisinin üstünden iki hafta geçmişti ve ben o geceyi hâlâ unutmamıştım. Barda kulak misafiri

olduğum ahmakça, düşüncesizce, kötü niyetli yorumları aklımdan bir türlü silemiyordum.

Bana havai demişti.

Sığ biri olduğumu düşünüyordu.

Unut onu. Zihnine acı çektirmeye değecek biri değil o.

Eh, Fitz benim sığ biri olduğumu düşünüyorsa ne olacaktı ki? Bunu düşünen ilk kişi değildi, son da olmayacaktı. Connecticut'lı zengin bir kızsanız insanlar genelde materyalist bir sürtük olduğunuzu varsayıyorlardı.

Bunu diyen de parlak gümüş rengi bir Audi'si olan materyalist sürtük, dedi içimdeki kışkırtıcı bir ses.

Kendi zihnim bile kendim hakkında kötü hissetmem için benimle uğraşıyordu resmen.

Bu araba bana hediye edildi, diye hatırlattım hain beynime. Ebeveynlerim lise mezuniyeti hediyesi olarak bana bu arabayı vermişlerdi. Yani arabam üç yaşındaydı ve araçlar dünyasında ihtiyar sayılırdı. Hem ne yapacaktım ki, hediyeyi geri mi çevirecektim? Ben babamın bebeği, küçük prensesiydim. İstesem de istemesem de beni şımartırdı zaten.

Ama güzel bir arabaya sahip olmak beni sığ biri yapmazdı.

Modayla ilgilenmek ve birlik üyesi olmak da öyle.

Unut onu.

Arabanın kapılarını açmak için anahtarıma bastım ama koltuğuma oturmadım. Bir şey yüzünden çizmelerim asfalta yapışıp kalmıştı sanki.

Bu şeyin, *ah, yüce İsa aşkına, eve gitmeyi ve benim havai olduğumu düşünen adamı görmeyi istemiyorum*, düşüncesi olduğunu söyleyebilirdim.

Daha iki hafta önce Fitzy'yi göreceğim için heyecan duyduğuma inanamıyordum.

Şimdiyse onunla karşılaşma düşüncesi bana endişe veriyordu. Tek boynuzlu atım artık tek boynuzlu at değildi. Önyargılı bir eşekti.

Arabamı kilitledim. Önce Coffee Hut'a gidip bir kahve alabilirdim. Henüz Fitzy'yi görmeye hazır değildim.

Korkak.

Hızlıca anahtara tekrar basıp kilidi açtım. Ben korkak değildim. Ben, Summer Heyward-Di Laurentis'tim ve Colin Fitzgerald'ın hakkımda ne düşündüğünü kıçıma bile takmıyordum.

Tekrar kilit tuşuna bastım.

Çünkü onun ne düşündüğünü *aslında* umursuyordum.

Kilidi açtım.

Çünkü umursamamalıydım.

Arabayı kilitledim.

Sonra yine açtım.

Bir kez daha kilitledim.

Bir kez daha açtım.

"Pekâlâ! Ne kadar da eğlenceli bir şey yapıyorsun!" diye bağırdı bir ses gülerek. "Dur tahmin edeyim. Bu, eski sevgilinin arabası mı?"

Şaşkınlıkla irkildim. Aptal araba kumandama o kadar odaklanmıştım ki bana yaklaşan kızı görmemiştim bile. "Ne? Hayır. Benim arabam bu."

Koyu renkli kaşlar çatıldı. "Gerçekten mi? Neden deli gibi tuşlara basıp duruyorsun o halde?"

Benim de onun gibi kafam karışmıştı. "Neden eski sevgilimin arabası olsun ki? Neden bunu yaptığımı düşündün?"

"Arabasının kilidini açamasın diye kumandanın bataryasını bitirmek istediğini düşündüm. Anahtarını çaldın ve bir şekilde onu sinir etmek istedin sandım."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu dünyadaki en yorucu intikam yöntemi olabilir. Bu şeyin bataryasını bitirmek için saatlerce burada dikilmek zorunda kalırdım. İntikam isteseydim tekerleklerden ikisini keserdim. Hızlı ve etkili."

"Tekerlek kesmek mi? Bu çılgınca fikri çok sevdim." Onaylayarak kafasını salladığında kestane rengi saçları omzuna düştü. "Her neyse. Sana iyi eğlenceler. Görüşürüz."

Kumral kız ilerlemeye başladı.

"Hey," diye seslendim arkasından. "Gideceğin yere arabayla bırakmamı ister misin?"

Muhteşem. Şimdi de yabancıları gidecekleri yere arabamla bırakmayı mı teklif etmeye başlamıştım? Fitzy korkusu bana neler yaptırıyordu.

Kız gülerek bana döndü. "Sağ ol ama ben Hastings'e gidiyorum," dedi. Orası en yakındaki kasabaydı. Kampüsten arabayla oldukça kısa bir mesafedeydi ve ne tesadüf ki ben de oraya gidiyordum.

"Ben de o tarafa gidiyorum," deyiverdim. Bu bir işaretti; henüz eve gitmemem gerekiyordu. Evren önce bu yabancıyı gideceği yere bırakmamı istiyordu.

Kız yavaşça yanıma geldi ve zeki bakışlı kahverengi gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Çok zararsız göründüğümden emindim. Saçlarımı dağınık topuz yapmıştım ve üstümde krem rengi denizci montu, koyu mavi, dar kot pantolon ve kahverengi deriden binici çizmeleri vardı. Bir Gap kataloğundan fırlamışa benziyordum.

"Seni öldürmem," dedim yardımcı olsun diye. "Asıl benim kendi güvenliğimden endişe etmem lazım aslında. O topuklar ölümcül görünüyor."

Kız aslında *bütünüyle* ölümcül görünüyordu. Siyah bir tayt, siyah kaban ve öldürücü etkili, on santimlik topukları olan siyah çizmeler giymişti. Kafasına taktığı kırmızı berenin altından koyu renkli saçları çıkmıştı ve henüz öğlen saatleri olmasına rağmen dudaklarında parlak kırmızı ruj vardı.

Çok havalı görünüyordu ve onu sevmiştim.

"Ben Summer," diye ekledim. "Buraya Brown'dan geldim ve Hastings'deki bir şehir evinde yaşıyorum."

Kız bir süre dudaklarını büzdü ama sonra cevap verdi. "Adım Brenna. Ben de şehirde yaşıyorum." Omuz silkip ön yolcu kapısına gitti. "Bu sefer kilit açma tuşuna son kez bas, deli kız. Teklifini kabul ediyorum."

6

SUMMER

"Pekâlâ, şikâyet ettiğimden falan değil –inan bana, bir Uber'e ya da kampüs taksisine para vermek zorunda kalmadığım için çok memnunum– ama otoparkta gördüğün her kızı arabana mı alırsın?" diye sordu Brenna neşeli bir sesle.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, bu bir tavlama numarası değil. Yani, sen muhteşem görünüyorsun ama ben erkeklerden hoşlanıyorum."

"Ben de erkeklerden hoşlanıyorum. Zaten kadınlardan hoşlansam bile sen benim tipim olmazdın, Malibu Barbie'si."

"Yanlış şehri söyledin; ben Greenwich, Connecticut doğumluyum," diye karşılık verdim. Gülümsüyordum çünkü onun bana takıldığını anlamıştım. "Ve hayır, normalde tehlikeli yabancıları hayatıma davet etmem." Ona doğruları söylemeye karar verdim. "Eve gitmemek için bahane bulmaya çalışıyorum da."

"Aaa? İlginç. Sebebi nedir?" Brenna yolcu koltuğunda kıpırdanıp siyahlara bürünmüş bedenini bana doğru çevirdi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Bakışlarımı yoldan ayırmadım. İki dar şeritten oluşan yolun üzeri hafif karla kaplı olduğu için arabayı dikkatli sürmeye çalışıyordum. Daha önce iki ufak çaplı kaza yapmıştım ve ikisi de karlı havalarda, dururken önümde yeterince alan bırakmadığım için olmuştu.

"Eve birkaç gün önce taşındım," dedim. "Ev arkadaşlarım yoktu; Vermont'a ya da başka bir yere kayak gezisine gitmişlerdi. Bu yüzden bütün ev bana kalmıştı. Ama bu sabah mesaj atıp dönüş yolunda olduklarını söylediler." Gergince ürpermemek için kendimi tuttum. "Gelmiş bile olabilirler."

"Ne olmuş yani? Ev arkadaşlarınla ne sorunun var? Birer pislikler mi yoksa?"

Bir tanesi öyle.

"Uzun hikâye."

Brenna güldü. "Seninle aynı arabaya binmiş iki yabancıyız. Başka neden bahsedeceğiz, havadan sudan mı? Anlat bakalım, bu hatunları neden sevmiyorsun?"

"Erkekler," diye düzelttim.

"Ha?"

"Ev arkadaşlarım erkek. Üç erkek."

"Vay canına, işte *budur*. Anlatmaya devam et. Seksi çocuklar mı bunlar peki?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Bayağı seksiler. Ama durum karışık. Bir tanesiyle Yılbaşı Arifesi'nde öpüştüm."

"Eee? Ben bunda bir sorun göremiyorum."

"Bir hataydı ama." Dudağımı ısırdım. "Diğer ikisinden birinden hoşlanıyordum ama o gece hakkımda kötü şeyler söylediğini duydum. Çok üzülmüştüm. Bu yüzden..."

"Bu yüzden intikam için ev arkadaşını öptün. Anlıyorum."

Sesinde yargılama yoktu ama yine de kendimi savunmak istedim. "İntikam için değildi. Sebebi..." Ofladım. "Aslında çok iyi bir öpücüktü."

"Ama diğer çocuğa kızgın olmasaydın yapmayacaktın."

"Muhtemelen," diye itiraf ettim, kavşaktaki bir kırmızı ışığa yaklaşırken.

"Hoşlandığın çocuk hakkında ne gibi şeyler söyledi?" diye sordu Brenna merakla.

Bar tuvaletinden çıkıp Fitzy'nin Garrett'la yaptığı konuşmayı duyduğumda hissettiğim acıyı ve küçük düşmeyi tekrar hissettim. Frenin üzerindeki ayağım titriyordu. Beni üzen şey hakkımda "havai" denmesi değil, Fitzy'nin benim gibi biriyle neden asla ama asla çıkmayacağına dair sebepleri sıralamasıydı.

"Arkadaşına benim sığ biri olduğumu söyledi." Yüzüm yanıyordu. "Ciddiyetsiz bir parti kızı olduğumu ve benimle asla çıkmayacağını söyledi."

"Nasıl yani ya?" Brenna avucunu bacağına vurdu. "Bence canı cehenneme."

"Aynen."

"Aman Tanrım, şimdi de bu pislikle yaşamak zorunda mısın yani?" Sesinde samimi bir anlayış vardı. "Çok fena. Senin için üzüldüm."

"Evet, berbat bir durum. Ben..." Hüsran, gırtlağıma bir sakız gibi yapışmıştı. "Ona çok kızgınım. Ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım."

"Tanrım, aynı babam gibi konuştun." Sesini kalınlaştırıp babasının yüz ifadesini taklidi. "*Sana kızgın değilim Brenna. Sadece... hayal kırıklığına uğradım.* Iyy. Bu sözden nefret ederim."

"Kusura bakma," diyerek kıkırdadım. "Ama doğru. Hayal kırıklığına uğradım. Onun iyi biri olduğunu sanmıştım. Ondan

hoşlanıyordum. Hatta onun da bana yazıldığını düşünüyordum; yani sinyal veriyordu. Ve onunla öpüşmekten daha fazlasını yapmayı isterdim." Mahcup bir şekilde Brenna'ya baktım. "Bu benim için büyük bir şey. Birisiyle çıkmıyorsam onunla asla yatmam. Çıkıyorsam bile önce birkaç randevuya gitmeyi beklerim."

"İffet timsali seni," dedi Brenna.

"Hey, birlik evlerini yakıp kül ediyor olabilirim ama özümde eski moda bir kızımdır."

Brenna coşkuyla bir ıslık öttürdü. "Pekâlâ. Şu birlik evi konusuna geri döneceğiz, *mutlaka* döneceğiz. Fakat şimdi konuyu değiştirmeyelim. Yani normalde eğer bir çocuk senin prensin olduğunu kanıtlamazsa ona çiçeğini sunmuyorsun. Fakat bu pislik istese koca bir bahçeyi ayaklarına serecektin, ha? Ama sonra asıl rengini gösterdi, sen de onun yerine arkadaşıyla öpüştün."

"Öyle gibi." Hunter Davenport'un beni bardan uzaklaşırken durdurmasını hatırladım. Kalabalığın arasından ilerleyip mekândan çıkacaktım. Fitzy'nin Garrett'a anlattıkları canımı o kadar yakmıştı ki yılbaşını falan unutmuştum. Ama sonra Hunter'a rastlamıştım ve o beni güldürecek bir şeyler söylemişti. Şimdi o komik şeyin ne olduğunu hatırlamıyordum ama geri sayımın son saniyesinde beni kollarına alıp öptüğünü çok iyi hatırlıyordum.

Çok seksi bir andı. Hunter harika öpüşüyordu ve bana yaslandığında kaya gibi sertti. Olanlardan pişman olduğumu söyleyemezdim çünkü o anda cidden çok hoşuma gitmişti.

Fakat o an, Hunter'la beraber yaşayacağımı bilmiyordum tabii.

Dean her şeyi bana danışmadan ayarlamıştı; gerçi onun eski evinde yaşama fırsatına her şekilde balıklama dalardım zaten. Orası yurtlardan bin kat daha iyi bir seçenekti ve Hastings'de başka bir ev bulmak aşırı derecede zor olacaktı. Belki minik bir

bodrum katı dairesi bulabilirdim ama onlar bile çabuk kapılıyordu. Bu kadar küçük bir kasabada yaşayacak yer bulmak büyük sıkıntıydı.

Ağabeyimin eski evinin tek dezavantajı, öpüştüğüm çocukla aynı evde kalacak olmamdı.

Bir de bir zamanlar öpmeyi çok *istediğim* çocukla.

Tabii Hollis de vardı ama o zararsızdı. Onunla öpüşmemiş ya da bunu düşünmemiştim.

Brenna bana baktı. "Peki sizler..."

"Sizler mi?" diye takıldım.

Sırıttı. "Annem Georgialıydı. Bu Güneyli deyişi ondan bana kalan tek şey."

"Kalan mı?"

Brenna'nın ruh hali hafifçe değişti. "Ben yedi yaşındayken annem hayatını kaybetti."

"Üzgünüm. Senin için zor olmuş olmalı." Annem olmasaydı benim hayatım paramparça olurdu kesinlikle. O benim sırtımı dayadığım kayaydı.

"Öyleydi," diyen Brenna hızlıca konuyu değiştirdi. "Her neyse. Sizler birlikte yaşayacağınızı o geceden önce biliyor muydunuz peki?"

"Hiç bilmiyorduk. Bilseydim ikisiyle de hiçbir şey yapmazdım. İki buçuk yılımı kızlarla dolu bir birlik evinde geçirdikten sonra erkeklerle yaşamaya alışmak zaten zor olacak."

"Anladım. Ama çocukların bunu tuhaf bulmadığı belli. Yoksa yanlarına taşınmana izin vermezlerdi. Hepsi kabul ettiler, değil mi?"

"Evet." Gerçi sadece Mike Hollis'le konuşmuştum. Hunter'la da mesajlaşmıştım ve neyse ki öpüşme konusunu hiç açmamıştı. "İkisiyle görüştüm. Fitz'le hiç konuşmadım ama."

Gözucuyla Brenna'nın hızla bana döndüğünü gördüm. "Sen az önce Fitz mi dedin?"

Tüh.

İçim panikle doldu. Brenna, Fitz'i tanıyor muydu? Tanıyor olması mümkündü; sonuçta Fitz çok da sık kullanılan bir takma ad değildi.

Neyse ki o anda Hastings'in huzur dolu ana caddesine vardığımız için konuyu değiştirme şansı buldum.

"Bu kasabanın güzelliğini izlemeye doyamıyorum," dedim neşeyle, Brenna'ya bakmamak için caddenin iki yanına sıralanmış dükkânlarla restoranlara bakıyordum. "Ah, harika! Burada sinema olduğunu bilmiyordum." Bu bir yalandı. Tabii ki de biliyordum. Hastings'deki "gezilecek yerleri" keşfetmem beş dakikamı almıştı.

"Çok da büyük bir yer değil. Sadece üç salonu var." Meydanın biraz ilerisindeki bir yere işaret etti. "Arkadaşlarımla Della'nın Yeri'nde buluşacağım. Hemen şurası."

Ben henüz o lokantaya gitmemiştim ama gitmeyi planlıyordum. Duyduğuma göre garsonların eski moda üniformalar giydiği, 50'ler temalı bir yerdi. Çok fazla turta çeşidi sunduklarını da duymuştum.

"Hakkında kötü şeyler söyleyen çocuğun adı... Fitz mi?"

Kahretsin. Dikkatini başarıyla dağıttığımı sanmıştım. Ama Brenna konuya geri dönmüştü.

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama takma adı."

"Fitzgerald'ın kısaltması mı? İlk adı Colin mi?"

Lanet olsun.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Onun eski sevgilisi falan değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ama onunla arkadaşız. Daha doğrusu, öyle sayılırız. Fitzy'yle arkadaş olmak zor."

"Neden?"

"O gizemli, güçlü, sessiz tiplerden." Duraksadı. "Ama onun, bir kız hakkında kötü şeyler söyleyebilecek biri olduğunu hiç düşünmüyorum. Hatta bırak kızları, hiçbir insan hakkında öyle konuşmaz."

Çenemi sıktım. "Eğer kast ettiğin buysa söylediklerim uydurma değildi."

"Uydurduğunu düşünmüyorum," dedi nazikçe. "Bir yalancıyı nerede görsem tanırım ve sen bu konuda cidden üzgün görünüyordun. Eğer öyle olmasaydı diğer çocukla öpüşmezdin ve... ah, Tanrım, diğer çocuk Davenport mu yoksa? Hunter Davenport, değil mi? Öpüştüğün o mu?"

Hayatımda hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Dişlerimi sıkarken lokantanın önünde durdum ama motoru susturmadım. "Geldik."

Brenna geldiğimizi umursamamış gibiydi. Kendi kendisine konuşuyordu. "Evet, tabii ki de Hunter'dır. Hollis'le öpüştüğünü sanmıyorum; o çok sinir bozucu. Muhtemelen öpüşürken saçma sapan şeyler fısıldayıp dururdu."

İçimi çektim. "Hunter ile Hollis'i de mi tanıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Hepsini tanıyorum. Benim babam Chad Jensen."

Bu ismi bilmiyordum. "Kim?"

"Erkekler hokey takımının baş antrenörü Chad Jensen. Ben de Brenna Jensen."

"Koç Jensen senin baban mı?"

"Evet. O..." Konuşurken bir anda ağzını öfkeyle açtı. "Bir dakika... Bu hafta *kayak* gezisine gittiklerini mi söylemiştin?

Gerzeklere bak sen! Sezonun ortasında kayak yapmalarına izin yok. Öğrenirse babam hepsini gebertir."

Kahretsin, bu benim suçumdu. Kayak gezisinden bahsederken Brenna'nın onları tanımasını beklemiyordum.

"Öğrenmeyecek," dedim ciddiyetle. "Çünkü sen ona söylemeyeceksin."

"Söylemeyeceğim," diye teminat verdi ama sesi dalgındı. Yine bana bakıyordu ve bu sefer yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. "Anlamıyorum. Brown'dan gelen bir birlik kızı nasıl olur da üç hokey oyuncusuyla aynı eve taşınır? Hem de bu üç oyuncu da bekâr ve yakışıklı çocuklar. Yakın kasabalardaki tüm sporcu meraklısı kızlar, Briar'ın hokey oyuncularının peşinde. Çünkü çoğu mezuniyetten sonra ulusal ligde oynayan takımlara alınıyorlar."

"Onlar ağabeyimin arkadaşları. Geçen sene aynı takımdaydılar."

"Ağabeyin kim?"

"Dean Heyward-Di Lau..."

"Laurentis," diye bitirdi Brenna cümlemi, keskin bir nefes alarak. "Aman Tanrım. Benzerliğinizi *şimdi* fark ediyorum. Sen Dean'in kardeşisin."

Rahatsızca kafa salladım. Şimdi de Dean'in eskiden takıldığı kızlardan olmamasını diliyordum. Ağabeyim, Allie'ye âşık olmadan önce tam bir çapkındı. Kaç kızın yüreğini yaktığını bilmek bile istemiyordum.

Brenna aklımı okumuş gibi soldu. "Ah, hayır. Merak etme. Dean'le hiç takılmadım. Briar'a daha bu sene geldim zaten."

"Öyle mi?"

"Evet. New Hampshire'da iki yıllık üniversitede okudum," diye açıkladı. "Buraya eylülde geçiş yaptım. Üçüncü sınıfta okuyorum

ama burada ilk yılım olduğu için teknik olarak çömez sayılırım." Konuşurken birden yerinden sıçradı. "Bir dakika. Telefonum titriyor."

Telefonunu kontrol etmesini sabırla bekledim. Daha fazla detay duymak istiyordum çünkü. Arabamla gideceği yere götürmeyi teklif etmek için onca yabancı arasından, Fitzy'nin hokey koçunun kızını nasıl seçmiştim? Daha bu okuldaki ilk senesi olabilirdi ama babasının oyuncuları hakkında bir sürü şey biliyordu. Dean'le şahsen görüşmemişti ama onu bile tanıyordu.

Brenna hızlıca bir mesaj yazdı. "Kusura bakma. Arkadaşlarım nerede kaldığımı soruyorlar. Gitmem lazım."

Ona dik dik baktım. "Sen ciddi misin? Koçun kızı olduğun bombasını üzerime atıp *gidemezsin*. Bu çocuklar hakkında bildiğin her şeyi duymak istiyorum."

Sırıttı. "Hadi ya? Seninle bir kez daha buluşmamız gerek bence. Şimdi gelip bizimle yemek ye derdim ama maalesef şu anda seni destekleyemem."

"Bu da ne demek?"

"Eve gidip ev arkadaşlarınla yüzleşmen gerekiyor demek. Şu tuhaf karşılaşma anını bir an önce bitirmelisin." Gösterge panelindeki telefonumu aldı. "Telefonundan kendime mesaj atıyorum. Numaramı kaydedersin. Yarın birlikte maça gidelim mi?"

"Maç mı?"

"Briar'ın Harvard'la maçı var. Babam, evdeki maçlara da kampüse bir saatlik mesafede olan tüm deplasman maçlarına da gitmemi istiyor."

"Gerçekten mi? Başka planın olursa?"

"O zaman harçlığımı kesiyor."

"Sen şu anda..."

"Seninle dalga geçiyorum, evet." Omuz silkti. "İşim varsa gitmiyorum. Babamın istemesine bile gerek yok aslında. Hokeyi ve yakışıklı çocukları seviyorum; bu yüzden benim için sorun olmuyor."

"İyi bir noktaya değindin."

Telefonu tekrar titredi. Bu sefer benim telefonumdan kendisine attığı mesaj gelmişti. "Mesaj geldi. Artık birbirimizde numaralarımız var. Düğünü haftaya planlamaya başlarız."

Sırıttım.

"Getirdiğin için sağ ol." Arabadan indi ama tam kapıyı kapatacakken kafasını tekrar içeri uzattı. "Hey, yarın akşam hangi formayı giyeyim? Fitzy'ninkini mi Davenport'unkini mi?" Masumca gözlerini kırpıştırdı.

Kaşlarımı çatarak ona ortaparmağımı gösterdim. "Komik değil."

"Çok komikti, sen de biliyorsun. Yarın görüşürüz, deli kız."

Onun lokantaya girmesini imrenen gözlerle izledim. Şu anda ben de öğle yemeği yiyor olmak isterdim. Ama Brenna haklıydı. Karşılaşmayı ertelemeye devam edemezdim.

Eve gitme vakti gelmişti.

7

FITZ

Eve vardığımızda garaj yolunda parlak bir Audi olduğunu gördüm. Omuzlarım gerilirken bunu Hunter'ın fark etmemiş olmasını diledim. Tepkisini görmek için şoför koltuğuna doğru dönmedim ama onun, Summer'ın arabasını görünce heyecanlandığından emindim. Yani Summer'ın arabası olduğunu düşünüyordum. Ben gitmeden önce kendi hurda Honda'mı tek arabalık garaja koyduğum için onun başka yere park etme şansı yoktu.

Hem zaten karşımızdaki araba lanet olası bir Audi'ydi. Başka kimin olabilirdi?

Hunter, Land Rover'ını gümüş rengi aracın arkasına park ederken, "Bu aramızda kalacak," dedi ciddi bir sesle.

"Tabii ki de." Hollis esneyerek emniyet kemerini açtı. Bütün dönüş yolunda arka koltukta uyumuştu.

"Şaka yapmıyorum ben. Eğer koç bunu öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek," diye teminat verdi Hollis. "Böyle bir gezi gerçekleşmedi. Değil mi Fitz?"

Ciddiyetle kafa salladım. "Aynen."

"Güzel. Yarın antrenmanda bir şey sorarsa diye hikâyemizin üstünden tekrar geçelim," dedi Hunter, motoru durdururken. "Mike'ın ailesiyle birlikte New Hampshire'daydık. Ateşin başında eğlendik, jakuzide oturduk ve Monopoly oynadık."

"Ben kazandım," diye araya girdi Hollis.

Gözlerimi devirdim. Tabii ki de bu hayali Monopoly oyununu kazanmış olmak isteyecekti.

"Hayır, *ben* kazandım," dedim gururla. "Boardwalk'u satın aldım ve üstüne sekiz tane otel diktim."

"Saçmalama. Boardwalk benimdi."

"Boardwalk kimsenin değildi," diye homurdandı Hunter. "Monopoly oynamadık."

Haklıydı. Kayak yapmaya gitmiştik ve bu, sezon ortasında yapılabilecek en ahmakça şeydi. Fakat Hollis, Hunter ve ben birbirimizi her zaman pek de olumlu etkilemiyorduk. Hepimiz Doğu Yakası'nda büyümüştük ve kış sporlarına bayılıyorduk. Bu yüzden Hollis gizli bir kayak gezisine çıkmayı teklif edince bu eğlenceyi kaçırmak istememiştik.

Ama eğer koç böyle bir şey yaptığımızı öğrenirse bizi gebertirdi. Hokey oyuncuları olarak sezon boyunca bedenlerimize zarar verebilecek şeyler yapmaktan kaçınmalıydık. Hafta sonunu Vermont'ta kafayı bulup kayak yaparak geçirmekse en büyük günahtı.

Fakat bazen eğlenceye öncelik vermek gerekirdi, değil mi?

Ve hayır, bu geziyi Summer'la karşılaşmayı ertelemek için kabul etmemiştim. Çünkü öyle yapmak acınası ve aptalca bir şey olurdu. Ben acınası ve aptal biri değildim.

Summer, Hunter'la öpüştüyse ne olmuştu yani? Zaten benim tipim değildi. Hem bizim eve taşınmasıyla birlikte kira payım azalmıştı. Bu avantajlı bir şeydi.

"Pekâlâ, hikâyede anlaştık mı? New Hampshire. Ateş, jakuzi, Monopoly, sıcak çikolata."

"Sıcak çikolata mı?!" diye bağırdı Hollis. "Bu ne ya! Hikâyeyi değiştiriyorsun şimdi. Bunların hepsini nasıl hatırlayacağım ben?"

Gülmeye başladım.

Hunter bize bakıp kafasını iki yana salladı. "Siz, Jensen'la çalışmaya benden bir yıl önce başladınız. Bu hafta sonu neler yaptığımızı öğrenirse ne olacağını en iyi siz biliyorsunuz. Kayak zaten yeterince kötü. Bir de içki ve esrarla kafayı bulduğumuzu duyarsa bizi bitirir."

Hollis de ben de kendimize geldik. Haklıydı. Oyunculardan biri en son bunları yaparken yakalandığında takımdan atılmıştı. Bu oyuncu Dean'in ta kendisiydi; katıldığı bir partide ekstazi kullanmış, ertesi gün idrar testi yapıldığındaysa her şey ortaya çıkmıştı.

Bu hafta sonu o kadar kötü bir şey yapmamıştık aslında. Sadece birkaç birayla bir esrarlı sigara içmiş ve kayakla küçük numaralar yapmıştık. Gerçi bu numaraları denemesek de olurdu. Tamam, peki, kesinlikle denememeliydik.

"Hadi içeri girelim. Yeni ev arkadaşımızı bekletmeyelim." Hollis aşırı coşkuluydu. Sırıtışı bütün yüzünü kaplıyordu.

Hunter araçtan aşağı atlarken ona karanlık bir bakış attı. "Ondan uzak dur."

"Olmaz. Onun üstünde hak iddia edemezsin."

"Öncelikle, o bir et parçası değil. Bizim ev arkadaşımız." Hunter bir kaşını kaldırdı. "Ama illa ki biri hak iddia edecekse ben bu hakka kimin sahip olduğunu geçen akşam dilimi onun ağzına sokarken gösterdim sanırım."

Bunu duyunca istemesem de dişlerimi sıktım.

"Doğru." Hollis yenilgiyle iç geçirdi. "Geri çekiliyorum."

Sırıttığımda çenemdeki kaslar gevşedi. Hollis sanki bir şansı olduğunu düşünmüş gibi konuşuyordu. O iyi görünümlü bir çocuktu ama tam bir pislik ve ahmaktı. Summer gibi bir kız asla onunla çıkmazdı.

"Sağ ol," diye alay etti Hunter. "Ne kadar da yüce gönüllüsün Mike. Cidden çok duygulandım."

"Ben iyi bir arkadaşım," dedi Hollis.

Ön verandaya doğru ilerlerken Hunter'ın gözlerindeki umut dolu parıltıyı görmemek mümkün değildi. Dean onu arayıp kardeşinin kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde de Hunter'ın yüzünün aldığı ifadeyi görmüştüm. Yılbaşı Arifesi partisinde olanların tekrarı için ümitlendiği belliydi.

Ben mantığa öncelik veren biri olduğum için duygularımı bir kenara almış ve Summer'la aralarında ne olursa olsun evle alakalı anlaşmamızı etkilememesi gerektiğini Hunter'a söylemiştim. Artık Summer'ın adı da kira kontratındaydı çünkü. Hunter herhangi bir sorun çıkmayacağına dair bizi temin etmişti.

Sanki aralarında *gerçekten* bir şeyler olacağından emin gibiydi.

Her neyse. Olsa da umurumda değildi zaten. Benim dikkatimi vermem gereken daha önemli şeyler vardı.

Silindir valizimi omzuma atıp Hollis'in kapıyı açmasını bekledim. İçeri girince de valizi yere atıp botlarımı çıkardım. Diğerleri de aynısını yaptılar.

"Hayatım, eve geldik!" diye bağırdı Hollis.

Üst kattan bir kahkaha yankılandı.

Ayak seslerini duyduğumda nabzım hızlandı. Üstündeki

eşofman altı, Briar kazağı ve dağınık topuz yapılmış saçlarıyla Summer merdivenin başında belirdi.

Hollis'in gözleri parladı. Summer'ın üstünde uygunsuz bir şey yoktu ama bu kız çuval giyse bile seksi görünürdü zaten.

"Selam. Eve hoş geldiniz!" dedi neşeyle.

"Selam," diye seslendim gergin bir sesle.

Hunter montunu çıkartıp askıya fırlattı. "Sarışın," dedi harfleri uzatarak. "Burada olmana sevindim."

Hollis kafa salladı. "Ben de."

"Ah, teşekkürler. Ben de burada olduğum için mutluyum."

"Bir dakika. Daha düzgün bir selamlaşma lazım sana." Hunter sırıtarak merdiveni tırmandı.

Onu kollarına aldığında Summer'ın yanakları hafifçe kızardı.

Gözlerimi onlardan ayırıp montumu asmak için döndüm. Hunter onu öptü mü bilmiyordum ama kendimi tekrar o tarafa dönmeye zorladığımda Summer'ın yüzü hâlâ kızarıktı.

"Ben gidip üstümü değiştireyim," dedi Hunter.

O odasına giderken Hollis de mutfağa yöneldi. İkinci kata çıktığımda Summer'la yalnız kalmıştık.

Bana dikkatli gözlerle baktı. "İyi vakit geçirdiniz mi?"

Kafamı salladım.

"Güzel," derken odasının açık kapısına yöneldi.

İnce omuzlarının arkasına baktığımda üzerine beyaz battaniye serilmiş düzenli yatağını ve onun üstüne yerleştirdiği yüz tane yastığı gördüm. Yerde neon pembe bir armut koltuk ve beyaz tüylü halı vardı. Köşede, Dean'in burada kaldığı zamanlarda orada olmayan bir masa, üzerinde de açık bir laptop duruyordu.

Summer buraya kendi eviymiş gibi yerleşmişti.

Burası onu evi zaten, diye hatırlattı içimden bir ses.

"Burada kalmam için izin..." Bir an duraksadı, sonra cümleyi değiştirdi. "Ev arkadaşı olmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Omuz silktim. "Sorun değil. Dördüncü birine ihtiyacımız vardı zaten."

Summer sanki yanımda olmak istemiyormuş gibi yine odasına doğru ilerledi. Yılbaşı partisinde bana nasıl yazıldığını, ardından da kendisini takım arkadaşımın kollarına nasıl attığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Kafaya falan taktığımdan değildi tabii.

"Her neyse..." dedi.

"Evet. Ben..." Ben de gerilemeye başladım. "Gidip duş alayım. Bugün yola çıkmadan önce son bir kez daha kay... şey, Monopoly oynadık da," dedim. "Çok terliyim."

Summer kaşlarını kaldırdı. "Monopoly'nin o kadar yorucu bir oyun olduğunu bilmiyordum."

Odasının kapısından bakmakta olan Hunter güldü.

Dönüp ona dik dik bakmak istedim çünkü bu fikri ortaya atan oydu. Fakat döndüğümde çoktan uzaklaşıp tişörtünü giymeye başlamıştı.

"Masa oyunları bayağı yorucu oluyor," dedim saçma da olsa. "En azından bizim yöntemimizle oynandığında."

"İlginç. O zaman ev arkadaşlarımla oyun gecesi düzenlemeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim." Geri geri gittiği için sonunda sırtı odasının kapısına çarptı. "Duşta iyi eğlenceler, Fitz."

Summer odasına girince ben de kendi odama daldım. Telefonum titrediğinde rahat bir nefes aldım çünkü az önceki konuşmanın ne kadar garip olduğunu düşünmemek için dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Gelen mesaj sırıtmama neden oldu.

Üçüncü kapıda takılı kaldım! Senden nefret ediyorum dostum.

Benim gibi video oyunlarını seven ve şu anda, son iki yıldır tasarlamakla uğraştığım bir video oyununu denemekte olan iyi dostum Morris'e mesajla cevap vermek yerine arama tuşuna bastım.

"Yo!" diye cevap verdi Morris hemen. "Çelik Şehir'e nasıl gireceğim ya?"

Sırıttım. "Söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ama dün geceden beri sıkıştım kaldım burada."

"Sana linki daha dün gece gönderdim zaten. Şimdiden şehre ulaşmış olman bile çok etkileyici." Kafamı iki yana salladım. "Bugün mesaj panolarına bakmadım ama son kontrol ettiğimde deneme oyuncularının hiçbiri köy seviyesini geçememişti."

"Eh, öyledir. Ben hepsinden üstünüm çünkü. Fikri önemli olan tek kişi benim."

"Fikrin ne peki?"

"Bu oyun bir harika."

İçim heyecanla doldu. Böyle şeyleri duymaya bayılıyordum; özellikle de Morris gibi bir oyun delisinden. Adam açtığı Twitch kanalından milyonlar kazanıyordu. İnsanlar sırf onun oyun oynamasını izlemek için kanalına abone oluyorlardı, evet. Bu konuda gerçekten çok iyiydi ve canlı yayınlarda oyun maceralarını anlatırken insanları bayağı eğlendiriyordu.

Böbürlenmek gibi olmasın ama ben de bu dalda bir efsaneydim aslında. Canlı yayın yapmakta değil ama inceleyip kritik yapmakta iyiydim. Bu seneye kadar üniversite blogu ve popüler

video oyunu siteleri için oyunların kritiğini yapıyordum. Ama çok zaman gerektirdiği ve artık kendi oyunuma odaklanmak istediğim için bu işi artık bırakmıştım.

Adı *Legion 48* olan oyunum, fazla karmaşık bir RPG[2] değildi. Çoklu oyuncular üzerine kurulmamıştı ve açık dünya konsepti yerine bir senaryoyu takip ediyordu. Aslında günlük programım yüzünden oyun tasarlamayı bırak, oynamaya bile zar zor vakit bulabiliyordum. Fakat birkaç oyun geliştirme stüdyosuna iş için başvurmaya hazırlanıyordum ve onlara, tasarım ve teknik konusundaki kabiliyetimi göstermek istiyordum. *Legion 48*, bir *Skyrim* ya da bir *GTA* değildi ama bu stüdyolara neye sahip olduğumu göstermeye yeterdi.

Bana göre en büyük avantajım, oyunun kodlama işlemlerinin yanında çizim gibi işlerini de kendim yapıyor olmamdı. Bunları taslak olarak başlatıyor, ardından bilgisayar üzerinde çizip en sonunda da üç boyutluya dönüştürüyordum. Bu iş için ne kadar zaman harcadığımı hiç hesaplamamıştım ama kahrolası kodlama işinden çok çok daha kısa olduğu su götürmez bir gerçekti.

"Herhangi bir hata tespit ettin mi?" diye sordum Morris'e.

"Büyük bir şey yok. Sadece mağarada ejderhayla konuşurken diyalog donuyor ve sonra hemen diğer parçaya atlıyor."

Pekâlâ. Bu kolay bir şeydi. İçim rahatlamıştı çünkü büyük hataları çözüme kavuşturmak saatler alan bir işti. İlk bir yıl boyunca oyun hiç oynanabilir seviyeye gelmemişti. İlk deneme sürümü gözden kaçırdığım hataları görmemi sağlamıştı. Yoğun programıma rağmen bir şekilde oyunu geliştirmeyi başarmış ve final denemesi için hazırlamıştım. Şu andaysa çoğu üniversite arkadaşlarımdan oluşan bir grup, oyunu deneme sürecindeydi.

"Henüz çökme olmadı," diye ekledi Morris, yardımcı olmak adına.

2 Oyuncuların kurgusal bir sahnede farklı karakterlerin rollerini üstlendikleri oyunlar. —çn.

"Öyle mi? Şom ağızlılık etmiyorsundur umarım. Bu oyunu altı tane firmaya gönderdim. Eğer onlarda çökme yaparsa..."

"Çökme olmadı, nokta," diye düzeltti Morris. "Olmayacak da. Şimdi üçüncü kapıyı nasıl açacağımı söyle."

"Olmaz."

"Ama Çelik Şehir'i görmek için sabırsızlanıyorum. Bir kahinle falan mı konuşmam gerek? Neden hâlâ anahtarı bulamadım?"

"Demek ki düşündüğün kadar iyi değilsin."

"Siktir git. Her neyse. Bu oyunu bitirdikten sonra karşına geçip oh çekeceğim, görürsün."

"Hadi bakalım." Kendi kendime sırıttım. "Daha sonra internet üzerinden görüşürüz. Şimdi duşa girmem lazım."

"Tamamdır. *Ciao.*[3]"

Üstümü çıkartıp banyoya girerken adımlarım hafifleşmişti. Morris'in oyunum hakkındaki hevesi bedenimi esir alan gerginliği azaltmaya yetmişti.

Ama sonra koridordan Summer'ın kahkahası yükseldi ve tüm kaslarım anında tekrar gerildi.

Aynadaki yansımama baktığımda gözlerimdeki hiddeti, çenemdeki gerginliği görebiliyordum. Sert yüz ifadem, dövmelerimle birleşince beni daha da sert gösteriyordu. İki kolum da dövme doluydu. Bir de göğsümde sadece siyah renkten oluşan bir dövme vardı. Rengi biraz solmuştu ama bence bu şekilde daha havalı duruyordu. Gerçi dövmelerimi havalı olmak için yaptırmamıştım. Ben bir sanatçıydım. Bu çizimlerin hepsini kendim tasarlamıştım ve tuval olarak kullanabileceğim her şeyi kullanmayı seviyordum. Buna kendi bedenim de dahildi.

3 İtalyancada "merhaba" ve "hoşça kal" anlamlarına gelir. —çn.

Fakat yüzüm asık olduğunda ve sakallarım çıktığında aynaya baktığım zaman bu dövmeler beni sadece bir şehir eşkıyası gibi gösteriyordu.

Dürüst olmak gerekirse lisedeki asilik günlerimde tek istediğim şey "şehir eşkıyası" gibi görünmekti. İlk dövmemi -sol kolumdaki ejderha- çözümü yumruklarında... daha doğrusu muştalarında arayan bir grupla takılmaya başladığım sıralarda yaptırmıştım. Buna beni zorlayan onlar değildi tabii. Sadece reşit olmayan çocuklara, ebeveyn izni olmadan dövme yapan bir salon tanıyorlardı. Zaten ilk dövmemin sebebi de aileme baş kaldırmaktı. Lise ikinci sınıfın sonunda, sanat sınıfı olarak bir sergi düzenlemiştik ve annemle babam, çocuklarını desteklemek yerine bütün gün didişip durmuşlardı. Resimlerimin yanından geçip gitmiş, tartışmalarının arasında onları görmemişlerdi bile.

Bu yüzden on beş yaşındaki Colin de *öyle olsun, madem siz kavga etmekten sanatımı göremiyorsunuz, ben de onu görebileceğiniz bir yere yaparım,* diye düşünmüştü.

Artık dövmelerime sanatımın bir uzantısı olarak bakmıyordum ama bu şekilde başladığını da inkâr edemezdim.

Hunter'ın mırıldanmasını, ardından da Summer'ın tekrar kahkaha atmasını duyduğumda omuzlarım gerildi.

Demek ev arkadaşım, yılbaşı partisinde yarım kalan işini devam ettiriyordu.

8

SUMMER

Çok da kötü geçmemişti. Fitz'in aptal suratına bir yumruk geçirmeden onunla birkaç kelime etmeyi başarmıştım. Kendime yıldızlı pekiyi veriyordum! Ama sonra pekiyimi geri aldım çünkü vajinam o aptal surata vermemesi gereken bir tepki vermiş, adeta kıpır kıpır olmuştu.

Ahmak vajina.

Hakkımda yaptığı kırıcı yorumlara rağmen onu hâlâ çekici bulduğum gerçeğinden *nefret* ediyordum.

O sırada kapım tıklatılınca abartılı düşüncelerime bir son verdim. Hunter tembelce odama girip ince, kaslı bedenini yatağıma bırakıverdi.

"Biraz şekerleme yapmak istiyorum."

Dudağım alaycı bir sırıtışla büküldü. "Tabii. Kendi odandaymış gibi hisset."

"Ay, teşekkür ederim, Sarışın." Göz kırpıp yatağa iyice yerleşti, kollarını da kafasının altına yerleştirdi.

Hmm, kas gösterisine iki bilet lütfen. Kolları inanılmazdı. Pazılarını ve geniş omuzlarını ortaya çıkartan beyaz bir atlet giymişti. Eşofman altının beli de düşük olduğu için göbeğinin aşağı

kısmındaki bronz tenini görebiliyordum. Burası da en az kol kasları kadar çekiciydi.

Hunter çok seksi bir adamdı ve bunun farkındaydı. Onu incelediğimi gördüğünde dudakları kıvrıldı.

Ah, o dudaklar. Benimkilerin üstünde nasıl hissettirdiklerini hâlâ hatırlayabiliyordum. Çok iyi öpüşüyordu. Ne çok sert ne çok hevesliydi. Dilini de ölçülü kullanmayı çok iyi biliyordu.

Acaba Fitz nasıl öpüşüyordu?

Bir pislik gibi, Summer, dedi içimdeki Selena Gomez, sert bir sesle. *Bir pislik gibi öpüşüyor.*

Doğru. Çünkü tam bir pislikti.

"Neden odamdasın, Hunter?" diye sordum, kalçamı çalışma masama dayarken.

"Şu büyük konuşmayı artık yapalım diye düşündüm."

Hüzünlü bir şekilde iç geçirdim. "İyi fikir."

"Pekâlâ. Hadi konuşalım."

Elimle onu işaret ettim. "Beyler önden."

Hunter alaycı bir nefes verdi. "Korkak."

Gülerek masanın üstüne oturdum. "Açık konuşmam gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum. Öpüştük işte. Çok da büyük bir mesele değil."

Gözleri, masadan sarkan çıplak bacaklarıma odaklandı. Manzarayı beğendiği belliydi çünkü gözleri erimiş gibiydi. Bana Dean'in arkadaşı Logan'ı hatırlatıyordu. Sadece siyah saçları ve sert vücutları benzer olduğu için değil, enerjileri de aynı olduğu için. Logan etrafına cinsel enerji yayıyordu mesela. Bunu nasıl tanımlayacağımı bilemiyordum ama ona bakınca müstehcen şeyler düşünmemek elde değildi. Hunter'da da aynı hava vardı ve bunun beni etkilediğini inkâr edemezdim.

Ama birbirimizi çekici buluyor olmamız bu konuda bir şey yapmamız gerektiği anlamına gelmezdi.

"O akşamdan sonra birkaç kez mesajlaştık ama bu konuda konuşulacak şeyler olduğunu hissediyorum. Bana ne anlama..." Cümlesini yarıda kesti.

Alnımı kırıştırdım. "Ne anlama derken?"

Yatakta doğrulup elini saçlarının arasından geçirdi. Son görüşmemizden sonra saçlarını kesmişti ama yine de parmakları aralarına giriyordu. "Öpüşmenin ne anlama geldiğini soracaktım." Bana dehşete düşmüş gibi bakıyordu. "Kendi kâbusuma dönüştüm resmen."

Kahkahalara boğuldum. "Ah, tatlım. Sorun değil. Çoğu erkek yeni yıl öpücüklerinde bir anlam aramaya çalışır zaten." Ona imalı bir bakış attım.

Homurdandı. "Bu gerçeği başıma kakma, Sarışın."

"Kusura bakma ama yapmak zorundaydım. O gece çok ukalaydın. Gece yarısı öpüştüğün bütün kızlar senden çocuk isteyecekmiş gibi davranıyordun." Ona dilimi çıkardım. "Eh, şimdi *benden* çocuk isteyen kim peki? Sen!"

Omuzları kahkahasıyla sarsıldı.

Masamdan indim. "Roller değişti," dedim şarkı söyler gibi.

Hunter ayağa kalktı. Hatırladığımdan daha uzundu. Fitz'le aynı boydaydı. Ama genelde bütün hokey oyuncularının boyları uzun oluyordu. Gerçi Briar'ın takımında 1.70 boyunda bir çocuk da vardı. Adı Wilkins'ti sanırım. Bir keresinde Dean'i, onun boyuna göre ne kadar dayanıklı olduğundan bahsederken duymuştum.

"Merak etme," dedi Hunter. "Henüz bebek düşünmüyorum."

"Öyle mi? Ne düşünüyorsun peki?"

Cevap vermedi. Kara gözleri göğüslerime doğru kaydı, sonra tekrar gözlerimi buldu. Sutyen takmamıştım ve bunun kesinlikle farkındaydı.

Ben de onun eşofmanının ön kısmının, iki dakika öncesinde olduğundan daha şişkin göründüğünü fark etmiştim.

Hunter, fark ettiğimi fark ettiğinde öksürüp duruşunu değiştirdi.

İçimi çektim. "Bu durumu tuhaflaştırmayacaksın, değil mi?"

Biçimli yanaklarında gülünç derecede sevimli iki gamze belirdi. "Tuhafı tanımla."

"Ne bileyim. Garip hareketler falan yapmayacaksın, değil mi? Yanımdayken dikkatli davranmaya uğraşmak gibi yani."

Bana doğru bir adım daha attı. "Dikkatli davranmaya uğraşıyormuş gibi mi görünüyorum sence?" dedi kelimeleri uzatarak.

Kalp atışlarım hızlandı. Kahretsin, işini biliyordu. "Peki. O zaman kara sevdaya tutulmuş gibi mi davranacaksın? Bana şiirler yazıp kahvaltı falan mı hazırlayacaksın?"

"Şiir benim tarzım değildir. Ve yemek yapmayı beceremem." Bana daha da yaklaştı. Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı sadece. "Ama sabahları sana memnuniyetle kahve hazırlarım."

"Ben kahve içmem," dedim kibirli bir tavırla.

Kıkırdadığında gamzeleri yine belirdi. "İşimi zorlaştıracağını şimdiden görebiliyorum."

"İşini mi?" dedim ihtiyatlı bir sesle. "Ne *işiymiş* bu?"

Kafasını yana eğerek bir süre düşündü. "Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti. Sonra eğilip fısıldadığında nefesi kulağımı gıdıkladı. "Ama öğrenmek için heyecanlıyım."

Parmak uçlarını çıplak koluma hafifçe dokundurdu. Sonra ben daha gözümü bile kırpamadan odamdan çıkıp gitti.

YENİ mahallem, Brown'daki Kappa evinden sonra sessizlik yemini etmiş insanlardan oluşan bir bölge gibiydi. Sabaha karşı saat biri vurduğunda odamın dışındaki tek ses arada bir öten ateş böceklerinin sesiydi. Ne araba motoru ne müzik sesi duyuluyordu. Zaten sarhoş birlik kızlarının veya bira oyunları oynarken birbirine bağıran koca çeneli erkek kardeşliği üyelerinin gürültüsü burada hiç yoktu.

İtiraf etmeliydim ki bunu rahatsız edici bulmuştum. Sessizliği pek sevmezdim. Çünkü sessizlik, insanı düşünmeye iterdi. Gün içinde kafasında bir kenara ittiği düşünceleri ya da endişeleri, saklamaya çalıştığı sırları yüzleşmek için karşısına çıkartırdı.

Ben düşüncelerimle iyi anlaştığımı söyleyemezdim. Emniyette olmama hissi, kendinden şüphe, öz eleştiri gibi olumsuz duygulara bir tutam da aşırı özgüven eklersem boktan zihnimi çok güzel tarif etmiş olurdum.

Yana dönüp yastığıma doğru homurdandım. Boğuk sesim, ürkütücü derecede sessiz olan odada tabanca sesi gibi yankılandı sanki. Uyuyamıyordum. On bir buçuktan beri sağa sola dönüp duruyordum ve artık bu durum canımı sıkmaya başlamıştı. Ev arkadaşlarım Vermont'tayken gayet rahat uyuyordum halbuki. Evde olmaları neden uyku düzenimi değiştirmişti bilmiyordum.

Kendimi uyumaya zorlamak manasızdı. Bu yüzden yorganı üstümden atıp yataktan çıktım. Uykuyu boş verip bir şeyler yemeye gidecektim. Belki de sonrasında fazla yemekten komaya falan girip rahatlardım.

Üstümde sadece külotumla uyumayı sevdiğim için elime gelen ilk giysiyi kaptım. Bu, kalçamı zar zor örten ve göğüs uçlarımı gözler önüne seren ince, beyaz bir tişörttü ama yine de kafamdan

geçirdim. Ev arkadaşlarımın ortalarda olacağını sanmıyordum. Hunter antrenmanlarının sabah altıda olduğunu söylemişti.

Ama yanılmıştım. Biri uyanıktı.

Mutfağa adım attığımda Fitzy'yle göz göze gelerek aynı anda keskin birer nefes aldık.

"Sıçayım," diye küfrettim. "Ödümü patlattın."

"Kusura bakma. Sen de beni korkuttun." Masaya oturmuş, uzun bacaklarını yanındaki sandalyeye uzatıp kucağına bir çizim defteri koymuştu.

Ah bu arada, üstsüzdü.

Yani tişört giymemişti.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim bilmiyordum.

Gözlerimi zorla da olsa çıplak göğsünden ayırdım ama çok geçti. Tüm detayları beynime kazınmıştı bile. Kollarını kaplayan çizimler, köprücük kemiğinde başlayıp yapılı göğsünün altında biten siyah dövme... Karın kasları o kadar belirgindi ki sanki kontür yapılmış gibi görünüyordu. Hunter gibi Fitz de safi kastan oluşuyordu ama Hunter'ın bedeni karnımda hafif kıpırtılar oluştururken Fitz'inki tüylerimi diken diken ediyor, içimi arzuyla dolduruyordu.

Dudaklarımı tenine değdirmek, dövmelerinin tüm çizgilerinin üzerinde dilimi dolaştırmak istiyordum. O çizim defterini bir kenara atıp kucağına oturmak, ağzımı onunkine bastırıp elimi belinden aşağı kaydırmak istiyordum.

Bana ancak Tanrı yardım edebilirdi.

Anlamıyordum. Bu çocuk benim tipim bile değildi aslında. Hayatım boyunca etrafım kolej çocuklarıyla çevrili olmuştu ve çekici bulduğum da genelde onlar olurdu. Polo tişört giyen, tertemiz yüzleri ve milyon dolarlık gülümsemeleri olan çocuklar yani. Dövmeler ve bu kaba görünüş bana göre değildi.

"Uyuyamadın mı?" dedi Fitz rahatça

"Yok," dedim, buzdolabını açıp lezzetli bir şeyler bulmaya çalışırken. "Sen?"

"Bir saat önce yatmış olmam gerekirdi ama yarın vakit bulamayacağım için önce bu çizimi bitirmek istedim."

Bir kâse yoğurtla kuru meyve ve tahıl karışımında karar kıldım. "Ne çiziyorsun?" diye sordum ona bakarak.

"Üzerinde çalıştığım video oyunu için bir şeyler." Bakmaya çalışıyor olmasam da çizim defterinin kapağını sertçe kapattı.

"Doğru. Dean senin oyunlara ilgin olduğundan bahsetmişti. Ama ben sadece kritik yaptığını sanıyordum. Bir de oyun mu tasarlıyorsun?"

"Şimdiye kadar bir tane tasarladım. İkincisi üzerinde çalışıyorum," dedi kayıtsızca.

Bu konuyu konuşmak istemediğini anlayınca omuz silkip, "İyiymiş. İlginç bir şey," dedim yalnızca. Sonra tezgâha yaslanıp yoğurdumu yemeye başladım.

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Yerken onu izliyordum. O da benim yememi izliyordu. Bu hem çok rahatsız edici hem de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şeydi. Çözülmesi zordu.

Dilimin ucuna bir sürü soru geldi. Çoğu da Yılbaşı partisiyle alakalıydı.

O gece gerçekten de benden etkilenmedin mi? Sinyalleri yanlış mı anladım? Hakkımda söylediğin o korkunç şeylere gerçekten inanıyor musun?

Hiçbirini dillendirmedim. Bu çocuğun karşısında en ufak bir kırılganlık bile göstermeyi reddediyordum. Yargılayıcı sözlerinin beni ne kadar incittiğini asla bilmeyecekti.

Bunun yerine başka bir konuda onu sorguya çekmek istedim.

"Kayak yapmamanız gerekirdi."

Hızlı bir nefes alıp verdi. "Doğru."

"Neden yaptınız o zaman?"

"Çünkü geri zekâlıyız."

Gülümsedim. Sonra onun söylediği bir şeye gülümsediğim için kendime kızdım.

"Koç öğrenirse delirir. Hatta diğer çocuklar da. Gerçekten ahmaklık ettik," dedi kaba bir sesle. "Bu yüzden bu kayak meselesi aramızda kalsın, olur mu?"

Şey...

Ona süklüm püklüm baktım. "Çok geç."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi sertleşmişti.

"Bugün kazara sizin koçun kızıyla arkadaş oldum. Ve nereye gittiğinizi yine kazara ona söyledim."

Ağzı bir karış açık kalmıştı. "Kahretsin, Summer."

Hemen kendimi savunmaya geçtim. "Hey, telefonda konuştuğumuzda Hollis bunun sır olması gerektiğini söylememişti."

Fitz kafasını iki yana sallıyordu. "İnsan biriyle nasıl kazara arkadaş olabilir ki?" dedi tükürükler saçarak. "Ve bizim kayak gezimizi niçin konuşuyordunuz? Brenna, koça söyleyecek mi?"

"Söylemeyeceğine söz verdi."

Kısık sesle küfretti. "Emin olamayız. Brenna öfkelendiğinde tehlikeli birine dönüşür. Ağzından ne çıkacağı belli olmaz."

"Söylemeyecek," diye teminat verdim. "Dediğim gibi, artık onunla kankayız."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları seğirdi.

"Yarın onunla sizin Harvard maçınıza geleceğiz," diye ekledim.

"Öyle mi?"

"Hı hı." Yoğurdumu bitirip kâseyi yıkamak için evyeye döndüm. "Havalı biri. Bayağı iyi anlaştık."

Fitz'in yüksek sesle içini çektiğini duydum.

Omzumun üstünden baktım. "Bu ne içindi şimdi?"

"Brenna'yla ikinizin sebep olacağı dertleri düşündüm de... Birbirinizin üstünde korkunç etkiniz olacaktır."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Bu muhtemel."

Tekrar iç geçirdi. "Bence eninde sonunda olacak bir şey. Şimdiden görebiliyorum."

Sırıtarak musluğu kapattım ve temiz kâseyi bulaşıklığa yerleştirdim. Fitzy'nin adım seslerini arkamda duyduğumda kalbim göğsümde bir takla attı.

"Pardon, bardak alacağım," diye mırıldandı. Uzun kollarından biri yanağımın yanından geçip dolaba uzandı.

Odun ve turunçgil karışımı muhteşem kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu.

Ellerimi bulaşık havlusuna silip ona doğru döndüm. Nefesi kesilir gibi olurken kararan gözleri bir anlığına göğsüme kaydı, sonra elindeki bardağa döndü.

Ah, doğru ya, tişörtüm incecikti. Ve az önce ellerim soğuk suda olduğu için göğüs uçlarım sertleşmişti. Yani evet, sertleşmelerinin nedeni kesinlikle soğuk suydu. Ama şimdi tamamen başka bir sebeple iyice taş gibi olmuşlardı.

Çıplak göğsü dokunabileceğim, hatta dilimi üzerinde kaydırabileceğim kadar yakımda duran, Colin Fitzgerald adlı bir sebep...

Başım beladaydı; ondan hâlâ etkileniyordum. Hem de *çok*. Ama benim hakkımda olumsuz düşüncelere sahip olan birine karşı arzu beslememeliydim.

Erkeksi kokusunu duymamak için ağzımdan nefes almaya çalışarak tezgâhtan hızlıca uzaklaştım. Bakışlarımı onun kocaman, kaslı göğsünden başka bir şeye odaklamak için etrafta bir şeyler aradım. Sonunda, masanın üzerinde duran çizim defteriyle kalemlerinin yanında duran kalın kitabı fark ettim.

"Ah!" Sesim fazla yüksekti. Hunter ile Hollis'i uyandırmamak için sesimi alçaltarak devam ettim. "Bu seriye bayılırım." Kitabı alıp hızlıca göz gezdirdim. "Yeni mi okumaya başladın yoksa tekrar mı okuyorsun?"

Fitz cevap vermeyince kafamı kaldırdım ve yüzünde oluşan şüpheci ifadeyi gördüm. Konuştuğunda sesinde de şüphe vardı. "*Lanetli Rüzgârlar* serisini okudun mu?"

"İlk üçünü. Henüz dördüncüyü okuyamadım." Bin sayfadan fazla olan kitabı kaldırdım. "Dördüncünün bunlardan daha uzun olduğunu duydum."

"*Ejderhanın Kanı* mı? Aynen, bunun iki katı," dedi dalgınca. Gözlerinde hâlâ kuşku vardı. "Bu seriyi okuduğuna inanamıyorum."

Dudaklarım büzüldü. "Neden?"

"Yani, çok yoğun bir kitap ve..." Tuhaf bir şekilde cümleyi kesti.

Ne demek istediğini idrak etmem bir saniyemi aldı.

Bu kitapları okuduğuma inanamıyor değildi.

Bu kitapları okuduğuma *inanmıyordu.*

Yaptığı bu haksızlıkla içimde oluşan öfke boğazıma doğru yükselip alev alev yanan bir yumru oluşturdu. Eh, neden inanacaktı ki? Onun gözünde ben *sığ* biriydim sonuçta. Böyle uzun, yoğun bir kitabı anlayamayacak, ahmak bir birlik kızıydım sadece. Kahretsin, muhtemelen benim cahil olduğumu da düşünüyordu.

Hırlar gibi bir ses çıkardım. "Okumayı biliyorum herhalde."

İrkildi. "Ne? Ben öyle bir..."

"Vücudumun sağına soluna ejderha ve peri dövmeleri yapılmamış olması fantastik kitaplar okumaya iznim olmadığını göstermez."

"İzin mi? Ben öyle demek..."

"Ya da *yoğun* kitaplar," diye devam ettim kaşlarımı çatarak. "Ama bu konudaki fikrini duymak iyi oldu." Gergince gülümseyerek kitabı masaya attım. *Bam* diye bir ses çıktı. "İyi geceler, Fitz. Fazla geçe kalma."

"Summer..."

Ona başka bir şey söyleme fırsatı vermeden mutfaktan çıktım.

9

FITZ

Maç öncesi çalışmalarımız genelde fazla yorucu olmazdı ama koç bu sabah, bize akşam kolaylık sağlayabileceğini düşündüğü için biraz şut antrenmanı yaptırmak istemişti. Harvard'ın takımı bu sene çok güçlüydü. Mükemmel bir sezon geçiriyorlardı ve bunu asla dillendirmeyecek olsam da bizden daha iyi olabileceklerini düşünüyordum.

Koç da gizliden gizliye böyle düşünüyor olmalıydı ki bizi normalden daha fazla zorluyordu. Buzun üzerinden ayrıldığımda terden sırılsıklam olmuş haldeydim. Saçlarım alnıma yapışmıştı ve kaskımdan tıpkı çizgi filmlerdeki gibi buhar yükseldiğine yemin edebilirdim.

Koç omzuma vurdu. "İyi mücadeleydi, Colin."

"Sağ ol, koç."

"Davenport," dedi koç, Hunter'a dönerek. "Bu akşam yine aynı acımasızlığı görmek istiyorum senden. Johansson'ın içinden geç, etrafından dönme. Anlatabiliyor muyum?"

"Anladım, koç."

Maç kayıtlarını izlemek için sinema odasında toplanmadan önce yarım saatlik duş vaktimiz vardı. Akşamki maç, bu sezon

Harvard'la yapacağımız iki maçın ilki olacaktı ve onlara bir mesaj vermek istiyorduk. Deplasman maçı olduğu için ekstra zor olacak olsa da eğer onların sahasında galibiyet alırsak kesinlikle ekstra hoş olacaktı.

Soyunma odasına varınca terli formalarımı çıkartıp duş alanına gittim. Kabinler birbirinden ayrıydı ve kısa kapıları vardı. Yani birbirimizin belinden altını göremesek de üst kısmını görebiliyorduk. Hollis'in girdiği kabinin yanındakine girip soğuk suyun altında durdum ama hâlâ terliyordum.

"Mike'ın göğsünü tıraş ettiği gerçeğini göz ardı mı edeceğiz peki?" diye sordu, üçüncü sınıfta okuyan defans oyuncusu Dave Kelvin.

Kahkahalar fayanslarda yankılandı. Hollis'e dönüp soru sorar gibi kaşımı kaldırdım. Onunla sayısız kez spor yapmış, yüzmeye gitmiş ve antrenman sonrası duş almıştım. Göğsünde genelde tüyleri olduğunu biliyordum ama şu anda tıpkı bir bebek poposu gibi pürüzsüzdü.

Bu seneki takım kaptanımız Nate Rhodes sırıttı. "Evde mi yaptın salonda mı yaptırdın?"

Hollis ona bakıp gözlerini devirdi. "Evde. Kendi başıma yapabileceğim bir şey için neden birilerine ödeme yapayım ki? Bu çok aptalca." Gövdesini döndürerek Kelvin'e elini salladı. "Sana gelince, artık hayal evreninden gerçeğe dön istersen, ahbap..."

"Hayal âlemi," diye düzelttim yardımcı olmak adına.

"Her neyse. Senin de göğsüne *ve* sırtına ağda yaptırdığını hepimiz biliyoruz, Kelvin. İkiyüzlü sik kafa seni."

Göğsümü sabunla ovalarken alaycı bir kahkaha attım. Vücut derecem sonunda düşüyordu.

"Ben sırtıma ağda yaptırmıyorum!" diye karşı geldi Kelvin.

"Yaptırıyorsun. Nikki Orsen her şeyi ortaya çıkardı, seni kıllı öküz."

Nikki, Briar'ın kadınlar takımında sağ kanat oyuncusuydu. Çok iyi hokey oynuyordu ve harika bir kızdı ama ağzında asla bakla ıslanmazdı. Eğer ona bir şey söylerseniz çok geçmeden başkalarına yetiştirirdi.

Nate ile son sınıflardan birkaç arkadaşı bağırmaya başlayınca Kelvin'in yüzü pancar gibi oldu. "O kızı geberteceğim."

"Ah, gevşe prenses," dedi Hunter harfleri uzatarak. "Instagram'da gördüğümüz bütün erkekler vücutlarının bir kısmına ağda yaptırıyor zaten."

"Aynen, bu kadar büyütülecek ne var?" dedi Hollis. "Tıraş yapmak utanılacak bir şey değil."

"Burası güvenli bölge," dedi Nate ciddiyetle.

"Kesinlikle. Güvenli bölge. Hepimiz özel bölgemizi tıraş ediyoruz. Ya da kendimizi lanet birer *centilmen* olarak görüyorsak etmeliyiz," dedi Hollis.

Kahkahamı bastırırken elimdeki sabunu yerine geri koyup durulanmaya başladım.

"Cidden dostum, sendeki bu yeniliğin sebebi ne?" diye araya girdi Matt Anderson. Kelvin gibi o da üçüncü sınıfta okuyordu ve defans oyuncusuydu. Geçen sene ikisi de berbat oynuyorlardı ama yeni defans antrenörümüz Frank O'Shea tüm sezon onları sıkı çalıştırmış ve forma sokmuştu.

"Bu akşam maçtan sonra randevum var," dedi Hollis.

"Eee? Kız kıl sevmiyor mu?"

"Nefret ediyor. Bir keresinde erkek arkadaşının kılını yutmuş ve öğürmeye başlayıp aletinin üstüne kusmuş. Erkek arkadaşı da kusmuk görünce kusmaya başlamış. Sonrasında ayrılmışlar."

Uzunca bir süre koca banyoda akan su sesinden başka bir şey duyulmadı.

Sonra herkes birden kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım. Hayatımda duyduğum en iyi şey bu," diye inledi Hunter.

"Sana bunları kendisi mi anlattı?" diye sordu iki büklüm olmuş kaptanımız. Yüzünden akanlar gözyaşı mıydı yoksa duştan gelen su muydu ayırt edilemiyordu.

"Birlikte olduğu erkekte kıl varsa onu asla ağzına almayacağını söyledi. Göğüs, kol ve bacak kılları da buna dahil," dedi Hollis omuz silkerek.

"Kollarınla bacaklarını da mı tıraş ettin?" diye cıyakladı Nate.

Hunter'ın kahkahaları şiddetlendi.

"Kadınlar kesinlikle deli," diye homurdandı Kelvin.

Haklıydı. Kadınlar manyaktı. Yani, Summer dün akşam sadece *Lanetli Rüzgârlar* serisini okuduğuna şaşırdım diye bana trip atmıştı.

Onun okuyamadığını sandığımı düşünmüştü.

Cidden mi?

Aslında... Pekâlâ, onun bakış açısından bakınca neden o kadar fazla tepki verdiğini görebiliyordum. O kitaplar için yeterince zeki olmadığını ya da okuduğu konusunda yalan söylediğini ima ettiğimi düşünmüş olabilirdi.

Ama benim niyetim bu değildi. O kitapları okumak gerçekten de zordu. Ben bile yıllardır fantastik türde kitaplar okumama rağmen onları zor okumuştum.

Eğer Summer bana cevap verme şansı tanısaydı ona bunu söyleyebilir, yalan söylediğini ima etmiş gibi olduğum için özür dileyebilirdim.

Fakat tam da beklediğim gibi o bir drama kraliçesiydi. Altı tanecik kelime edebilsem –*üzgünüm, öyle demek istememiştim, beni affet*– konuyu açıklığa kavuşturabilirdim oysaki. Ama o beş yaşındaki bir çocuk gibi ayaklarını vura vura yanımdan uzaklaşmıştı.

Bir havlu alıp belime sardım. *Drama*, dedim içimden. *Drama hiç bana göre değil.* Asla hoşlanmamıştım, asla da hoşlanmayacaktım.

Peki, o zaman neden Summer'ın incinmiş bakışlarını kafamdan bir türlü atamıyordum?

BRIAR'IN hokey tesisi çok lüks ve birinci sınıf bir yerdi. Son teknoloji aletlerimiz, iyi havalandırılmış soyunma odalarımız, muhteşem bir banyomuz, bir ortak salonumuz, mutfağımız, fizyoterapi odamız, jakuzimiz vardı. Video kayıtları izlediğimiz odaysa en güzel yerdi. Küçük bir sinemaya benziyordu ama içinde yarım daire şeklinde dizilmiş masalar ve dev, minderli sandalyeler vardı. Odanın en alt kısmında, spor sunucularının önüne dizilenler gibi alıcılar, dizüstü bilgisayarlarını bağlayabilecekleri kablolar ve üzerine yazı yazılabilen küçük bir ekran bulunuyordu. Maçlardaki bazı hamleleri veya oyuncuları çember içine aldıklarında çizdikleri bu şeyler büyük ekrana da yansıyordu.

Kalecimiz Patrick Corsen'ın yanındaki sandalyeye oturdum. "Selam."

"Selam." Corsen, Harvard'ın arenasını gösteren ekrana bakıyordu. Geçen hafta Harvard'ın Boston Koleji'yle yaptığı maç olmalıydı bu. O gün Bostonlılar büyük hezimete uğramıştı.

Bu sene Harvard gerçekten de yenilmezdi. Önceden bizim için kolay bir rakiptiler çünkü Briar'ın takımı her zaman daha üstündü. Ancak bu sezon takıma yeni yetenekler katan Harvard adeta alev alevdi. Geçen sene son sınıflar mezun olduktan sonra, parlamaya fırsat bulamamış küçük sınıflar buza daha çok çıkmaya başlamış ve kabiliyetlerini gözler önüne sermişti. Artık sadece kaptanlarının yeteneğine bağlı kalmaya çalışmıyorlardı. Şimdiki kaptanları Jake Connelly çok iyi bir oyuncuydu ama bütün takımı omzunda taşıyamazdı.

"Connelly'nin hattı aşırı hızlı," dedi Corsen somurtarak.

"Bizimki daha hızlı," diye temin ettim onu. Bizim forvet hattında Hunter, Nate ve ben vardık.

"İyi. Ama onların ikinci ve üçüncü hatları da çok hızlı. Bizimkiler için aynı şeyi söyleyebilir misin?" Sesini alçalttı. "Ayrıca onların defansı daha iyi. O iki ikinci sınıf öğrencisi... İsimlerini hatırlayamıyorum ama pakı bölgelerinden uzak tutma konusunda fazla iyiler. Johansson'ın omzundan büyük yük alıyorlar."

Johansson, Harvard'ın efsanevi kalecisiydi. Ve dürüst olmak gerekirse Corsen endişelenmekte haklıydı.

"Kelvin ve Brodowski o kadar güçlü değiller," diye mırıldandı.

"Doğru," dedim. "Ama Matty güçlü." Kafamla, telefonunda mesaj yazmakta olan Anderson'ı işaret ettim.

Harvard'daki çocuklar gibi Matt'in yıldızı da, Dean ile Logan mezun olduktan sonra parlamıştı. Şimdi defans oyuncularımızın arasında en çok gol atan oydu ve penaltıları da çok iyi engelliyordu. Ayrıca takımdaki tek siyahi oyuncuydu ve bununla çok gurur duyuyordu. Bu sene, çoğunluğu beyaz oyuncuların oluşturduğu profesyonel lige damgasını vurmak istiyordu.

"Haklısın. Matty takım için çok kıymetli," dedi Corsen. Ama hâlâ mutsuz görünüyordu.

Endişelenmesini anlayabiliyordum. Los Angeles Kings'le anlaşma imzalamıştı ve önümüzdeki sezon takımlarında oynayacaktı. Müstakbel takımının, sahada onu kötü görmesini istememesi normaldi. Çünkü böyle bir şey ancak pilot takıma alınmasına neden olurdu. Gerçi bazen bu daha iyi bir seçenek olabilirdi. Mesela Logan şu anda bunu yapıyor, yeteneklerini geliştirmek için Providence Bruins'te oynuyordu. Herkes Garrett Graham gibi yetenekli doğmuyordu. Ve üniversite oyuncularının hepsi mezun olur olmaz profesyonel lige alınmıyordu.

Koç odaya girip avuçlarını birbirine vurdu. "Haydi başlayalım." Bağırmamış, sadece normal konuşma sesiyle konuşmuştu ama içerideki herkes sanki eğitim çavuşu emir vermiş gibi hazır ola geçti. Jensen, saygıyı hak eden bir adamdı. Fazla konuşmazdı ama ağzından çıkan sözcükler çok güçlü olurdu.

"Şu çocuğa iyi bakın," diye emretti. Oynatma tuşuna bastığında ekrandaki görüntü hareketlendi.

Forma numarası 33 olan oyuncu, mavi çizginin yanından hızla kayarak geçti. Koç ekranı dondurup tabletine bir şeyler çizdi ve oyuncunun etrafında parlak kırmızı bir daire belirdi.

"Üçüncü sınıfta okuyor, sol kanat oyuncusu," dedi kısaca. "Brooks Weston."

"Dev gibi," dedi bizim ikinci sınıflardan biri.

"Ne olmuş?" dedi Hollis. "Bizde de devler var. Onu alt edebiliriz."

"Weston yalnızca bir uygulamacı değil," dedi Koç Jensen. "Aynı zamanda lanet olası bir azmettirici ve baş belası."

Sırıttık.

"Bu küçük pisliğin, hakeme görünmeden faul üstüne faul yapabilme gibi insan üstü bir yeteneği var. Ve karşı takımı

kışkırtıp penaltı kazanmakta çok ama çok iyi. Uzmanlık alanı kavga çıkartmak. Kendisi bu kavgalardan rahatlıkla paçayı sıyırırken karşısındaki kişi maçtan atılır."

Odadaki herkesten onaylamaz sesler yükseldi. Gerçi bizim de bu ya da şu maçta rakibimizi kışkırtmaya çalıştığımız hep olurdu. Bazı oyuncular ise bunu alışkanlık edinmişlerdi ve strateji olarak kullanıyorlardı. Koç Jensen bu stratejiye inanmazdı. Ona göre yetkililer penaltı verme konusundaki bakış açılarını değiştirmeliydiler.

"Bu çocuğun ağzından her ne çıkarsa çıksın sakın kulak asmayın, beni duyuyor musunuz?" dedi koç, bize ölümcül bir bakış atarak.

"Çöp ağızlı bir zengin züppesinden korkmam ben," dedi Kelvin.

"Zengin olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Hunter gülerek.

"Çocuğun ismi aynı zamanda bir soy isim. Çocuğa böyle bir isim vermek genelde iki aşırı zengin dedeyi onurlandırmak için yapılan bir şeydir."

"Benim ismim de aynı zamanda bir soy isim," dedi Hunter.

"Aynen. Sen de aşırı zenginsin!" dedi Hollis, kahkahalarla gülerken. "Bu Wesley Brooke'u kesin tanıyorsundur."

"Brooks Weston," diye düzeltti biri.

Hunter, "Onu tanıyorum, evet," diye itiraf etti, Hollis'in alayla gülmesine sebep olsa da. "İkimiz de Roselawn Koleji takımındaydık. Benden birkaç yaş büyük."

Koç kafa salladı. "Roselawn öğrencilerinin hepsi baş belası."

"Daha *şimdi* Roselawn'da okuduğumu söyledim," diye karşı geldi Hunter.

"Tekrar ediyorum, Roselawn öğrencilerinin hepsi baş belası."

Hunter içini çekti.

Sonraki on beş dakikayı, Harvard-Boston Koleji maçının ilk devresini analiz ederek geçirdik. Weston Brooks mudur, Brooks Weston mıdır, artık adı her neyse kesinlikle bir baş belasıydı. Çok agresifti ve sopasını omuz hizasından yüksekte kullanmasına rağmen faulden kurtulmuştu. Ayrıca devre arası düdüğünden hemen önce neredeyse bir kavga bile çıkartacak gibi olmuştu. Rakibine birkaç kez hafifçe omuz atmıştı ama Boston Koleji oyuncusu tam ona saldıracakken kendi takım arkadaşı tarafından geri çekilmişti. Weston onların yanından uzaklaşırken kıkır kıkır gülüyordu.

Ondan şimdiden nefret etmiştim.

İkinci devre başladığında Harvard 2-0 öndeydi.

"Connelly'nin *slap-shot* vuruşu bu sene daha da mı güçlenmiş yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu Kelvin, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Aynen, daha ölümcül," diye doğruladı koç. "Hem artık daha hızlı. Bu sezon ataklarının tümünde gol attı." Parmağını odadaki herkese doğrulttu. "Onu kaleye yaklaştırmayın. Anlaşıldı mı?"

Koro halinde, "Evet, efendim," dedik.

Bahsi geçen ataklardan birine ikinci devrede şahit olduk. Gerçekten de Connelly dört rakibi atlatıp geçmişti. Bu rakiplerden ikisi, nerede olduklarını şaşırmış gibi görünen defans oyuncularıydı. Geçen yıl izlediğim, 1990'larda çekilmiş bir dizideki gibi bir sahneydi bu. Ana karakter, tarihi değiştirmek için zamanda seyahat edip insanların bedenlerine giriyor, her bölümün ilk beş dakikasında nerede ve kimin bedeninde olduğunu anlamaya çalışarak saf gibi dikiliyordu.

Connelly'nin bu defans oyuncularına yaptığı da böyle bir şeydi. Çocuklar buz pistinin ortasına gökten atılıvermiş gibi şaşkınca kalakalmışlardı. Neler olduğunu fark ettiklerindeyse Connelly çoktan yanlarından geçip şutunu atmıştı ve pak, avını yakalamak için okyanusa dalan bir balık kartalı gibi ağların sol üst köşesine çakılmıştı.

"Güzel atış," dedi Nate gönülsüzce.

"Evet," dedi koç. "Bu akşam böyle bir şey görmek istemiyorum. Sizin tarafınızdan yapılmadığı sürece. Anladınız mı?"

"Anladık," dedi herkes.

Videonun geri kalanını izlemeye devam ederken koç, Harvard takımının zayıf yönlerini gösterdi. Her sözcüğünü aklımıza kazıyorduk çünkü bu akşam onların kıçına tekmeyi geçirmek istiyorsak tüm zayıflıklarını kullanmamız gerekecekti.

10

SUMMER

"Bunu söylediğine inanabiliyor musun?" Fitz'le mutfaktaki karşılaşmamızın üzerinden tam bir gün geçmişti ama hâlâ çok öfkeliydim.

"Evet, inanabiliyorum," dedi Brenna, uyuz olduğunu gösteren bir sesle. "İlk anlatmanda da inanmıştım, ikinci anlatmanda da. Şimdi üçüncü kez anlatıyorsun ve ben yine inanıyorum. Bu yüzden lütfen, bebek İsa aşkına, şu meseleyi unutur musun artık?"

"Asla," dedim.

Brenna'nın cevabı homurdanma ve kahkaha arası bir ses oldu. "Aman Tanrım, ne kadar inatçısın. Hep böyle miydin?"

"Evet, inatçıyımdır. Bunu kabul ediyorum. Neyi kabul etmiyorum biliyor musun?" Kollarımı göğsümde buluşturdum. "Cahilliği. Okumayı biliyorum ben!"

Brenna gökyüzünden yardım diliyormuş gibi çatı kirişlerine baktı. Belki de meditasyon yapıyordu; gerçi tıklım tıklım dolu bir arenada bunu yapması zordu. Ayrıca hep tetikte olmalıydık çünkü maça geç gelmiş ve Harvard taraftarlarıyla dolu bir tribünde oturmak zorunda kalmıştık. Kızıl bir denizin ortasındaki iki siyah-gümüş nokta gibiydik.

Arenada, Briar renkleri içinde yüzlerce seyirci vardı ama çoğu karşı tarafta oturuyordu. Brenna'nın dünkü şakasına rağmen ikimiz de Briar forması giymemiştik ve bundan memnundum. Zaten kızıl giymediğimiz için birkaç kişinin pis bakışlarına maruz kalmıştık.

"*Lanetli Rüzgârlar*'ı okumak için fazla aptal olduğumu ima etti."

"Herkes *Lanetli Rüzgârlar*'ı okumak için fazla aptaldır!" diye homurdandı Brenna. "Seriye bayıldığını iddia eden herkesin kitapları okuduğuna inanıyor musun gerecekten? Okumadılar! Çünkü lanet seri beş bin sayfa! Bir keresinde ilk kitabı okumak istemiştim ama salak yazarın doksan sayfa boyunca bir ağacı tarif ettiğini gördüm. Doksan sayfa! O kitaplar berbat. Kesinlikle berbat."

Konuşurken nefessiz kalmıştı ama benim kahkahalar attığımı görünce sırıttı.

"İşte *Lanetli Rüzgârlar* hakkındaki TED konuşmam," dedi. "Rica ederim."

Gülüşüm fazla uzun sürmedi. "Çok küçümseyiciydi, Brenna."

Brenna, "Öyle miydi?" dedi ihtiyatlı bir sesle. "Yoksa senin sığ olduğunu düşündüğü için artık söylediği her şeye karşı hassas mısın?"

Dudağımı ısırdım. Haklıydı aslında. Bugünlerde fazla hassastım; özellikle de Fitz konusunda. Sadece... kendime onun gözünden bakmaya çalışıyordum ve beliren görüntü pek de gurur verici olmuyordu.

Gözümde canlanan insan, birlik evinden kovulmuş olan, sürekli akademik deneme sürecine alınan, babasının ricasıyla üniversiteye, ağabeyinin ricasıyla yaşayacağı eve kabul edilen sersem bir sarışındı.

Hayatını eline yüzüne bulaştırmış biri.

Kalbime bir ağırlık otururken Brenna'ya bunu anlattım ama kalabalıktan yükselen bir kükreme onun cevabını duymamı engelledi.

Sohbetimiz boyunca bakışları pistten ayrılmamıştı. Şimdiyse ayaktaydı. "Kör müsün hakem?!" diye bağırdı. "Kaydı sadece!"

Birkaç sıra arkamızda oturan bir grup çocuk onun öfkesi karşısında kıkırdadılar. "Hey, sizin boktan oyuncularınız ayakları takılmadan buzda kayamıyorsa bizim suçumuz ne?" diye takıldı biri.

"Ah, gerçekten mi?" Brenna hızla arkasına dönerken kahkahamı bastırdım.

Brenna bugün yine, gümüşi atkısı dışında siyahlara bürünmüş haldeydi. Alametifarikası olduğunu düşündüğüm kırmızı ruju yine dudaklarındaydı tabii. Salık bıraktığı koyu renk saçları ve alev fışkırtan gözleriyle tam bir sert kız görünümündeydi. Wonder Woman'ı canlandıran Gal Gadot'ya benziyordu. Hatta dikkatli bakınca orijinal Wonder Woman'ı da andırıyordu.

Yani göz kamaştırıcı biriydi ve dik dik bakmakta olduğu çocuklar da kiminle dalaştıklarını fark edince onu tekrar baştan ayağa süzmüşlerdi.

"Benim bu pistte gördüğüm tek boktan şey sizin kalecinin az önce sahada sıçtığı yer," dedi Brenna onlara.

Alaycı bir kahkaha attım.

"Skor tahtasına bir bakın isterseniz, dangalaklar. Ne görüyorsunuz?" diye devam etti Brenna, pistin orta kısmında asılı olan ekrana işaret ederek.

Ekranda Briar 1, Harvard 0 yazıyordu.

Çocuklar oraya bakmadılar. "Ağzını topla," dedi biri sertçe.

"Sen de," diye karşılık verdi Brenna.

"Sizin oyuncuların hepsi korkak tavuk," diye dalga geçti çocuk. "Erkek gibi durumu kabullenmek yerine hakeme yalvarıyorlar. *Ah, olamaaaz, kötü adam bana çelme taktı!*"

Çocuğun arkadaşları gülmeye başladılar.

"Beni oraya getirmeyin," diye uyardı Brenna, ellerini kalçasına dayayarak.

"Sen de beni kışkırtma. Kızlarla kavga etmem ama senin için bir istisna yapabilirim."

"Ben de erkeklere vurmam," dedi Brenna tatlı bir sesle. "Neyse ki buralarda hiç erkek göremiyorum. Siz görebiliyor musunuz?"

"Seni sürtük..."

Brenna'yı kolundan çekip oturmaya zorladım. "Boş ver," dedim. Etrafımızdakilerin ölümcül bakışlarının farkındaydım.

"Pislikler ya," diye homurdandı. "Hakem de öküzün teki zaten! Anderson'a çelme takıldı! Penaltı verilmeliydi."

"Eh, verilmedi ama. Şimdi saldırıya uğrayacağız ya da buradan atılacağız. Bu yüzden unutalım şunu, olur mu?"

"Unutalım, ha? Senin şu saçma yorumu unutman gibi mi yani?"

Dişlerimi sıktım. "Birlikte yaşadığım çocuklardan birinin beni havai bir birlik kızı olarak görmesinden rahatsız olduğum için üzgünüm."

"Başka kim havai bir birlik kızı olarak görülmüştü, biliyor musun?" dedi bana. "Elle Woods. Peki o ne yaptı? Hukuk fakültesine girerek ne kadar akıllı olduğunu herkese gösterdi. Sonra da avukat oldu ve herkes tarafından çok sevildi. Yavşak eski sevgilisi onu tekrar elde etmek istedi ama Elle, adamı başından attı. Mutlu son."

Gülümsedim. *Bu Nasıl Sarışın* filmindeki Elle Woods'un hayatı benimkine benzemiyordu çünkü ben, ailemdeki herkesin aksine hukuk fakültesini kazanmamıştım. Gerçi Dean de hukuk okumuyordu çünkü hokey antrenörlüğü yapıp çocuklarla çalışmayı istediğine karar vererek son dakikada hukuk fakültesine gitmekten vazgeçmişti. Eğer ebeveynlerimiz burnu havada, zengin züppeler olsaydılar Dean Heyward-Di Laurentis'in beden eğitimi öğretmeni olmasından dehşet duyarlardı.

Neyse ki annemiz de babamız da çocuklarını destekleyen, harika insanlardı. Ayrıca Dean sayesinde benim de başka bir yolu seçmem kolaylaşmıştı.

Tabii hangi yolu seçeceğime karar verebilirsem. Modayı seviyordum ama tasarım yapmak isteyip istemediğimden emin değildim. Mağazacılık da pek bana göre değildi. Şimdilik amacım, son kararımı vermeden önce üniversite kariyerimin nasıl gittiğine bakmaktı. Son sınıfta işleri deneyimlediğimizde neyi sevip neyi sevmediğimi anlayabilirdim.

"Başkalarının seni nasıl gördüğü önemli değildir," diye devam etti Brenna. "Önemli olan senin kendini nasıl gördüğün..." Cümlesini aniden kesti, sonra Harvard'ın skoru eşitlemesine küfürler savurmaya başladı.

"Nasıl? Hoşuna gitti mi!?" diye bağırdı yeni ezeli rakibi.

"Sen kıçına tekme yemekten hoşlanır mısın?" diye karşılık verdi Brenna ama sesinde dalgınlık vardı. Bakışlarında kısacık bir an için hayranlık belirdi, sonra gözlerini öfkeyle kıstı. "Of, Connelly. Neden pistte şimşek gibi hareket etmek zorunda?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Karşı takımdaysa evet."

"Ah, anlaşıldı." Briar takımını öğrenmem gerekiyordu. Sadece Fitz, Hunter, Hollis ve yılbaşı gecesi Brooklyn'de tanıştığım diğer birkaç oyuncuyu tanıyordum. "Yani bizim düşmanımız."

"Kesinlikle öyle. Çok tehlikeli. Eğer onunla başa baş mücadele etmek zorunda kalırsan bittin demektir. Atak yaptığındaysa çok daha azılıdır." Pistte Briar'ın tarafına işaret etti. "Hollis'i sıkıştıran pislik de öyle. Adı Weston. Onu da sevmiyoruz."

"Gittiğim lisede Weston adında bir çocuk vardı ve hokey oynuyordu."

Brenna hızla bana döndü. "Yemin ederim Summer, eğer Brooks Weston'la arkadaş olduğunu söylersen suratına bir yumruk geçiririm."

Ona dil çıkardım. "Geçiremezsin. Bu arada, kesinlikle aynı çocuktan bahsediyoruz. Ne kadar da tuhaf. Weston'ın Harvard'da okuduğunu bilmiyordum. Nedense Batı'ya gitmiştir diye düşünüyordum." Brenna'nın bana dik dik baktığını fark edince sırıttım. "Rahat ol. Onunla kanka falan değiliz. Ama okulda birlikte takılırdık. Eğlenceli bir çocuktur."

"O dev bir şeytandan başka bir şey değil."

"Bu, eğlenceli biri olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Doğru," dedi Brenna gönülsüzce. "Ben sadece arkadaşlarımın düşmanla dost olmasından hoşlanmıyorum." İşaret ve ortaparmağını kaldırıp önce kendi gözlerine götürdü, sonra bana çevirdi. "Gözüm üstünde, Greenwich Barbie'si."

Kocaman gülümseyerek eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum. Ruh eşimsin resmen."

"Tam bir ahmaksın." Brenna gözlerini devirip dikkatini tekrar maça verdi.

Canlı hokey maçı izlemek çok yorucuydu. Hızlı ve yoğun bir gösteriydi çünkü. Gözlerinizi bir saniyeliğine pistten ayırırsanız bir daha baktığınızda maç tamamen değişmiş olabiliyordu.

Az önce Harvard ataktaydı, şimdiyse Briar. Forvet oyuncularımız Harvard'ın bölgesine doğru ilerlediler ama sonra ofsayta düştüler.

Brenna sabırsızca küfretti. "Hadi ama çocuklar!" diye bağırdı. "Toplayın kendinizi!"

"BERBAT oyuncular kendilerini toplayamazlar!" diye bağırdı ezeli rakibi, karşılık olarak.

Brenna arkasını dönmeden ona ortaparmağını gösterdi.

Briar'ın kalesinin sol tarafında bir çarpışma gerçekleşiyordu. Orta alan oyuncuları, pakın yere düşmesini saldırmaya hazırlanan çıngıraklı yılan edasıyla bekliyorlardı.

"Nate, orta oyuncusu," dedi Brenna. "Sağındaki Fitz, solundaki de Hunter."

Bakışlarım istemeden Fitz'e kaydı. Forma numarası 55'ti. Kaskı yüzünden suratını göremiyordum ama alnının konsantrasyonla kırıştığından emindim.

Pak yere düştü ve çarpışmayı Nate kazandı. Kontrolünü aldığı pakı hemen Fitz'e pasladı. O da tüm yeteneğiyle pakı sürüp iki rakibini geçti. Onun kadar iri birinin bu kadar zarif hareket edebilmesi inanılmazdı. Koca bedeni Harvard'ın alanına doğru ilerlerken siyah ve gümüş renkler içindeki herkes heyecanla kıpırdanmaya başladı.

Pak, ağların arkasına doğru kayınca Fitz de peşinden kaydı, yanındaki birini duvara çarptı ve sopasıyla pakı alarak hızlıca kaleye gönderdi. Kaleci golü kolayca engelledi ama bence zaten Fitz gol atmayı amaçlamıyor, Hunter için yolu açıyordu. Çünkü Hunter pakı sopasıyla hemen kapıp ağlara doğru uçurdu.

Harvard kalecisi son anda bu golü de durdurdu.

Brenna, "*Niye!?*" diye bağırdı.

"Çünkü biz sizden daha iyiyiz!" diye şakıdı yeni en iyi arkadaşı.

Ve yine aynı şey oldu, arkaya bakmak için kafamı bir saniyeliğine çevirdim ve tekrar piste baktığımda pak artık Briar'ın kontrolünde değildi. Harvard oyuncularından biri Weston'a pas attı, o da sopasını hızlıca sallayarak pakı Connelly'ye gönderdi. Birden Brenna'nın, eğer Connelly atağa geçerse neler olacağını söylediğini hatırladım.

"Yetişin ona!" diye bağırdım, onun peşinden koşan Briar defans oyuncularına.

Ama şimşeğe kim yetişebilirdi ki? Connelly çok hızlıydı. Matrix'teki Keanu Reeves'e dönüşmüştü ve zavallı defans oyuncularının arasından sağ sol yaparak ilerliyordu.

Brenna inleyerek kafasını yere eğdi. Connelly vuruşunu yaptı. Brenna bakmadı bile. Ben baktım ve pakın, Corsen'ın eldivenininin yanından fişek gibi geçmesini büyük hayal kırıklığıyla izledim.

"GOOOOLLL!" diye yankılandı hoparlörlerden bir ses. Saniyeler sonra maç bitiş düdüğü çaldı.

Briar maçı kaybederken Harvard taraftarları coşkuyla haykırmaya başladı.

MAÇTAN sonra arenadan hemen ayrılmadık. Brenna, Briar'ın otobüsüyle geri dönecek olan babasını görmek istedi. Ben de Brooks Weston'la görüşmek istemiştim.

Onun lisede muhteşem partiler düzenlediğini hatırlıyordum. Benim ebeveynlerim sorunsuz olabilirdi ama ne benim ne de

ağabeylerimin eve birkaç arkadaştan fazlasını davet etmemize asla izin vermezlerdi. Fakat Bay ve Bayan Weston sürekli şehir dışında olurlardı ve bu sayede devasa malikâne neredeyse her hafta sonu oğullarına kalırdı. Playboy malikânesinden esinlenilerek yapılmış, hatta bir de mağara eklenmiş arka bahçesi efsanevi bir yerdi. Suni şelalenin arkasında bir iki çocukla öpüştüğümü hatırlıyordum.

"Saat onda ön tarafta buluşuruz," dedi Brenna. "Düşmanla sohbet etmeye bu kadar kararlıysan madem ağzından birkaç sır almayı dene."

"Elimden geleni yaparım," diye söz verdim.

Brenna kalabalığın arasında kaybolurken ben de takımların soyunma odalarına giden geniş koridora doğru ilerledim. Burada birkaç güvenlik görevlisiyle bir yığın genç kız vardı. Brenna maçlardan sonra soyunma odalarının çıkışında bekleyip oyuncuların dikkatini çekmeyi uman hayranlar olduğu konusunda beni uyarmıştı. Zaten bu manzarayı ağabeyimin maçlarından da hatırlıyordum.

Onlardan biraz uzakta durup Weston'ın lisede kullandığı numarayı hâlâ kullanıyor olmasını umarak ona bir mesaj attım.

Selam!! Ben liseden Summer H.D.L. Arkadaşımla sizin maçtaydım. Şu anda soyunma odasının dışında bekliyorum. Seni görmeyi çok isterim!

Numaramı silmiş olması ihtimaline karşı adımla soyadımı da eklemiştim. Gerçi silmesi için bir sebep yoktu. Eski sevgili değildik. O mezun olurken aramız da kötü değildi.

Beş dakika beklemeye karar verdim. Eğer gelmezse gidip Brenna'yı bulabilirdim. Ama Weston beni hayal kırıklığına uğratmadı

ve iki dakika bile geçmeden koridordan hızla bana doğru ilerlediğini gördüm.

"Evvveet! Summer!" Beni kollarının arasına alıp kaldırarak coşkuyla döndürdü. Hayranlarının sessizce benim ölümümü planladıklarından emindim. "Burada ne arıyorsun?" Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. İtiraf etmeliydim ki onu görmek de bana iyi gelmişti.

Küllü sarı saçları lisede olduğundan daha uzundu; neredeyse çenesine geliyordu. Ama gri gözlerinde hâlâ aynı fena bakışlar vardı. Her zaman sanki şeytani bir şey planlıyormuş gibi parıldarlardı. Bu yüzden onunla çıkmamıştım çünkü o zamanlarda -ki şimdi de öyle olduğuna emindim- tam bir çocuk gibiydi. Ayrıca arkadaşlarımdan biriyle çıktığı için, kız kurallarına göre zaten direkt olarak yasak bölge oluyordu.

"Briar'da okuyorum," dedim, beni bıraktığında.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bu dönem başladım."

"Brown'a gitmiyor muydun sen?"

"Öyleydi."

"Ah, anladım. Ne oldu peki?"

"Uzun hikâye," diye itiraf ettim.

Weston iri kollarından birini omzuma sarıp alçak sesle konuştu. "Dur tahmin edeyim. Partiler ve bazı olaylar yüzünden kibarca okuldan ayrılmanı rica ettiler."

Ona sinirli bir bakış attım ama uzun sürmedi. "Lisede beraber okumuş olmamızdan nefret ediyorum," diye homurdandım.

"Neden? Seni çok iyi tanıdığım için mi?" Sırıttı.

"Evet," dedim isteksizce. "Ama sana şöyle diyeyim, olaylar olduğunda kafam iyi falan değildi." Bu konuda tek söyleyeceğim buydu. Olanlar yüzünden hâlâ fazlasıyla utanç içindeydim çünkü.

Tüm hikâyeyi yalnızca annemle babam biliyordu çünkü onlardan bir şey saklayamazdım. Hem ikisi de avukattı ve insanın ağzından laf alma konusunda Rus ajanları kadar yetenekliydiler. Hem de onları çok sevdiğim için sır saklamak istemiyordum. Onlara *her şeyi* söylemiyordum tabii ki ama birlik evi yangını gibi büyük bir şeyi saklayamazdım.

"Seni görmek gerçekten çok güzel!" dedi Weston, bana tekrar sarılırken.

Ah, hayranlar kesinlikle benden nefret edecekti.

Bir başka oyuncu daha yanımıza geldiğinde koridordaki hava hissedilir derecede soğudu. Hırslı bakışlara ve fısıldaşmalara bakılırsa çoğu onu bekliyordu.

"Connelly, bu Summer," dedi Weston. "Onunla aynı lisede okuduk. Summer, bu da Jake Connelly."

Harvard için galibiyeti garantileyen yıldız buydu demek. Yüce İsa. *Gerçekten de* düşmanla dostluk ediyordum şu anda. Karşımdaki bu çocuk, Brenna'nın nefret ettiği çocuktu.

Ve cidden inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Hayatımda gördüğüm en koyu yeşil renkte olan gözlerine bakarken nutkum tutulmuştu. Elmacık kemiklerinin benimkilerden daha iyi olduğuna yemin edebilirdim. Ama kadınsı görünmüyordu. Yüz hatları acayip keskindi ve Clint Eastwood'un gençliğine benziyordu. Bu da Scott Eastwood'a benzediği anlamına geliyordu sanırım. Aman, her neyse. Tek diyebileceğim... çok leziz görünüyordu.

Zor da olsa kendimi düşüncelerimden sıyırabildim. "Merhaba," dedim elimi ona uzatırken. "Sana ne demeliyim? Connelly mi Jake mi?"

Beni baştan ayağa şöyle bir süzdü. Gördüğü şeyi beğenmiş olacaktı ki uzun parmaklarını uzatıp elimi sıktı. "Brooks'la aynı lisede okudunuz, ha?"

Daha önce Weston'a kimsenin "Brooks" dediğini duymamıştım. Evet, adı Brooks'tu ama kendi anne babası bile ona Weston diye hitap ederdi.

"Ah, evet. Ta o zamanlardan tanışıyoruz," diye doğruladım.

"Birlikte partilerdik," dedi Weston, kolunu yine omzuma atarak. "Ve bu mükemmel tesadüf çünkü şu anda bir partiye gidiyoruz. Sen de geliyorsun."

Tereddüt ettim. "Ah, ben..."

"Geliyorsun," diye tekrar etti. "Seni üç yıldır falan görmedim. Arayı kapatmamız lazım." Duraksadı. "Sadece kimseye Briar'da okuduğunu söyleme."

Jake birden dikkat kesildi. "Briar'da mı okuyorsun?"

"Evet. Biliyorum, biliyorum, ben düşmanım." Weston'a bir bakış attım. "Parti nerede?"

"Cambridge'in batısında oturan bir arkadaşın evinde. Çok abartılı bir şey olmayacak. Hoş insanlar geliyor."

Yılbaşı gecesinden beri dışarı çıkmamıştım. Bu yüzden sosyalleşme ve bir iki içki içme fikri kulağıma hoş gelmişti.

"Buraya bir arkadaşımla geldim ama," dedim, Brenna'yı hatırlayarak.

Weston omuz silkti. "O da gelsin."

"Gelmek ister mi bilmiyorum. Azılı bir hokey taraftarıdır. Taraftar derken, Briar'ı tutuyor ve sizden nefret ediyor."

Weston sırıttı. "Şeytanı tutsa da umurumda değil. New York Çeteleri filminde değiliz, bebeğim. Diğer okullardan insanlarla kaynaşmamızda bir sakınca yok. Sana adresi mesajla atarım."

Jake'in hâlâ beni izlediğini fark ettiğimde, "Gelmemizin senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordum.

"Benim evim değil," diye cevap verdi omuz silkerek.

Tam olarak ne düşündüğünü anlamamış olsam da kabullendim.

"Tamam o zaman. Arkadaşımı bulurum, sonra da orada sizinle buluşurum."

11

SUMMER

"Bu resmen kutsala hakaret," diye tısladı Brenna, birlikte cephesi beyaz tahtalarla kaplı bir evin kapısına doğru yürürken. Arkasını döndü ve uzaklaşmakta olan Uber'e özlemle baktı.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama. İçeri girelim."

Arkadaşım ayaklarını verandaya yapıştırmıştı sanki. "Bana bunu yapma, Summer."

"Neyi?"

"Beni şeytanın inine sokma."

"Aman Tanrım. Güya drama kraliçesi *benim*." Onu kapıya doğru çektim. "İçeri giriyoruz. Başa çıkmayı öğren."

Weston sakin bir gece olacağını söylemişti ama zili çalmadan içeri girdiğimizde ev tıklım tıklım doluydu. Müzik o kadar yüksekti ki zile bassak bile kimse duymazdı zaten.

Brenna'nın yüzündeki komik dehşet ifadesine rağmen parti benim yüzüme anında bir gülümseme yerleştirdi. Müzik, coşku ve kalabalık neden her zaman beni bu kadar mutlu ediyordu bilmiyordum. Bir ara etkinlik planlayıcısı bile olmayı düşünmüştüm

ama sonra parti planlamayı değil, partiye gitmeyi sevdiğimi fark etmiştim. Kıyafet seçmeyi, makyaj paletlerimi kullanmayı ve aksesuar takmayı seviyordum. Ayrıca parti mekânının kapısından giriş yapmaya, ardından da milletin ne giydiğine bakmak için etrafta dolaşmaya bayılıyordum.

Belki de kırmızı halının kenarında dikilen şu muhabirlerden olmalıydım. O zaman ünlülerin kıyafetlerini hayranlıkla izleyebilirdim. Hem tek yapmam gereken mikrofonumu insanların suratına doğrultup hangi tasarımcıdan giyindiklerini sormak olurdu. Kahretsin. Hakikaten eğlenceli bir işe benziyordu. Ama sanırım radyo-televizyon bölümüne geçiş yapmam için çok geçti çünkü o zaman okula en baştan başlamam gerekirdi. Ayrıca kameraların karşısında olmak da çok ilgimi çeken bir şey değildi.

"Burası hiç hoşuma gitmedi. Şu koca bedenlere, ukala suratlara bak," diye homurdandı Brenna, parmağını havada sallayarak.

Tam o anda, incecik kolları olan Celtics formalı bir çocuk onun parmağına doğru geriledi. "Hey! Ne oluyor..." Arkasına dönüp de Brenna'yı gördüğünde cümlesi yarıda kesildi. "Hiçbir şey demedim," dedi yalvarır gibi. "Lütfen, *lütfen* beni dürtmeye devam et. Bütün gece dürt beni."

"Hayır. Git başımdan," dedi Brenna.

Çocuk ona göz kırptı. "Birkaç içki içtikten sonra gel beni bul."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Iyy. Artık kesinlikle gitmen gerek."

Brenna'yla çocuğun yanından geçip giderken kalabalığın arasında Weston'la Jake Connelly'yi aradım ama ikisini de göremedim. Weston'ın geldiğini biliyordum; on dakika önce mesaj atmıştı çünkü.

Brenna'nın koluna girip onu mutfak olduğunu umduğum yere doğru çekiştirdim. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Benim on içkiye ihtiyacım var."

Kolunun etli kısmını sıktırdım. "Bu kadar dramatik olmayı kes. Sadece bir parti ya!"

"Ama bir Harvard partisi. Harvard'ın galibiyetini kutlayan bir parti." Kafasını iki yana salladı. "Dünyadaki en kötü arkadaşsın sen."

"Bu konuda ciddi olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ben harika bir arkadaşım."

Mutfağa girdiğimizde bir kahkaha tufanıyla karşılaştık. Üstü çeşit çeşit alkollü içecekler ve kırmızı plastik bardaklarla dolu sedir ağacından yapılma ada tezgâhın etrafı, çoğunu erkeklerin oluşturduğu bir kalabalıkla kaplıydı. Weston ile Jake burada da yoklardı ama tezgâhtaki gürültücü çocukların cüsselerine bakılırsa muhtemelen onlar da hokey oyuncularıydı.

Çocukların hepsi benimle Brenna'ya beğeni dolu bakışlar atarken yanlarındaki iki sarışın kız gözlerini kıstılar ve saniyeler içinde çocuklardan ikisini dans bahanesiyle çekip götürdüler. Herhalde bunlar erkek arkadaşlarıydı. Bizi kendilerine tehdit olarak gördüklerini daha fazla belli edemezlerdi.

Onlar için kötü bir haberim vardı. Sevgililerinin kaçacağından *bu kadar* korkuyorlarsa büyük ihtimalle korkuları gerçeğe dönüşecekti. Güvensizlik hiçbir zaman için ilişkiler için iyi olmazdı.

Gri renkli Harvard kazağı giymiş siyah saçlı bir çocuk kocaman gülümseyerek bize baktı. "Hanımlar!" diye seslendi. "Gelip bizimle kutlama yapın!" Elindeki şampanya şilesini kaldırdı.

"Şampanya, ha? Vay canına! Siz Harvard çocukları *ne kadar da* havalısınız," dedi Brenna sözcükleri yayarak. Ama çocukların hiçbiri onun alaycılığını anlamamıştı.

Gri Kazak, yakındaki bir dolaptan iki boş kadeh -gerçek şampanya kadehleri- aldı ve bize doğru salladı. "Ne kadar istersiniz?"

Brenna gönülsüzce ilerleyip kadehlerden birini kabul ederken omzunun üstünden bana bakıp, "Şampanyaya hayır diyemem," diyerek kendisini savundu.

Gülümsememi sakladım. Tabii. Sadece şampanya için harekete geçmişti, çocuk çok tatlı olduğu için değil. Yani en azından *ben* tatlı olduğunu düşünüyordum. Gür, kahverengi saçları ve çok hoş bir gülümsemesi vardı. Ayrıca o kazağın ve kargo pantolonun altında büyük ihtimalle sert, kaslı bir vücut bulunuyordu.

Tanrım, sporculara bayılıyordum.

"Sen hangisisin?" diye sordu Brenna.

"Ne demek istiyorsun?"

"Formandaki isim ne?"

Çocuk sırıttı. "Ah, anladım. 61 numara. McCarthy."

Brenna gözlerini kıstı. "Üçüncü devrede skoru eşitleyen golü sen atmıştın."

McCarthy gülümsedi. "Kesinlikle."

"Bilek şutun hoştu."

Kaşlarımı kaldırdım. Vay canına. Brenna gerçekten de ona iltifat mı ediyordu? Demek ki çocuğun gülümsemesini beğenen bir tek ben değildim...

"Sorun ne? Savurarak şut atamıyor musun yoksa?"

Belki de beğenmemişti...

"Üzdün," dedi çocuk, dudaklarını yalandan incinmiş gibi bükerek.

Brenna'nın, bir Harvard oyuncusuna samimiyetle iltifat edebileceğini düşünerek yanılmıştım. Yine de partiye yavaş yavaş

alıştığını hissedebiliyordum. Kalçaları oturma odasından yükselen müzikle hafifçe sallanmaya başlamıştı ve içkisini yudumladıkça daha da gevşiyordu.

Ben de McCarthy'nin uzattığı kadehi almak için elimi kaldırdım ama o sırada çantamdaki telefonum titredi. Çıkartıp baktığımda Hunter'ın aradığını gördüm.

"Şampanyamı soğuk tut. Bu telefona bakmam lazım." Mutfaktaki çocuklara tek tek sertçe bakıp iki parmağımı gözüme doğrulttum. "Ahmakça bir şey yapmayın," diye uyardım onları.

"Arkadaşın emin ellerde," diye söz verdi McCarthy. "Ben tam bir beyefendiyimdir."

"Ayrıca bakir," dedi takım arkadaşlarından biri.

McCarthy ciddiyetle kafa salladı. "Aynen."

Brenna gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

"Hayır tabii." Çocuk tekrar gülümsedi. Yüce İsa, gamzeleri vardı. O kadar tatlıydı ki.

Mutfağın daha sessiz bir köşesine çekildiğimde telefonu açtım. "Selam, n'aber?"

"Neredesin Sarışın?" diye sordu Hunter. "Şimdiye evde olursun diye düşünmüştüm."

"Maçta eski bir dostuma rastladım, bizi bir partiye davet etti."

Oturma odasındaki biri müziğin sesini yükseltince duvarlar adeta kalp gibi atmaya başladı. Gürültü yüzünden Hunter'ın cevabını duyamadım.

"Pardon, ne dedin? Seni duyamıyorum."

Hunter'ın şüphesi telefondan belli oluyordu. "Tam olarak neredesin?"

"Cambridge. Dedim ya, liseden bir arkadaşıma rastladım. Ah, sen de onu tanıyorsundur. Adı Brooks Weston."

Hatta suçlama dolu bir sessizlik oldu.

"Hunter?"

"Benimle kafa mı buluyorsun şu anda? Bir Harvard partisine mi gittin?"

"Evet. Düşmanla dost olmam konusunda nutuk çekeceksen hiç başlama. Brenna yeterince konuştu zaten."

"Bu kabul edilemez," diye hırladı Hunter. "Bizi yenen pisliklerle parti yapamazsın."

"Nedenmiş o?"

"İşte!"

Gülüşümü bastırdım. "Spor böyledir işte, tatlım. Bazen kazanır, bazen kaybedersin. Yenildiğiniz her takımdaki her oyuncudan nefret etmek saçma ve aptalca bir şeydir."

"Biz Harvard'dan nefret ederiz," dedi Hunter inatla.

"Onlar sizin resmi rakipleriniz bile değiller ki! Resmi rakibiniz Eastwood Üniversitesi."

"Burası Amerika, Summer. Üniversite hokey takımlarının birden fazla rakibi olabilir."

Bir kahkaha attım. "Artık kapatabilir miyim, Hunter? Senin yüzünden Brenna'yı yalnız bıraktım." Gerçi o tarafa hızlı bir bakış atınca onun beni pek de özlemediğini görmüştüm. McCarthy'nin söylediği bir şeye kıkırdıyordu.

Buraya şeytanın ini demişti ama şimdi nasıl da eğleniyordu.

"İyi, kapatabilirsin." Hunter'ın sesinde çok sevimli bir huysuzluk vardı. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, keşke burada olsaydın."

Karnım tuhaf bir sıcaklıkla doldu. Hunter'la cilveleşmek kafa karıştırıcıydı. Onu öpmek hoşuma gitmişti ama artık aynı evde

yaşıyorduk. Ayrıca Fitz'le de aynı evdeydik ve hayalarına bir tekme geçirmeyi ne kadar çok istesem de onu hâlâ çekici buluyordum.

Cidden kafa karıştırıcı bir durumdu.

"İstersen buraya gelebilirsin," dedim.

Gürültülü bir kahkaha attı. "Lucifer'ın alev çukuruna mı? Yok, almayayım."

Yüce İsa aşkına. Harvard'ın, Dante'nin Cehennem'i olduğunu bütün Briar hokey taraftarları mı düşünüyordu yoksa sadece benim çevremdeki tuhaf tipler mi bu görüşteydi? Harvard hatırı sayılır derecede mükemmel bir okuldu ve en az okul kadar hatırı sayılır olan hokey takımı bu akşam Briar'ı yenmişti. Ne vardı ki bunda bu kadar büyütülecek?

"Zaten bize de arkadaşlar gelecek," diye ekledi Hunter. "Seni aramamın bir sebebi de bunu haber vermekti."

"Tamamdır. Ben artık..."

"Sonunda!" Kapı tarafından tanıdık bir ses yükseldi. "Nerelerdeydin?"

Weston mutfağa girerken ona sırıttım. Telefonumu gösterip bir dakikaya yanına gideceğimi işaret edince omuz silkip takın arkadaşlarına katıldı. "Bira alayım."

"Kapatmam lazım," dedim Hunter'a. "Evde görüşürüz."

WESTON'LA arayı kapatmak çok iyi gelmişti. Ana oturma odasından ayrılan, belki bir zamanlar yemek odası olarak kullanılmış ikinci oturma odasındaydık. İçeride kocaman iki koltuk, birkaç tekli koltuk ve devasa, cam bir kahve sehpası vardı.

Weston kanepenin bir kenarına oturmuştu, ben de kanepenin koluna tünemiştim. Müzik burada çok yüksek değildi ve irtibatı kopardığımız okul arkadaşlarımızın neler yaptığını konuşurken bağırmak zorunda kalmıyorduk.

Odanın diğer tarafında McCarthy'nin kucağında oturan Brenna gayet rahat görünüyordu. Çocuğun ondan bayağı hoşlandığı belliydi. Brenna'nın telefonundaki bir şeye bakarlarken bir kolunu onun beline sarmış, diğerini bacağına koymuştu. Oturduklarından beri birkaç kez öpüştüklerini görmüş ve gülümsememi bastırmıştım.

Ama bunu daha sonra *kesinlikle* başına kakacaktım.

"Arkadaşın çok seksi," dedi Weston.

"Aynen. Ve çok eğlenceli biri." Brenna'yla daha dün tanıştığımıza inanmakta güçlük çekiyordum. Sanki doğduğumuzdan beri tanışıyorduk.

"Eğlenceden bahsetmişken..." Weston sehpaya doğru eğilip benim görmemiş gibi yaptığım beyaz bir tozla çizgi oluşturdu.

Ne kadar itiraf etmek istemesem de kokainle tanışıyordum. Elinde zamandan ve paradan bol bir şey bulunmadığı için kolej çocukları genelde böyle şeylerle parti yapardı. Üçüncü sınıftayken katıldığım bir partide kokaini ben de denemiş ama hoşlanmamıştım. Onun verdiği acayip histense alkolün içime yaydığı sıcaklığı tercih ederdim.

Weston'ın kullandığını gördüğüme hiç şaşırmamıştım çünkü böyle eğlenmeyi sevdiğini biliyordum. Roselawn hokey oyuncularının çoğu da onunla aynıydı. Dean bir keresinde bana, kokainle hokey oyuncusunun eş anlamlı olduğunu söylemişti. Şimdi Briar oyuncularının da kullanıp kullanmadığını merak ediyordum. Ama kullanmıyor olmalarını umuyordum.

Weston oluşturduğu kokain çizgisini burnundan içeri çekti, sonra burnunu ovuşturup içindeki örümcek ağlarını temizlemek istermiş gibi kafasını birkaç kez iki yana salladı. "İstemediğine emin misin?"

"Ben pek sevmem," diye hatırlattım, biramdan bir yudum alırken. "Uyuşturucu testi yaparlar diye endişelenmiyor musun?" Ağabeyimin geçen sezonu, birden yapılan bir test yüzünden mahvolmuştu.

"Bu şey kırk sekiz saat sonra sisteminden atılıyor, bebeğim." Weston gözlerini devirdi. "Yakalanmak için aptal olmak gerekir." Bir elini dizime koydu ama bu şehvetle yapılmış bir hareket değildi. "Eee, Briar'ı sevdin mi? Brown'dan daha mı iyi?"

"Dersler henüz başlamadığı için henüz bir şey diyemiyorum. Ama kampüs muhteşem."

"Yurtta mı kalıyorsun?"

"Hayır. Dean'in birkaç arkadaşıyla kalıyorum. Aslında biri senin liseden takım arkadaşın Hunter Davenport."

"Yok artık! Davenport'la aşk hayatı mı yaşıyorsun?"

"Öyle bir şey değil."

"Bu mümkün değil."

Ona tam karşı gelmek üzereydim ki odanın enerjisinin değiştiğini fark ettim. Jake Connelly içeri girmişti ve söylemek zorundaydım ki çocuğun ağırlığı ciddi ciddi hissediliyordu. Elinde bir şişe birayla ilerleyip bizim oturduğumuz kanepenin karşısındaki tekli koltuğun önünde durdu. Koltukta oturmakta olan çocuk hızla ayağa fırlayınca Connelly sakince yerine geçti.

Birasını yudumlarken koyu yeşil gözleri Brenna'nın olduğu yöne dönmüştü.

Brenna'nın da dikkati ona çekildi. Jake'in koyu renkli kot pantolonunu, siyah Under Armour tişörtünü ve Red Sox şapkasını inceledikten sonra, "Connelly," dedi ters bir tavırla. "İyi maçtı."

Connelly ona düşünceli bir şekilde baktı. Brenna'nın sesinde alaycılık yoktu ama iltifatı zorla dillendirdiği belliydi. "Teşekkürler," dedi çocuk, birasından bir yudum daha alırken.

McCarthy dudaklarını onun boynuna doğru çevirip bir şeyler fısıldayarak dikkatini çekmeye çalıştı ama Brenna'nın gözleri hâlâ Jake'teydi. Jake de ona bakmaya devam ediyordu.

"Seni nereden tanıyorum?" diye sordu Brenna'ya.

"Hmmm. Buzun üzerindeyken tribünlerden sana rahatsız edici şeyler bağıranları duyabiliyor musun? Çünkü onlardan biri benim," dedi arkadaşım.

Connelly duyduklarını komik bulmuş gibiydi. "Anlaşıldı. Briar oyuncularının hayranısın."

"Ha ha! Ancak rüyalarında."

"Seni takımla beraberken çok gördüm."

"Başka şansım yok çünkü." Brenna kafasını meydan okur gibi yana eğdi. "Takımın koçu benim babam."

Jake hiç etkilenmemişti.

Fakat McCarthy şoka girerek ayağa fırlamak istedi. Neredeyse Brenna'nın yüzüstü halıya düşmesine neden olmuştu. Ama neyse ki en azından bir beyefendi olduğunu kanıtlayarak onu tutup koltuğa oturttu, kendisi de ayağa kalktı.

"Neden bir şey söylemedin?" İhanete uğramış gibi Weston'a baktı. "Neden beni uyarmadın?"

"Kimin umurunda ki dostum? Kız iyi biri."

"Ona diz kapağımın kırıldığından bahsettim! Koç önümüzdeki hafta yazacağı sağlık raporunda bunu belirtmeyecekti. Ya gidip babasına söylerse?"

"Eee?" Weston hâlâ endişeli görünmüyordu.

"O zaman takımındaki devlerden biri gelip dizime sopasını geçiriverir. *Tüh, ne üzücü bir kaza.* Böylece benim için sezon biter."

"Babam kirli işler yapmaz," dedi Brenna, gözlerini devirerek. "Bizim takımda Tonya Harding[4] yok."

Weston alaycı bir kahkaha attı. Connelly sırıttı. Kahretsin, sırıtmak çok daha çekici görünmesini sağlamıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Brenna. "CIA değilim ben. Babam için bir grup hokey oyuncusunun yanına gelip casusluk yapmaktan çok daha önemli işlerim var."

McCarthy'nin yaygarası kesildi. "Öyle mi?"

"Öyle." Brenna koltuktan kalktı. "Bu akşam buraya arkadaşımla eğlenip bir şeyler içmeye, belki hoş bir çocuk bulup takılmaya geldim."

Yüzünde umut dolu bir ifade beliren McCarthy, "Birlikte takılmaya devam edebiliriz," dedi.

Brenna kafasını geriye atarak güldü. "Kusura bakma, iri çocuk. Beni yere attığında o treni kaçırdın."

Takımdan birkaç çocuk kahkahalara boğuldu ama zavallı McCarthy gülmüyordu.

Connelly lafa girerek beni şaşırttı. "Onu dinleme, dostum. Zaten seninle birlikte olmayacaktı."

Brenna kaşlarını çattı. "Öyle mi diyorsun? Beni o kadar da iyi tanıdığını zannetmiyorum."

Jake ona bakarken diliyle ağzının kenarını nemlendirdi. Aşırı seksi bir hareketti bu. "Sen asla bir Harvard oyuncusuyla yatmazsın."

4 Rakiplerinden birinin dizinin sopayla kırılması olayına adı karışan Amerikalı buz pateni sporcusu. —çn.

Arkadaşım bir süre onu izledi, sonra teslim oldu. "Haklısın. Milyon yıl geçse de yatmam." Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Gitme vakti geldi, deli kız. Ben Uber çağıracağım."

Bu muhtemelen iyi fikirdi. Uzanıp Weston'ın yanağına bir öpücük kondurdum. "Tekrar görüşmek çok güzeldi," dedim. "Davet ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Artık Boston çevresinde olduğuna göre daha sık görüşebiliriz umarım."

"Kesinlikle." Kalkarken Jake'e baktım. "İyi geceler."

Sadece kafasını sallayarak cevap verdi.

"Uber dört dakikaya burada," dedi Brenna, telefonunu göstererek.

McCarthy hayal kırıklığını saklamadan onun dibinde duruyordu. "Kalsaydın..." dedi ama devamını getirmeden cevabını bekledi.

Aslında Brenna'nın, Harvard'ı falan boş verip onunla takılmasını çok isterdim ancak maalesef McCarthy, kimliğini öğrendiğinde verdiği aşırı tepkiyle şansını kaybetmişti.

Brenna ona acıyarak kollarını boynuna doladı ve dudaklarını kirli sakallı yanağına bastırdı. "Belki başka bir hayatta, McCarthy."

Çocuk pişmanlıkla gülümseyerek onun poposuna hafifçe vurdu. "Bekleyeceğim."

Kapıya doğru ilerlerken Brenna, Jake Connelly'ye doğru kısa bir bakış attı. Onun odadan çıkıp gitmesini izleyen Connelly'nin yeşil gözleri bir gülümsemeyle parladı.

Üç dakika sonra birlikte aracın arka koltuğuna oturduğumuzda Brenna isteksiz bir tonla, "Çok da korkunç değildi," dedi.

"Gördün mü? Eğlenceli olacağını söylemiştim," diye takıldım ona.

Kaşlarını çatarak parmağını kaldırdı. "Ama şöyle bir şey var ki McCarthy'nin dizinden kesinlikle babama bahsedeceğim."

Sırıttım. "Senden daha azını beklemezdim zaten."

EV arkadaşlarımın da evde parti verdiğini öğrenen Brenna, benimle birlikte gelmeye karar vermişti. Söylediğine göre sabaha karşı üç ya da dört olmadan uykuya dalamıyordu zaten. Bense Prada çizmelerimi ne kadar seviyorsam maç sonrası partileri de o kadar seviyordum ve arkadaşımı yanımda götürmekten gayet memnundum.

Fakat maalesef ki içeri girdiğimizde herkesin gittiğini gördük. Ev arkadaşlarım hâlâ yatağa gitmemişti gerçi. Hollis ile Fitz kanepede oturmuş, bir savaş oyunu oynuyorlardı. Bir eşofman altı ve kolları kesilmiş eski bir tişört içindeki Hunter ise sallanan koltukta kendisinden geçmiş halde yatıyordu.

Evde parti yapıldığına dair tek kanıt, etraftaki boş bira tenekeleri ve Mike'tan yayılan hafif marihuana kokusuydu.

"Siktir git şuradan ya," diye hırladı Hollis, Fitzy'ye. "Beni köşeye sıkıştırıp durma."

"Sen de bulunmak istemiyorsan aynı ambara saklanıp durma."

Eşikte durduğum yerden, Mike'ın tarafındaki askerin korkutucu bir tabancanın namlusunun ucunda dikildiğini görebiliyordum. Fitzy'nin tarafına bakınca Hollis'i kapana kıstıranın o olduğu görünüyordu.

"Son bir sözün var mı?" diye sordu Fitz.

"Bisiklet sürmeyi hiç öğrenemedim."

Fitz kahkahaya boğuldu. Fakat kaslı göğsünden yükselen seksi gülüşü beni görür görmez kesildi.

"Kahretsin, bu komikti işte," dedi odaya girerken Brenna, Hollis'e. "Cidden beni güldüren bir şey söyledin şu anda. İlk defa *sana* değil, senin *sayende* güldüm."

Hollis ona kaşlarını çatarak baktı. "Ah, selam. Roma nasıldı?"

"Roma mı?" dedi Brenna şaşkınca.

"Aynen, Roma." Ev arkadaşımın karanlık bakışları bana döndü. "Değil mi, Brutus?"

Açıklama için isteksiz de olsa Fitz'e döndüm. "Neden bahsediyor bu be?"

"*Et tu, Brute*,[5]" diye mırıldandı Fitz iğneleyici bir sesle.

"Davenport nerede olduğunuzu bize söyledi," dedi Hollis suçlayıcı bir sesle. "Yani saklamaya çalışma."

"Saklamayacaktım zaten," dedim neşeli bir şekilde. "Bee, içki ister misin?"

"Tabii ki de yani..."

Koltukta yatan Hunter bir gözünü açtı. "Sadece Fireball kaldı," diye mırıldandı, zar zor sehpayı işaret ederek.

Viski şişesine düşünceli bir şekilde baktım. "Baharatlı içki sever misin?" diye sordum Brenna'ya.

"Her zaman."

Sırıtarak mutfağa gidip şat bardağı aldım. Geri döndüğümde Brenna, Fitzy'nin diğer yanına oturmuş, Cambridge'deki partiye kendi isteği dışında götürüldüğüne onları ikna etmeye çalışıyordu.

"Berbat bir partiydi," diye yakındı.

"Yalan! Orada harika vakit geçirdi." Bardakları sehpaya bırakıp ev arkadaşlarıma baktım. "Brenna'nın burada kalması sorun olmaz, değil mi?" Onu getirmeden önce onlara sorsa mıydım bilmiyordum.

5 "Sen de mi, Brutus?" William Shakespeare'in ünlü oyununda Jül Sezar'ın kıymetli uşağına söylediği son sözler. —çn.

Ama Hollis önemli değil der gibi elini salladı. "Tabii ki de kalacak," dedi Brenna'ya bakarak. "Benim yatağım senin yatağındır."

Fitz burnundan alaycı bir nefes verdi.

"Ah tatlım, ben senin yatağına sopayla bile dokunmam."

"Sopa demişken..." Mike kaşlarını oynattı.

"Fermuarını kapalı tut, Michael."

"Yazık, ona biraz acı. Bu akşam ihtiyacı var," dedi Fitz, dövmeli kollarından birini Brenna'nın omzuna atarak.

Hayır, kıskanmamıştım.

Neden kıskanacaktım ki?

Bakışlarımı onlardan ayırıp Fireball doldurduğum bardaklara çevirdim.

"Neden acımama ihtiyacı var ki?"

"Çünkü bir kadın için bütün vücudunu tıraş etti ama sonra ekildi." Fitz gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Fakat Hunter yattığı yerden uykulu bir şekilde kahkaha atmaya başladı. Belki de bu akşam esrarla kafayı bulan bir tek Hollis değildi. Sonuçta Hunter da biz geldiğimizden beri yerinden kıpırdamamıştı.

"Ah, hadi ya." Brenna, Fitz'in iri bedeninin üzerinden uzanıp Hollis'in koluna hafifçe vurdu. "Çok üzüldüm canım."

İçkileri doldurmayı bitirirken Hollis'e baktım. Kot pantolon ve uzun kollu tişört giymişti, teni hiç görünmüyordu. "Birden ona kadar puanlaman gerekirse ne kadar tüysüzsün şu anda?"

Çocuğun dudakları kıvrıldı. "Buraya gel de kendin gör..."

Bu sefer Fitz kolunu kaldırıp onun ensesine bir şamar geçirdi. "Yeter artık, dostum. Benim bile midem bulandı."

Brenna ile bardaklarımızı tokuşturup içkilerimizi fondipledik. Tarçın aromalı sıvı yemek borumu yakarak mideme doğru ilerledi.

"Tanrıım!" diye inledim. Ağzım ve boğazım alev almıştı. "Bunun ne kadar etkili olduğunu unutmuşum."

"Bir tane daha koy," dedi Brenna. "Bana hiç etki etmedi."

Gülerek birer bardak içki daha doldurdum.

İkinci şatımı kafama dikerken Fitz'in ihtiyatlı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Alkol konusunda bana nutuk çekmek, yavaşlamam için uyarmak istediğinden emindim. Ama çenesini kapalı tuttu.

"Peeekiii, bunu kesinlikle hissettim işte!" Brenna'nın yanakları kızarmıştı. Üstüne oturan, siyah renkli kazağını çıkartıp atarak sadece siyah, dar kot pantolonu ve incecik dantelli atletiyle kaldı.

Hollis'in mavi gözleri eridi. "Yukarı çıkmak ister misin? Summer'ın sorusunun cevabı on. Tamamen tüysüzüm."

Dudaklarımdan bir kıkırtı yükseldi. Tabii ya, Brenna da hemen bundan etkilenip onunla giderdi.

"Kesinlikle olmaz," dedi arkadaşım. Sonra Fitz'in bıraktığı Xbox kumandasını aldı. "Ne oynuyoruz?"

"*Killer Instinct*."

"Güzel. Bildiğim bir oyun. Hollis'le oynamama izin ver. Birkaç kez beynini uçurmak istiyorum."

Hollis'in yüzü ışıldadı. "Benim kulaklarım bir tek *uçurmak* kelimesini duydu. Cevabım evet. Uçur beni, bebek."

Fakat Brenna onun beynini yalnızca sanal ortamda uçurmakla yetindi. İnsanların oyun oynamasını izlemekten pek hoşlandığım söylenemezdi; bu yüzden Hollis'in açık dizüstü bilgisayarından Spotify çalma listesini açtım ve Brenna yanındaki iki

çocukla sırayla oyun oynamaya devam ederken ben de müzik dinleyerek kendi başıma takıldım.

Sonraki bir saat boyunca ikişer bardak daha viski içtik. Ardından Hollis şişenin dibinde azıcık bırakmanın manası olmadığını söyleyince ikişer bardağı daha mideye indirdik. "Burası Briar!" diye bağırdı Hollis bu sırada, aynı filmdeki gibi. "Burada başladığımız şeyi bitiririz!"

O kadar sarhoştum ki bu söyledikleri bana acayip mantıklı gelmişti. Bu yüzden Hunter köşesinde uyumaya devam ederken üçümüz Fireball'un dibini gördük. Fitz'e baktığımda onaylamaz gözlerle beni izlediğini gördüm. Tabii tam emin değildim çünkü görüşüm birazcık bulanıktı.

Sanki oda da etrafımda birazcık dönmeye başlamıştı.

Belki de ben dönüyordum.

"Bence yatma vakti geldi," dedi o sırada Fitz'in kısık sesi kulağıma. Hollis'in metal çalma listesindeki bir Whitesnake şarkısıyla dans ederken arkamdan yaklaşmıştı.

Yanıma geldiğinde atkuyruğumu savurma hareketinin ortasında olduğum için döndüğümde saçım yüzüne çarptı ama Fitz irkilmedi bile. Sadece iri ellerinden biriyle kolumdan tutarak devrilmemi engelledi.

"Yorgun değilim," dedim elinden kurtulurken.

Yine tökezledim ve Fitz yine beni tuttu.

Fakat bu sefer bir adım daha ileri gitti.

Daha gözümü kırpamadan beni kaldırıp omzuna atmıştı. Bacaklarım geniş göğsünden sarkarken yüzüm siyah tişörtünün arkasına bakıyordu.

Onu tekmeledim. "İndir beni! Aman Tanrım, Fitz!"

"Hayır."

Daha sert bir tekme daha savurdum. "İndir beni diyorum! Brenna, kurtar beni!"

Brenna'nın, "Bebeğim, bir saattir *hair metal* müzikle kendi başına dans ediyorsun," dediğini duydum. Onu göremiyordum çünkü mağara adamı Fitz görüşümü engelliyordu. "Bence Fitzy haklı. Ben de bir kez daha oynadıktan sonra yanına geleceğim."

Fitz beni merdivene doğru götürürken Brenna'nın bana gülerek baktığını görebildim.

"Ciddiyim," diye hırladım. "*İndir* beni."

"Olmaz." Kalçama sarılan kolu demirden bir mengene gibiydi.

"Ciddiyim diyorum! Ben sağa sola savurabileceğin bir oyuncak değilim! Bir insanım ve *haklarım var*!"

Karşılık olarak yalnızca kısık bir kıkırtı duydum.

Fitz'in beni yukarı *taşıdığına* inanamıyordum. Sanki uyku saatini geçirmiş olan ve Hello Kitty yatağına yatması için zorla yatağına götürülen altı yaşındaki bir çocuktum. Dişlerimi sıkarak yumruğumu omzuna geçirdim ama etkilenmedi bile. Merdivenin ortasına varmıştık. Yöntemimi değiştirip omuz kaslarını çimdikledim. Bu da işe yaramayınca kollarının yan kısmına geçtim.

Fitz kurşun yemiş gibi gerilerken sinirle küfretti. "Kes şunu."

"Beni yere indirirsen keserim." Kolunu tekrar tekrar çimdikledim.

Parmaklarımdan kurtulmak için kollarıyla omuzlarını salladı. "Tanrı aşkına, Summer. Çimdikleyip durma!" diye bağırdı.

"Sen beni isteğim dışında omzuna atabiliyorsun ama!" diye bağırarak karşılık verdim.

İkimiz de nefes nefeseydik. Ensemde ve göğüslerimin arasında ter damlaları belirmişti. Kendimi ondan kurtarmaya çalışmak bitkin düşmeme neden olmuştu. Fitz merdivenin tepesine

ulaşınca benim odama yöneldi. Aşırı kaslı sırtını çimdiklemeye devam ettiğim için bir yandan da küfrediyordu.

"Sen ne zaman eğlence zabıtası oldun?" diye sordum sonunda beni gerekenden daha sert bir şekilde yere indirdiğinde. Ayaklarım yere gürültüyle çarpmıştı. "Ve beni buraya sürükleme hakkını sana kim verdi?"

Fitz alev saçan kahverengi gözleriyle bana baktı. "Yere yuvarlanıp kafanı çarpmana üç saniye kalmıştı. Oracıkta bayılacaktın."

"Aman Tanrım. Neden hayatımdaki herkes bu kadar dramatik ya? Ben sadece dans ediyordum!"

"*Ben* mi dramatiğim?" diye kükredi Fitz. Bir an öylece kalakaldım çünkü onun sesini yükselttiğini daha önce hiç duymamıştım. "Dün gece sebepsiz yere çıldırıp yanımdan giden sendin. Okumayı bilmediğini ima etmekle suçladın beni."

"Çünkü küçümseyici bir pislik gibi davrandın!"

"Sen de tam bir şımarık gibi davrandın!"

"Sen de şimdi babam gibi davranıyorsun!"

"Sen de hâlâ tam bir şımarık gibi davranıyorsun!"

İkimiz de susup birbirimize baktık. Fitz dişlerini sıkmıştı. Boynundaki damarlar gitar telleri gibi gerilmişti. Her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Ama birkaç saniye sonra derin bir nefes verip siyah sakalını ovuşturdu.

"Dün gece için üzgünüm, tamam mı?" diye mırıldandı. "Öyle bir şey ima etmek..."

"Sorun değil," diye lafını kestim tersçe.

"Summer."

"Ne?"

"Ben ciddiyim. Aptal olduğunu düşünmüyorum."

Ben aksini düşünüyorum ama.

Bu düşünceyi sarhoş zihnimin derinliklerine ittim. Kafam iyi olsa bile nasıl oluyorsa güvensizliklerimi ona göstermemem gerektiğini biliyordum.

Ellerimi yumruk yapıp bacaklarıma bastırdım. Fitz hâlâ beni izliyordu ama artık öfkeli değil, düşünceli görünüyordu. Ona çok sinirli olsam da yine de varlığıyla beni etkiliyordu. Kalbim gümbür gümbürdü ve dizlerim titriyordu. Omurgamda beliren karıncalanma yavaş yavaş bacaklarımın arasına doğru inmişti. Fitz'in uzun parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirmesini izlerken bu karıncalanma dönüşüp arzudan bir düğüm halini aldı.

Bu çocuk beni fena halde tahrik ediyordu. O parmakları vücudumda hissetmek istiyordum.

"Senden hoşlanıyordum," deyiverdim.

Fitz'in saçlarındaki eli donakaldı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Boş ver. Çok sarhoşum." Hayatım buna bağlıymış gibi geri vites yaptım. Ondan hoşlandığımı ya da beni incittiğini ona söylemeyecektim. Çünkü o zaman, hakkımda söylediği iğneleyici sözcükleri duyduğumu itiraf etmek zorunda kalırdım.

Alnında bir çizgi belirdi. "Summer..."

"Unut gitsin dedim. Haklısın, yatma vakti geldi. Yukarı kadar bana eşlik ettiğim için *çok* teşekkür ederim." Sesim alaycıydı. "Şimdi odamdan çıkar mısın lütfen?"

Bir an için tereddüt etti. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve gergince kafasını salladı. "İyi geceler."

Kahretsin. Ben ve aptal ağzım. Aklımdakileri dilime dökmeyi bırakmayı öğrenmem lazımdı artık.

ERTESİ sabah bir gümbürtü sesi ve daha gürültülü bir küfürle sıçrayarak uyandım.

Uykum çok hafif olduğu için küçücük bir sesle bile panik olarak uyanabilirdim. Gözlerimi kocaman açarak yatakta doğrulup telefonumdan saate baktım. Yedi buçuktu. Ve günlerden pazardı.

Bu kargaşanın kaynağı ev arkadaşlarımdan hangisiydi acaba? Kimi öldüreceğimi bilmek için gidip bunu öğrenmem gerekiyordu.

Brenna'yı uyandırmamış olmalarını umdum. Onun yanımda yattığını sanıyordum ama kafamı çevirdiğimde yalnız olduğumu fark ettim. Ama dün gece yanıma geleceğini söylediğine emindim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı biri.

Brenna'nın sesi.

Yorganı üstümden atıp yataktan fırladım. Kapımı açtığımda koridordaki diğer iki kapı da açıldı. Fitz ve Hunter, dağınık saçları ve üstlerinde yalnızca boxer şortlarıyla eşiklerinde belirdiler.

Ve Brenna'nın hangi odadan çıktığını gördüğümüzde üçümüz de ağzımız bir karış açık bakakaldık.

Brenna, ormanın ortasında bir dalın çıtırdağını duymuş yabani bir hayvan gibi dondu. Üstünde atleti ve siyah külotu dışında hiçbir şey yoktu. Kot pantolonunu koluna atmıştı ve saçları 80'lerdeki *rock* modası gibi kabarıktı.

Göz göze geldiğimizde uyarır gibi kafasını iki yana salladı. "Tek kelime etme."

Bir şey diyebileceğimi sanmıyordum zaten. Yere yapışan dilimi konuşmak için döndürmem mümkün değildi.

Brenna, geceyi Mike Hollis'in odasında mı geçirmişti yani?

Bunu aklım almıyordu.

Hunter ağzını açtı ama Brenna kısık bir sesle hırlayarak onu susturdu.

"Tek. Kelime. Etmeyin."

Fitzy kafasını iki yana sallayarak odasına girip kapısını kapattı.

"Seni sonra ararım," diye mırıldandı Brenna, merdivene gitmek için yanımdan geçerken.

Konuşmadan kafa salladım.

Brenna birkaç dakika sonra gitmişti. Duyduğum araba sesine göre onu eve götürmesi için birini çağırmış olmalıydı.

"Vay canına," dedim.

Odama girerken Hunter peşimden gelip kendisini yatağıma bırakarak beni şaşırttı. Yatakta rahat bir pozisyon alırken karın kasları dalgalanmıştı. "Gerçek dışıydı," dedi uykulu bir sesle.

Ona öylece baktım. "Benim yatağımda yatmanın bir sebebi var mı?"

"Sayılmaz." Dönüp kaslı bacaklarından birini yana doğru attı ve yastığıma sarılıp memnuniyetle iç geçirdi. "İyi geceler."

İnanılmazdı bu. Hunter saniyeler içinde uykuya dalmıştı. Ve benim, onu odamdan kovacak enerjim yoktu. Sabahın körüydü ve ben daha dört saat ancak uyuyabilmiştim.

Bu yüzden yorgun düşmüş, yirmi bir başındaki her genç kızın yapacağı şeyi yaptım. Yatağımı sahiplenmiş gibi yatan yarı çıplak genç adamın yanına kıvrıldım.

Hunter yumuşak bir ses çıkardı, sonra bir kolunu üstüme atarak beni kendisine çekti. İlk başta gerilerek kendimi bırakmayı reddettim. Ama sonra gevşedim. Birisinin kollarında yatmayalı çok uzun zaman olmuştu ve şu an bana...

Kahretsin, şu an bana çok hoş gelmişti.

12

FITZ

Pazartesi, yeni dönemin ilk günüydü ve ben daha karga pisliğini yemeden uyanmıştım. Gökyüzü, siyah bir tuvale atılan lacivert bir fırça darbesi gibi görünüyordu. Kahvemin demlenmesini beklerken mutfak penceresinden dışarıyı izledim. Bir süre sonra karanlığın içinde minik ışık huzmeleri belirmeye başladı. Bugünkü derslerimi iple çekiyordum. Oyun Sinematografisi ve 2D Animasyonun Esasları dersleri kulağa harika geliyordu.

Üniversitede hem Güzel Sanatlar hem de bilgisayar programcılığı okuyarak çift ana dal yapıyordum ama babam bu konuda bana ders vermeye çalışmaktan vazgeçmemişti. Kendimi gereksiz yere zorladığımı, yalnızca bilgisayar programcılığına odaklanmam gerektiğini düşünüyordu. "Bilgisayarlar, sanatın geleceğidir, Colin," diyordu hep.

Aslında haksız sayılmazdı; günümüzün dijital dünyasında grafik tasarımın yeri büyüktü. İnsanlar çizimlerini direkt olarak bilgisayar ya da tabletlerinden yapıyorlardı. Ben bile yapıyordum.

Ama benim için elimin altında çizim defterinin sert yüzeyini hissetmek, kurşun kalemin kâğıtta sürtünmesini dinlemek kadar

güzel bir şey yoktu. Kâğıda resim çizmek, tuvale boya sürmek benim içime öyle işlemiş şeylerdi ki kendimi yalnızca teknolojiye bağlayabileceğimi hiç düşünmüyordum.

Bir gün gelip müzelerin bile tuvaller yerine dijital ekranlar sergileyeceğinden emindim. Belki de bu düşünce beni eski kafalı gösteriyordu ama gelecekte böyle bir şey olması düşüncesi pek de hoşuma gitmiyordu.

İlk dersim saat onda, antrenmanım ise saat sekizdeydi. Bu nedenle oyunumun deneme sürecini kontrol etmek için bayağı vaktim vardı. Kahvemi üst kata taşıyıp çalışma masama oturdum. Hollis, bu masaya Uzay Komuta Merkezi diyordu.

Benim profesyonel oyuncu sistemim, bir üniversite öğrencisi için *oldukça* etkileyiciydi gerçekten de. Yüksek çözünürlüklü üç monitörüm, programlanabilir bir klavyem, özelleştirilebilen bir farem ve itiraf etmek istemeyeceğim kadar pahalı bir grafik kartım vardı. Ama gerçekten ödediğim paraya değiyordu.

Hoparlörün üstüne bıraktığım siyah-neon yeşili kulaklığımı alıp taktım ve birkaç oyun videosu izleyip deneme grubum için oluşturduğum özel mesaj panosuna göz attım. Oyuna sadece davetle girilebiliyordu, yani şu anda *Legion 48* oynayanlar sadece benim seçip onayladığım kişilerdi. Mesaj kısmında birkaç kişinin hile kodu istediğini görünce gözlerimi devirdim. Bunları atlayıp faydalı olabilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Oyunun bu sürümü, herhangi bir yerde hata var mı diye bakmaktı. Böylece final sürümü mükemmel olabilecekti.

Benim dikkatimi çeken bir şey olmadı. Yorumlar ve sorular ekranda belirip yukarı doğru kaymaya devam ederken kahvemi yudumladım. Bu saatte pek çok oyuncunun çevrimiçi olmasına şaşırmamıştım. Muhtemelen hiç yatmamışlardı.

Dışarıdan ayak sesleri duyunca kafamı temkinli bir şekilde kapıya doğru çevirdim. Birisi koridordaki banyoya girip kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra duşun sesi yükseldi.

Acaba Summer mı duşa girmişti? Bir yanım onun olmamasını umuyordu. Onu hiç görmeden evden kaçıp antrenmana gitmek istiyordum. Dünkü karşılaşmalarımız fazlasıyla tuhaftı çünkü. Önceki gece sarhoş olduğunda o inanılmaz derecede sıkı, ağız sulandırıcı derecede şekilli, muhteşem kıçını omzuma atıp odasına taşımak zorunda kaldığım andan bahsetmeme gerek bile yoktu.

Senden hoşlanıyordum.

Summer'ın bana söylediği bu iki kelimeye kafa yormamaya çalışıyordum. Çünkü bunu söylerken kafası yerinde değildi ve ben alkolün etkisiyle söylenmiş sözleri ciddiye almazdım.

Kapımın dışında yine ayak sesleri yükseldi. Bu sefer kim olduğunu biliyordum. Çok çişi geldiğini kendi kendine mırıldanan Hollis'ti.

O anda birden, geçen sabah Brenna'yı gördüğümüzü hatırladım. Hollis dün sanki piyangoyu kazanmış gibi davranmış, sürekli birlikte geçirdikleri geceden bahsetmişti. Gerçi bunu yapmakta haklıydı çünkü Brenna ilk defa içimizden biriyle yatmıştı. Normalde bizden vebalıymışız gibi uzak dururdu. Ama sebebi hokey oyuncularını sevmemesi değil, kıymetli kızına dokunursak koçun bizi geberteceği düşüncesiydi.

Fakat Hollis o kadar da akıllı değildi. Korkusuzdu, evet. Ama aynı zamanda akılsızdı. Çünkü koç olanları öğrenirse onu çırılçıplak soyup kaleye bağlar ve üzerine şut çekerdi.

"Aaaaaaa!"

Sessiz ev, kulakları tırmalayan bir çığlıkla dolduğunda neredeyse sandalyemden düşecektim. Kanım donmuştu. Saniyesinde yerimden fırlayıp kapıya atıldım.

Kafamda bir mağara adamı beyni vardı sanki.

Summer çığlık atıyordu.

Summer tehlikedeydi.

Summer'ı kurtarmalıydım.

Yumruklarımı kaldırıp koridora atıldım ama banyo kapısı açılınca kayarak durdum. Üzerinde sadece boxer şortu olan Hollis banyodan dışarı atılarak ayaklarımın dibine düştü.

"Hayır!" diye bağırıyordu Summer. "Ben duştayken içeri giremezsin! Bu KABUL EDİLEMEZ!"

Yüce İsa.

Islak sarı saçlarından altın rengi tenine damlayan sularla banyodan çıkan Summer'ın çıplak kollarında köpükler vardı. Telaşla yanlış havluyu seçtiği de belliydi çünkü üzerini örten beyaz kumaş o kadar küçüktü ki göğüslerini ve kalçasını zar zor kapatıyordu. Eğer bir parçası herhangi bir yöne bir santim bile kayarsa hepimiz bittik demekti.

Ağzım dilim kurumuştu. Summer'ın upuzun bacakları çok seksiydi ve onları belime sarılmış olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Güçlükle yutkundum.

Hollis ise sersemlemiş görünüyordu. "Sadece çişimi yapıyordum," diye karşı geldi.

"Ben duştaydım ama!" diye çığlık attı Summer. "Ve kapıyı kilitlemiştim!"

"Kilit bozuk."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz!?"

Hollis gözlerini ovaladı. "Bence o kadar büyütülecek bir şey yok, bebek."

"Bana bebek deme."

O sırada Hunter'ın kapısı hızla açıldı. "Ne oluyor burada be?" Manzarayı gördüğünde kaşları bir metre kalktı. "Ne yaptın?" diye hırladı Hollis'e bakarak.

"Ben bir şey yapmadım," diye homurdandı Hollis.

"Ben duştayken içeri girdi!"

"Sadece işiyordum ya! Duşa, senin *yanına* girmedim ki."

"Mesele o değil!" Summer banyo kapısını işaret etti. "Orası var ya, orası kutsal bir yerdir! Bir tapınaktır, Mike! İçeride sadece bir kişi olabilir. Tecrit hücresi gibi düşün."

"Eee, hapis mi tapınak mı yani?" diye sordu dangalak ev arkadaşım.

"Kapa çeneni," dedi Summer sertçe. "Ve beni dinle Hollis. Senin aksine benim bir penisim yok."

"Eh, Tanrı'ya şükür."

"Hollis," diye uyardım alçak sesle.

Mike ağzını kapattı.

"*Ben* bir kadınım," diye devam etti Summer. Bir yandan da havluyu yerinde tutmak için parmaklarını sıkıyordu. "Ben, üç erkekle birlikte yaşayan bir kadınım ve mahremiyet hakkım var. Yalnız duş almaya hakkım var. Ben varken içeri girip lanet aletini gözler önüne seremezsin!"

"Aletimi görmedin bile," diye karşı geldi Hollis.

"Mesele o değil ki!" Summer öfkeyle kollarını kaldırdı.

Ve havlusu düşüverdi.

Kutsal inekler aşkına.

Yumuşacık, dolgun göğüsleri ve soluk pembe göğüs uçları gözler önüne serildi. Ama bu inanılmaz, büyüleyici manzara, Summer'ın anında koluyla göğsünü kapatması nedeniyle bir saniyeden uzun sürmemişti. Diğer elini de hızla hareket ettirerek havlunun belinden aşağı kaymasını önledi.

Hollis'in nutku tutulmuş gibiydi.

Hunter'ın gözleri alev alevdi.

Bense Summer'a bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Gözlerimi kafasının tepesindeki bir noktaya dikerken şaşırtıcı derecede sakin bir sesle konuşmayı başardım. "Böyle bir şey bir daha olmayacak, Summer. Değil mi, Hollis?"

"Evet," diye teminat verdi Mike.

Kafamı salladım. "İlk önce kapının kilidini tamir edeceğiz..."

"Neden tavana bakarak konuşuyorsun?" diye sordu Summer.

İnlememek için kendimi zor tutarak gözlerimi güçlükle onun gözlerine indirdim. Yeşil gözlerinde mutsuzluk ve utançtan başka bir şey yoktu. Bu kız tam bir drama kraliçesi olabilirdi ama bu konuda haklıydı. Üç erkekle aynı evde yaşıyordu ve mahremiyetine saygı duyulması gerekirdi.

"Hayatımda gördüğüm en kötü banyo bu," diye inledi acınası bir şekilde. "Tezgâhı falan yok. Işık o kadar kötü ki makyajımı yapamıyorum. Şimdi de duş alırken yalnız kalamıyorum."

"Summer," dedim yumuşak bir sesle. Ağlayacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden yavaşça yanına doğru ilerledim.

Ona dokunma. Ona dokunma. Ona dokunma.

Ona dokundum.

Sadece parmak uçlarımı omzuna koydum ama bu küçücük temas bile omurgama bir ürperti yayılmasına neden oldu. "Kilidi tamir edeceğim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp verdi ve vücudu gevşedi. "Teşekkür ederim."

Sonra dönüp banyoya girdi ve kapıyı yüzümüze çarptı. Bir saniye sonra suyun tekrar açıldığını duyduk.

Hunter ile birbirimize baktık, sonra ikimiz de Hollis'e döndük.

"Ne?" dedi ev arkadaşımız savunmacı bir şekilde.

"Dostum, senin iki tane kız kardeşin var," dedi Hunter suçlayıcı bir sesle. "Banyo adabını nasıl bilmezsin? Fitz de ben de ailelerimizin tek çocuğu olmamıza rağmen lanet banyo adabını biliyoruz."

"Kardeşlerimle aynı banyoyu paylaşmadım ki hiç." Hollis rahatsız olmuş gibi oflayarak benim odama yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Kral Colin'in tuvaletini kullanmaya." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Yoksa alt kattaki lavaboya işememi mi tercih edersin?"

Kollarımı kaldırdım. "Önden buyur, dostum."

2D Animasyon dersi beklediğim kadar eğlenceli geçti. Dersten sonra bilgisayar laboratuvarından, arkadaşlarım Kenji ve Ray'le birlikte çıktık. İkisi de video oyunu fanatiği oldukları için deneme sürümü oyuncularımın başında geliyorlardı ve yürürken bir yandan da hiç susmadan *Legion 48* hakkında konuşuyorlardı.

"Muhteşem bir oyun olmuş Fitz," dedi Kenji, montunun fermuarını çekerken.

Ben de siyah örgü beremi kafama geçirip ellerime de eldivenlerimi taktım. Ocak ayı hiç sona ermeyecek gibiydi. Gezegen her yıl bir şekilde zaman döngüsünü değiştirip ocak ayını uzatmanın

bir yolunu buluyordu sanki. Diğer aylara gelince sanki zaman kırk dakikada geçip gidiveriyordu.

"Muhteşem," diye kopyaladı Ray de.

Binanın ana kapılarını iterek dışarı çıktığımızda buz gibi bir rüzgâr tarafından karşılandık. Lanet ocak.

Soğuk havaya rağmen içimdeki heyecanın sıcaklığını hissedebiliyordum. "Şimdiye kadar hiç büyük bir sorunla karşılaşmadınız mı gerçekten?"

"Aynen."

"Hadi ama, bir şeyler çıkmıştır mutlaka."

Buz kaplı kaldırımda büyük adımlar atıyorduk. Güzel Sanatlar binaları, kampüsün batı tarafına toplandığı için derse girdiğim stüdyoların ve amfilerin çoğu buradaydı.

"Bir şey çıkmadı dedim ya kaç kere," dedi Ray.

"Bende de," diye katıldı Kenji.

O sırada cebimdeki telefonum titredi. Çıkartıp ekrana baktığımda gizli numara olduğunu görüp kaşlarımı çattım.

Kenji ile Ray hâlâ heyecanla oyunu konuşuyorlardı. Onlara önden gitmelerini işaret ettiğimde beni bırakıp yürümeye devam ettiler.

Telefonu açtığımda, "Kamal Jain sizinle görüşecek. Lütfen bekleyin," dedi canlı bir kadın sesi.

Bir saniyeliğine dondum. Sonra kısa bir kahkaha attım. "Tabii. İyi şakaydı..."

Ama kadın çoktan beklemeye alma tuşuna basmıştı.

Bu bir şaka olmalıydı. Evet, inekler dünyasında bir tanrı olarak görülen efsanevi Kamal Jain tarafından kurulmuş milyon dolarlık oyun stüdyosu Orcus Games'e iş için başvurmuştum. Ama bu kadın gerçekten de Orcus çalışanı olsa bile beni direkt

olarak şirketin kurucusu ve başkanı olan Kamal Jain'e bağlayacak olması mümkün değildi. Bu, Mike Zuckerberg'ün, Facebook'un müşteri hizmetleri telefonlarına cevap vermesi gibi bir şey olurdu.

Telefonu kapatmak üzereydim ki hatta yeni bir ses duydum.

"Colin, selam! Ben Kamal. Özgeçmişin şu anda karşımda. Sana karşı dürüst olacağım, Colin; aslında sana hayır diyecektim..."

Nabzım hızlandı. Ya halüsinasyon görüyordum ya da telefondaki gerçekten Kamal Jain'di. Adamın yüzlerce röportajını izlemiştim ve genizden gelen sesini, hızlı konuşmasını nerede duysam tanırdım.

"Yani, NCAA buz hokeyi mi? Yalan söylemeyeceğim, kardeşim. Sporcu olduğunu gördüğüm anda seni pas geçmem kolay oldu. Demek istediğim, tanıştığım çoğu sporcu Java ile C-Sharp[6] arasındaki farkı bile bilmiyordu."

Neyse ki şu anda karşımda değildi de kaşlarımı nasıl çattığımı görmemişti. Ahmak sporcu klişesinden bıkmış usanmıştım artık. Bu çok eskimiş bir düşünceydi ve yanlıştı. Benim tanıştığım en akıllı insanların bazıları sporcuydu mesela.

Ama çenemi kapalı tuttum. Tanrı aşkına, konuştuğum kişi Kamal Jain'di sonuçta. İlk RPG'sini on beş yaşında tasarlamış, kendi başına yayımlamış ve sonrasında popülerlik basamaklarını hızla çıkmış bir adamdı bu. Oyunu beş yüz milyon dolara satmış ve kazandığı parayla kendi şirketini kurmuştu. O zamandan beri de para içinde yüzüyordu. Video oyunu endüstrisinde bu gibi bir gelişme hemen hemen hiç duyulmamıştı. Minecraft'ın tasarımcısı bile bu adam kadar kazanmıyordu.

"Fakat stajyerlerimden biri bu sabah yanıma gelip senin şu oyunu oynamamı söyledi. Sana şöyle diyeyim Colin, oyunun

6 Dünyada önde gelen iki programlama dili. —çn.

kodlaması bana basite indirgenmiş gibi geldi. Gerçi doğrusunu söylemem gerekirse kendi kodlamadığım şeyler bana hep basit gelir zaten. Ancak oyunda dikkatimi çeken ne oldu biliyor musun? Nitelikleri. Tanrım, hele o grafikler! Hepsini sen mi yaptın?"

Jain'in konuşmasına yetişmek zordu ama bir şekilde cevap vermeyi başardım. "Evet. Hepsini ben yaptım."

"Briar'da Görsel Sanatlar bölümünde okuyorsun."

"Çift ana dal yapıyorum," diye düzelttim. "Bilgisayar programcılığı da okuyorum."

"Hırslısın. Bunu sevdim. Hokey geçmişini pek sevmedim ama benim stüdyoma işe başvurduğuna göre oynamayı bırakacaksın sanırım. Mezuniyetten sonra profesyonel lige girme planın yok mu?"

"Yok, efendim."

Kulağımda tiz bir kahkaha yankılandı. "Efendim mi? Bu alışkanlığı hemen şimdi bırak, Colin. Bana Kamal ya da KJ de. Ben KJ'i tercih ederim ama sen hangisiyle rahat edeceksen onu kullan. Pekâlâ, takvimime bir bakayım." Kâğıt sesleri geldi. "Önümüzdeki cuma günü Manhattan'a gideceğim. Pilotuma önce Boston'da durmasını söylerim. Seninle Ritz'de buluşuruz."

"Buluşma mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Potansiyel tasarımcılarımın hepsiyle şahsen görüşürüm. Sen, görüşme için seçilen altı adayın içindesin. Rekabet dolu bir süreç olacak," diye uyardı ama sesinde hafif bir coşku da vardı. "Peki. İki hafta sonra, cuma günü. Tamam mı?"

"Tamam," dedim hemen. Orcus Games'te çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Orası ilk seçeneğimdi ama görüşmeye çağrılmayı beklemiyordum. Gerçekten de rekabet dolu bir alandı

çünkü. Herkes milyonerliğe giden merdiveni kendi çabalarıyla tırmanmış olan Kamal Jain için çalışmayı isterdi.

"Güzel. Asistanım sana detayları e-postayla gönderecek. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, kardeşim."

"Ben de sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapatırken şaşkınlıkla kafamı iki yana salladım. Bu telefon konuşması gerçek miydi? Kamal Jain'le cidden iş görüşmesi mi yapacaktım?

Vay canına.

Morris'e mesaj atmak için telefonumda uygulamayı açtım ama parmaklarımı klavyeye götüremeden telefonum tekrar çalmaya başladı. Bu sefer gizli numara değil, babam arıyordu.

"Colin," dedi babam, sert bir sesle. Onu tanımayanlara kaba, tanıyanlaraysa kulak tırmalayıcı gelen haşin, doğrudan bir konuşma tarzı vardı.

"Selam, nasılsın? Dersimin başlamasına bir dakika var," diye yalan söyledim.

"Fazla zamanını almayacağım. Sadece, bu hafta sonu sizin sahada yapılacak maça Lucille'i getireceğimi söylemek için aramıştım. Seni oynarken görmeyi çok istiyor."

Lucille, babamın yeni kız arkadaşıydı ama ilişkilerinin birkaç aydan uzun süreceğini sanmıyordum. Adam, şimşek hızıyla sevgili değiştiriyordu ve bu aynı zamanda hem etkileyici hem de mide bulandırıcıydı.

Annem ise on iki yıl önceki boşanmalarından beri kimseyle çıkmadığını iddia ediyordu. Babam fetihlerini bana böbürlenerek anlatırken annem de bekâr hayatından yakınıp duruyordu. Bu tabii ki de babamın suçuydu. Annemin insanlara, daha doğrusu *erkeklere* olan güvenini tamamen yıkan oydu. Babama

göreyse de bu kadar hızlı sevgili değiştirmesinin sebebi, annemin neden olduğu güvensizlikti.

Ailem cidden çok yorucuydu.

"Güzel. Ben de onu görmeyi isterim." Hâlâ yalan konuşuyordum.

Bir an için ona Kamal Jain'le yapacağım görüşmeden bahsetmeyi düşündüm ama sonra bunu annemle babama aynı anda göndereceğim bir e-postayla yapmaya karar verdim. Birine diğerinden önce söylersem dünyanın sonu gelirdi çünkü.

"Annen de maça gelecek mi?" Anne kelimesini zehirliymiş gibi söylemişti. "Gelecekse Lucille'i getireceğim konusunda onu uyar."

Bunun çevirisi şuydu: Ona söyle ki birisiyle görüştüğümü yüzüne yüzüne vurabileyim.

"Gelmeyecek," dedim, hevesini kursağında bırakmaktan memnuniyet duyarak.

"Anladım. Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Çevirisi: Annen seni maçlarına gelecek kadar umursamıyor, Colin. Ben seni daha çok seviyorum!

Sinirli bir şekilde iç geçirmemek için kendimi tuttum. "Sorun değil. İkiniz de maçlarıma gelmek zorunda değilsiniz. Neyse, benim kapatmam lazım. Hafta sonu görüşürüz."

Telefonu kapattığım anda göğsümdeki ağırlık kayboldu. Anne babamla uğraşmak fiziksel açıdan bile bitkinlik vericiydi.

"Colin, selam!"

Döndüğümde Nora Ridgeway'in bana doğru geldiğini gördüm. Geçen sene ortak iki sanat dersimiz vardı. Bu dönem de İleri Figür Çizimi dersimiz ortaktı. Nora hoş bir kızdı ve Görsel Sanatlar ile Moda Tasarımı bölümlerinde okuyordu. Yani benim gibi çift ana dal yapıyordu.

"Selam," dedim, dikkatimi dağıtmasına sevinerek. Annemle ya da babamla görüştükten sonra gerginliğin vücudumdan atılması için hep birkaç dakikaya ihtiyacım oluyordu. "Ders saat ikide. Biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Merak etme, biliyorum." Kafasıyla karşıdaki binayı işaret etti. "On dakika sonra Moda Tarihi dersim var. Seni görünce gelip selam vermek istedim." Konuşurken nefesi buhar halinde ağzından çıkıyordu.

"Kafanın bir şapkaya ihtiyacı var," dedim, kulaklarının kızardığını fark ederek.

"Yok ya, ölmem herhalde."

Kafasını neden örtmek istemediğini görebiliyordum. Kısa kesimli saçları simsiyahtı fakat uçları parlak pembeye boyanmıştı. Ondaki bu özgür havayı hep sevmiştim. Ayrıca dövmeleri vardı ve bu benim için bir insanı daha sevilebilir kılan bir şeydi.

"Animasyon nasıldı?" diye sordu. "Arkadaşım Lara da o dersi alıyor. Çok hoşuna gittiğini söyledi."

"Muhteşemdi," dedim sırıtarak. "Moda Tarihi'nden daha eğlenceli olduğuna garanti verebilirim."

Nora koluma hafifçe vurdu. "Asla. Kıyafetler her zaman bilgisayarlardan daha ilginçtir."

"Katılmıyorum ama tartışmıyorum."

"Ayrıca bu dersin hocası bir efsane." Açık gri gözleri kış güneşinde heyecanla parladı. "Erik Laurie."

Boş bakışlarımı görünce güldü.

"*Vogue*, *GQ* ve *Harper's* dergilerinin eski moda editörü. Ayrıca, erkekler için muhtemelen en yenilikçi dergi olan *Italia*'nın kurucu ortağı ve eski genel yayın yönetmenidir kendisi. Anna Wintour'un erkek versiyonu olduğunu söyleyebiliriz."

Yine boş boş baktım.

"*Vogue*'un genel yayın yönetmeni ve büyük bir tanrıça. Anna benim idolümdür. Erik Laurie de öyle. Bu sene Briar'da iki farklı derse girecek *ve* dönem sonu defilesinin yönetmenliğini yapacak. Çok heyecanlıyım. Ondan çok şey öğreneceğiz."

Summer'ın da Laurie'nin dersini alıp almadığını merak ettim. Moda Tasarımı bölümünde mi yoksa Tekstil Pazarlama bölümünde mi okuduğunu hatırlayamıyordum. Ama Moda Tarihi dersinin iki bölüm için de zorunlu olduğunu düşünüyordum.

Bu arada, tam da onu düşünürken Summer kaldırım taşı döşeli yolda belirdi. Uzun bir manto giymiş, kırmızı atkısını boynuna ve saçlarına dolamıştı. Rahat adımları, beni fark ettiğinde anlık olarak tekledi. Göz göze geldiğimizde minik havlusunun üzerinden düşerek enfes vücudunu, ıslak ve çıplak göğüslerini gözler önüne serdiği an aklıma geldi. Nasıl da kışkırtıcı bir manzaraydı.

Ona seslenip merhaba demedim ya da elimi sallamadım. Konuşmayı onun başlatmasını bekledim. Ama başlatmadı. Birkaç saniye geçti. Yürürken bana kaşlarını çattı. İncinmiş miydim yoksa utanmış mıydım bilmiyordum. Belki de önce ben selam vermeliydim.

"Onu tanıyor musun?" Nora dikkatimim nereye çekildiğini görmüştü. Cevabımı beklerken şüpheli bakışları Summer'ın üzerindeydi.

"Evet. Bir arkadaşımın kardeşi," dedim kısaca. Ev arkadaşı olduğumuzdan bahsetmek istemedim. Çünkü bunun sebep olacağı konuşmayı yapacak havamda değildim.

Nora rahatladı. "Ah, iyi. Her neyse, benim gitmem lazım. Bu arada, geçen seneden beri konuştuğumuz şu içkiyi artık içsek mi?"

Güldüm. "Olabilir." Bunu geçen sene Renk Teorisi dersinde konuşmuştuk ama benim yoğun programım, randevuya çıkmama büyük engeldi. Bir süre telefonla işi yürütmeye çalışmıştık ama sonunda benim boş vaktim olduğunda Nora bir başkasıyla çıkıyordu.

Şimdi tekrar bekâr olmalıydı. "Numaram hâlâ var mı sende?"

"Var."

Bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi. "Yarın akşam Malone's'ta buluşalım mı? Netleştirmek için gün içinde bana yazarsın."

"Tabii."

"Mükemmel. Görüşürüz o zaman." Kolumu hafifçe sıktı, sonra Summer'ın girdiği binaya girip gözden kayboldu.

Sanırım yarın akşam bir randevum vardı.

13

SUMMER

Moda Tarihi amfisindeki yerime iyice yerleştirirken kendime güçlü olduğumu, kadın gücünü savunduğumu hatırlatmaya çalıştım. Kadınların çoğunun birbirine el uzatmak yerine tuzak kurduğu bir toplumda yaşıyorduk ve bu bana çok saçma geliyordu. Birbirimizi güçlendirmeye çalışmalı, gelecek nesillerdeki kızlara bir arada durmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmeliydik. Bir zamanlar hepimizin amacı ve düşmanı ortaktı; sutyen yakıyor, oy verebilme hakkına sahip olmak için savaşıyorduk.

Şimdiyse sosyal medyada birbirimizin vücutlarıyla dalga geçer, sevgililerimiz tarafından aldatılınca metresi suçlar hale gelmiştik.

Kendimi radikal bir feminist olarak görmüyordum. Erkeklerin, cehennemden gönderilmiş iblisler olduğunu, toplumdan atılması gerektiğini düşünmüyordum. Dünya için iyi şeyler yapan bir sürü erkek vardı. Ayrıca penisleri de muhteşemdi.

Sadece biz kadınların eskiden olduğu gibi kadın dayanışması gösterebilmesini diliyordum.

Gerçi bizi neyin durdurduğunu biliyordum: Kıskançlık. Birbirimizi aşırı kıskanıyorduk. Oysaki kıskançlık en kötü huylardan biriydi. Gizliden gizliye utandığımız şeyler söylememize ve yapmamıza neden oluyordu. En azından ben böyle hissediyordum. Kıskançlıkla yaptığım ya da söylediğim hemen hemen her şeyden pişman oluyordum. Pek çok kere de hemcinsimin kıskançlığının kurbanı olmuştum. Bazıları görünüşüm yüzünden bana içerliyordu. Bazılarıysa yine görünüşüm yüzünden tam bir sürtük gibi davranacağımı düşünerek hemen saldırıya geçiyordu.

Tüm bunlara rağmen ben hep tebessüm etmeye, benden nefret edenlere bile kibar davranmaya çalışıyordum. Ne ironikti ki lisede benden nefret eden herkes, beni kendi güvensizlikleriyle bağdaştırmayı kesince iyi arkadaşlarım olmuşlardı.

Yani evet, kadın gücünün büyük destekçisiydim. Kadınlar, her şeyi kendi başlarına yapabilirlerdi. Biz kadındık, yine de kükreyebilirdik.

Ama yine de şu Nora denen kızdan tüm varlığımla nefret etmiştim.

Dersten önce Fitz'le konuşuyordu. Şimdiyse iki kızla oturmuş, Fitz *hakkında* konuşuyordu. Arkadaşlarından biri adını söylediği için adının Nora olduğunu biliyordum. İki sıra arkalarında oturduğumdan dolayı her sözcüklerini duyabiliyordum.

"... cidden *çok* havalı. Ve aşırı akıllı. Ayrıca *çok* yetenekli. Resimlerini bir görmelisiniz."

"Aşırı seksi olması da pastanın kreması," diye takıldı Nora'nın arkadaşı.

"Ah, o dövmeler," dedi diğer arkadaşı içini çekerek.

Demek Fitz'in dövmelerini hepsi bir şekilde görmüşlerdi. Şimdi bu kızlardan da nefret ediyordum işte.

"*Çok* seksi," dedi Nora, eliyle kendisini yelleyerek.

Onun kafasına bir şeyler fırlatmayı *çok* istiyordum. Çünkü *çok* kelimesini bu kadar sık kullanması ve üzerine fazla baskı yapması *çok* sinir bozucuydu.

"Yarın bir şeyler içmeye çıkacağız."

Karnımda yanan nefret alevlerinin üzerine buz gibi bir kova gerçeklik döküldü.

Fitz ona çıkma mı teklif etmişti?

"Hadi canım, sonunda şu randevu gerçekleşecek mi yani?" Arkadaşlarından biri neşeyle el çırptı.

"Evet! *Çok* heyecanlıyım."

Pekâlâ. Fitz ona çıkma teklif etmişti. Kız güzeldi ve tarzı da harikaydı. Neden teklif etmeyecekti ki zaten?

Hem teklif ettiyse ben neden bundan rahatsız oluyordum ki?

Çünkü...

Çünkü, eh, çünkü Nora'nın bir sürtük olduğu belliydi. Fitz'in bir sürtükle çıkmasını istemiyordum.

O bir sürtük değil. Şu anda kıskançlığın konuşuyor.

Hayır, dedim kendi kendime inatla. Nora, arkadaşlarının yanına geçmeden önce bana birkaç kez pis pis bakmıştı. Bunu hayal etmiş değildim. Yani sürtük olduğunu söyleyebilirdim.

Şu anda sen de tam bir sürtük gibi davranıyorsun.

"Siktir git ya," diye emir verdim kendi kendime.

Benimle aynı sırada oturan, hafif uzun ve siyah saçları olan çocuk kafasını bana doğru çevirdi ve gür kaşlarından birini kaldırdı.

Elimi kaldırıp dostça salladım. "Beni duymazdan gel. Derste kendi kendine konuşan deli kız olmaya karar verdim de."

Çocuk güldü. "Anlaşıldı."

Nora sesimi duyunca kafasını çevirdi, gözlerini kıstı, sonra tekrar önüne döndü.

Ondan nefret ediyordum.

Saçmalıyorsun.

"Delilik yolunu seçtiğim konusunda karar kılmamış mıydık zaten?" dedim yüksek sesle. Bu sefer yüksek sesle konuşmamın amacı sıra arkadaşımla dalga geçmekti aslında.

Gür Kaş tekrar bana döndü. "Vay canına. Şaka yapmıyormuşsun."

Sırıttım. "Bu sondu. Söz veriyorum."

Ön tarafımızda, Nora'nın arkadaşları ağzından daha fazla detay almaya çalışıyorlardı.

"Sadece bir şeyler mi içeceksiniz?"

"Evet," dedi Nora. "Sekiz Tabak Ethan'dan sonra herhangi bir ilk randevuda yemek yer miyim sizce?"

Kızlar kahkahalara boğuldular. "Aman Tanrım! Ethan'ı unutmuştum ben!"

Nora'nın, pahalı bir mekândaki, daha başlangıç tabağından önce ayrılmak isteyeceği bir randevu olmasına rağmen dört saat boyunca katlanmak zorunda kaldığı akşam yemeği hakkında konuşurlarken kulağımı onlardan ayırdım. Aslında eğlenceli bir hikâyeydi ama istemesem de kendini belli eden kıskançlığımla mücadele etmekle fazlasıyla meşguldüm.

Fitz kiminle isterse çıkabilirdi. Ayrıca benim onu kıskanmaya ne hakkım vardı? Daha önceki gece Hunter'la sarmaş dolaş yatan bendim sonuçta. Sarılmaktan başka bir şey yapmamıştık tabii ama sıcak bir erkek vücudunun beni sardığını hissetmek hoşuma gitmişti. Ve eğer Hunter bir hamle yapsaydı ona hayır diyebileceğime yüzde yüz garanti veremezdim.

O sırada amfinin en alt kısmındaki kapı açılınca düşüncelerime bir ara verdim. Odaya giren adamın kendisini tanıtmasına gerek yoktu ama yine de sanki hiçbirimiz elimize bir moda dergisi almamışız gibi kürsüye çıkıp kendisini tanıttı.

"Günaydın! Ben Erik Laurie. Üzgünüm ama önümüzdeki dört ay boyunca varlığıma katlanmak zorunda kalacaksınız."

Amfide kahkahalar yankılandı.

"Sadece şakaydı," dedi Laurie kıkırdayarak. "Lanet olası bir sevinç kaynağıyımdır ben."

Sınıftakilerle birlikte ben de gülümsedim. Erik Laurie kendisini havalı, eğlenceli profesör olarak tanıtıyordu ve bu hoşuma gitmişti. Ayrıca fotoğraflarındakinden çok daha genç görünüyordu. Sebebi muhtemelen o fotoğraflardaki gür, sarı sakalını tamamen tıraş edip bebek gibi bir yüzle gelmiş olmasıydı.

Ama otuzlu yaşların ortasında olduğunu biliyordum. Moda anlayışı da o kadar mükemmeldi ki neredeyse keyifle inlememe neden olacaktı. Giysileri Marc Jacobs'tandı; *retro* spor ceketini Marc'ın sonbahar koleksiyonunda görmüştüm. Ayakkabılarıysa... sanırım Tom Ford'du. Emin olmak için daha yakından bakmam gerekirdi gerçi.

"Moda Tarihi dersine hoş geldiniz, hanımlar ve beyler."

Sesi kadife gibi pürüzsüzdü ve tüm kızların gözlerinde kalpler belirmişti. Nedense benim üzerimde bu etkiyi oluşturmuyordu ama. Evet, çok çekici bir adamdı ama kemikli, simetrik yüzünde benim tarzım olmayan bir şeyler vardı.

Yeni profesörümüz, kızların ilgisini çektiğinin farkındaydı. Kollarını kürsüye dayarken ön sıralardaki iki kıza göz kırptı. Sonraki on dakika boyunca ise etkileyici geçmişinden bahsetti. Söylediği her şeyi kelimesi kelimesine biliyordum.

Genç yaşına rağmen zengin bir kariyer geçmişi vardı ve yaptığı şeye duyduğu samimi tutku aşikârdı. Özgeçmişini anlatmayı bitirdikten sonra dersinden neler bekleyebileceğimizi anlatmaya başladı. Dönem boyunca modanın dünyaya etkilerinden, yıllar içinde nasıl şekillendiğinden, belirli bazı dönemlerin ve tarihi olayların nasıl modaya nasıl yön verdiğinden bahsedecektik.

Laurie'nin konuşma şekli insanın dikkatini çekip bırakmayan türdendi. Bugün ders işlemek yerine neden modayı sevdiğimiz ve kimden ilham aldığımız hakkında "sohbet etmek" istediğini söyledi. Konuşmaya ilk kendisi başladı. Küçüklüğünden beri idolünün Ralph Lauren olduğunu söyleyerek başlayıp beş dakika boyunca ona olan hayranlığından söz etti.

Ardından mikrofonu bizlere uzattı. Adının Ben olduğunu söyleyen Gür Kaş, Versace'yi ne kadar sevdiğini söyleyerek beni şaşırttı. Berduş gibi ama şık giyinmesine baktığımda onun Alexander McQueen hayranı olduğunu sanmıştım. Ama Ben, profesörümüz sırıtarak yeni bir gönüllü istediğini söyleyene dek Versace aşkından bahsetmeye devam etti.

Sınıfta konuşmak benim için hiç sorun olmadığından elimi kaldırdım.

Laurie kürsüden bana baktı. "İsmin nedir?"

"Summer."

"Hayır, hayatım, kış. Dışarı hiç bakmadın mı?"

Nora ve arkadaşları elleriyle ağızlarını örterek kıkırdadılar. Diğerlerinden birkaçı da gülmüştü. Bense gözlerimi devirerek Laurie'nin yine sırıtmasına neden oldum.

"Bu espriyi çok sık duyuyorsun, ha?" Elini salladı. "Pekâlâ, sana kimin ilham verdiğini söyle bize."

Tereddütsüz cevap verdim. "Chanel."

"Ah, peki." Onaylar gibi kafa salladı. "Gabrielle Bonheur Chanel. Coco olarak da bilinir. Onun bu takma adı nasıl aldığını biliyor musun, Kış?"

Sınıftakiler yine kıkırdadı.

Profesör Komedyen hakkında ne hissedeceğimden emin değildim. Özellikle de iki karakter arasında gidip geldiği için. Bir bakıyordunuz tatlı dilli ve özgüvenli oluyordu, sonra birden "aranızdan biri olduğum için espri yapıp duracağım" diyen adama dönüşüyordu.

Kafa karıştırıcıydı.

"Bir müzikholde şarkıcılık yaparken aldı," diye cevap verdim. "Bu adı aktrislik hayatında kullanmak istemişti ama o alanda başarısız olunca modaya yöneldi."

"Ve moda alanında hayal edilemeyecek bir başarı elde etti," diye sonlandırdı Laurie.

"Onu sevmemin sebeplerinden biri de bu. Asıl planı suya düşünce pes etmedi. Farklı bir yol seçti ve orada başarılı oldu. Bir moda ikonuna dönüştü. Markası neredeyse yüz yıldır var ve İkinci Dünya Savaşı'ndan bile sağ çıktı..."

"Çünkü Nazilere yardım ediyordu," diye araya girdi Nora, küçümseyici bir sesle.

Ellerimi yumruk yapıp bacaklarıma bastırdım. Şu anda ciddi miydi bu kız? Sözümü, bir moda efsanesine hakaret etmek için mi kesmişti?

"Senin adın nedir?" dedi Laurie.

"Nora Ridgeway." Kız omuz silkti. "Chanel'in şaibeli olduğunu herkes bilir. Gizliliği yeni kaldırılmış olan belgeler, savaş zamanında aşağılık şeyler yaptığı yorumunda bulunuyor."

Profesörümüz ona katılmadığını söylemedi. "Evet, iddialar o yönde. Savaştan sonra moda dünyasına tekrar adım attığında bu iddialar fazlasıyla öfke doğurdu. Ama yine de marka hayatta kaldı." Laurie kafasını kaldırdı. "Bunun sebebinin ne olduğunu düşünüyoruz Summer?"

"Çünkü... o..." Dudağımı ısırarak düşündüm. "Çünkü o, *modanın kendisiydi*. Tanrı aşkına, küçük siyah elbise modasını bile o başlattı. İnsanlar onu fazla muhafazakâr olmakla suçladı ama bence o, moda endüstrisinde devrim yaptı. Modanın, bir partiye giderken güzel bir elbise ya da özel dikim takım giymekten çok daha fazlası olduğunu, bir yaşam biçimi olduğunu dünyaya gösterdi." Duraksayıp hafızamı yokladım. "Modanın her yerde olduğuyla alakalı meşhur bir sözü var hatta. "Moda gökyüzünde, moda sokaktadır. Moda düşündüklerimiz ve yaşadıklarımızdır." Bu, benim inandığım bir felsefe."

Laurie kafa salladı. Sınıf arkadaşlarımın çoğu da kafalarını sallıyorlardı. Nora ise omzunun üstünden bana bakarak kaşlarını çattı, sonra gergince önüne döndü.

Onun beni sevip sevmemesi umurumda değildi. Chanel'e saygı duyduğum için beni bir aptal gibi göstermek istemişti ama saldırısı geri tepmişti. Şansa bak!

"Çok iyi konuştun," dedi Laurie bana. Ardından bakışlarını amfide dolaştırdı. "Şimdi kim konuşmak ister? Size kimlerin ilham verdiğini bilmek istiyorum."

Sonraki saat rüzgâr gibi geçti. Ders bitmişti ama ben pek memnun değildim. Bu anın gelmesini hiç istemiyordum çünkü. Özellikle de konuşmamla Erik Laurie'yi etkiledikten sonra. Ona öğrenme güçlüğümden bahsettiğimde hakkımdaki iyi fikirlerinin yok olacağından korkuyordum.

Koridorda ilerlerken Nora'nın arkadaşıyla konuşmasını duydum. "Seninle dışarıda konuşuruz. Laurie'ye onun ne kadar büyük hayranı olduğumu söylemek istiyorum."

Ah, harika. Şimdi profesörle konuşmaya gidersem Nora onu taklit etmeye çalıştığımı düşünecekti.

"Summer," diye seslendi o sırada Laurie, ön taraftan. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Pekâlâ, en azından şimdi onunla konuşmaya çalışan ben olmayacaktım.

Ama belki de bu durum daha kötüydü.

Nora olduğu yerde durdu. Basamaklardan hızla inerken gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyordum.

"Seninle şahsen tanışmak güzel." Laurie gülümseyerek elini uzattı.

Onunla tokalaştım. "Sizinle tanışmak da güzel, Profesör Laurie."

"Bana Erik de."

"Ah, şey. Bunun üzerinde biraz çalışmam gerekebilir. Makam sahibi kişilere isimleriyle hitap etmek tuhaf geliyor."

Kıkırdadı. "Pekâlâ. Erik'e alışana dek Bay L demeye ne dersin?" Göz kırptı. Sesinde de flörtöz bir ton vardı. Sadece dost canlısı olmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştım çünkü ders esnasında diğer kızlara da göz kırpmıştı.

"Peki, Bay L." Tereddüt ettim, sonra kendimi garip ana hazırladım. "Bay Richmond'la konuşma şansınız oldu mu bilmiyorum. Kendisi bu yıl benim akademik danışmanım."

"Oldu aslında. Bana senin öğrenme güçlüğünden bahsetti. Bu konuda seninle karşılıklı oturup bir görüşme yapmayı düşünüyorum. Ama bunu ofis saatleri içinde yapmalıyız." Bir süre beni

inceledi. "Bugün beni bayağı etkiledin. Güzel ve etkili konuşuyorsun."

"Yazma konusunda o kadar iyi değilim."

"Pek çok insan seninle aynı durumda. Ayrıca bu konuda yapılabilecek bir şeyler var mutlaka. Dediğim gibi, bunu ofis saatleri içinde konuşacağız ancak senin için bazı düzenlemeler yapabileceğimi düşünüyorum. Bu dönem için sözcük sayısını azaltır, eksiklikleri gidermek için bir oral unsur ekleriz."

Oral sözcüğünü söylerken dudaklarının kenarında minik bir gülümseme belirdi. Sözlü sunumdan bahsettiğini biliyordum ama gülümsemesinin beni rahatsız etmediğini söyleyemezdim. Ya makamıyla kadın öğrencileri arasında tehlikeli bir çizgide yürüyor ya da sadece aşırı dost canlısı davranıyordu. İkincisi olmasını umuyordum.

"Boş saatlerim için bölümün internet sitesine bakabilirsin ama bence bu konuyu ne kadar kısa zamanda konuşursak o kadar iyi olur."

"Katılıyorum."

Uzanıp elimi sıktı. "Ve lütfen dönemin geri kalanında da derste bu şekilde konuşmaya devam et. Bu konuda benim kadar tutkulu olan öğrencileri severim."

Bir kez daha göz kırptı.

Belki de göz kırpmıyordu, sadece tiki vardı. Ya da bir insanın tek seferde sadece tek gözünü kırpıştırması mümkün olabilir miydi acaba? Hiçbir fikrim yoktu, öğrenmek de istemiyordum. Nora hâlâ pis pis bana bakıyordu ve elim hâlâ Laurie'nin elindeydi.

Elimi tuhafça geri çektim. "Elimden geleni yaparım. Eve döndüğümde ofis saatlerinizi kontrol edeceğim. Teşekkür ederim, efendim. Yani, Bay L."

"Çok daha iyi."

Göz kırptı. Ya da yine tikti. Kahretsin, bilemiyordum.

Nora'nın ateşler saçan gözlerini görmezden gelerek koşar gibi çıkışa gittim.

Dışarı çıktığımda kış giysilerimi kat kat giyene dek soğuktan titredim. Amfide, Laurie'nin karşısında giyinmek istememiştim. Adam moda dünyasında efsane olabilirdi ve gayet hoş birine benziyordu ama ben ondan tuhaf bir elektrik almıştım.

Ah, bilmiyordum. Belki de çok fazla irdeliyordum.

Bugünkü tek dersim bu olduğu için artık kuşlar gibi özgürdüm. Bu yüzden Brenna'ya mesaj atıp kampüste olup olmadığını söyledim. Cevabı gecikmedi.

BRENNA: Kütüphanedeyim.

BEN: Şimdi dersten çıktım. Lokantada bir şeyler yiyelim mi?

BRENNA: Eveeet. Gelip beni alır mısın?

BEN: 10 dakikaya oradayım.

BEN: MH'yi tartışmaya hazırlıklı ol yoksa seni arabama almam!

Bu sefer mesajı hemen gelmedi. Ne şaşırtıcıydı. Ona dün birkaç mesaj atıp Hollis'le aralarında olanları anlatması için yalvarmıştım ama bu konuyu tartışmak istememişti.

BRENNA: MH?

Cidden mi? Aptalı mı oynayacaktı şimdi?

BEN: Mike Hollis. Namı diğer, ahbapların kralı. Bugün bütün detayları dinlemek istiyorum yoksa bu arkadaşlık burada biter.

BRENNA: Seni özleyeceğim.

BEN: Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun? Beni Instagram gönderilerinde etiketlemedikleri için bile arkadaşlarımı sildim zamanında. Acımasız biriyimdir, Bee.

BRENNA: Sana inanmıyorum.

BEN: Oooofff! Hadi ama ya! Daha fazla dayanamayacağım. Öğrenmem gereken şeyler var. 1) Hollis'in aletinin büyüklüğü ve 2) O GECE NE DÜŞÜNÜYORDUN?

Uzun bir duraksamadan sonra cevap attı: *İyi, sen kazandın.*

TÜM tehditlerime rağmen Hastings'e dönüş yolunda Brenna'yı, Hollis hakkında konuşmaya zorlamadım. Bunun yerine derslerimizden konuştuk. Ona yeni profesörümün beni birazcık rahatsız ettiğini anlattım.

"Sanki biraz sapıklık sezdim," dedim caddede park edecek yer ararken.

"Adı ne?"

"Erik Laurie."

"Hiç duymadım."

Moda dünyasını takip etmiyorsa duyması için bir sebep yoktu zaten. Ona adamın iş geçmişinden hızlıca bahsedip nasıl sürekli göz kırptığını anlattım.

"Belki de konsepti anlayamamıştır," dedi. "Yani onun için göz kırpma bir nevi gülümsemedir. Mesela iltifat edildiğinde teşekkür ederken gözünü de kırpıyordur belki. İnsanları selamlarken de *merhaba* deyip göz kırpıyordur."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tabii ki de evet. Kimse bu kadar ahmak olamaz. Göz kırpmak flört etmek anlamına gelir. Bunu herkes bilir."

"Yani benimle flört mü ediyordu?"

"Muhtemelen." Gözlerini devirdi. "Hayatında ilk kez bir profesörün seninle flört ettiğini söyleme şimdi. Sana inanmam."

"Evet, daha önce de oldu," diye itiraf ettim. "Ama bu adamdan beklemezdim. Moda endüstrisinde çok saygıdeğer biri."

Brenna'nın alaycı gülüşü arabada yankılandı. "Tabii. Saygıdeğer adamlar asla pislik olamaz zaten. Hollywood hakkında konuşmaya başlayalım istersen."

"Yok, hiç o konuya girmeyelim." Bir park yeri bulup Audi'mi sıkıştırdım.

Beş dakika sonra lokantanın kırmızı deriden, antika görünümlü koltuklarında karşılıklı oturuyorduk. Brenna sade kahve sipariş etti, ben de limonlu nane çayı istedim. Aslında bu seçimlerimiz arkadaşlığımızın özeti gibiydi. Ben hep açık renkleri, *nude* makyajı tercih ederken Brenna dumanlı göz makyajını ve her şeyini siyah severdi. Kişilik olaraksa ben kaygısızdım, Brenna ise daha

karanlık biri gibi görünüyordu. Ama ikimiz de biraz deliydik. Dışarıdan gören bizi bir çift bile sanabilirdi.

"Pekâlâ, asıl konuyu yeterince göz ardı ettik," dedim, garson siparişlerimizi aldıktan sonra. "Hazır mısın?"

Brenna ellerini kahve kupasına sardı. "Sor bakalım."

Merakımı onun yüzünden bir gün boyunca doyuramamıştım. Şimdi özgür kaldığıma göre soruların akmasına engel olamazdım.

"Güzel öpüşüyor mu? Penisi nasıl? Üzerinde ağzını kullandı mı? Seviştiniz mi? Bunu neden yaptın? Yatakta sinir bozucu mu? Pişman mısın? O..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı arkadaşım. "Bunların *hiçbirine* cevap vermeyeceğim."

Son bir sorum daha vardı. "Artık bir erkek arkadaşın var diyebilir miyiz?"

"Hayır. Ama eski bir en iyi arkadaşım var," dedi tatlı bir sesle.

Bunu duymazdan geldim. "Erkek arkadaşından bahsetmişken, bu sabah ben banyodayken içeri girdi, biliyor musun?"

Bu, benim için kafasında kurduğu cinayet planlarını anlık olarak unutturmuş olmalıydı. "Ne?"

"Ben duş alırken Hollis banyoya girdi."

Brenna neşelendi. "Güzel. Hollis'in erkek arkadaşım olduğunu söylediğin için evren seni benim adıma çoktan cezalandırmış."

"Çok utanç vericiydi." Ona sabahki gösteriyi ve büyük finali, yani üç üniversiteli erkeğin karşısında havlumun üzerimden nasıl düştüğünü anlattım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu anlattıkların tam porno sahnesine benziyor. Gösteri üçünü birden tatmin etmenle sonlanmıştır sanırım, değil mi?"

"Hayır, seni arsız. Fitz'in kilidi tamir etmeye söz vermesiyle sonlandı," dedim. "Çok nazikti," diye ekledim zorla.

"Gördün mü? Onun iyi bir çocuk olduğunu söylemiştim sana."

"Emin misin? Çünkü bu sabah onu bizim binanın dışında gördüm ve bana merhaba bile demedi. Yüzüme baktı ama beni görmezden geldi."

"Belki de seni görmemiştir."

"Yüzüme baktığını söyledim, duymadın mı?"

İçini çekti. "O senin düşündüğün kadar kötü biri değil, Summer." Sonra kısık sesle, "Hollis'e gelince, aynı şeyi..."

Efsanelerdeki tavşan gibi zıpladım. Eh, yani o tavşanlar zıplıyorsa tabii. Ve gerçeklerse... "Eğer Hollis o kadar kötü biriyse neden onunla yattın?"

"Çünkü sarhoştum. Ve onunla yatmadım."

"Hatırladığım kadarıyla dün sabah üstünde pantolon yoktu."

"Cinsel eğitim dersinde bunu öğrendin mi bilmiyorum ama birisiyle çıplak kaldığında illa ki seks yapman *gerekmez*." Sonra yumuşadı. "Kötü öpüşmüyor ama."

"Onunla tekrar takılacak mısın?"

"Kesinlikle hayır."

Yemeklerimiz gelince Brenna aceleyle sandviçinden koca bir ısırık aldı. Bunu konuşmak zorunda kalmamak için yaptığını düşündüm.

Bense, bugün olan başka bir şey aklıma gelince iştahım azalırken çatalımla tavuklu salatamı didikledim. "Bu sabah Moda Tarihi dersimdeki bir kız Fitz'e çıkma teklif etti."

Brenna lokmasını çiğnerken cevap verdi. "Gerçekten mi? Kim?"

"Nora bilmem ne. Pembe saçları olan bağımsız tipli kız." Salatamdan küçük bir lokma aldım. "Fitz kabul etti."

"Nereden biliyorsun?"

"Kızı arkadaşlarına söylerken duydum."

"Peki." Brenna ağzındakini yutup sandviçini tabağa bıraktı. "Buna nasıl bir cevap vermem gerektiğini bilmiyorum. Fitzy için mutlu olmamı mı istiyorsun yoksa hâlâ onun için bir şeyler hissediyorsun diye senin adına öfkeli mi olmalıyım?"

"Ben onun için bir şey hissetmiyorum," diye karşı geldim anında.

"Buna fazla karşı geliyorsun bence."

Ona öylece baktım. "Karşı geliyorum tabii ki. Havai olduğumu düşünen erkeklerden hoşlanmam ben."

"Hı hı. Fitz seni şu anda arasa ve *Summer, selam, seni randevuya çıkarmak istiyorum. Sonrasında da sana aletimi göstereceğim*, dese hayır mı dersin yani?"

"Yüzde yüz."

"Saçmalık."

"Fitz bu üniversitede istediği kızla çıkabilir, umurumda değil. Benimle şansını kaybetti."

"Saçmalık."

"Kaybetti tabii."

"Saçmalık."

Sinirle homurdandım. "Çocuk gibisin."

"Tabii, çocuk olan *benim*. Ondan hâlâ hoşlandığını itiraf et işte."

"Olur. *Sen* Hollis'le takılmaktan hoşlandığını itiraf edersen," diye meydan okudum.

Onu köşeye sıkıştırmıştım.

Brenna omuz silkip yemeğine devam etti. Ben de salatamı didiklemeye devam ettim. İştahım tamamen kaçmıştı çünkü Fitz'in başka bir kızla çıkacağı düşüncesi yüzünden sandığımdan çok daha rahatsızdım.

LİSEDE bir amigo kızdım. Dans ekibinin kaptanı, kızlar yüzme takımınınsa yardımcı kaptanıydım. Yani okul süresinde sadece seksi futbolcularla değil, seksi yüzücülerle de zaman geçirmiştim. Kaslı, pürüzsüz ve aerodinamik vücutları olan yüzücü erkeklerle yani. Bu yüzden, ertesi akşam oturma odasındaki koltukta kılsız Mike Hollis'le birlikte otururken kendimi pek de tuhaf hissetmedim.

Aramızdaki mindere yasladığı çıplak kolunda ve kahve sehpasına uzattığı çıplak bacaklarında tek bir tüy bile yoktu ama nasıl oluyorsa bu, erkeksiliğinden hiçbir şey götürmemişti. Hollis sinir bozucu olabilirdi ama kesinlikle çekici biriydi.

Ayrıca onunla aramızda hayal edemeyeceğim kadar ortak nokta vardı ve bu beni birazcık dehşete düşürüyordu çünkü nasıl bir insan olduğumu gösteriyordu bilemiyordum. Geçtiğimiz bir saatte onun kahve yerine çayı tercih ettiğini, Harry Styles'ın solo albümünü sevdiğini söylemekten utanmadığını ve *Titanik*'e en az benim kadar takıntılı olduğunu öğrenmiştim. Hatta film şu anda televizyonda abone oldukları bir kanalda oynuyordu. Yarısında yakalamıştık ve şu anda efsanevi, yıkıcı sahneleri izliyorduk.

"Şimdi inişe geçmeye başlayacağız, televizyonu kapatsak iyi olur," diye uyardı Hollis. Sonra kendi esprisine güldü. "İniş derken neden bahsettim anladın mı? Gemiden."

"Evet Mike, anladım." Çoraplı ayaklarımı sehpaya kaldırıp sağ ayağımla onun sol ayağını ittirdim. "Ama şimdi kapatamayız. Son sahneleri en iyileri."

"Lütfen, bebek. Bu akşam ağlamak istemiyorum."

Kıkırdadım ama Hollis'in yüzündeki ciddi ifade şaka yapmadığını gösteriyordu. "En çok hangi bölümden etkileniyorsun? Annenin çocuklarına hikâye okuduğu kısımdan mı? Birlikte yatan yaşlı çiftten mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi. Jack'in saçma ölümüne hiç başlamayayım zaten. Çok gereksizdi."

Hevesle kafa salladım. "O kapının üstünde iki kişilik yer vardı."

"Kahretsin, kesinlikle. *Mythbusters* programında bile kanıtladılar. Jack ölmek zorunda değildi."

Telefonum çınladığında gözlerimi Leonardo DiCaprio'nun güzel yüzünden ayırdım. Adamın yüzü şimdi de o zaman olduğu kadar güzeldi resmen. Hiç yaşlanmıyordu.

Takımdan birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmış olan Hunter'dan gelen mesajı okudum. Ben evde kalmıştım çünkü Brenna birlikte zaman geçirmeye gelecekti. Hollis'in de bu yüzden dışarı çıkmadığını düşünüyordum. Ama Brenna son anda akşamı iptal edince Hollis'le ben baş başa kalmıştık.

Fitz de evde değildi ve ben, nerede olduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Hunter senin tavuk kanadı isteyip istemediğini soruyor," dedim Hollis'e.

"Böyle soru mu olur?"

"Evet mi diyorsun yani?"

"Sence?"

"Bence evet," dedim sinir olarak. "Ama emin olmak istedim."

"Bu soruya cevap verme zahmetinde bulunmayacağım."

Bir gün elimden bir kaza çıkacaktı ve bu çocuğu öldürecektim. Hunter'a kanatlar için evet yazıp gönderdikten sonra Brenna'ya mesaj attım.

BEN: Bu akşam beni ektiğin için erkek arkadaşınla takılmak zorundayım. Beni sinir ediyor.

BRENNA: Seni ekmek istemezdim, GB. Ders çalışma grubumu unutmuşum.

Bu GB'nin, Greenwich Barbie'si anlamına geldiğini çözmem bir dakikamı aldı. Sırıtarak cevap yazdım: Sorun değil. Şaka yapıyorum. Hollis'in sinir bozucu olduğu konusunda değil tabii. Çünkü çok sinir bozucu.

BRENNA: Cidden öyle. Ayrıca o benim erkek arkadaşım değil.

Bu mesajının sonunda ortaparmağını kaldıran emojiyi eklemişti. Ben de sırf Brenna'ya gıcıklık olsun diye Hollis'e dönüp, "Brenna selam söylüyor," dedim.

Çocuğun mavi gözleri parladı. "Cidden mi? Söyle de bana numarasını versin artık. Yalvarmaktan yoruldum." Duraksayıp elimdeki telefona baktı. "Hatta numarasını bana sen ver de kendim konuşayım onunla."

Aman Tanrım. Brenna ona kıymetli telefon numarasını bile vermemiş miydi? Zavallı çocuk. Gülmeyi çok istiyordum ama duygularını incitmekten korkuyordum.

"Kusura bakma, tatlım," dedim. "Ama veremem. Kız kurallarına aykırı bu."

Yüzünde beliren hayal kırıklığına rağmen Hollis uzanıp ciddiyetle omzuma vurdu. "Buna saygı duyuyorum. Hepimiz bazı kurallara göre yaşarız." Dikkatini tekrar filme verdi. "Yüce İsa, Kate Winslet elinde o baltayla aşırı seksi görünüyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. Kate'in, elleri kelepçeli Leo'yu kurtarmak için diz boyu suda ilerlemesini izliyorduk. "Gördün mü? Zengin kızlar da havalı olabiliyor," dedim Hollis'e.

"Eğer bu şekilde ellerimi kelepçeleyip baltayla kırmak istediğini ima ediyorsan kibarlıkla reddetmek zorundayım. Doğru nişan alabileceğine hiç inanmıyorum."

"Öyle mi? Bak bakalım alabiliyor muyum?" Paylaştığımız fıstık kâsesinden bir fıstık kapıp şimşek hızıyla ona fırlattım.

Fıstık, tam alnına vurup *tak* diye ses çıkartarak yere düştü.

Kahkahalara boğularak iki büklüm oldum. "Neden... böyle... ses... çıkardı... bu?" Kelimle kelime konuşuyordum çünkü nefes alamıyordum. Karnım ağrımaya başlamıştı. "Mike! Alnında metal plaka falan mı var?"

Hollis de en az benim kadar şaşkındı. "Dostum, inan hiç bilmiyorum. Şimdi annemi arayıp sormak istiyorum."

Ön kapı gıcırdayarak açıldığında ben hâlâ uluyordum. Elinde tavuk kanatlarıyla Hunter'ı görmeyi bekliyordum ama kapı eşiğinde beliren Fitz'in geniş omuzlarıydı. Kahkahalarım anında kesildi.

Fitz bu akşam Nora Ridgeway'le randevuya çıkmıştı. Akşam daha erken saatlerde hoş bir kot pantolon ve mavi gömlekle aşağı indiğinde Hollis bu konuda onunla bayağı dalga geçmişti.

Ah, bu arada, sakalı yoktu.

Evet, Nora için sakalını tıraş etmişti. Ve sakalını kesince bebek gibi görünmüş olan Profesör Laurie'nin aksine Fitz sakallı da sakalsız da çok erkeksiydi. Hatta tıraş olunca erkeksi yüz hatları, keskin çenesi, seksi ağzı ve gamzeli çenesi ortaya çıkmıştı. Akşamüstü çenesindeki çukuru fark ettiğimde neredeyse bayılacak gibi olmuştum.

"Selam. Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Fitz kabaca, bir bana bir Hollis'e bakarak.

"Kafatasım metalden yapılmış," diye cevap verdi Hollis. "Randevun nasıl gitti?"

Saat daha on buçuk olmamıştı. Bu kadar erken dönmesi iyiye mi işaretti merak ettim. Fitz, "Gayet iyiydi," diyerek merakımı giderdi.

Aptal randevusu hakkında tek bir soru bile sormayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ama ağzım bu sözü tutacak gibi değildi.

"Moda bölümünde okuyan biriyle çıktığına şaşırdım," deyiverdim.

Omuz silkip kapı çerçevesine yaslandı. "Nora aynı zamanda Görsel Sanatlar'da okuyor. Soyut resim yapıyor."

Tabii. Nora tam da tuvale biraz siyah, biraz pembe boya fırlatıp karşısına dikilerek bu "parçanın" anarşiyi ve/veya kadın eşitsizliğini anlattığını söyleyip bilgiçlik taslayacak bir tipti.

"Anladım. O zaman bütün akşam Monet ile Dali'yi tartışarak geçirmişsinizdir, ha?" Aslında sadece takılmak istemiştim ama kelimelerim saldırı gibi çıktı.

Fitz de bunu sezmiş, gözlerini kısmıştı. "Sanattan bahsettik, evet. Bir sorun mu var?"

"Tabii ki de yok. Neden olsun ki?"

"Bilmem. Neden olsun?"

"Olmadığını söyledim ya." Dişlerimi sıkıp su şişeme uzandım. Çenem gerildiği için yutkunmakta zorlanıyordum ama yine de konuşmayı başardım. "İkinizin ortak ilgi alanları olmasına sevindim. Bütün gece Kardashianlardan bahsetse ne kadar da sıkıcı olurdu, değil mi?" Şişenin kapağını kapatırken, "Onlarda bir sorun olduğundan değil gerçi," diye ekledim. Kim ve ailesine bayılıyordum. Her birinin de bilgili iş kadınları olduğunu düşünüyordum.

"Kardashianlara bayılırım," diye araya girdi Hollis.

"Kalçaları hakkında tek kelime edersen gebertirim," diye uyardım.

"Programlarını seviyorum," dedi. "Çok komik."

"Yalancı. Programı izlemiş olamazsın."

"İncil.[7]"

Şoka girdim. "Aman Tanrım. Pekâlâ, şu anda oynayan sezonu sonra tartışacağız." Sonra Fitz'e döndüm. "Süper bir randevu geçirmişsin. Derin sanat konuşmaları falan..."

Fitz bir elini kapı pervazına dayadı. "Şu anda bir sürtük gibi davranmanın sebebi nedir?"

Ne?

"Vay canına," diye mırıldandı Hollis.

Ağzım açık halde Fitz'e bakakalmıştım. Su şişesini tutan elim titriyordu. Bana gerçekten de sürtük mü demişti az önce? Bu kelimeyi onun ağzından daha önce hiç duyduğumu sanmıyordum. Şimdi ilk defa ağzına almış, hem de *bana* mı söylemişti yani? İncinme ve öfke duyguları içimi kaplamış, kendi aralarında savaşa başlamıştı.

7 Kardashian ailesinin hayatını konu alan TV programında, aile üyelerinin bir şey hakkında gayet ciddi olduklarını belirtmek için kendi aralarında kullandıkları kelime. —çn.

Kazanan öfke oldu.

Şişeyi sehpaya çarparak koyup ayağa kalktım ve onun üzerine yürüdüm. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Yani *sen* beni eleştirebilirsin ama ben sana karşılığını veremem, öyle mi?"

"Çocuklar," diye araya girdi Hollis.

"Ben eleştiri yapmıyordum," dedim sertçe.

"Nora'yla alay ediyordun," dedi azarlar gibi. "Bu benim kitabımda eleştiridir. Hem bana karşı ilk defa sürtük gibi davranmıyorsun, Summer. Fark etmediğimi mi sanıyordun gerçekten?"

"Neyi? Senin etrafında olmak istemediğimi mi?" Ellerimi kalçalarıma dayadım. "Bunu saklamaya çalışmıyordum ki."

"Aynen. Yani açıkça sürtüklük ediyordun."

"Sürtük deyip durma artık!"

"O zaman sen de öyle davranmayı kes!"

"Çocuklar," dedi Hollis tekrar.

"Neden bana sürekli bağırıyorsun?" diye hırladım, Fitz'e. "Başkalarına bağırdığını hiç duymadım."

"Çünkü başkaları beni hiç bu kadar *deli etmiyor*." Ellerini hiddetle saçlarından geçirdi. "Mesela yılbaşı gecesi benimle gülüp eğleniyordun, sonra gidip..."

"Yılbaşı gecesini *tartışmayacağız*," diye lafını kestim. "Senin yaptıkların..." Anında sustum.

Alnı kırıştı. "Ne yapmışım?"

"Ne yapmış?"

"Tartışmayacağız dedim."

"Neyi tartışmayacağız?" diye sordu Fitz. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapmışım ben?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Fitz bir süre yüzümü inceledi. Sonra gözlerinde bir kararlılık belirdi. Ah, hayır. Bu ifadeyi tanıyordum.

"Ne var biliyor musun? Bu meseleyi hemen şu anda çözeceğiz." Öne doğru göz korkutucu bir adım attı. "İzninle Mike, biz gidiyoruz."

"Olmaz ama. En heyecanlı kısmına gelmiştik!"

Fitz üstüme yürürken kendimi savunur gibi ellerimi kaldırdım. "Sakın," dedim. "Sakın öyle bir şey yapmaya..."

Ama cümlemi bitiremeden kendimi omzunda buldum.

Lanet olsun! İnanılmazdı bu!

"*Yine mi ya? Yine mi?*" diye bağırdım.

Ama Fitz bağırışlarımı duymuyormuş gibiydi. Merdivene yönelmişti bile.

14

FITZ

Yalan söylemeyecektim. Summer'ın kızgınlıkla kollarımın altında kıpırdanması birazcık, çok azıcık tahrik ediciydi.

Tamam, peki, taş gibi sertleşmiştim.

Tartışmaya başladığımızda bu durumda değildim. Ona gerçekten çok öfkelenmiştim. Hâlâ öfkeliydim. Ama şimdi tahrik olmuştum işte.

Engelleyebileceğim bir şey değildi bu.

"Beni. Yere. İndir." Summer'ın tıslar gibi söylediği her sözcük, bacaklarımın arasına bir elektrik şoku gönderiyordu.

Bende kesinlikle bir sorun vardı. Son üç saatimi, benim için giyinip hazırlanmış olan ve bütün akşam gözlerini kırpıştırıp elime dokunmaya çalışan, hatta neredeyse alnında "BECER BENİ, COLIN" yazan bir kızla geçirmiştim.

Ama aletim bir kere bile seğirmemişti.

Şimdiyse ekoseli, bol bir pijama altıyla uzun kollu bir tişörtün içinde, bana hakaretler yağdıran Summer'la birlikteydim ve aletim serbest kalmak için resmen kükrüyordu.

"Sürtüklük yaptığımı düşünüyordun, ha?" dedi tehditkâr bir sesle. "Eh, şimdi bak bakalım!"

Bunu söyledikten sonra favori hareketini yapmaya başladı. Fakat bu sefer çimdiklediği yer popomdu.

Ama keskin acı yalnızca beni daha çok tahrik ediyordu. Odasının kapısını tekmeleyerek açtım. "Ne kadar şımarık olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Onu yere bıraktığım an bana bir yumruk geçirmeye kalktı.

İrkilerek bir kahkaha attım ve karın boşluğuma denk gelmeden önce elini engelledim. "Kes şunu," diye emrettim.

"Neden? Beni şımarık gösterdiği için mi? Ah, tabii bir de sürtük gibi gösteriyordur. Ve drama kraliçesi... ve de birlik kızı... başka ne vardı..." Yanakları sanki utançla kızardı. "Ah, evet. Bir de sığlık vardı. Öyle düşünüyordun, değil mi? Senin gözünde havai biriyim."

Mideme bir taş oturmuştu sanki.

Aletim de pek iyi durumda değildi. Summer'ın acı dolu yüzüne baktığım anda "hoşça kal" deyip sönmüştü.

Summer sıktığı yumruklarını yavaşça açtı. Yüz ifademi gördüğündeyse bir kahkaha attı. "O gece barda Garrett'a söylediğin her şeyi duydum."

Ah, kahretsin. Suçluluk duygusu tüm vücudumda dolaştı, sonra göğsüme yerleşip oradaki utançla birleşti. "Summer," diye başladım ama devamını getiremedim.

"Her kelimeyi," dedi alçak sesle. "Söylediğin her kelimeyi duydum. Hiçbiri de hoş değildi, Colin."

Kendimi tam bir öküz gibi hissediyordum.

Hayatımın büyük kısmında insanlara karşı zalim olmamak için uğraşmıştım. Hiç kimse hakkında kötü şeyler söylemezdim;

ne arkalarından ne de yüzlerine karşı. Çünkü büyürken anne babamdan gördüğüm tek şey olumsuzluklar, hakaretler ve kötü sözlerdi. *Baban bok herifin teki, Colin. Annen yalancı bir sürtük, evlat.* Yıllar içinde sakinleşmiş olsalar da bu öyle hızlı gelişmemişti. Zaten oluşturdukları zehirli çevre beni çoktan etkilemiş, kelimelerin insanlara ne kadar hasar verebileceğini göstermişti. Ağzından bir kere zehir püskürttün mü asla geri alamıyordun.

"Summer," diye denedim tekrar ama yine devam edemedim.

Eğer konuşmalarımı açıklarsam onu ne kadar çok istediğimi de açık etmek zorunda kalırdım. Onda olumsuz şeyler aramamın nedeni, o gece onunla zaman geçirmeyi eğlenceli bulmuş olmamdı. Beni güldürmüş, tahrik etmişti. Onu çok istemiştim ve bu, kafamı çok karıştırmıştı. Bu yüzden kusur olarak gördüğüm her şeyi listelemiştim ben de.

"Hepsini duyduğun için üzgünüm," demeyi başardım sonunda, zorla da olsa.

Ve ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış şey söylediğimi anladım. Yatağın kenarında oturduğu yerde kafasını kaldırıp üzüntü dolu yeşil gözleriyle bana baktı.

Yüce İsa. Bu yüz ifadesi kalbime bir ok yemişim gibi hissettiriyordu.

"Ben havai değilim." Sözcükleri fısıltı halinde çıkıyordu. Boğazını temizleyip daha güçlü ve dengeli bir tonla konuştu. "Evet, aşırı enerjim var. Evet, alışveriş yapmayı seviyorum ve giysilere takıntılıyım. Evet, bir birlik üyesiyim ve evet, dans etmeyi ve arkadaşlarımla eğlenmeyi seviyorum." Hızlı bir nefes alıp verdi. "Bunlar beni sığ biri yapmaz, Fitz. Görünen yüzeyimin altında daha fazlası olmadığını göstermez."

"Tabii ki de göstermez." Titrek bir nefes alıp yatakta yanına oturdum. "Çok özür dilerim, Summer. Seni incitmek istememiştim."

"Asıl incitici olan ne, biliyor musun? Benim parti yapmayı ve alışverişi seven bir kızdan başka bir şey olmadığımı varsayman. Ben sadık bir dostum. İyi bir evlat, iyi bir kardeşim. Sen benimle şimdiye kadar ancak doksan dakika falan geçirmişsindir. Beni tanıdığını mı düşünüyorsun?"

Vicdan azabı tüm göğsümü sarmıştı. Yutkunarak geçirmeye çalıştım ama sanki içime beton dökülmüş gibi oraya yerleşmişti. Summer çok haklıydı. Onda kusur olarak gördüğüm şeyleri kendim için caydırıcı olarak görmeye çalışmış olsam da hakkında ilk başta böyle düşündüğüm gerçeği değişmiyordu.

Gerçekten de onun sadece bir parti kızı olduğunu varsaymıştım ve şimdi bunun için kendimden utanıyordum.

"Özür dilerim," dedim pürüzlü bir sesle. "Söylediklerimin hiçbiri doğru değildi. O sözcükleri hak etmemiştin. Aşağıda sana sürtük dediğim için de özür dilerim. Evet, davranışların *çok* gıcıktı ama şimdi sebebini biliyorum. Çok özür dilerim."

Summer uzunca bir süre sessiz kaldı. Aramızda ancak otuz santim vardı ama sanki o kucağımda oturuyormuş gibi hissediyordum. Varlığı beni o kadar etkiliyordu işte. Vücudunun sıcaklığı, nefes alıp verirken göğüslerinin inip kalkması, ona has olan baş döndürücü kokusu, tek omzuna dökülmüş olan altın sarısı saçları... Parmaklarım ona dokunmak için karıncalanıyordu.

"O gece seninle güzel vakit geçiriyordum." Summer'ın sesinde hayal kırıklığı vardı. "Seninle sohbet etmek, aksi biri olduğun için sana takılmak eğlenceliydi." Duraksadı. "Ama aksi kelimesi sana o kadar uygunmuş gibi gelmiyor. Bence sen tam bir pisliksin."

Kalbim sıkıştı çünkü dedikleri doğruydu. "Özür dilerim." Görünüşe göre bugün ağzımdan bundan başka kelime çıkartamayacaktım.

"Her neyse." Elini önemli değil der gibi salladı. "İşte, insan normalde tipi olmayan birinden hoşlanırsa böyle olur. Zaten bu yüzden hep belirli bir tipten hoşlanıyoruz bence. Herkesin hoşlandığı insan tipi bellidir. Ama küçümseyici olmak zorunda değildin, Fitz. Benimle ilgilenmiyorsan Garrett'a değil bana söylemeliydin." Ellerini tekrar yumruk yapıp bacaklarına bastırdı.

"Normalde böyle şeyler yapmam." Kendi sesimdeki üzüntüyü duyabiliyordum. Onun da duyduğuna emindim. "Ama o gece..."

"Anlıyorum," diye lafımı kesti. "Benimle olmak istemedin."

O kadar utanıyordum ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, bende düşündüğünden fazlası var." Konuşurken sesi çatlıyordu. "Boş biri değilim."

Aman Tanrım, bu kız kalbimi parçalıyordu. Hayatım boyunca yaptığım hiçbir şey bu kadar kötü hissetmeme neden olmamıştı.

"İnsanlar bazen oturup hayatın anlamını, bu dünyadaki amaçlarını, gökyüzünün neden mavi olduğunu düşünürler, sorgulayabilecekleri her şeyi sorgularlar, biliyorum. Ama ben hiç öyle biri olmadım. Ben başka konularda iyiyim; bana ihtiyacı olan birini dinlemek gibi. Ben..."

Güneş ışığısın, diye bitirdim kendi içimden.

Tıpkı adı gibiydi. Gün ışığıydı.

Cümlesini devam ettirmek yerine başka konuya girdi. "Senin düşüncelerinin aksine, ayakkabılar ya da tasarım kıyafetlerle alakalı şeyler dışında da muhabbet edebilirim. Van Gogh'la veya çizdiği şeylerle alakalı beş bin kelimelik bir yazı yazamam ama sanatın dünyaya getirdiği neşeyi ve güzelliği açıklayabilirim." Gergince ayağa kalktı. "Neyse, yeni kız arkadaşın hakkında kaba konuştuğum için üzgünüm."

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldandım. "Sadece bir kez randevuya çıktık."

"Neyse ne. Randevunla dalga geçtiğim için üzgünüm. Mesele şu ki, tarih dersinde onunla aynı sınıftayız ve bende iyi bir ilk izlenim bırakmadı."

Yanağımın içini ısırdım. "Yılbaşı gecesi olanlar için gerçekten üzgünüm. Gerçekten. O saçma şeylerin hiçbirini söylerken ciddi değildim."

Summer bir kez daha göğsümü delen bir tebessüm attı. Sonra omuz silkti. "Hayır, ciddiydin."

NORMALDE iki insanın aralarındaki buzları çözmesi ilişkilerini de düzeltir diyebilirdim.

Fakat Summer'la benim için bunun tam tersi olmuştu.

Yüzleşmemizden sonraki günlerde birbirimize karşı mesafemizi koruyup yalnızca gerekli olduğunda konuştuk. Sebebiyse fazlasıyla tuhaf hissetmemizdi. Onun hâlâ söylediklerim için bir pislik olduğumu düşündüğünü seziyordum. Zaten ben de kendimi öyle hissediyordum.

Daha da kötüsü Hunter'la ikisi daha sık birlikte takılmaya başlamışlardı. Birkaç kez koltukta fazlasıyla samimi oturduklarını bile görmüştüm. Herkesin ortasında öpüşüp koklaşmıyorlardı ama beraber zaman geçirmeyi çok sevdikleri belliydi. Hunter her fırsatta Summer'la flörtleşiyordu, Summer ise bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu.

Ben sorun ediyordum ama.

Hem de bayağı sorun ediyordum. Bu yüzden, pazar akşamı Dartmouth'u yendikten sonra alt katta takım arkadaşlarımla parti yapmak yerine odama kapanmıştım.

Aslında dün de Suffolk'u yendiğimiz için bugünkü çifte kutlamaydı. Fakat ben Hunter'ın Summer'a yazmasını izleyecek ruh halinde değildim. Ayrıca bütün bedenim dev bir bereyle kaplıymış gibi hissediyordum.

Dartmouth maçı zorlu geçmişti. Çok fazla şut çekmiştim – hepsi de düzgün değildi– çok fazla penaltı atmıştım –hepsini tutturamamıştım– ve Dartmouth defans oyuncularından biri tarafından yediğim darbeyle hayalarım içime kaçmış gibi olmuştu. Bu sebeple çok yorgundum, her yerim sızlıyordu ve huysuz hissediyordum.

Alt katta gümbürdeyen müzik benim bilgisayarımın hoparlörlerinden yükselen müziği boğuyordu. Dinlediğim geleneksel tarzdaki müzik yüzünden bir şekilde kendimi şu anda üzerinde çalıştığım çizimi yaparken bulmuştum. Yaratıcılık açısından tıkandığımda çizim defterimi kucağıma, kalemimi elime alıp sırtüstü uzanmayı tercih ederdim. Sonra gözlerimi kapatıp yavaş ve dengeli nefesler alıp verir ve kalemime her ne isterse onu çizmesi için izin verirdim.

Lisedeki sanat öğretmenim bu yöntemi, zihnimi boşaltmak için bir nevi meditasyon olarak denememe için ısrar etmişti. Haklıydı da. Ne zaman tıkansam bu serbest çizimler hep işe yarıyordu.

Bu şekilde ne kadar uzandığımı, gözlerim kapalı halde ne kadar çizim yaptığımı bilmiyordum ama kalemimin ucunun köreldiğini ve bileğimin ağrıdığını fark ettiğimde aşağıdan gelen gürültü azalmış, kendi müzik listem en baştan çalmaya başlamıştı.

Bileğimi sallayarak yatakta doğrulup oturdum. Ve defterime baktığımda Summer'ı çizdiğimi gördüm.

Büyüleyici bir gülümsemesi olan, kahkahalar atan ya da bana kızdığında yanakları kıpkırmızı, leziz elmalardan bile

daha kırmızı olan kızı değil, "Ben boş biri değilim," derken gözlerinde parlayan hüzünle bana bakan kızdı bu.

Çizdiğim eskizde dolgun dudakları zamanda donmuş gibiydi. Ama benim gözümde o dudaklar titrek halleriyle canlanıyordu. Kâğıttaki kirpiklere yaşlar takılmıştı ve kalbimi sızlatan bir kırılganlık yansıtıyorlardı. Çenesindeki gerginlik ise mücadele etmeden bu işin peşini bırakmayacağını gösteriyordu.

Keskin bir nefes aldım.

Tasarladığım yeni oyundaki kadın karakter için aradığım ilhamın tam olarak Summer olduğunun farkına varmıştım. Son birkaç aydır oyunun unsurları üzerinde çalışıyordum ama kadın karakter için aklıma bir şey gelmediğinden dolayı işim yavaşlamıştı.

Eskizi tam beş dakika izledikten sonra kendimi zorlayarak çizim defterimi kapatıp kenara kaldırdım. Beynim sanat modundan çıkıp nefes alan ve yaşayan bir canlı moduna döndüğünde bir yarış atı gibi çişim geldiğini fark ettim. Ayrıca o kadar acıkmıştım ki bahsini ettiğim bu atı bile yiyebilirdim. Karnım o kadar sesli gurulduyordu ki şimdiye kadar açlığımı fark etmediğime şaşırıyordum.

İlk önce tuvalet sorunumu hallettim, sonra bir şeyler yemek için alt kata indim. Merdivendeyken oturma odasından gelen kahkahaları duyabiliyordum. Hollis, "İşte ben de *bundan* bahsediyordum!" diyordu. Genelde Mike Hollis bu kadar heyecanlı olduğunda, hakkında konuştuğu şey ya dünyanın en saçma şeyi ya da aşırı derecede muhteşem bir şey olurdu. Hiç ortası yoktu.

Mike'ın sesinin neden olduğu merakla, mutfak yerine oturma odasına yöneldim. Kapı eşiğine vardığımda kendimi birden sekizinci sınıfa ışınlanmış gibi hissettim. Birkaç kişi hâlâ oturma odasındaydı. Takım kaptanımız Nate, ellerini neşeyle ovuşturarak önünde dönen şişenin durmasını bekliyordu.

Evet, dönen şişe.

Ya ben halüsinasyon görüyordum ya da üniversite çağındaki arkadaşlarım gerçekten de şişe çevirmece oynuyorlardı. Hepsi de yerde çember şekli oluşturarak oturmuşlardı. Şişeyi en son çevirenin Summer olduğu belliydi çünkü öne doğru eğilmiş, dönmesini izliyordu. Bu sırada odadaki bütün bekâr erkekler ise *onu* izliyorlardı. Her birinin yüzünde umut vardı.

Yeşil bira şişesi yavaşladı ve Nate ile Hollis'i geçti. Neredeyse Jesse Wilkes'in kız arkadaşı Katie'de duracaktı ama sonra ani bir dönüş daha yapıp durdu. Ağzı tam olarak odanın kapısına bakıyordu.

Yani bana.

15

SUMMER

Ortaokulda oynadığımız şişe çevirmece gibi oyunlar işte tam da bu yüzden belirli bir yaştan sonra eğlenceli olmuyordu. Çünkü on iki on üç yaşlarındayken herhangi bir erkeği öptüğünüzde sonrasında ne olacağından endişelenmezdiniz.

Yetişkin olduğunuzdaysa böyle şeylerin *her zaman* sonuçları olurdu.

Mesela, şu anda Colin Fitzgerald'ı öpmek zorunda kalırsam odadaki herkes onu ne kadar çok istediğime şahit olacaktı.

"Tekrar çevirelim," dedim. "Fitz oyunda değildi."

Julia Roberts'a benzeyen bir ağzı ve kızıl saçları olan güzel Katie, bir parmağını bana doğrultup salladı. "Asla olmaz! Ben az önce Hollis'i öpmek zorunda kaldım. Hem de erkek arkadaşımın karşısında!"

"Kendimi kötü hissetmedim," dedi Jesse kaygısızca. "Yani, Hollis bu sonuçta."

"Hey," diye bağırdı Mike.

"Meselemiz o değil," dedi Katie. "Şişe kimi gösterirse onu öpmek zorundasın. İstisna yok."

Bakışlarım Fitz'e döndü. Yine, benim Yumurtalık Patlatıcı adını verdiğim kıyafetlerinin içindeydi: Belinden düşmüş gri bir eşofman altı ve dövmeli kollarını ortaya çıkartan beyaz, dar bir tişört. Lanet olasıca şey, her zaman on numara görünüyordu.

Aslında, şunu dokuz yapmalıydım. Şu anda bir uçağa atlayıp Sibirya'ya gitmek istiyormuş gibi göründüğü için bir puanını kırıyordum.

Yüzündeki isteksiz ifade sinirlerimi ayağa kaldırmıştı. Cidden mi? Beni öpme fikri o kadar mı tiksindirici geliyordu bu çocuğa? Bu hafta başı onunla yüzleşip pisliklerini ortaya döktükten sonra bana yaranmak için elinden geleni yapıyor olmalıydı oysaki.

Öküz herif. Benimle öpüşmek için yalvarması gerekirdi.

Ama o geri çekildi. "Ben, şey, yiyecek bir şeyler alacağım."

Yanımda oturan Hunter, "İyi fikir," dedi harfleri uzatarak. Sesi rahattı ama birazcık gerginlik seziliyordu.

Benim gibi Hunter da bu oyunu oynamaya hevesli değildi ama on dakika önce aşırı seksi Arielle'e Fransız öpücüğü verirken pek de şikâyetçi görünmemişti. Şu anda aramızda benden başka tek bekâr kız Arielle'di. Katie ile Shayla'nın erkek arkadaşları ise -Jesse ile Pierre- onları oyun için paylaşmakta bir sakınca görmüyor gibiydiler.

"Don!" diye bağırdı Katie, Fitz bir adım atmaya yeltenince.

Fitz dondu.

"Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm," dedi kız. "Ama Summer şimdi seni öpecek."

Aman Tanrım. İhtiyacım olduğunda Brenna nerelerde oluyordu? Eğer burada olsaydı Katie ile Arielle'in bizi bu aptal oyunu oynamaya ikna etmesine izin vermezdi. Onlara gülüp bunun yerine şat yarışması yapmayı teklif ederdi ki zaten o oyun da bir

noktadan fazlasıyla öpüşme içerirdi. O zaman en azından bu öpüşmeler zoraki olmazdı.

Ama hayır, uyuz Brenna'nın başka planları vardı.

"Tekrar çevireceğim," diye ısrar ettim. Şu anda Fitz hariç herkesi öpebilirdim; Hollis'i bile. Ya da kızlardan birini bile.

Ne şaşırtıcıydı ki Hollis de Katie'den yana çıktı. "Olmaz, bebek. Kural kuraldır." Yüzümdeki isteksiz, mutsuz ifade kararlılığını daha da artırmıştı hatta. "Hem ikiniz için de iyi olacak." Eşikte kaşlarını çatmış duran Fitz'e baktı. "Tek yaptığınız kavga etmek. Şimdi öpüşüp barışma vakti."

Sinirlerim iyice gerildi. "Hadi ama Hollis."

"Gördünüz mü!? Daha iyi işte," dedi Katie mutlulukla. "Aranızı düzeltmiş olacaksınız."

"Dilleriniz sayesinde," dedi Arielle, ciddiyetle.

Hokey takımının kaptanı Nate, alaycı bir şekilde güldü. Kahretsin, neden onu öpemiyordum ki? Uzun boylu, yapılıydı ve masmavi, muhteşem gözleri vardı.

Daha gözlerimi kırpamadan Katie elimden tutup beni çekiştirmeye başladı. Boyu 1.50'den uzun olmayan bu minyon kız beni zorla ayağa kaldırıp ittiğinde kas gücüne çok şaşırdım.

"Oha, ne kadar güçlüsün böyle," diye hırladım kafamı eğip ona bakarak. Evet, bu kızdan bir kafa boyu uzundum ama bir şekilde beni çekiştirip kaldırmayı başarmıştı.

Sırıttı. "Biliyorum."

Fitz'in ihtiyatlı bakışları odada dolaştı. "Ne kadar sarhoşsunuz acaba?" Bir kaşını kaldırarak kaptanına baktı. "Ne zamandan beri öpüşme oyunları oynuyoruz?"

Nate omuz silkip bira şişesini kaldırdı. "Bu hayata bir kere geliyoruz, değil mi?" dedi rahatça.

"Pekâlâ, bebekler." Katie ellerini çırptı. "Öpüşüp barışın hadi."

Sırtımdan bir kere daha ittiğinde sinirle inledim. Öne doğru sendelediğimde neredeyse burnumu kapı çerçevesine çarpacak gibi oldum ama Fitz'in güçlü eli beni kurtardı.

Dokunuşu bedenime bir elektrik akımı yayılmasına neden olurken nefesim kesildi. Onun gözleri de yumuşamıştı sanki. Aslında hayır, sert bakışları gitmiş olabilirdi ama kesinlikle yumuşamamıştı. Gözkapakları hafifçe kapanmıştı ve gözbebekleri beklenmedik bir sıcaklıkla parlıyordu.

Sonra gözlerini kırptı ve sıcaklığın yerini bitkinlik aldı.

"Şunu yapalım da çeneleri kapansın," diye mırıldandı, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Yoksa bu işin peşini bırakmaz."

Katie'den bahsediyordu ve haklı olabilirdi. Bu akşam onunla yeni tanışmıştım ama ne patronluk taslamayı ne kadar sevdiğini beş saniyede anlamıştım. Aslında eğlenceli biriydi ama arkadaş ortamında her zaman son sözü söylemek istediği belliydi sanki.

"İyi," diye mırıldandım ben de. "Dil yok."

Fitz'in yüzünde minnacık bir gülümseme gördüm. "Söz veremem."

Ben bu sözünü idrak etmeye fırsat bulamadan Fitz koca ellerinden biriyle çenemi kavradı. Odadan birinin –muhtemelen Hollis– yüksek sesle ıslık çaldığını duydum. Ama sonra Fitz'in dudakları nazikçe benimkileri buldu ve gümbürdeyen kalbimin sesi diğer tüm sesleri bastırdı.

Ah.

Ah, vay canına.

Bu kadar yumuşak başlamasını beklemiyordum. Hem de milletin önünde. Ama öyle yaptı. Başparmağını yanağımda kaydırırken ağzı benimkinin üzerinde hafifçe hareket etmeye başladı.

Hayatımda hissettiğim en yumuşak dudaklara sahipti ve onları büyük bir özgüvenle kullanıyordu. Baskıyı artırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında tüylerim diken diken oldu. Sonra dilinin ucu alt dudağıma dokundu ve ben sanki parmağımı prize sokmuşum gibi sıçradım.

Dillerimiz birbirine değdiğinde işim tamamen bitti. Bacaklarımın arasında arzu uğultuları başladı ve göğüs uçlarım sertleşti. Kendimi tamamen Fitz'in öpücüğüne teslim ettim. Dilinin ağzıma girmesine, parmaklarının sahiplenici bir şekilde belime batmasına, sıcak nefesinin ağzımı ısıtmasına ve seksi kokusunun duyularımı harekete geçirmesine izin verdim.

Kendimi tutamıyordum artık. Bir elimi onun kaya gibi sert göğsüne bastırırken diğerini de ensesine kaydırdım. Oradaki kısa saçları avucumu gıdıklıyordu. Sol göğüs kasının titreşmesini, kalbinin atışlarını elimin altında hissedebiliyordum. En az benimki kadar hızlı atıyordu.

Geri çekilmeye başladığını hissettiğimde içim çılgınca bir çaresizlikle doldu ve ensesini daha sıkı tutup onu daha sert öpmeye başladım. Dilim onunkine dolanırken boğuk iniltisini yuttum ve kimsenin duymamış olmasını umdum.

Çünkü bu güzel ses yalnızca bana ait olabilirdi. Tamamen benimdi. Bu kışkırtıcı tonu zihnime kazımak ve daha sonra yatağımda uzanıp bu öpücüğün anısıyla elimi bacaklarımın arasına kaydırırken bu sesi kafamda tekrar tekrar oynatmak istiyordum.

Kahretsin. Aşırı tahrik olmuştum. Bacaklarım titriyordu. Külotum sırılsıklam olmuştu.

Kendimi zorlayarak ağzımı onunkinden ayırdım. Ama daha da zor olan, ona bakmamak için kendimi tutmaktı. Gözlerinde göreceklerimden korkuyordum. Bu yüzden omzumun üstünden izleyicilerimize baktım.

Fakat hissedebiliyordum. Bakışları sırtımı dağlayan bir damga gibiydi.

Arkadaşlarımızın, hızlıca yüzüme yapıştırdığım tasasızlık maskesinin arkasını görememesi için dua ettim. "İşte," diye cıvıldadım aşırı neşeli bir sesle. Yüzümde de aşırı bir gülümseme vardı. "Öpüşüp barıştık. Şimdi sıra kimde?"

ÖPÜŞMEK acayip bir şeydi. Bazı öpücükler insanları sekse yönlendiriyordu. Bazıları sıkıntıdan gerçekleşiyordu. Bazıları insanın vücudunu karıncalandırırken bazıları hiçbir şey hissettirmiyordu. Fakat hepsinin tek bir ortak noktası vardı. Sadece birer öpücüktüler.

O ÖPÜCÜK değildiler.

İnsanın zihnini saatler, hatta günler boyu meşgul eden, parmaklarını arada bir fark etmeden dudaklarına götürmesine neden olan, anısını hatırladığında içine bir ürperti yayılmasını sağlayan O ÖPÜCÜK her zaman gerçekleşmezdi.

Ve aslında fazla çaba gerektirmeyen bir şeydi. Günbatımında ya da kutup ışıkları altında, arka planda muhteşem görünümlü atlar varken ya da Eyfel Kulesi'nin önünde gerçekleşmesi gerekmiyordu.

Ben bunu en son, arkadaşım Eliza'nın Kentucky'deki çiftliğinde bir saman balyasının arkasında tatmıştım. On altı yaşındaydım ve Eliza'nın ağabeyi Glenn'e âşıktım. Ama o, asırlardır aynı kızla çıkıyordu. O yaz Eliza ve onunla birlikte çiftliğe gittiğimizde sonunda -sonunda!- kız arkadaşından ayrılmıştı ve sonunda -sonunda!- beni fark etmişti.

Beni at sesleri ve dışkı kokusu eşliğinde öpmüştü. Çok beceriksizdim ve ne yapacağımı bilmiyordum ama o öpücüğü asla unutmamıştım. Connecticut'a döndüğümüzde yedi ay çıkmıştık. Bekâretimi onunla kaybetmiştim ve evlenip çocuk sahibi olacağımızı düşünüyordum. Ama sonra eski sevgilisi onu geri istediğine karar vermişti ve şimdi *ikisi* evliydiler. Çocuk sahibi de olmuşlardı.

Glenn için iyiydi bu. Ben zaten uzun vadede onunla mutlu olabileceğimi sanmıyordum. Issızlığın ortasındaki bir çiftlikte hayatım boyunca yaşamam çok zordu.

Ama ondan beri öyle bir öpücükle bir daha karşılaşacağımı hiç sanmamıştım. Ta ki düne kadar...

Fitz'in bana verdiği, O ÖPÜCÜK'tü. Bir dakikadan daha kısa sürmüş, şişe çevirmece oyunu nedeniyle bir grup insanın önünde gerçekleşmişti. Ama yine de dün gece yatağa girerken en son düşündüğüm şey de bu sabah uyandığımda ilk aklıma gelen şey de oydu. Hatırlamasam da rüyamda bile gördüğümden emindim.

Ama artık bunun üzerinde kafa yormamalıydım. Fitz sadece Katie istediği için beni öpmüş, sonra da ortadan kaybolmuştu. Benim yaşadığım şey O ÖPÜCÜK olabilirdi ama Fitz için... öylesine bir öpüşmeydi.

Ve bunu düşünmek inanılmaz derecede moral bozucuydu.

Neyse ki bugün dikkatimi dağıtacak yeterince şey vardı. Ama maalesef hepsi de eğlenceli şeyler değildi. İlk olarak, Bay Richmond'la görüşmem gerekiyordu. Kurbağases, en son görüşmemizde olduğu gibi ters ve küçümseyiciydi. Dönem sonu defilesi için bir plaj giyimi koleksiyonu tasarlamaya karar verdiğimi söylediğimde dudaklarını tiksinir gibi büktü.

Herhalde sahte İngilizler yüzmeyi pek sevmiyorlardı.

Yanından ayrıldığımda, bir yandan onu bir daha asla görmek istemiyor, öteki yandan aksanının gerçek olup olmadığını anlamak için ofisine girip dört bir yanını deşmek istiyordum.

Yönetim binasından çıkarken şüphelerimi Brenna'ya aktarmak için ona mesaj attım.

BEN: Yemin ederim ki bu adam İngiliz değil!

BRENNA: Kim?

BEN: Yardımcı dekan. Namı diğer benim akademik danışmanım. Sana ondan geçen hafta bahsetmiştim.

BRENNA: Doğru. Pekâlâ, araştırma YAPMALIYIZ.

BEN: Kesinlikle. Nasıl ilerleyeceğiz?

BRENNA: Dalga geçiyordum sadece. Bunu mesajla belli etmenin bir yolu olmalı aslında. Yani, büyük harflerin alaycılık işareti OLDUĞUNU sanıyordum ama sanırım öyle değilmiş.

BEN: Ben ciddiyim, Bee.

BRENNA: Üzücü olan da bu.

BEN: Nerede doğduğunu nasıl öğrenebilirim? LinkedIn profilinde New York'ta, Columbia Üniversitesi'nde okuduğu yazıyor. İngiltere'de okumamış bile!

BRENNA: 1) Pek çok insan Amerika'ya uluslararası öğrenci olarak geliyor. 2) Sen delisin. 3) Cumartesi maça gidiyor muyuz?

BEN: Evet, gidiyoruz. YARDIMLARIN için teşekkürler.

BEN: Bunun alaycılık olduğunu anladın, değil mi?

BRENNA: Bas git.

Soğuk havada kampüste on dakikalık yürüyüş yaptıktan sonra günün ikinci görüşmesi için Erik Laurie'nin kapısını çaldım. Kış için uygun giyinmiş olmama rağmen iliklerime kadar donmuştum. Dişlerim takırdıyordu ve burnum buz kesmişti.

Laurie beni içeri alırken, "Ah, Tanrım. Soğuğu içeri taşıdın," dedi sahte bir titremeyle. Ofisi şaşırtıcı derecede ferahtı. Bir ucundaki duvara kahverengi, deri bir koltuk dayanmıştı. Tam ortada büyük bir çalışma masası vardı ve pencereler muhteşem karlı bahçe manzarasına bakıyordu.

"Sizin için sorun olmazsa montumu çıkarmayacağım," dedim. "Kemiklerim bile dondu."

"Bu katların altına giydiğin göz kamaştırıcı, son moda kıyafeti görmeyi ne kadar istesem de tabii, istediğini yapabilirsin." Göz kırptı. "Bu seferlik."

Tanıdık rahatsızlık hissi karnımdaki yerini aldı. Derslerin ikinci haftasıydı ve Laurie şimdiye dek bana karşı hep dostça davranmıştı. Ama ne zaman onun yanında olsam tüylerim ürperiyordu. Şu göz kırpma meselesi bitmemişti zaten. Sadece dünkü derste çeşitli kızlara ondan fazla kez göz kırpmıştı.

"Otur." Kendi sandalyesine geçerken bana da yumuşak misafir sandalyelerinden birini işaret etti. "İlk önce dönem ortasından bahsedelim."

Kafamı sallayarak sandalyeye oturdum. Laurie'nin, öğrenme sorunumla ilgili ne gibi düzenlemeler yapacağını daha önce e-posta aracılığıyla birkaç kere konuşmuştuk. Bu ders için iki dönem ödevi gerekiyordu ama ben sadece dönem ortasında bir ödev verecektim. Dönem sonundaysa deneme yazmak yerine, Laurie'nin seçtiği bir konu üzerinde sınıfın karşısında sunum yapmama ve münazara düzenlememe izin verilmişti.

Pazartesi günü bana dönem ortası ödevi için konular vermişti, ben de hakkında en kolay yazı yazabileceğim konuyu seçmiştim. Şimdi bir tek onun onayı kalmıştı.

"Yazacağın konuya karar verdin mi? Başlamadan önce kararından emin ve rahat olduğunu duymak isterim."

Bu samimi endişesini görmek onun yüzünden hissettiğim tuhaflığın birazının yok olmasını sağladı. Sürekli göz kırpıyor ve arada bir tüylerimi ürpertiyor olsa da gerçekten iyi bir profesöre benziyordu. Öğrencilerine önem veriyordu.

"New York modası hakkında yazmak istiyorum. Sanırım bu konu üzerinde yazılacak pek çok şey bulabilirim. Taslağı bu akşam hazırlamayı düşünüyorum."

"Peki, bu mükemmel. E-posta adresim sende var. Eğer bir yerde takılırsan ya da savına bir göz atmamı istersen bana yazabilirsin."

"Teşekkürler," dedim. "Bu dediğinizi yapabilirim."

Laurie kocaman gülümsedi. "Güzel. Şimdi diğer konuya geçelim. Defile için tasarını görmek istiyorum."

"Yanımda getirdim." Çantama uzanıp mayo çizimlerimi, notlarımı ve Laurie'nin istediği kıyaslama fotoğraflarını koyduğum

deri dosyayı çıkardım. "Son zamanlarda ilham aldığım, pek tanınmayan plaj giysisi tasarımcılarının koleksiyonlarından birkaç fotoğraf da koydum." Dosyayı masanın üzerinden ona doğru ittim.

Fotoğrafları incelerken profesörün yüzü onayladığını gösterir bir şekilde aydınlandı. "Kari Crane," dedi kafasını sallayarak. "Milan'daki ilk çıkışını ön sıradan izlemiştim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Moda haftalarını asla kaçırmam."

"Ben Paris'teki ve New York'taki moda haftalarına giderim," dedim. "Ama Milan'a gitmedim."

Laurie diğer tasarımcıya geçti. "Bunlar ilgi çekici işte. Sherashi'nin halter bikini üstlerinde boncuk işi kullanmasını seviyorum."

Bu adam da gezegendeki bütün modacıları biliyor gibiydi. Bu özelliğine hayrandım. "Ben de. Kültürünü tasarımlarına yansıtması hoşuma gidiyor."

"Bollywood, Fransız Rivierası ile birleşiyor. Zekice."

"Kesinlikle öyle." Kendimi tutamayıp ona gülümsedim. Son beş dakikadır göz kırpmamış ya da flörtleşmemiş olması beni rahatlatmıştı. "Ben de kendi koleksiyonum için klasik ile modern kombinasyonu yapıp içine biraz da bohem şıklık katmak istiyorum."

"İlginç. Taslaklarına bir bakayım." Dosyaya koyduğum çizimleri incelerken Laurie'nin alnı konsantrasyonla kırıştı. "Bunlar bayağı iyi, Summer."

Kızardım. Portre ya da manzara resimleri çizme konusunda iyi olmasam da kıyafet çizimlerim hep iyi olmuştu. Küçükken bile mükemmel kombin ya da stil olarak düşündüğüm şeylerle çizim defterlerini doldururdum.

"Teşekkür ederim," dedim ve Laurie, erkek deniz şortlarını incelemeye geçerken tereddütle ekledim, "Plaj koleksiyonu oluşturmanın, resmi giysi koleksiyonu çizmek kadar zor olmayacağını biliyorum ama bu konuda çok tutkuluyum. Diğer öğrenciler kadar çalışmış olmak için koleksiyonuma daha fazla parça ekleyebilirim."

"O konu benim için sorun değil," dedi dalgınca bir başka çizime geçerken. Hepsini tek tek incelemeyi bitirdikten sonra memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı. "Ben kabul ediyorum."

İçim heyecanla doldu. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Ortaya çıkaracağın şeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim." Ve tam da buna bir son verdiğini düşünürken göz kırpması geri döndü. "Bu parçalar için seçeceğin model konusunda özellikle meraklıyım."

Iyy. Anı mahvetmişti işte.

"Uzun bir kızsın," diye devam etti. "Defilede kendin yürümeyi düşünmelisin. Bikini içinde inanılmaz görüneceğine şüphem yok."

Iyy, mide bulandırıcı.

"Şey, benim modelliğe pek ilgim yok açıkçası." Ayağa kalkıp dosyama işaret ettim. "Yani ilerlemek için onayınızı aldım, değil mi?"

"Kesinlikle." Deri dosyayı bana uzattı.

"Harika. Teşekkürler. Derste görüşmek üzere."

Soğuk havada iç organlarım tekrar donacak olsa da Laurie'nin ofisinden çıktığımda rahat bir nefes aldım. Çünkü ne zaman zararsız olduğunu düşünmeye başlasam tüylerimi ürpertecek bir şey yapmayı beceriyordu.

Binanın dışında buz gibi bir rüzgâr beni karşıladı. *Senden nefret ediyorum, Ocak. Sona er artık.* Kampüste, arabamı park ettiğim yere doğru ilerlerken telefonumu kontrol ettim. Annemden bir cevapsız arama ve yüzümü gülümseten bir mesaj vardı.

Annenle babanı ara artık, Summer. Kızımı özledim ben.

Sevgim kalbimden taşacak gibi oldu. Ah, ailemi ne çok özlemiştim. Dönem başladığından beri onlarla pek konuşamamıştım. Çünkü benim gibi onlar da çok yoğundu. Babam, sansasyonel bir cinayet davası için jüri seçimi aşamasındaydı. Annemse Florida'ya, büyükannem Celeste'i ziyarete gitmişti.

Anneme telefon ettim ama sesli mesaja yönlendirilince babamı aramayı denedim.

Hemen cevap verdi. "Prenses! Nihayet!"

"Biliyorum, üzgünüm. Çok yoğundum. Ayrıca seni mahkeme dışında yakaladığıma inanamıyorum."

"Aslında yakalayamayabilirdin," diye itiraf etti. "Davacı beş dakikalık ara istediği için şu anda müsaittim. Tanıkları geç kaldı da."

"Bu kabul edilemez!" diye bağırdım şaka olsun diye. "Bundan paçayı sıyırmalarına izin verme, babacığım. Mahkemeye saygısızlıktan dolayı ceza almalarını sağla."

Babam kıkırdadı. "İşler öyle yürümüyor, canım. Ama ilgin için teşekkürler. Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel. Az önce bağımsız çalışma danışmanımla bir görüşme yaptım. Dönem sonu defilesi için bir plaj koleksiyonu tasarlayacağım."

"Diğer derslerin nasıl? Çalışmalarla nasıl başa çıkıyorsun?"

Bu dönem hangi derslere girdiğimi kısaca özetleyip şimdiye dek pek de zorlu olmadığını itiraf ettim. "Ama bu akşam bir deneme için taslak hazırlayacağım. Bana şans dile."

"Senin şansa ihtiyacın yok, prensesim. Bu denemenin canına okuyacaksın."

Babamın bana olan inancı ağlamak istememe neden olmuştu. Hayatım boyunca bir kez bile bana aptal olduğumu söylememişlerdi ama mutlaka düşünmüş olmalıydılar. Eve sürekli başarısız olduğu sınav kâğıtlarıyla, her taraflarına kırmızı çizgiler ve notlar yazılmış yazılı ödevlerle gelen bir çocuğun aptal olduğunu nasıl düşünmeyeceklerdi ki?

"Ama herhangi bir sorun yaşarsan bana söyle. Belki de David'le konuşup..."

"Hayır," dedim ciddi bir sesle. Dekan David Prescott'tan bahsediyordu ve buna izin veremezdim. "Baba, Prescott'a benden bahsedip iyilik istememelisin artık. Zaten yardımcı dekan ayrıcalık görüyorum diye benden nefret ediyor ve... Aman, boş ver," diye kendi lafımı böldüm sonra. "Eğer iyilik yapmaya bu kadar hevesliysen senden bir şey isteyeceğim."

Güldü. "Nasıl bir şey acaba?"

"Hal Richmond'ın nerede doğduğunu öğrenebilir misin?"

"Kimin?"

"Briar'ın dekan yardımcısı. Adam İngiliz aksanıyla konuşuyor ama ben sahte olduğundan eminim."

Hatta bir anlık duraksama oldu.

"Prenses." Babam içini çekti. "Zavallı adama işkence mi ediyorsun?"

"Kimseye işkence etmiyorum," diye karşı geldim. "Sadece şüphelerim var ve adamın doğum yerini öğrenebilirsen seni çok, çok severim. Senin için bu iş beş saniye ancak sürer, biliyorsun."

Kahkahası kulağımda yankılandı. "Ne yapabileceğime bakarım."

DÖNEM ödevimin taslağını hazırlamaya otururken ruh halim hâlâ çok iyiydi. Annem akşam yemeğinden önce aramıştı ve bir saat konuşup arayı kapatmıştık. Şimdi ev arkadaşlarımın üçü de dışarıdaydı ve ben sakin kafayla çalışabiliyordum. Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu sorunum yüzünden en küçük bir dikkat dağınıklığı bile beni engelleyebilir, işimi aksatmama neden olabilirdi.

Deneme konum, New York modasının yirminci yüzyılın ilk yarısında nasıl değişim geçirdiği, dönüşümlere nasıl faktörlerin sebep olduğuydu. Biraz göz korkutucuydu çünkü Büyük Buhran ve İkinci Dünya Savaşı gibi çok önemli olayların yaşandığı elli koca yılı ele alacaktım.

Lisedeyken özel eğitim öğretmenim... ah, Tanrım, bunu düşünmek bile kusmak istememe neden oluyordu. *Özel eğitim öğretmeni.* Benim için aşırı küçük düşürücü bir şeydi bu. Her neyse, özel eğitim öğretmenim, düşüncelerimi organize edebilmem için bana küçük küçük ipuçları vermişti. Çeşitli fikirlerimi minik kartlara ya da yapışkanlı kâğıtlara yazmamı söylemişti mesela. Zaman içinde her kâğıda ayrı bir fikrimi yazmanın, ardından da düzgün bir düşünce dizisi oluşturana dek hepsini düzenlemenin benim için çok daha yararlı olduğunu çözmüştüm.

Dönem ödevimin taslağına başlamak için odamın zeminine oturup kullanacağım parlak keçeli kalemlerimi, yapışkanlık not kâğıtlarımı ve silinebilir tükenmez kalemlerimi önüme dizdim. Ayaklarıma kalın yün çoraplarımı geçirmiş, yanıma büyük bir

kupa dolusu bitki çayı almıştım. Bu işi başaracaktım. Ben bir rock yıldızıydım.

Birkaç sarı kâğıdı kopartıp her birine, 1910'lar, '20'ler, '30'lar, 40'lar şeklinde yılları yazdım. Denememi kronolojik olarak yazmak muhtemelen daha kolay olacaktı. Bir sürü araştırma yapmam gerekeceğini biliyordum ama şimdilik bu zaman dilimleri hakkında kendi bildiklerime dayanarak ilerleyecektim. Büyük Buhran'a kadar kullanılan parlak renklerin hep öfke olduğunu düşünüyordum. Bunu hemen yapışkanlı kâğıtlardan birine not ettim.

Kükreyen Yirmiler'de *flapper*[8] kızları ortaya çıkıyor... Bir yapışkanlı kâğıt daha.

Kadınların giyiniş şekli bir süre boyunca erkeğimsi bir görünüş kazandı... Sanırım bu da 30'lu yıllarda olmuştu. Zemine bir not daha yapıştırdım. Ama 1930'larda aynı zamanda kadınsı, fırfırlı bluzların da çıkış yaptığını hatırlıyordum sanki. Fırfırlı bluzlardan bahsetmişken, tatilde Madison Meydanı'nda gezerken Barneys'te beş farklı tarzda fırfırlı bluz görmüştüm. Tekrar mı moda olmuşlardı acaba?

Ah, bu arada, Brown'daki bir arkadaşıma Barneys'ten bahsedeceğimi nasıl unutmuştum!? Mağaza, Sevgililer Günü hafta sonunda çok gizli, VIP bir indirim yapacaktı. Courtney bunu öğrendiğinde çılgına dönecekti.

Telefonumu alıp ona bir mesaj attım. Anında cevap verdi.

COURT: *AMAN TANRIM!!!!!!*

BEN: *Aynen!!!*

8 1920'lerin başında çağın moda anlayışına isyan ederek yeni bir akım başlatan, özgür ruhlu genç kadınlara takılan isim. —çn.

COURT: *Gideceğiz, değil mi?*

BEN: ***KESİNLİKLE!!***

Bir süre heyecanla yazıştıktan sonra on dakikamı, ödevim üzerinde çalışmak yerine bir mağazanın indirimleri hakkında konuşarak geçirdiğimi fark ettim.

Off.

Derin bir nefes alıp kendimi konsantre olmaya zorladım. Düşünebildiğim kadar trendi listeledikten sonra kafamı onaylar gibi salladım. Olmuştu işte. Şimdi de hepsinin detaylarına girip toplumsal faktörleri ve modayı zamanla şekillendiren olayları açıklamam gerekiyordu.

Bir dakika. Savım bu muydu?

Hayır, geri zekâlı. Hâlâ bir sav bulmadın ki.

Dudağımı gereğinden sert bir şekilde ısırdım. İçimdeki eleştirmen tam bir cadalozdu. Eski terapistim her zaman kendini sevmek konusunda nutuk çeker, beni kendime karşı nazik olmam konusunda teşvik ederdi. Tabii söylemesi kolaydı. İnsanın hayatını yöneten büyük bir güvensizliği varsa bilinçaltı bu durumu hiç unutturmuyordu.

Kendini sevmek zaten yeterince zordu. İçindeki eleştirmeni susturmaksa imkânsızın sınırlarında dolaşan bir şeydi. En azından benim için.

Yavaş, derin bir nefes aldım. Sorun yoktu. Olmayacaktı. Şu anda savımı düşünmek zorunda değildim. İlk önce bilgileri toparlayıp bir araya getirirsem genel hipotez ortaya çıkacaktı zaten.

Ama çok fazla bilgi vardı. Google'da beş dakikacık bir araştırma sonucunda bile kafam bir sürü şeyle dolup taşmıştı. Okudukça

konular daha da genişliyordu. Nasıl daraltacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve panik, mideme inen bir yumruk gibiydi.

Bir nefes daha aldım ama ciğerlerime yeterince oksijen gittiğini düşünmüyordum.

Bundan nefret ediyordum. Bu denemeden nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum.

Gözlerim yanmaya ve batmaya başladı. Yüzümü ovaladım ama bu, bastırmaya çalıştığım gözyaşlarının vanasını açmıştı sanki.

Ağlamayı kes, dedi içimdeki eleştirmen. Gülünçleşme. Bu sadece bir deneme.

Ciğerlerime bir nefes daha çekmeye çalıştım. Beynim, danışmanlarımın ve ebeveynlerimin, panik atak esnasında yapmamı söylediği egzersizleri hatırlamaya uğraşıyordu. İçimden, iyi olacağımı tekrarladım. Kendime sarıldığımı hayal ettim. Beni her zaman sakinleştiren büyükannem Celeste'i düşündüm. Ama zemindeki sarı kâğıtlardan oluşan denize, yani sorunlu beynimin karmaşık bir özeti gibi görünen manzaraya gözüm takıldı ve bütün egzersizler uçup gitti.

Boğazımdan bir hıçkırık daha yükseldi.

"Summer?"

Fitz'in sesiyle donakaldım. Sonra kapım hafifçe tıklatıldı.

"İyi misin?"

Titrek bir nefes verdim. "İ-iyiyim!" dedim zar zor, sesimin çatlamasına yüzümü buruşturarak.

O da çatlak sesimi duymuştu. "Kapıyı açıyorum, tamam mı?"

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim, Fitz. Gerçekten."

"Sana inanmıyorum." Kapı yavaşça açıldı ve Fitz'in yakışıklı, endişeli yüzü aralıkta belirdi.

Bana bir kez bakması kaba bir sesle küfretmesine yetmişti. Daha gözümü kırpmadan yerde, yanımdaydı. Sıcacık eliyle çenemi kavrayıp beni kendisine bakmaya zorladı. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Sesim yine titredi.

"Ağlıyorsun. Bu, hiçbir şey olamaz." Gözleri yerdeki onlarca sarı kâğıda kaydı. "Bunlar ne?"

"Aptallığımın kanıtları," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey deyip durma. Konuş benimle." Başparmağını nazikçe ıslak yanağımda kaydırdı. "Ben iyi bir dinleyiciyimdir, gerçekten. Sorunun ne olduğunu anlat."

Dudaklarım titremeye başladı. Kahretsin, yeni gözyaşları geliyordu ve bu iyice öfkelenmeme neden oluyordu. "Bu lanet olasıca şeyi yapamıyorum, sorun bu."

Elimi savurup yapışkanlı kâğıtları dağıttım. Bazıları ahşap zemine yapışık kalırken bazıları da odanın içinde uçuştu ya da yatağın altına girdi.

Fitz notlardan birini alıp okudu. "Ödevin için mi bunlar?"

"Dönem ödevi," diye fısıldadım. "Düşük not alacağım dönem ödevi yani."

Derin bir nefes verip yere oturdu. Bir an tereddüt etti ama sonra elini bana uzattı.

Belki şu anda bu kadar kırılgan hissetmeseydim onun elini itecek kadar güçlü olabilirdim. Ama çok zayıftım, yenilmiş hissediyordum. Bu yüzden bana uzandığında kucağına tırmanıp yüzümü göğsüne bastırdım ve beni rahatlatmasına izin verdim.

"Hey," diye mırıldandı, elini sırtımda aşağı yukarı kaydırırken. "Bazen dersler yüzünden sıkıntı hissetmek normaldir. Hepimiz strese gireriz."

"Sen de mi?" diye sordum kısık sesle.

"Her zaman."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde kendimi birden çocukluğuma dönmüş gibi hissettim. Annem de üzüldüğüm zamanlarda saçlarımı böyle okşardı. Ağabeyim Nick de, yaramazlıkla dolu günlerimde dizimi ya da kafamı bir yerlere çarptığımda bazen böyle yapardı. Delidolu bir çocuktum ve büyüdüğümde de hiç değişmemiştim.

Fitz'in vücudunun sıcaklığı içime işliyor gibi hissediyordum. Yanağımı köprücük kemiğine dayayıp utançla itiraf ettim. "Bende öğrenme güçlüğü var."

"Disleksi mi?" Sesinde anlayış vardı.

"Hayır. Semptomlar dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunu gösteriyor. Konsantre olmakta ve düşüncelerimi kâğıda aktarmakta zorlanıyorum. Çocukken ilaç kullanıyordum ama haplar başımı çok ağrıttığı ve midemi bulandırıp beni sersemlettiği için bıraktım. Ergenlikten sonra kullanmayı tekrar denedim ama aynı yan etkiler devam etti." Kaba bir sesle güldüm. "Beynim ilaçları sevmiyor. Maalesef ki düşüncelerimi bir yere odaklamak sadece benim elimde ve bu bazı zamanlar gerçekten çok zor oluyor."

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Ne?"

Bakışlarında samimiyet görüyordum. Acıma falan yoktu. "Dönem ödevinle ilgili sorun yaşıyorsun. Bu konuda sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Biraz sersemlemiştim. Tuhaf hissederek kucağından aşağı indim ve bağdaş kurup yanına oturdum. Bedenlerimizin teması kesildiği anda onun sıcaklığını özlemiştim. Bir an için O ÖPÜCÜK aklıma geldi ama bu düşünceyi hemen savuşturdum. Fitz öpüşmemizden hiç bahsetmemişti ve şu anda da dilini ağzıma sokmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Bana gerçekten de yardım etmek istiyormuş gibiydi.

"Bilemiyorum," dedim sonunda. "Sadece... Çok fazla bilgi var." İçim yine kaygıyla doldu. "Elli senelik modadan bahsediyoruz burada. Neye odaklanacağımı bilemiyorum ve bilgileri daraltamazsam ödev elli sayfalık olacak ama sadece üç bin kelime yazmam gerek. Tüm fikirlerimi nasıl bir düzene sokacağımı da bilmiyorum ve..."

"Nefes al," dedi Fitz.

Durup dediğini yaptım. Oksijen sayesinde beynim birazcık temizlenir gibi oldu.

"Yine heyecanlanıp kendini kaybediyorsun. Her seferde tek adım atmalısın."

"Deniyorum. Şu aptal yapışkanlı kâğıtların amacı da bu zaten."

"Konuşmaya ne dersin? Bu yardımcı olur mu?"

Yavaşça kafa salladım. "Evet. Normalde bütün bilgileri ve fikirleri önce belirler, sonra yazıya geçiririm ama henüz o noktaya gelmedim. Temelleri atmaya henüz başlamıştım ki panik atak geldi."

"Pekâlâ." Fitz uzun bacaklarını uzattı. "O zaman şu temellerden bahsedelim."

Yanağımın içini ısırdım. "Teklifine minnettarım ama senin yapacak daha iyi işlerin vardır. Resim çizmek ya da video oyunun üzerinde çalışmak gibi." Hafifçe omuz silktim. "Denememi yazmam için yardımcı olmak zorunda değilsin."

"Bedavaya yapmayacağım ki."

Gözlerimi kıstım. "Sana para ödememi mi istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne? Hayır tabii ki. Demek istediğim..." Hızlı bir nefes alıp gözlerini benden kaçırdı. "Benim de bir konuda senin yardımına ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

Tuhaf şekilde süklüm püklüm olmuştu. Bana baktı. "Karşılıklı yardımlaşmaya ne dersin? Ben senin dönem ödevinin taslağı ve savın konusunda yardımcı olurum. Ön okumasını yapıp fikirlerini düzenlemene de yardım ederim. Sen de benim... seni çizmeme izin verirsin." Cümlenin sonunu mırıldanarak söylemişti.

Bu sefer ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Beni çizmek mi istiyorsun?"

Kafasını salladı.

"Fransız kızlar gibi mi?" Yanaklarıma ateş bastı. Çıplak resmimi çizmek istediğini mi söylüyordu?

Aman Tanrım.

Bu fikir neden beni böyle tahrik etmişti?

"Hangi Fransız kızlar?" diye sordu kafası karışmış gibi.

"Geçen akşam biz Hollis'le *Titanik*'i izlerken gizlice izlemedin mi?"

Alaycı bir nefes verdi. "Ah, çıplak portre. O sahneyi unutmuşum. Ve hayır, çıplak olmayacaksın." Bunu söylerken sesi boğuklaşmıştı. Acaba o da mı benim hayal ettiğim şeyi hayal ediyordu?

Onun karşısında çıplak yattığımı... Vücudumu ona açtığımı...

Bu görüntü farklı bir yöne gitmeye başladığımda, Fitz'i gözümde çıplak canlandırdığımda nefesim hızlandı. Sert, kaslı vücudu, dövmeli kolları...

Fitz öksürdü. Bakışlarındaki anlık alev gözümden kaçmadı. "Tamamen giyinik olacaksın," dedi. "Oyunumdaki bir karakteri senin üzerine kurgulamak istiyorum. Yani, görünüşün üzerine. Kadın karakterimin nasıl görüneceğine karar verememiştim ve..." Tuhaf bir edayla omuz silkti. Aşırı sevimli görünüyordu. "Senin gibi görünebileceğini düşündüm."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Bir oyun karakterini bana benzetmek mi istiyorsun? Bu çok havalı. Adı ne?"

"Anya."

"Aaa, çok hoşuma gitti. Elf prensesi gibi."

"O aslında bir insan."

Sırıttım. "Ama bu tam elf adı. Bir daha düşünmelisin bence."

O da sırıttı, sonra yerdeki dağınıklığa işaret etti. "Anlaştık mı yani? Ben sana yardım edeceğim, sen de seni çizmeme izin vereceksin."

"Evet," dedim hemen. Göğsümdeki bütün çaresizliğin ve yenilgi hissinin kaybolduğunu anladım o anda. Yenilenmiş hissediyordum. İçim minnettarlıkla doldu. "Teşekkür ederim, Fitz."

"Bir şey değil."

Bakışlarımız buluştu. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke şu aptal şişe çevirmece oyunundan bahsetseydi de ne hissettiğini anlayabilseydim.

Keşke beni tekrar öpseydi.

Âdemelmasını aşağı yukarı hareket ettirerek yutkundu. Dudaklarını yaladı.

Bütün vücudum uyarılmıştı. Ah, Tanrım. Gerçekten de öpecek miydi?

Lütfen, diye yalvardım içten içe. Onun yerinde başka biri olsa gözümü karartır, ilk adımı ben atardım. Şimdiye onun üzerinde olurdum.

Ama Fitz'e bunu yapamazdım. Yılbaşı gecesi reddedildikten sonra hissetmeye başladığım acının tadı hâlâ damağımdayken tekrar adım atmaktan çok korkuyordum. Onu hâlâ istiyordum, evet. Ama ilk hamleyi o yapmadıkça bunu asla itiraf etmeyecektim.

Fakat Fitz hamle falan yapmadı.

Göz temasını kestiğinde büyük hayal kırıklığı hissettim. Boğazını temizledi ama, "Ben gidip çizim defterimi alayım," derken sesi hâlâ pürüzlü ve boğuktu.

16

FITZ

"Soyun."

Summer'la zaman geçirmek tam bir... mücadeleydi. Ki ben, ülkenin spor alanındaki en büyük üniversitelerinden biri için hokey oynamanın nasıl bir mücadele olduğunu bilen biriydim. Zorlu spor kariyerimin, Summer Di Laurentis'le arkadaşlığımı sürdürmenin yanında çocuk oyunu gibi kaldığını dürüstçe söyleyebilirdim.

İlk olarak, geçen akşamki öpüşmemizi aklımdan silmem mümkün değildi. Belki o unutmuş olabilirdi ama ben kesinlikle unutamamıştım. Bu da demek oluyordu ki ne zaman ağzına baksam bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordum.

İkincisi, hâlâ onu çekici buluyordum. Yani ağzına hayranlıkla baktığımda hayallerim zararsız bir öpücükle sona ermiyordu. Dudakları ve dili, sabahları onu düşünerek aldığım duşlarda kurduğum müstehcen fantezilerde başrol oynuyordu.

Üçüncüsü, her sabah onu düşünerek kendimi tatmin ettiğim için birlikte zaman geçirdiğimizde gözlerine bakmam zor oluyordu.

Son olarak da Summer'la arkadaşsam her an odama girip bana emirler verebileceğini bilmem gerekiyordu. Şu anda soyunmamı söyleyerek yaptığı gibi.

"Hayır," dedim.

"Soyun, Fitzy."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayır."

"Aman Tanrım, niye çıkarmıyorsun şunları ya?"

"Neden soyunmamı istiyorsun ki? Ben Fransız kızı değilim," diye homurdandım.

Summer iki büklüm olarak gülmeye başladı. Güldüğü zaman kendisini hep böyle kaybediyordu. Gözlerinden yaşlar akarken eliyle karnını ovuşturuyordu. Güldüğünde tüm vücudu ve ruhuyla gülüyordu.

Ben de onu böyle güldürmeyi seviyordum.

"Resmini çizmek istemiyorum," dedi kıkırtılarının arasında. Sonra doğrulup ellerini kalçasına dayadı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, saftirik."

İçimi çekecektim ama kendimi tuttum. Yarın sabah Kamal Jain'le görüşmem olduğunu ona söylediğim için pişmandım. Dün geceki çizim/dönem ödevi seansımızda –bu, son dört gündür rutinimizin bir parçasıydı– konu açılmıştı ve Summer ne giymeyi düşündüğümü sormuştu. "Kot ve spor ceket giyerim herhalde," demiştim omuz silkerek.

Bunu duyduğunda bana dehşetle bakmıştı. "Kusura bakma, tatlım ama sen öyle bir kılığı kaldıramazsın. Justin Timberlake olsa onda harika dururdu ama sen? Hayatta olmaz." Sonra elini önemli değil dermiş gibi sallamıştı. "Merak etme, ben icabına bakarım."

Merak etmiyordum zaten. "İcabına bakarım" derken ne demek istediğini de sormamıştım.

Şimdi sormadığıma pişmandım çünkü perşembe akşamı saat sekizdi ve Summer odama girip yarım düzine torbayı yere bırakıp soyunmamı emretmişti.

"Senin için kıyafet denemeyeceğim," dedim inatla.

"Sana söyledim, bu benim için değil!" diye homurdandı sinirle. "*Senin* için. Şu anda sana büyük bir iyilik yapıyorum, Fitz. Bu torbalardaki giysilerin kaç bin dolar ettiğini biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar ettikleri umurumda değil. Ben kendi eşyalarımı giymek istiyorum."

"Ne eşyası?" Dolabıma gidip kapağını açtı. "Bu eşyaları mı diyorsun? Birkaç tişört, birkaç kot ve kargo pantolon. Üç dört kazak, bir iki gömlek, bir sürü forma ve bir erkeğin ihtiyaç duyamayacağı kadar çok beyaz askılı atlet var burada."

"Amcam Ned'in cenazesinde giydiğim takım elbise de var," dedim. "İstersen onu giyebilirim."

"İstemiyorum." Askıları karıştırdı. "Sahip olduğun her şey ya gri ya siyah. Renklere neden bu kadar karşısın, Colin? Kırmızı renk çocukken sana zorbalık mı etti? Yeşil renk, kız arkadaşını mı elinden aldı? Siyah, gri, gri, siyah, siyah... Ah bak! Burada biraz daha siyah var! Bu delilik. Dolabına baktıkça kafayı yiyecek gibi oluyorum." Summer bana dönüp dik dik baktı. "Görüşmen için seni ben giydireceğim, duyuyor musun? Artık en yakın arkadaş olduğumuza göre bu benim hakkım."

"En yakın arkadaş mı?" Kahkahalara boğuldum. "Ben böyle bir şeyi kabul etmedim."

"Eğer ben bir şeye karar verirsem bu kanun olur." Dilini çıkardı. "Senin söz hakkın yok."

Birkaç gün önce teselli ettiğim gözü yaşlı kız kaybolmuştu. Onun bana gülümsediğini görmenin hoşuma gittiğini itiraf

etmeliydim. Karanlık gözlerle, ihtiyatla ve güvensizlikle bakmak yerine içindeki gün ışığını bana yansıtması çok güzeldi.

"Hadi ama Fitz. Lütfen? Birkaç kombin dene. Beğenmezsen geri gönderirim."

"Kime geri göndereceksin?" Midem bir tuhaf oldu. "Lütfen bunları satın aldığını söyleme." Hediye kabul etmeyi tercih etmiyordum. Özellikle de pahalı bir şeyse.

"Ah, hayır. Satın alsam güven fonum mahvolurdu ve annemler beni öldürürdü." Omuz silkti. "Bir arkadaşımdan iyilik istedim. Kendisi bir aktörün stilistliğini yapıyor."

"Hangi aktör?" diye sordum merakla torbalara bakarak.

"Noah Billings."

"Hiç duymadım."

"CW kanalındaki bir süper kahraman dizisinde oynuyor. Bedeni seninle aynı ama belki boyu biraz kısadır. Bu kıyafetlerin çoğu onun üzerine göre yapılmış ama biz de bir şeyler ayarlarız. Her neyse, Mariah, geri vermeden önce kuru temizlemeciye verip temizletmemiz şartıyla istediğini ödünç alabileceğini söyledi. Yani şimdi çeneni kapa ve şunları dene, tatlım. Yarın harika görünmeni istiyorum. Bu büyük bir şey çünkü."

Haklıydı. *Büyük* bir şeydi. Orcus Games'te işe girmek benim için bir hayalin gerçeğe dönüşmesi olacaktı.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Kötü görünmemeliyim."

"Pardon, az önce haklı olduğumu mu söyledin? Yani haksız olduğunu kabul mü ettin?"

"Evet Summer, haklısın. İyi bir izlenim bırakmam lazım." Yenilgiye uğramış gibi içimi çektim. "Şu torbalarda neler varmış bir bakalım."

Summer'ın sevinç çığlığı irkilmeme neden oldu. Tanrım, ne kadar tiz bir sesi vardı. "Pişman olmayacaksın. Çok eğleneceğiz."

Mutlulukla ellerini çırpıp sarı saçlarını savurarak birkaç kez kendi etrafında döndü. Bu heyecanlı dansını, bacaklarını iki yana açarak sıçrayıp çıplak ayak parmaklarının üzerine inerek bitirdi.

"Vay canına," dedim etkilenerek. "Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Altı yıl bale yaptım." Sandalyeye gidip ilk torbayı açtım.

Doğru. Baleyle ilgilendiğinden bahsetmişti. "Ama devam etmedin, öyle mi?"

"Demiştim ya, çok çabuk sıkılırım." Torbayı açıp içindeki askıyı çıkardı.

Bu askıda bir... gri kazak vardı.

"Bu da gri bir kazak," dedim suçlayıcı bir sesle. "Birkaç metre ötemizdeki dolapta asılı olana benziyor. Az önce eleştirdiğine."

"Öncelikle, bu gri değil. Taş ren..."

"Gri işte."

"İkincisi, markası Tom Ford. Senin dolabındaki Tom Ford mu? Hiç sanmıyorum. Üçüncüsü, sus da gelip şuna bir dokun."

Dokunmazsam beni döveceğinden korkarak emrini yerine getirdim. Parmaklarım hayatımda dokunduğum en yumuşak yünü hissederken ıslık çalmadan edemedim. "Güzelmiş," diye kabullendim.

"Mükemmel. O zaman bunu deniyoruz. Altına da..." İkinci askıya baktı. "Aaah, bu Saint Laurent gömleği giyebiliriz. Aslında hayır... Ne var, biliyor musun? Altına gömlek giymemize ihtiyaç yok bence. Kazak oldukça kalın, göğüs uçların belli olmaz. Bu pantolonla kombinleriz. Arkanı dön bakayım."

"Neden?"

"Poponu görmek istiyorum."

"Hayır," dedim inatla.

"Arkanı dön."

Döndüm çünkü bir tartışmayı daha kaybetmek istemiyordum. Ama yine de onu sinir etmek için bir yorum yapmadan edemedim. "Beğendin mi? İstersen sıkabilirsin."

Tiz bir ses çıkardı. "Şu anda benimle *flört* mü ediyorsun? Bu çok uygunsuz."

"Diyor beğeniyle kıçıma bakan kadın."

"Sen kendini kandırmaya devam et," dedi Summer ama soluğunun hafifçe kesildiğini fark etmiştim. "Pekâlâ. Pantolonu deneyelim ama Noah Billings'in poposu seninki kadar kaslı değil. Bu pantolon poponu fazla gösterebilir."

"Öyle bir şey var mı?" diye sordum ciddiyetle.

Summer sırıttı. "Tuş. Peki, hadi giy de nasıl olmuş bakalım."

Tam tişörtümü çıkartacaktım ki karşımda hâlâ beni izlediğini gördüm. "Mahremiyetim de mi olmayacak?"

"Sadece tişörtünü çıkartıyorsun. Soyunmuyorsun ya."

Öyleydi ama yine de bu an fazla... samimi gelmişti. Bu düşünceyi bir kenara attım. Plajda olsaydık üstsüz gayet rahat dolaşabilirdim sonuçta. Şu anda sadece korkaklık ediyordum.

Tişörtümü çıkardım.

Summer'ın yeşil gözleri büyüdü. Bakışları beğeni doluydu ve egomu bir balon gibi şişirmişti. Kesik bir nefes verdiğindeyse bu ses direkt olarak aletimi etkiledi.

"Dövmelerini çok seviyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Bakışları çıplak gövdeme yapışmıştı. Lanet olsun, eğer bana böyle bakmaya devam ederse ona dokunmadan nasıl

durabilirdim bilmiyordum. Zaten her gece onu çizerken pes edip onu becermemi söyleyen iç sesime karşı gelmem Herkül kadar güçlü olmamı gerektiriyordu.

Bunu yapamazdım. İlk hamleyi o yapmadıkça ben bir şey yapamazdım. Yılbaşı gecesi yaptıklarımla şansımı kaybetmiştim çünkü. Eleştirel sözcüklerim onu incitmişti. Şimdi özrümü kabul etmiş olması benden hoşlandığı anlamına gelmezdi. "En yakın arkadaşlar" olduğumuzu söylemesi şu an hangi noktada durduğumu açıkça gösteriyordu zaten.

Beni arkadaş kategorisine itmişti.

"Göğsüne yaklaşma iznim var mı?"

Hızlı bir kahkaha attı. "İzin verildi."

Kollarımdaki ve göğsümdeki çizimleri incelemek için öne bir adım attı. "Bunları kendin mi tasarladın?"

"Evet."

"Aman Tanrım. Fitz çok iyisin."

Sözleri beni utandırmıştı. İltifatlar karşısında hep böyle olurdum. Küçüklüğümden beri. Bu yüzden sadece, teşekkür olarak algılamasını umduğum küçük bir ses çıkardım.

"Fantastik imgeleri gerçekten seviyorsun, ha?" Sol koluma odaklandı. "Bu kılıç muhteşem. *Cam Orman*'daki Sör Nornan'ın cam kılıcından mı esinlendin? Ama hayır, o kılıç ilk olarak üçüncü kitapta görülüyordu."

"*Ağlayan Şeytanlar,*" dedim, *Lanetli Rüzgârlar* serisindeki bir diğer kitabı kast ederek. Sonra gerilerek duraksadım çünkü yine bu konuya girip risk almak istemiyordum. "Hangi kitap favorin?" diye sordum ama sonra hemen, "Hileli bir soru değil bu. Seriyi okuduğunu biliyorum," diye ekledim.

"Teknik detay istiyorsan seriyi kendim okumadım, sesli kitap olarak dinledim. Sesli kitaplara takıntılıyım," dedi Summer. "Soruna cevap olarak da ilk kitap diyeceğim. İlk kitaplar her zaman en güzelidir."

"Katılıyorum."

Omzumdaki bir yere dokundu. "Aaaah, bu güller çok güzel." Muzip bakışlarını bana çevirdi. "Pek erkeksi değiller," diye takıldı.

Cevap veremeyecek ya da gücenemeyecek kadar dikkatim dağınıktı çünkü parmak uçları hâlâ tenimdeydi. Nefesim boğazımda sıkışmıştı. Şampuanının tatlı kokusu ve imza parfümü burnumu gıdıklıyordu.

Kendime engel olamadan, "Hangi parfümü kullanıyorsun?" diye sordum.

"Chanel No. 5." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir hanımefendinin sahip olması gereken tek koku."

"Bu konuda sana inanıyorum."

Elini geri çektiğinde bedenim temasımızı anında özlemeye başladı. "Bu kadar muhabbet yeter, Fitz. Giy artık şunu."

Sonra kazağı kafamdan geçiriverdi. Kollarımı ve başımı kazağa sokarken kendimi çocuk gibi hissettim. Üstümü düzeltirken Summer'ın tırnakları karnıma değdi.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Tahrik olmuştum.

Ciddi ciddi tahrik olmuştum hem de.

Kahretsin, bir de şimdi eşofmanımı çıkarmak zorundaydım. Boxer şortum, aletimi gözler önüne serecekti. Summer her şeyi görecekti.

Ding.

Summer'ın telefonuna mesaj geldi. Ah, teşekkürler Tanrım. O mesajı açarken ben de hemen eşofmanımı çıkartıp şık, siyah pantolonu üstüme geçirdim. Summer'ın bakmadığından emin olunca aletim çok belirgin olmasın diye duruşunu ayarladım çünkü tekrar bana döndüğünde taş gibi sertleştiğimin aşikâr olmamasını umuyordum.

Summer kısık bir ıslık çaldı. "Ah, bunu çok beğendim Fitz. Harika görünüyor. Kendin de bak." Boy aynasında kendime bakmam için dolabın kapağını açtı.

Yansımam karşısında hem şaşırmış hem de memnun olmuştum. Gayet hoş görünüyordum. "Güzel," dedim. "Bunu seçelim işte."

Aynada Summer'ın yüzündeki inanamaz ifadeyi gördüm. "Colin," dedi gülerek. "Sen her zaman bu kadar saf mısındır?"

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu denediğin ilk kombin." Koluma hafifçe vurup kıkırdayarak yanımdan geçti. "Daha yeni başlıyoruz."

"Neye yeni başlıyorsunuz?" diye sordu şüpheli bir ses.

Döndüğümüzde Hunter'ın eşikte durduğunu gördük.

İçimde bir rahatsızlık belirdi. Hunter, pazar akşamından beri bana mesafeliydi. Şişe çevirmece oyununda olanların onu kızdırdığını direkt olarak söylememişti ama öyle olduğunu hissediyordum.

Neyse ki ben lanet oyunu oynamıyordum ve Jesse'nin buyurgan kız arkadaşı ısrar etmeseydi Summer'ı öpmezdim.

Ayrıca eğer Hunter, Summer'la öpüşmemize kızdıysa adam gibi karşıma dikilip bana söyleyebilirdi.

"Dinle," dedi Summer, eğlendiğini gösteren bir sesle. "Fitz'in denemesi için altı torba kıyafet getirdim. Yarın bir görüşmesi var

ya. Sadece bir kombin denedi." Parmağıyla üstümdeki Ford/Saint Laurent kombinini işaret etti. "Ve karar verdik sanıyor."

Hunter'ın ona boş gözlerle bakmasını bekliyordum. Ama takım arkadaşım bana bakıp sırıttı. "Ne safsın." Odama girip yatağa uzandı. "Eğlenceli bir gösteri olacak." Summer'a göz kırptı. "Git Hollis'i de çağır. Biraz mısır da patlatsın."

"Hemen." Summer anında kapıdan çıkıp, "Mike!" diye bağırmaya başladı.

"Hain," diye mırıldandım Hunter'a bakarak.

Hunter hafifçe güldü. "Connecticut'lı bir kadın vârise seni görüşmen için giydirmesine izin vermişsin. Bu şovu kaçıracağımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

İçimi çektim. Ayağımı yere vurup bu gülünç duruma bir son verebilirdim aslında ama Summer çok eğleniyordu. Ayrıca Hunter günlerden beri ilk kez benimle rahattı. Belki de öpüşmeyi sorun etmemişti ve mesafeli olduğunu ben hayal etmiştim.

"Dinle, sen ve Summer hakkında..." dedi sonra.

Fazla erken konuşmuştum.

"Ona dönem ödevi için yardım ettiğini söyledi."

"Hı hı. Ediyorum." Kazağımın sol kolunda evrenin tüm sırları saklıymış gibi tüm dikkatimi oraya vermiştim.

"Bir de şey vardı... Pazar günkü öpüşmeniz." Gözucuyla parmaklarını siyah saçlarından geçirdiğini gördüm. "Direkt olarak soracağım. Aranızda bir şey mi var? Yatıyor musunuz?"

"Yok, hayır." Tanrım, bu kazağın kolu da ne ilgi çekiciydi böyle. "Sadece arkadaşız."

"Emin misin?"

Bir yetişkin gibi onun gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Unuttuysan söyleyeyim, o şişe beni gösterdiğinde tesadüfen oradaydım. İkimiz de öpüşmeyi istemedik, biliyorsun."

"Doğru." Kafasını yavaşça salladı. "Gerçekten rahatsız görünüyordunuz."

Gerçekten mi?

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Çünkü benim hatırladığım, Summer'ın dudaklarının tüm bedenimi nasıl ateşe verdiğiydi. Dilinin benimkine nasıl dokunduğu, hayalarıma nasıl elektrik şoku gönderdiği... Bağımlılık yapan kokusu hâlâ burnumdaydı ve hissettiğim ihtiyaçla neredeyse bayılacak gibi olduğumu da hatırlıyordum.

Ama Hunter rahatsız olduğumuzu görmüştü. İlginç.

Belki de Summer bu yüzden öpüşme konusunu bir kez bile açmamıştı. Kahretsin. Cidden arkadaş kategorisine mi atılmıştım?

"Ben onun muhteşem olduğunu düşünüyorum, Fitz." Omuz silkti. "Vermont'tan döndüğümüzde hak iddia etme konusunda şaka yapmıyordum. Ondan hoşlanıyorum."

Summer'ın orada dikildiğinden endişe etmiş gibi kapıya bir bakış attı. Ama alt kattan Hollis'le Summer'ın kahkahaları geldiğinde gevşedi.

"Onun da benden hoşlandığını düşünüyorum," diye devam etti, tekrar omuz silkerek. "Yani, yılbaşı gecesi öpüştük. Ayrıca sarılarak uyuduk."

Sarılarak mı uyumuşlardı? Kalbime saplanan kıskançlık hançeri beklediğimden daha çok can yakıcıydı.

"Ona çıkma teklif etmeyi düşünüyorum." Kafasını yana eğip beni dikkatle inceledi. "Sorun olur mu?"

Buna ne cevap verecektim ki? "Evet, sorun olur" mu diyecektim? Ya böyle dersem? O zaman ne olacaktı? Summer'ın onuru için düello mu yapacaktık?

"Onun buraya taşınması konusunu konuştuğumuzda dediğim gibi, kontratımızı etkilemediği sürece ne yaptığın umurumda değil." Bu kelimeleri ağzımdan çıkarmak çok ama çok zor olmuştu ama aksini söylemem sadece uğraşmak istemediğim problemlere yol açardı.

Eğer Summer karşımda kıyafetlerini yırtıp onu becermem için bana yalvarıyor olsaydı şu anki cevabım farklı olurdu.

Ama yalvarmıyordu.

17

FITZ

Ben Boston'ın banliyölerinde büyümüştüm. Yani kasırga görme ihtimalim, annemle babamın tekrar bir araya gelme ihtimaliyle aynıydı.

Ama bu sabah, sonunda bir kasırgayla karşılaştım.

Ve bu kasırganın adı Kamal Jain'di. Griler ve siyahlardan oluşan bir fişek gibi otel barına girdi, kahverengi tenine tezat bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve küt parmaklarını garsona sallayarak emrini verdi.

Sonra kasırganın helezonları azaldı ve Kamal Jain'in bodur bedeni ortaya çıktı. Üstündekilerin aslında gri ve siyah olmadığını fark ettiğimde gülmemek için kendimi çok zor tuttum.

Çünkü bu renkler, Summer'ın diyeceği gibi taş ve kömür renkleriydi.

Ve kahretsin, dün gece ilk denediğim kombinle resmen aynıydı. Daha sonra Summer o kombin yerine şu anda üstümde olan kıyafetleri -koyu mavi Ralph Lauren kot, Marc Jacobs gömlek ve kahverengi Gucci mokasenler- giymemi tavsiye etmişti. Şimdi markaları ve hangi parçanın hangi tasarımcıya ait olduğunu hatırladığımı bilse Summer çok gurur duyardı.

Çok şükür ki ilk kombini seçmemiştim yoksa bu görüşme biraz tuhaf başlardı.

"Colin!" Kamal beni hevesle selamlayıp elimi sıktı ve konuşması bitene kadar bırakmadı. "Seninle tanışmak çok güzel! Şuna bak... Ne kadar irisin! Bendeki fotoğrafında daha küçük görünüyordun. Gerçekte dev gibisin!"

"Fotoğraf mı?" dedim şaşırarak.

"Asistanım hokey için çektirdiğin vesikalığı bulmuştu. O fotoğrafa da vesikalık denir mi? Bilemiyorum. Boyun kaç? Bir seksen beş mi? Bir doksan mı?"

"Bir doksan...",

"Bir doksan, biliyordum. Ben bir yetmiş ikiyim. Koca bir banka hesabı olan küçük bir adamım yani." Kendi esprisine güldü. "Haydi, oturalım mı?"

"Tabii," dedim ama onun beni duyduğundan şüpheliydim. Bence o genelde kendi kendisine konuşuyor, yanındakileri de eşlikçi olarak alıyordu.

Ritz, eski filmlerdeki beyefendilerin puro kulüplerine benziyordu. Duvarlardan birinin önünde daire şeklinde, etrafı küçük setlerle çevrili şu masalardan birkaç tane vardı. Ama mekânın çoğu kısmını müşterilere gizlilik sağlıyormuş gibi görünen, geniş kenarlıklı deri sandalyeler oluşturuyordu. Garsonun bizi yanından geçirdiği şöminede gerçek bir ateş bile yanıyordu.

Salonun köşesindeki iki sandalyeye yerleştiğimizde Kamal bir votka tonik sipariş etti. Saat daha sabahın on buçuğuydu ama bu saatte alkol almasına yorum yapmadım. Muhtemel işverenimin seçimlerini asla eleştiremezdim. Ayrıca bir ünlüyle beraberdim ve konuşmakta zaten zorlanıyordum. Bu adamın yüzünü dergi kapaklarında görmüş, yıllarca kariyerini takip etmiştim. Çok uzun zamandır hayranı olduğum insanın karşısında oturuyor olmak gerçek dışı geliyordu.

"Beni görmek için bu kadar yolu geldiğinizden dolayı teşekkür ederim, Bay Jain," diye lafa girdim.

"Bay Jain mi? Bu konuyu konuşmuştuk, dostum. Bana Kamal ya da KJ diyecektin. Bay kelimesi tüylerimi ürpertiyor. Fazla otoriter geliyor, sevmiyorum."

"Kusura bakma, Kamal." Açık ve dürüst olacaktım, bundan hoşlanacağını düşünüyordum. "Üzgünüm, şu anda hayranı olduğum kişinin karşısında olduğum için biraz tuhaf olabilirim."

Kamal bir kahkaha attı. "Ah, güven bana, seni anlayabiliyorum. Bir keresinde bir çizgi roman kongresinde Stan Lee'yle tanışmıştım ve neredeyse oracıkta boşalıverecektim. Yemin ederim."

Sırıtmamı bastırdım. "Eh, neyse ki kendini kontrol edebilmişsin," dedim.

"Zar zor! O adam bir efsane. Anne babamı boşayıp baba olarak onu alacağım. Umarım beni evlat edinir."

Kendimi tutamayıp güldüm. Daha önce pek çok röportajını izlemiştim ve aklından geçenin ağzında olduğunu biliyordum. Ama buna şahsen şahit olmak tamamen farklı bir şeydi.

"Üstündeki Marc Jacobs mı?" Eliyle gömleğimi işaret etti. "Çok yakışmış. Manşetleri harika. Bayağı pahalı olmalı. Umarım benim için banka hesabını boşaltmamışsındır. Üniversitede okuyorsun, şimdilik böyle harcamalar yapmamalısın, Colin. Asistanıma bu masrafların için sana bir çek göndermesini söyleyeceğim."

"Buna gerek yok..."

"Pekâlâ," diye sözümü kesti. "Dört dakikam kaldı. Haydi hızlıca konuşalım."

Dört dakika mı? Ama daha yeni oturmuştuk.

Başka bir yere yaptığın uçak yolculuğunu beş dakikalık minik bir buluşma için bölerek Boston'a inecek kadar ÖNEMLİ biri olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Sonraki üç dakika boyunca Kamal makineli tüfek gibi konuşarak bana sorularını yönlendirdi. Herhangi bir düzen ya da sıra halinde sormuyordu. Gözümü bile kırpmama izin vermeden konudan konuya atlıyor, yeni bir soruya geçmeden önce cevabım için bana on saniye tanıyordu.

Sanatsal yönden etkilendiğin kişiler kim?

En sevdiğin film hangisi?

Et yer misin?

Gerekirse hafta sonları çalışır mısın?

No Man's Sky oyunu hakkında ne düşünüyorsun?

Kendini bir sporcu olarak görüyor musun?

Doğrusunu söylemek gerekirse bu sporcu meselesi en az üç sorusunda yer almıştı. Kamal'ın sporculara bir garezi olduğunu hissediyordum. Muhtemelen lisedeyken sporcu tayfa tarafından zorbalığa uğramıştı.

Sorularına doğru cevaplar verdim mi ya da cevaplarım onun hoşuna gitti mi bilemiyordum. Kamal'ın kendisi ve konuşması bir kasırgayı andırıyorsa o halde bu röportajın adeta bir tsunami olduğunu söyleyebilirdim. Tüm gücüyle bana çarpmış, sonra da başladığı hızla sona ermişti.

Kamal birden ayağa fırlayıp tekrar elimi sıktı. "Birkaç hafta sonra Manhattan'a gelebilir misin?"

"Şey, emin değilim. Maç programıma bağlı."

"Perşembe akşamı olacak. Perşembeleri de maçın var mı?" Kaşlarını çattı. Şu anda en büyük dezavantajımın hokey olduğu aşikârdı.

"Hayır ama..." Kaşlarımı kaldırdım. "O akşam Manhattan'da ne olacak?" İşi almış mıydım? O gün başlamam mı gerekiyordu? Ama özgeçmişimdeki tanıtım mektubumda, mezuniyetten önce çalışmaya başlayamayacağımı yazmıştım.

"Heyward Plaza Otel'de bir bağış toplantısı düzenliyorum. Otizme dikkat çekme amaçlı. Yok, hayır, lösemili çocuklar içindi. Otizm etkinliği nisan ayında olacak," dedi hızlı hızlı. "Nisan Otizm farkındalık ayı, ben de aklımdaki diğer iş adaylarını davet ettim. Senin dışında üç kişi var. İkisi yüz yüze görüşmede beni etkilemedi."

Ben etkilemiş miydim yani? Çok şaşkındım. Hakkımda nasıl karar verdiğinden emin değildim. Görüşme çok kısa sürmüştü ve soruları fazlasıyla acayipti.

"Artık dört rakipsiniz. Şu lösemi etkinliğinde insanlarla nasıl iletişim kurduğunuzu gözlemleyeceğim."

Ah, kahretsin. Ben iletişim konusunda iyi değildim. Hem de hiç.

"Ayrıca aşırı eğlenceli olacak. Açık bar, bir sürü hanımefendi... Eğer kız arkadaşın varsa misafir olarak getirebilirsin ancak ben onu evde bırakmanı tavsiye ederim..." Gözünü kırptı. Rahatsızlığım ondan sakladım.

Kamal'ın bir hovarda olduğu herkes tarafından bilinirdi. Okuduğum bir yazıda, on yıl kadar önce üniversitedeki sevgilisiyle neredeyse evlendiği yazıyordu. Ama kız evlilik sözleşmesi imzalamayı reddedince evlilik gerçekleşmemişti. O zamandan beri Kamal, tıpkı Leonardo DiCaprio gibi süper modeller, aktrisler ve zengin ailelerin kızlarıyla görüntüleniyordu.

"Asistanım sana davetiyeyi e-posta üzerinden yollar. Eğer davetiyeye yanıtını göndermezsen bu yarıştan çekildiğini varsayacağım." Omzuma vurdu. "Ama kimse o kadar aptal olamaz..." Kocaman sırıttı. "Önümüzdeki ay görüşürüz."

Yine bir kasırgaya dönüşüp bardan çıkarak beni yalnız bıraktı.

İki saniye sonra Kamal'ın votkasıyla benim kahvemi getiren garson kız, bana kafa karışıklığıyla baktı. "Ah, arkadaşınız gitti mi? Siz hâlâ..." Tepsiyi hafifçe kaldırdı. "Hesap ödendi."

Tepsideki kahve fincanıyla votka bardağına baktım. Saat erkense kimin umurundaydı ki?

Votka toniği alıp tek yudumda mideye indirdim.

"BEŞ DAKİKA," dedim arkadaşlarıma o gece. Malone's'taki bir masaya hepimiz sığışmıştık. Tepemizde bir hoparlör vardı ve içeride gümbürdeyen Drake şarkısını bastırmak için bağırarak konuşmak zorundaydım. "*Beş* dakika sürdü. Saatime baktım."

"Vakit nakittir," dedi Hollis.

"Görüşme nasıl geçti bilmiyorum bile," dedim homurdanarak. "Cidden. Beni sevdi mi sevmedi mi anlayamadım bile."

"Tabii ki de sevmiştir," dedi Summer ciddiyetle. Masanın diğer tarafında, Hunter ile Matt Anderson'ın arasında sıkışmış halde oturuyordu. "Görüşme kötü geçmiş olsa seni bağış toplantısına davet etmezdi."

Hollis, "Vakit nakittir," dedi tekrar.

Nate kafasının arkasına bir tokat geçirdi. "Şu saçmalığı kes. Fitz bugün bir milyonerle görüştü diye bu seni de milyoner yapmaz."

"Seni işe alma konusunda ciddi olmasa şahsen görüşmek için buraya kadar gelmezdi," dedi Matt. "Bir çalışanını gönderirdi."

"Aslında hayır," dedim. "İlk oyununu tasarladığında Detroitli, fakir bir ailenin çocuğuydu. Kendi bilgisayar sistemini kurmak

için birkaç parçayı çalmış hatta. Bu şirket onun bebeği. Bence işleri mümkün olduğunca kendi yapmak istiyor."

"Yine de bu akşam burada toplanmamızın nedeni, senin önemli bir oyun tasarımcısının dikkatini çekmiş olman. Bu muhteşem bir şey," dedi Summer. "İşi alamasan bile aday gösterilmen bile bir onur."

"Hadi kadeh kaldıralım!" dedi Hollis, büyük bira kupasını kaldırarak. "Vakit nakittir!"

Kimse ona katılmayınca çocuğa acıyıp bira şişemi kupasına vurdum. Kutlama yapmak için dışarı çıkmak onun fikriydi ve ben ilgi odağı olmayı sevmesem de beni böyle desteklemesinden dolayı etkilenmiştim. Orcus Games'te işe girme ihtimalim konusunda benden bile daha heyecanlıydı.

Neyse ki bar bu akşam fazla kalabalık değildi. Sebebi muhtemelen maçımız olmamasıydı. Malone's, Briar'ın hokey barı gibiydi ama normalde Hastings'in zavallı gece hayatı yerine kampüs dışındaki evlerde parti yapmayı tercih etseler de arada bir futbol oyuncuları da buraya gelirdi. Futbolcuların ev partileri bayağı meşhurdu. Bense barı tercih ederdim çünkü burada toplanmak, kimsenin arkasını toplamamızı gerektirmiyordu. Ayrıca bira ucuzdu ve cuma akşamları tavuk kanatları yarı fiyatınaydı.

"Aman be, tamam," dedi Summer, bardağını Mike'ınkine vururken. "Vakit nakittir!"

Sonra bana göz kırpıp gülümsedi ve kendimi neredeyse tereyağı misali eriyecek gibi hissettim. Erkeklere şiir yazdıracak bir gülümsemesi vardı. Kendisi gibi gülüşü de büyüleyici, samimi ve güzeldi.

Buraya adım attığımızdan beri pantolonumun önünde hafif bir şişlikle oturuyordum. Evden ayrılırken Summer kürk şapkalı montu, eldivenleri, atkısı ve kış donanımıyla tam bir kardan

adam gibi görünüyordu. Ama bara girdiğimizde bunları çıkartıp upuzun bacaklarını saran kot pantolonuyla bir erkeği anında sertleştirebilecek halter yakalı, kısa tişörtünü gözler önüne sermişti. Sırtıyla göbeği tamamen açıktı ve muhteşem görünüyordu.

"Brenna mesaj attı, buradaymış," dedi Summer, telefonuna bakarak. "Onu görüyor musunuz?"

"Juliet'im gelmiş!" dedi Hollis mutlulukla.

Hunter sırıttı. "Ahbap, kız seninle ilgilenmiyor."

"Gerçekten mi? Çünkü geçen hafta odama girerken bayağı ilgili görünüyordu. Çıkarken de gayet tatmin olmuştu..." Kaşlarını oynattı.

Summer, Matt'in patates kızartmalarından birini Hollis'e fırlattı. "Bir, soyunma odası konuşmalarınızı burada yapmayın lütfen. İki, Hunter haklı."

"Ben her zaman haklıyımdır," dedi Hunter.

"Nerede bu kız?" Summer arkasını dönünce çıplak sırtı göründü.

Yüce İsa. Sırtı, narin kürek kemikleri, bronz ve pürüzsüz teni mükemmeldi.

Omurgasından aşağı öpücükler kondurarak kaydığımı ve mükemmel kıçına ulaştığımı hayal ederken iyice tahrik oldum. Kıçını ellerimin arasına alıp sıkıştırırdım. Hmmm, asıl ağzımla neler neler yapardım...

Kahretsin. Neyse ki masa sayesinde belimden aşağısı görünmüyordu çünkü pantolonumun önü iyice kabarmıştı.

"Niye bu köşeye saklandınız ya?" dedi Brenna, sonunda masamıza gelince. "Seksi erkekleri buradan nasıl keseceğim?"

"Beni kesebilirsin," dedi Hollis.

Brenna onu duymazdan gelip masaya baktı. Her iki tarafta da kendisine yer olmadığını fark etince omuz silkip bana sırıttı. "Sanırım benim sandalyem sen olabilirsin, Fitz."

Karşı gelmek için ağzımı açtım ama çok geç kalmıştım. Çoktan kucağıma oturmuştu bile.

Gözleri anında kocaman açıldı.

Şaşkınlıkla hafifçe bağırdı ama parmaklarımı kalçasına bastırarak ona uyaran bir bakış attım. Eğer kalçasında hissettiği ereksiyonumdan bahsederse sonsuza dek takım arkadaşlarımın hedefi olurdum.

"Ne oldu?" diye sordu Summer endişeyle.

Brenna kendisini çabuk topladı. "Pardon, sizi endişelendirmek istememiştim. Sanırım telefonunun üstüne oturdum, Fitz." Abartılı hareketlerle kenara kaydı, elini cebime soktu ve telefonumu çıkardı. "Popoma battı."

"Seksi," dedi Hollis.

Brenna, siyah hırkasının cebinden kendi telefonunu çıkarmaya çalışırken onu yine duymazdan geldi. Hırkasının fermuarının yarısı açık olduğu için siyah, dantelli sutyeninin üst kısmı görünüyordu. Zaten sadece Brenna böyle bir hırkayı, içine sutyenden başka bir şey giymeden giyerdi.

Tek eliyle telefonunda bir şeyler yazdı. Telefonum titrediğinde rahat nefes aldım ve kayıtsız bir şekilde ekrana baktım.

BRENNA: Lütfen, lütfen bu ereksiyonun benim için olmadığını söyle!

İçimi çektim.

Brenna kaşlarını kaldırınca hızlıca, *hayır*, yazıp gönderdim.

BRENNA: İyi, güzel. Ben oturmadan olduğu için öyle düşünmüştüm zaten. Ama emin olmak istedim. Sen ve ben birlikte olamayız, tatlı Fitzy. Ben seni diri diri yerim.

Kesinlikle. O her erkeği diri diri yiyebilirdi. Aptalcaydı ama neden sertleştiğimi ona açıklama gereği hissettim. Gerçi artık zavallı aletim, yenilmiş bir asker gibi geri çekilmişti.

BEN: Tam sen gelmeden önce kızın biri bana çıplak fotoğraf göndermişti. Ben bir erkeğim. Böyle şeyler olur.

BRENNA: Hollis'i düşün. Onu düşünmek benim arzumu hep öldürür.

Yüksek sesle kahkaha atınca herkes bana döndü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Summer kaygısızca.

Telefonumu masaya bırakıp bira şişemi aldım. "Hiçbir şey. Bir arkadaşım komik bir resim göndermiş."

"Kız arkadaşın mı yani?" Summer'ın konuşması artık o kadar da rahat değildi. Tam olarak anlayamadığım, karanlık bir ton yerleşmişti sesine.

Nate şaşırmış gibiydi. "Senin kız arkadaşın mı var? Ne zamandır?"

"Seksi mi?" diye sordu Hollis.

Brenna bir peçeteyi top yapıp ona fırlattı.

Hollis peçeteyi kolayca yakaladı. "Hey, sorulmayacak bir şey değildi ki."

"Sen sorunca öyle olmuyor," diye karşılık verdi Brenna iç geçirerek.

"Güzel bir kız," dedi Summer istemeyerek.

Neden bahsettiğini anlamıyordum. Şaka olsun diye bu konuyu açtığını sanmıştım ama gerçek birinden söz ettiği belliydi. Birden durumu çaktım. "Ah, Nora'dan bahsediyorsun."

Summer'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Aynen."

"Sen kızı pek sevmiyorsun herhalde," dedi Nate, dudakları bir gülümsemeyle seğirirken.

Summer omuz silkerek kızılcıklı votkasına uzandı ve küçük bir yudum aldı. Masadaki bütün erkeklerin gözlerinin onun dudaklarında olduğunu görebiliyordum. "Bence küçümseyici biri. Bir Nazi sempatizanına hayranım diye bana kabalık etti."

Hunter birasından içtiği yudumla boğulacak gibi oldu. "Pardon. Ne?"

"Chanel," diye açıkladı Summer. "Chanel benim idolümdür. Fitz'in kız arkadaşı da..."

"O benim kız arkadaşım değil..."

"... Chanel'in bir savaş suçlusu olduğunu söyleyip duruyor." Summer inatla çenesini kaldırdı. "İddialara dayanarak."

Nate alaycı bir şekilde güldü.

"Buna nasıl cüret eder?" dedi Brenna da alayla.

"Bir dakika, şu Nora senin kız arkadaşın mı yani?" diye sordu Matt bana dönüp.

"Hayır, bir kere randevuya çıktık," dedim kızgınlıkla. "İkincisi olacağından şüpheliyim."

Summer'ın düşünceli bakışları bana döndü. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Muhtemelen."

Randevudan sonra Nora'yla birkaç kez mesajlaşmıştık ama açık olmam gerekirse bir elektrik hissetmiyordum. Nora gerçekten

hoş bir kızdı ama kimyamız uyuşmuyordu. Normalde buna karar vermek için iki randevu gerektiğine inanırdım çünkü insanlar genelde ilk randevuda tedirgin olurdu. Belki Nora da gergin olduğu için pek muhabbet edememiştik.

Daha sonra bir randevuya daha çıkmayı teklif etmişti, ben de kabul etmiştim ama konuşmanın arkasını getirmemiştim. Bundan sonra da getirir miydim bilmiyordum. Her sabah başka bir kızı hayal ederek kendimi tatmin ediyor olduğum gerçeği, Nora hakkında hissettiklerimi açıkça gösteriyordu.

"Garson gelmeyecek herhalde," dedi Brenna, kucağımdan kalkarak. "Ben gidip barda sipariş vereceğim."

Summer, "Ben de seninle geleyim," deyince Matt onun çıkmasına izin vermek için kalktı.

İki kızın uzaklaşmasını hayran gözlerle izlemeye başladık. Dapdar kotlarla sarılı bacakları hepimizin salyalarını akıtıyordu. Summer'ın çıplak sırtı da bonus gibiydi. Sutyen takmadığı belliydi. Gözlerimin önünde müstehcen görüntüler belirmeye devam ediyordu. Onun çıplak göğüslerinin attığı her adımla sallanmasını hayal ederken ağzım zımparaya döndü.

Nate kısık bir ıslık çaldı. "Vay canına. Bu ikisi cidden mekândaki en seksi kızlar."

"Herkes bizi tekmelemek istiyor," dedi Matt hafifçe gülümseyerek.

"Eh, biz onları pataklayabiliriz," dedi Hunter. Abartmıyordu. Summer ile Brenna, buradaki en seksi kızlar olabilirlerdi ama biz de mekândaki en iri erkeklerdik.

Gözucuyla kızların bar tezgâhına vardığını gördüm. O sırada görüş alanımdan bir gölge geçti. Kafamı çevirip kaşlarımı çattım. Siyah polo tişörtlü bir çocuk, Brenna'yla sohbet etmeye gelmişti. Kız, elini çocuğun koluna koyup kahkaha atmasını sağlayan bir şey söyledi.

"Bu kız cidden çok seksi," dedi Hollis, derin derin iç geçirerek. Mavi gözleri Brenna'nın üzerindeydi.

"Ay, neden bu kadar hüzünlüsün?" diye dalga geçti Nate.

"Aynen. Şu anda gülüyor olmalısın çünkü o muhteşem fıstık geçen geceyi odanda geçirdi," dedi Hunter. "Muhtemelen İsa da suyu şaraba dönüştürdüğünde böyle hissetmiştir."

Matt ve Nate sırıttılar.

Hollis onlara ortaparmağını gösterdi ama her zamanki gibi salakça bir yorum yapmadı. Sadece kupasını eline aldı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Nasıl yani? Mükemmel biri olduğun için bunun mucize olduğunu falan söylemeyecek misin?"

Mike cevap vermek yerine birasının geri kalanını kafasına dikti. Sanki konuşmak için cesaret topluyordu.

"Çocuklar, düşünüyorum da o gece benimle takılmasının sebebi can sıkıntısı olabilir."

Herkes sessizleşti.

İlk gülen Hunter oldu. Ben de kendime engel olamayıp güldüm. Sonra da Nate ile Matt katıldı.

Hollis yüzünü avuçlarının arasına aldı. Kafasını kaldırdığında kaşları çatıktı. "Siz hayatımda tanıdığım en pislik insanlarsınız."

"Dostum, kız seni ne zaman görse yolunu değiştiriyor," dedi Hunter sonunda. Ses tonu yumuşamıştı. Mike'a acı gerçekleri nazikçe söylemeye çalışıyordu.

Hunter'ın bunu yalnız yapmasına izin vermek istemedim. Bu yüzden ben de konuştum. "Birlikte olamazsınız," dedim Hollis'e.

"Olabilir belki," diye karşı çıktı.

Hepimiz tekrar bar tezgâhına döndük. Brenna uzun, siyah saçlarını omzunun arkasına attı. Yanında hâlâ şu erkek öğrenci birliği üyesi çocuk vardı. Onun birlik üyesi olduğunu sadece

polo tişörtüne bakarak bile anlayabilirdim ama sonra yanına arkadaşları geldi. Biri, üstünde Sigma Chi öğrenci birliği logosu olan bir *sweatshirt* giymişti. Diğeriyse Summer'la konuşuyordu.

Onları izleyen Hunter'ın omuzlarının gerildiğini fark ettim. Neyse ki barmen o anda kızlara içkilerini uzattı. Kızların ona para uzattığını görmedim; demek ki barmen çocuk da mekândaki herkes gibi onlardan etkilenmişti.

Masaya döndüklerinde Summer'ın elinde ikinci kızılcıklı votkası, Brenna'nın elindeyse bir şişe bira vardı. Summer, Matt ile Hunter'ın arasındaki yerine geçerken Brenna bu sefer kucağıma değil, sıkışarak da olsa yanıma oturdu. Bu sırada Hunter düşünceli bir şekilde Summer'a bakıyordu.

"Birlik erkekleri çok uyuz," dedi Brenna, birasını kırmızı rujlu dudaklarına götürürken. "Caka satmaları sinirlerimi bozuyor. Fakirleri bile böyle."

"Fakirleri de mi var?" diye sordu Nate.

"Tabii. Herkes birliğe girmek için başvurabilir." Brenna gözlerini devirdi. "Zenginlerin kabul edilme şansı daha yüksek sadece."

Summer omuz silkti. "O kadar da kötü çocuklar değillerdi."

Kıskançlık yine göğsüme bir hançer gibi saplandı. Neyse ki Brenna'nın cevabı sayesinde Summer'ın o çocuklardan birinin evine gitmeyeceğinden emin oldum.

"Pololu Pislik, elini tişörtüme daldırıp göğsümü avuçlamaya çalıştı, Summer."

Summer kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Cidden mi? Aman Tanrım. Bu iğrenç." Kafasını iki yana salladı. "Somon rengi tişörtlü olan gayet hoştu aslında."

"Pembe," diye homurdandı Hollis. "Lanet olası pembe de şuna, Summer."

"Pembenin farklı tonları vardır, Mike."

"Öyle mi? On tane say bakalım."

"İyi." Summer bir profesyonel gibi renk tonlarını saymaya başladı. "Somon, gülkurusu, tozpembe, fuşya, neon pembe, pudra pembe, kiraz pembesi, şeker pembe, çingene pembesi..."

Tam dokuzuncu rengi söylemişti ki kırmızı-sarı renkli bir şey koşarak masamıza yaklaştı.

Gözlerimi kırpmaya bile vakit bulamadan soluk renkli bir kolun savrulduğunu gördüm. Sonra üzerimize bir bardak sıvı boşaldı. Asıl hedef Brenna'ydı ama Hollis, Nate ve ben de ıslanmıştık.

Kendisine hiddetle bakan sarışına dönerken Brenna'nın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne oluyor be?"

"*Erkeğimden uzak dur!*"

18

SUMMER

Brenna sırılsıklam olmuştu. Ama ilk andaki şoku çabuk atlatıp yüzünü silmek için bir peçete aldı. "Erkeğin kim?" diye sordu sakince.

Sarışın kız, üç metre kadar ileride, sağ tarafında duran birine işaret etti. Fuşya –ya da saftirik Hollis'in diyeceği gibi pembe– oje sürülmüş, pençe gibi uzun tırnağı, az önce Brenna'ya yavşamaya çalışan polo tişörtlü çocuğu gösteriyordu. Yani meme sapığına.

"O mu?" Brenna'nın muhteşem yüzü tiksintiyle doldu.

"Aynen."

"Ne komik. Bana Lamborghini'siyle bir tur attırmayı teklif ederken kız arkadaşı olduğunu söylememişti."

Hollis sırıttı.

"Yalancısın sen. Davey asla öyle bir şey yapmaz." Kız hâlâ aşırı öfkeliydi ve yanakları, üstündeki bordo atletten daha kırmızıydı. Tırnaklarıyla üstünün rengi hiç uyumlu değildi. Bundan nefret ederdim. "Sen ona yanaşmışsın, öyle söyledi."

Brenna'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Tabii ki de öyle söylemiştir. Egosu zedelendi çünkü. Ama teklifini kabul etseydim ve bu gece sen mışıl mışıl uyurken spor arabasında

onu tatmin etseydim eminim ruhun bile duymazdı. Ama senden başka herkesin bundan haberi olurdu."

"Doğru," dedi Hunter.

Sırıtmamı sakladım. Brenna kesinlikle haklıydı. O eziğin, başka bir kadının varlığından kız arkadaşına bahsetmesinin tek sebebi egosunun yara almış olmasıydı. Kız arkadaşının gelip Brenna'ya saldıracağını muhtemelen biliyordu. Lamborghini'siyle gezip sevişme teklifine hayır cevabı aldıktan sonra bu sayede istendiğini görecek, kendisini iyi hissedecekti.

Brenna ayağa kalktı. Yüzü kuruydu ama hırkasının önü tamamen ıslaktı. Berrak sıvıdan alkol kokusu gelmediğine göre muhtemelen sadece suydu. Arkadaşım sinirli bir nefes vererek fermuarını açtığı hırkayı üstünden çıkardı.

"Ah Tanrım, geberiyorum," diye homurdandı Hollis, gözleri alev alırken.

Brenna üzerinde sadece kot pantolonu ve siyah, dantelli braletiyle kaldı. Bu hali sarışından daha açık değildi aslında. Uygunsuz teşhir dolayısıyla Malone's'tan atılmazdı ama etrafımızdakilerin sertleşmiş penislerinin sorumlusu olacağı kesindi.

"*Fitzy'nin bile mi?*" dedi içimdeki kışkırtıcı ses.

Kıskançlığımı yutmaya çalıştım. Fitz'in, o braletin içinde göğüsleri inanılmaz güzel görünüyor olsa da Brenna için sertleşmesi fikri hoşuma gitmemişti.

Ama ona doğru hızlıca baktığımda, kız arkadaşına doğru yavaşça yaklaşmakta olan polo tişörtlü çocuğa bakan gözlerinde sadece sert ve tiksinti dolu bakışlar gördüm. Masanın üzerindeki elleri yumruk olmaya hazırlanır gibi kıvrılmıştı. Gardını almıştı ve içinde bulunduğumuz bu durumdan hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Ne var biliyor musun, şekerim?" dedi Brenna, sarışına bakarak. "Senin erkeğin koca bir zampara. Seni daha fazla incitmeden ondan ayrıl bence."

"Sen Davey'ye zampara mı dedin!?" diye haykırdı kız. "Onun gibi biri hayatında olsa *şanslısın* demektir! Eğer sana yanaştıysa ve sen hayır dediysen ahmak bir sürtüğün tekisin bence."

Brenna'nın kahverengi gözleri parladı. "Demin onu senden çalmaya çalıştım diye kızıyordun, şimdi onu reddettim diye kızıyorsun. Birini seçmelisin, hayatım."

Kendimi daha fazla tutamayıp güldüğümde sarışın keskin bakışlarını bana çevirdi.

"Ama eğer istersen memnuniyetle onunla yatarım," dedi Brenna. "Mememi avuçlamaya çalışırken pek beceriksizdi. Ona birkaç şey öğretirim."

"Orospu," dedi kız tükürür gibi.

"Aynen, ben orospuyum, sevgilin değil."

"Karşına çıkan iyi adamları görebilecek biri değilsin sen."

"Görünüşe göre sen de."

Hunter kıkırdadı.

Kızın yüzü o kadar kızarmıştı ki neredeyse onun için üzülecektim. Neredeyse.

"Aptal orospu!"

Bu akşam bu kelimeyi duymak istemeyeceğim kadar duymuştum. Ayağa fırladım. "Şu orospu saçmalığını kes atık," dedim kıza sertçe. "Başka bir kıza orospu diyerek bizi kaç yüz yıl geri götürdüğünün farkında mısın? Cinsel obje olarak görülmemek, seksten zevk alıyoruz diye yargılanmamak ve ayıplanmamak için yıllarca savaştık. Erkeklerin bunu bize hâlâ yapıyor olması yeterince kötü zaten. Eğer *sen* de yaparsan, kadınlara bu şekilde yaklaşılmasının haklı bir davranış olduğu mesajını verirsin."

"Kes sesini," diye karşılık verdi kız. "Sen de orospusun!"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bir kez daha söylemeye cesaret etme bence."

Kibirle gülümsedi. "Sen de orospusun."

Onu umursamayabilirdim. Gerçekten yapabilirdim bunu. Tabii eğer öne çıkıp jilete benzeyen tırnaklarını alaycı, küçümseyici bir şekilde yanağıma sürtüp gözlerimin öfkeden kararmasına neden olmasaydı.

Bu yüzden üstüne atıldım.

"Kız kavgası!" diye bağırdı Hollis, masadan hızla kalkarak.

Sarışını boğmaya çalışmakla meşgul olduğum için bunu eğlenceli bulduğundan dolayı Hollis'i azarlayacak şansım yoktu. Kızın üstüne oturup yumruğumu savurdum. O da ağzımın köşesine bir yumruk attı. Alt dudağımı yalayıp bakır tadı alırken kızın saçlarını kavrayıp çekiştirerek onu bağırttım.

"Kadın dayanışmasına ne oldu? Sen Spice Girls dinlemez misin hiç?" diye hırladım yüzüne. "Sorunun ne senin ya?"

Kız pençelerini üzerime doğru savuruyordu. "Çekil üstümden!"

İsteği o anda kabul oldu çünkü biri kollarını arkamdan dolayarak beni çekti. Belimdeki güçlü kollar ondan uzak durmamı sağlıyordu. Kız ayağa fırlayıp tekrar üzerime atıldı. "Tırnağımı kırdın!" diye çığlık attı.

Davey onu tutup geri çektiğinde kız, sanki Titanik'teki son can simidiymiş gibi ona tutundu.

Bu görüntüyü görünce kaşlarımı çattım. "Ezik erkek arkadaşın başka bir kızın memesini avuçlamaya kalktı. Nasıl *bunun* için değil de başka şeyler için öfkelenirsin?"

Davey kız arkadaşını korumacı bir şekilde tutarken lafa girecek anın bu an olduğuna karar vererek dünyanın en büyük aptalı olduğunu kanıtladı.

Çünkü ancak bir aptal, Brenna'yı işaret ederek, "Kızın giydiği şeye baksana! Kendisi istiyordu!" diyebilirdi.

Aman Tanrım, böyle bir şey söylemiş olamazsın.

Tekrar öne doğru atıldım ama Hunter'a ait olduğunu fark ettiğim iri kollar beni daha sıkı tutuyordu. Zaten saldırabilsem bile, yerinden şimşek gibi fırlayıp Dangalak Davey'nin yakasına yapışan Fitz kadar hızlı olamazdım.

"Kendisi mi istiyordu?" diye tısladı Fitz. "O pis, sapık ağzından bu kelimeler çıktı mı gerçekten?"

Davey nefes almaya çalışıyordu. "Öyle demek istememiştim..."

Fitz, çocuğu masanın yanındaki tuğla duvara fırlattığında bütün salonun sallandığına yemin edebilirdim. Malone's'un duvarlarına anı olsun diye asılmış hokey oyuncularının fotoğraflarından birkaçı bira lekeli zemine düştü. Yürüyen Fitz'in Timberland botlarının altında ezilen camların sesini duyabiliyordum.

Bir garson kız uçarak yanımıza geldi ama bir doksanlık Colin Fitzgerald'ın yanında minik bir kuş gibi kalıyordu. Bir elini Davey'nin boğazına dayayarak onu duvarda sabit tutan Fitz'in gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

İçim kaygıyla doldu. Kahretsin, bu iyiye gitmiyordu. Fitz çocuğu boğacak...

Hayır, onu boğmak yerine yüzüne bir yumruk geçirdi. Boştaki kolunu büyük bir güçle savurarak Davey'nin burun kemiklerini parçalamıştı. Sonra onu burnundan kanlar akarken yere bırakıverdi.

"Seni darptan tutuklatacağım!"

"İstediğini yap." Fitz bu tehdidi komik bulmuş gibiydi ve bu hali aşırı derecede seksiydi. "Brenna'nın polise tek bir telefon etmesi yeter. O da senin hakkında suç duyurusu yapabilir."

Gözlerimi Fitz'in yüzünden ayıramıyordum. Çenesi çelik gibi keskin, ağzı sert ve tehlikeli görünüyordu. Kollarıysa... Ah, yüce Tanrım, kasları gerginlik ve öfkeyle şişmişti ve kollarını hareket ettirdiğinde dövmeleri teninde dalgalanıyordu adeta. Sol kolundaki ejderha her an uçup dünyayı ateşe verebilecek gibiydi. Fitz de en az kolundaki yaratık kadar vahşi görünüyordu. Erkeksi gücünü etrafına dalga dalga yayan dev vücudu, Davey'ye tepeden bakıyordu.

Hayatımda hiç kimseyle sevişmeyi bu kadar çok istememiştim.

"İyi fikir," diye araya girdi Brenna, Davey'ye gülümseyerek. "Biliyor musun bilmiyorum ama bara gidip kızlara dokunmak, bu eyalette cinsel taciz sayılıyor."

Bu kelimeleriyle Davey'nin renginin atmasını sağlamıştı. Burnundan akan kan, beyaz yüzünde parlayarak bir hortlak gibi görünmesine neden oluyordu. Telaşla ayağa kalkıp Fitz'in yanından geçip gitmek istedi.

Ama Fitz kastan oluşan bir duvar gibiydi. Yerinden bir santim bile oynamamıştı.

"Colin," diye mırıldandı Hollis.

Birkaç saniye sonra Fitz çekilip Davey'nin geçmesine izin verdi.

"Hadi gel, Kerry," diye mırıldandı Davey, kız arkadaşına bakarak. "Bu sikik kafalarla uğraşmaya değmez."

Bunu sanki Fitz'le olan kavgasından kendisi galip gelmiş gibi söylemişti.

Sarışının yanımızdan ayrılırken bana son sözü yine, "Orospu," oldu.

İçimi çektim. Bazı insanlar asla öğrenmiyordu.

"Üzgünüm," dedi Fitz o sırada, kaba bir sesle. Bar çalışanlarıyla konuşuyordu. "Hasarı ben karşılarım."

"Hayır," dedim öne çıkarak. "Ben karşılayacağım. Kavgayı ben başlattım. Benim hatamdı."

Fitz'in ödeme konusunda benimle tartışmaması, suçun kimde olduğu konusunda aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Ona tek bir bakışım bile gözlerindeki suçlamayı görmeme yetmişti zaten.

Tamam, beni suçluyordu. Peki.

Beni azarlamasını ya da hep yaptığı gibi omzuna atıp götürmesini bekledim. Ama bunun yerine kısık sesle küfredip montunu alarak, "Ben dışarıdayım," diye mırıldandı.

Gitmesini izlerken ona inanamıyordum. Olduğum yerde donakalmıştım. Sonra kafamı çevirip masadaki Chanel çantamı aldım.

Nate ile Matt, telaşlı garsonun yerdeki cam kırıklarını toplamasına yardım ederlerken Hollis, Brenna'nın kulağına bir şeyler mırıldanıyordu.

Boştaki tek kişi Hunter'dı. Çantamı ona atıp, "İçinde para var. Gereken ödemeyi yapar mısın? Ben gidip Fitz'i kontrol etmek istiyorum," dedim.

Ve ona cevap verme şansı tanımadan hızla çıkışa yöneldim.

Dışarıya adım attığım anda hatamın farkına vardım. Kış mevsiminde olduğumuzu unutmuştum. Montum içerideydi ve üzerimde, sırtı açık bir tişört vardı. Soğuk hava tenime öpücükler kondurarak tüylerimi diken diken etti. Prada çizmelerimle

kendimi koruma içgüdümün elverdiği kadar hızlı koştum. Topuklarım o kadar uzun değildi ama zemin buzla kaplıydı.

Fitz'i barın arka tarafındaki otoparkta aracının kilidini açarken yakaladım.

"Bekle," diye seslendim.

Sesimi duyduğunda iri vücudu gerildi. "İçeri gir Summer. Donacaksın."

Hızla yanına yürüdüm. "Senin iyi olduğundan emin olana kadar giremem."

"İyiyim ben," diye tersledi.

"Ellerin kanıyor." Telaşla iri elini tutup ovaladığımda parmağıma kırmızılık bulaştı.

"Benim ellerimi bırak, senin lanet dudağın kanıyor."

Avucumla ağzımı sildim. "Dudağım patlamadı," dedim. "Zebani tırnaklarıyla çizdi sadece."

Gülümsemedi bile. "İçeri gir artık," dedi tekrar. "Ben gidiyorum."

Yüz ifadesindeki bir şey birden sinirlerimi zıplattı.

Daha doğrusu beni neyin rahatsız ettiğini biliyordum; bana onaylamaz bakışlarla bakıyordu.

"O kıza saldırdım diye kızgın mısın?" diye sordum.

"Tabii ki de kızgınım." Arabanın kapısını çarparak kapatıp üzerime yürüdü. "Kafandan ne saçmalık geçiyordu ki?"

"Kendimi ve arkadaşımı koruyordum," dedim sertçe. "Seni bilmem ama ben, bana sürekli orospu denmesinden rahatsız oluyorum."

"Ben de bar kavgalarından rahatsız oluyorum," diye karşılık verdi. Nefesi havada bir süre asılı kaldıktan sonra kayboldu.

"Tabii, benim de barda kavga etme alışkanlığım var zaten!" Dişlerimi sıktım. Hem üşüdüğüm için sürekli birbirlerine çarpıyorlardı hem de içimde acayip bir şekilde Fitz'i ısırma isteği oluşmuştu. Belki de gerçekten kavgacı biriydim.

"Her neyse," dedi ifadesiz bir sesle. "Bir daha böyle bir duruma sokulmak istemiyorum, tamam mı?"

"Ne durumu?"

"Senin onurunu korumamı gerektirecek bir durum."

Ağzım açık kaldı. "Senden bunu isteyen oldu mu? O pisliği boğazlamaya karar veren sendin. Gerçi o da aranıyordu ama..."

"Eğer sen kız arkadaşına saldırmasaydın o pis ağzını açmayacaktı ama," diye lafımı kesti Fitz. Kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. "Ben kavgalardan hoşlanmıyorum Summer. Sorunların yumruklarla çözülemeyeceğini çok uzun zaman önce öğrendim."

"Çocuk Brenna'yı taciz etti," diye hatırlattım ona. "Dayağı hak ediyordu."

Değişmeyen yüz ifadesine bakılırsa benimle hemfikir değildi. Onun kafasında ben zorla bir bar kavgası çıkarmıştım.

Topuklarımın üzerinde döndüm. "Ben içeri giriyorum."

"Hayır."

Duyduklarıma inanamayarak arkamı döndüm. "Şu anda ciddi misin? İstediğini yapıyorum işte! İçeri gir deyip duruyordun ya."

"Fikrimi değiştirdim," diye kükredi. "Seni eve götüreceğim. Bu akşamlık yeteri kadar sorun çıkardın."

"*Ben* sorun çıkardım, ha!? Brenna'nın üzerine su fırlatan manyağa ne demeli? Ya da pislik, sapık erkek arkadaşına? İçeride olanlar yüzünden *beni* suçladığına inanamıyorum!"

Fitz bana doğru bir adım atınca iki elimi de dövüş sanatlarında yapıldığı gibi kaldırdım. On iki yaşındayken üç ay karate kursuna gitmiştim; istersem onu haklayabilirdim.

"Eğer beni yine omzuna atarsan ciğerlerim sökülene kadar çığlık atarım," diye uyardım. "Senin bu akşam birini yumruklamaya karar vermiş olman benim suçum değil. Kendi davranışlarının sonuçlarıyla başa çıkmayı öğren."

Karanlık gözler üzerimdeydi. "Sen öfkene değmeyen aptal bir kız için kıçını yırtmasaydın benim bu sonuçlarla başa çıkmama gerek kalmazdı."

O anda bedenim, sanki içimdeki tahrikmetre tavan yapmış ve *Tehlike: Orgazm Yakın* uyarısı vermeye başlamış gibi bir tepki verdi. Fitz kadar seksi bir erkeğin böyle müstehcen kelimeler kullanmasına izin verilmemeliydi çünkü şimdi benim gözümün önünde öyle şeyler canlanmaya başlamıştı. Kalın sesi kafamın içinde, "*Külotunu dişlerimle yırtıp o kıçından çekmek istiyorum, Summer,*" diyordu.

"Lanet olsun, bana öyle bakma."

Bakışlarım yüzüne döndü. Pekâlâ, sözcükler aynı olmayabilirdi ama pürüzlü hırlaması kafamdaki ses tonuyla aynıydı.

"Nasıl?" diye sordum zayıf bir sesle. Nabzım bir saniye içinde hızlanmıştı ve dizlerim titriyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi tıslayarak. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

Kalın sesiyle inledi. İnlemesi bacaklarımın arasına bir elektrik şoku göndermişti adeta. Sonra bu elektrik, bedenimin her santimini kapladı. Artık soğuğu hissetmiyordum. Şu anda Sibirya tundralarında çırılçıplak kalmış olsam bile tüm vücudum alev almış gibi hissederdim. Şehvetin nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanılmıştım demek ki.

"Kahrolası zihnimle oynamayı kes." Titrek sesi acı doluydu. "Bir gün benimle flört ediyorsun, ertesi gün Hunter'la sarmaş dolaş yatıyorsun."

İçim suçlulukla doldu. Kahretsin. Hunter'la birlikte uyuduğumuz geceyi unutmuştum. Fitz bunu biliyor muydu yani?

"Bir gün en iyi arkadaş olduğumuzu söylüyorsun, ertesi gün karşıma geçip bana aletimi ağzına almak istiyormuş gibi bakıyorsun."

Bacaklarımın arasında öyle güçlü bir sızı belirdi ki neredeyse iki büklüm olacaktım. Aman Tanrım. Şu anda böyle bir görüntüyü zihnimde *canlandırmamalıydım.*

Fitz kafasını iki yana sallayıp gözlerini eskimiş botlarına dikti. "Ben zihin oyunlarından hoşlanmam. Hele dramayı hiç sevmem," diye mırıldandı.

"Fitz." İhtiyatla konuşmaya karar verdim. "Şu anda tam olarak niçin kızgınsın?"

Çenesini sıktı. Bir an cevap vermeyecek sandım ama sonra, "Orada bir yerine bir şey olabilirdi," diye fısıldadı.

Şok geçirdim. Mesele bu muydu yani? Güvenliğimden mi endişe etmişti?

"Ama bir şey olmadı," dedim. "İnan bana, kendime bakabilirim. Tartışmayı bilirim."

"Fark ettim."

Kafamı sinirle iki yana salladım. "Bunu neden en başından söylemiyorsun ki? *Summer, incinmeni istemiyorum.* İşte, bu kadar basit. Ama sen bana manyak gibi bağırmayı ve öfkelendiğinde seksi olduğunu düşünmemde bir yanlışlık varmış gibi davranmayı seçiyorsun!"

Yavaşça kafasını kaldırdı.

Keskin bir nefes aldım. Gözlerinde arzulu, seksi bakışlar vardı ve bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım. Sızı daha da şiddetlenmişti. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

"Öfkelendiğimde seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Bağırırken çok seksi görünüyordun ve beni etkiledin. İstersen suçla beni." Ona dik dik baktım. "Senin benden etkilenmiyor olman benim..."

"Senden etkilenmiyor olmam mı?" diye sözümü böldü. Duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Sonra birden elimi tutup pantolonunun önüne bastırdı. "Bunu hissediyor musun? İşte bana bunu yapıyorsun sen. Beni tahrik ediyorsun. Sürekli."

Avucumu kendisine daha sıkı bastırdığında inlememek için zor durdum. Elimin altındaki kabarıklıkla hipnotize olmuş gibiydim. Çok büyüktü. Yani, bunu bekliyordum tabii. Fitz iri biriydi sonuçta. Uzun boylu, kaslıydı. Geniş omuzları, büyük elleri vardı. Gerçi beden boyutuna her zaman güven olmuyordu. Bir keresinde çıktığım bir futbolcunun kocaman elleri, kırk yedi numara ayakları vardı ama pipisi ufacık bir kuş gibiydi. Bir kadına hayal kırıklığından gözyaşı döktürecek kadar küçüktü.

Fakat Fitz pek de hayal kırıklığı yaşatacak gibi görünmüyordu. Keşke parmaklarımı etrafına sarabilseydim. Keşke onu ağzıma alabilseydim. Ama aptal pantolonu hâlâ üstündeydi; bu yüzden avucumu bu kışkırtıcı kabarıklığa sürtmekle yetindim. Dokunuşum çok hafifti ama yine de boğazının derinliklerinden işkence çekiyormuş gibi bir inleme yükseldi.

"Bütün gün bu kahrolası şeyle yürümek eğlenceli mi sanıyorsun? Bana doğru nefes bile alsan yetiyor. Yedi gün yirmi dört saat aklımdasın."

"Ama..." Yutkundum. "Benim havai biri olduğumu düşünüyorsun."

"Of, kahretsin. Yine mi o konuya döndük? O saçmalıkları Garrett'a söylememin tek nedeni seninle bir alakam olmaması için kendimi ikna etmeye çalışmamdı."

Duraksadım. "Gerçekten mi?" Göğsümde bir umut yeşermeye başlamıştı. Ama sonra söylediği şeyi idrak ettim ve içimde bir acı belirirken elimi üstünden çektim. "Neden benimle bir alakan olmasını istemiyordun?"

"Çünkü beni deli ediyorsun. Seni istemek çok yorucu, Summer. Senin etrafında olmak çok yorucu." Ellerini havaya kaldırdı, sonra dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Ben içe kapanık biriyim. Sen ise sosyalliğin sözlükteki tanımısın. Ve yorucusun. Yorucu olduğundan bahsettim mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ben..."

"Her şey yolunda mı?"

İkimiz de Hunter'ın sesine doğru döndük. Ev arkadaşımız, montumu omzuna atmış halde otoparkta bize doğru ilerliyordu. Montumu bana uzattığında içim hâlâ cayır cayır yanıyor olsa da alıp üstüme geçirdim.

"Sağ ol," dedim Hunter'a. "Her şey yolunda." Fitz'e bakmayı çok istiyordum ama göreceklerimden korkuyordum.

Fitz arabasına doğru giderek bu ikilemimi çözdü. "Summer'ın eve güven içinde ulaştığından emin ol," dedi.

Bir kere bile arkasına bakmamıştı.

Bir saniye sonra aracın motoru çalıştı ve Fitz ön camının buzunu çözdürmek için bile beklemeden otoparktan ayrıldı.

Gözyaşlarıyla yanan gözlerimi hızlıca kırpıştırdım ama yine de yaşları tutamadım. Barda olanların –ve Fitz'le tartışmamızın– neden olduğu adrenalin, sanki içime elektrikli süpürge hortumu sokulmuş gibi birden damarlarımdan çekildi. Bitkin düştüm.

Hunter beni kendisine doğru çekip bir kolunu omuzlarıma sardı. "Hey, ağlama, Sarışın."

Dudağımı ısırıp gözyaşları gitsin diye gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim. "Kusura bakma, adrenalin patlaması oldu sanırım."

"Anlıyorum." Gülümsüyor gibiydi. "Yani, bu akşam birinin kıçını tekmeledin sonuçta."

"Sayılır."

Boştaki eliyle ellerimden birini tutup başparmağını avucumda kaydırdı. "Brenna'yı öyle savunurken çok havalıydın bu arada."

En azından biri böyle düşünüyordu. "Teşekkürler."

Hafifçe kıkırdadı. "Gerçi kız kavganız sayesinde Hollis'e bir yıllık otuz bir çekme malzemesi çıktı."

Yüzümü buruşturdum. "Ah Tanrım, umarım öyle olmamıştır."

Hunter'ın nasırlı parmakları avucumu okşadıktan sonra benimkilere kenetlendi. Onunla el ele olmak aynı anda hem rahatlatıcı hem sıkıntı vericiydi ama elimi çekecek gücü kendimde bulamıyordum. Şu anda enerjimin büyük kısmını Fitz'in hızlıca çekip gitmeden önce söylediklerini anlamaya çalışan beynime veriyordum çünkü.

Onu deli ediyordum.

Beni yorucu buluyordu.

Beni istiyordu ama beni istemek istemiyordu.

"Sarışın," dedi Hunter pürüzlü bir sesle.

"Hıı?" Zihnimdeki çarklar dönmeye devam ettiği için konsantre olmakta zorlanıyordum. Zaten rahatsızlığım yüzünden dikkatimi vermem çok güçtü.

"Önümüzdeki cumartesi," diye başladı.

"Eee?"

"Maçımız yok." Tereddüt etti. "O akşam dışarı çıkmak ister misin? Akşam yemeği yeriz."

Tereddüt etme sırası bendeydi. Hunter'ın niyeti açıktı, bana çıkma teklif ediyordu. Eğer aklımda Fitz olmasaydı...

Şaka mı yapıyorsun, kahrolasıca, diye bağırdı içimdeki Selena Gomez.

Vay canına. İçimdeki Selena Gomez böyle hakaretvari sözler için fazlasıyla kibardı aslında. Erkeklerin çileden çıkartıcı davranışlarının onun saf, nazik tabiatını bozmasına izin vermezdi.

Ama kesinlikle haklıydı. Bir tarafta beni istemek istemeyen biri, diğer taraftaysa beni istediğini gururla açıklayan biri vardı ve ben gidip *ilkinden* mi etkileniyordum?

Neden? Gerçekten, neden? Neden böyle bir ikilemdeydim ki? Hunter muhteşem görünüyordu. Çok iyi öpüşüyordu. Ve eline geçen her şansta benden kaçmak yerine benimle birlikte olmak için çaba sarf ediyordu.

Fitz'den hoşlanıyordum ama o çok kafa karıştırıcıydı. Benim zihin oyunları oynadığımı mı düşünüyordu? Asıl o, Garrett'a benimle asla çıkmayacağından bahsetmiş, sonra dönem ödevim konusunda bana teselli verip yardım etmeyi önermiş, sonra benden etkilendiğini itiraf etmiş ama benimle birlikte olmanın çok yorucu olduğunu söylemişti.

Hı hı. Yorucu olan *bendim.*

Ben niyeti açık olan, benimle olmak için çaba harcayan ve heyecanlanan, beni istemeyi gerçekten *isteyen* birini istiyordum.

Benimle birlikte olmak için kendisiyle mücadele etmek zorundaysa o zaman *benim için* asla savaşmayacak demekti.

Hangi kadın böyle bir erkeği seçerdi ki?

Kafamı Hunter'ın omzuna yaslayıp bedeninin sıcaklığının yorgun kemiklerime işlemesine izin verdim. Sonra elini sıkıp, "Seninle yemek yemeyi çok isterim," dedim.

19

SUMMER

Geçmişte kız arkadaşlarım tarafından yargılandığımı pek çok kez hissetmiştim. Lisedeki çevrem aşırı rekabetçiydi ve doğal olarak bu, moral bozucu konuşmalara, hainliklere ya da açıkça edilen ihanetlere yol açıyordu. Az ya da çok güvendiğim kızlara bile her sırrımı söylemezdim. Zaten bu önemli bir hayat kuralıydı bence. İnsan her zaman bir parçasını saklı tutmalıydı.

Fitz bu konuda çok iyiydi ama o da fazla abartıyordu. Bense henüz usta olamamıştım. Yaptığım bazı şeyleri hâlâ arkadaşlarımla söylerdim. Mesela kiminle öpüştüğümü, kimden hoşlandığımı, çıktığım randevudan hoşlanıp hoşlanmadığımı paylaşırdım.

Fakat bir erkeğe pantolonu üzerinden dokunduktan birkaç saniye sonra bir diğeriyle çıkmayı kabul ettiğimi söylemem mümkün değildi. Eğer bunu liseden arkadaşlarıma ya da Brown'daki kız kardeşlerime söylersem adım orospuya çıkardı. Sosyal medyada hakkımda yapılacak dedikodulara hiç girmiyordum bile.

Normalde hayatımda olanları anneme söylemekten de çekinmezdim ama bu seferkileri itiraf edemeyecek kadar utanıyordum.

Nasıl anlatabilirdim ki? Selam anne, dün bir çocuğun aletine dokundum. Bunu bir tartışalım.

Ama hayatımda ilk kez, yanında kirli çamaşırlarımı rahatça dökebileceğim bir dost bulmuştum. Brenna'ya güvenebileceğimden çok emindim. Kötü niyetli kızlar gibi, yaptıklarım yüzünden bana kendimi kötü hissettirmeye çalışmayacağını biliyordum.

Bu sebeple, her şeyi ona söylediğim için pişman değildim.

Gerçi halka açık bir yerde otururken açıkladığıma pişman olduğumu söyleyebilirdim.

"Fitzy'nin aletine mi dokundun!?" diye bağırdı Brenna.

Harika. Keşke dün gece onu aramayı tercih etseydim. Ama önce kendi kendime düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu sabah da düşünmüştüm. Öğleden sonra da. Akşam olup da maç için Briar'ın sahasına geldiğimizde tavsiyeye ihtiyacım olduğuna karar vermiştim. Artık Brenna'yla birbirimize maça gidip gitmeyeceğimizi sormuyor, gideceğimizi varsayıyorduk. Bu akşam onun birkaç arkadaşıyla da tanışacaktım ve bu konuda çok heyecanlıydım. Brenna'nın hoş kızlar olduklarına söz verdiği bu arkadaşlarla maçtan sonra Malone's'ta buluşacaktık.

"Sesini alçaltır mısın?" dedim, kimsenin bize dikkatini vermediğinden emin olmak için etrafıma bakarak.

"Bu nasıl oldu ya?" diye sordu. "Kavgadan sonra onu kontrol etmek için bardan çıkmıştın. O sırada mı aletini avuçladın? Boxer şortunu da çıkardı mı?" Keskin bir nefes aldı. "Dilin de işe dahil oldu mu?"

Kahkahalara boğuldum. "Pantolonunun üzerinden dokundum sadece. Belki biraz da avucumu sürtmüş olabilirim."

Alt dudağını kıvırdı. "Yani çıplak alet yok muydu?"

"Çıplak alet yoktu."

"Yazık. Eminim aleti çıplakken harikuladedir."

Önümüzdeki kızlar kıkırdayınca "çıplak alet" ifadesini fazlaca kullandığımızı fark ettim. Aralarından cesaret edebilen biri dönüp bize baktığında ona süklüm püklüm gülümsedim.

Kız da bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Masum görünüşlerine bakılırsa büyük ihtimalle birinci sınıfa gidiyorlardı.

Yanımdaki Brenna, "Nasıldı?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Yoğun bir andı."

"Boyutlarından bahsediyorum, Summer. Aleti nasıldı? Büyük müydü? Küçük mü? Uzun mu? Kalın mı? Mutlu muydu hüzünlü mü?"

Yüzümü avuçlarıma gömüp gülmeye başladım. Sakinleştiğimde, "Bir alet nasıl hüzünlü olabilir?" diye sordum.

"İnan bana, birkaç hüzünlü sosis görmüşlüğüm var." Elini salladı. Tırnakları parlak kırmızıydı. "İyi, boyutlardan sonra da bahsedebiliriz. Ne bakımdan yoğundu?"

"Bilemiyorum." Fitz'in gözlerini alevlendiren tutkuyu hatırlarken yutkundum. "Öyleydi işte. Ama sonra sinir bozucu bir ana dönüştü."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Beni istediğinden ama istemek istemediğinden bahsetmeye başladı. Bayağı..." Düşündüm. "Küçük düşürücüydü," diye bitirdim.

"Anlayabiliyorum. Bay Direnç'i istemiyorsun. Çatılara çıkıp sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu haykıran birini istiyorsun sen."

"Kesinlikle." Bu konuda beni anladığı için mutluydum. Bence kızların çoğu hayati bir gerçeği hep es geçiyordu. Hepimiz, bize kendisini yüzde yüz adayabilecek birini hak ediyorduk. Yarım

gönüllü çabalar, çaba sayılmazdı. Yarım gönüllü sevgi, sevgi olarak görülemezdi. Eğer bir erkek kendisini tamamen size vermiyorsa onu bırakmalıydınız.

"Öyle işte. Aramızdaki hava tuhaflaştı, sonra Hunter geldi ve Fitz arabasına binip gitti." Brenna'nın gözlerine bakmaktan kaçınarak ekledim. "Sonra, önümüzdeki cuma Hunter'la randevuya çıkmayı kabul ettim."

"Sevgililer Günü'nde mi?"

"*O gün Sevgililer Günü mü!?*"

Çığlığım, etrafımızdaki herkesin bize bakmasına neden olmuştu. Brenna hızlıca elini salladı. "Burada görülecek bir şey yok, arkadaşlar. Maçın tadını çıkartın," diye şakıdı.

"Aman Tanrım, Hunter bana çıkma teklif ederken Sevgililer Günü olduğunu biliyor muydu sence?" diye tısladım.

"Sanmıyorum. Çoğu erkek böyle şeylere dikkat etmez."

"Haklı," diye doğruladı, tanıdık bir ses.

Dönüp baktığımda Brooks Weston'ın arkamızdaki boş bir koltuğa yeni oturmakta olduğunu gördüm. Jake Connelly de onun yanındaki boş yere oturuyordu. Jake'in siyah saçları, keskin hatlı yüzünden geriye doğru savrulmuştu. Rüzgâr yüzünden mi olmuştu yoksa kendisi jöleyle mi yapmıştı bilmiyordum ama cidden çok çekici görünüyordu. İki çocuğun üstünde de Harvard logosu ya da renkleri taşımayan kazaklar vardı ve bu biraz şüphe çekiciydi.

Brenna da benimle aynı görüşü paylaşıyor olmalıydı ki onlara kuşkucu bir bakış attı. "Rakibinizi incelemeye mi geldiniz?"

Weston çekinmeden kafa salladı. "Aynen. Birkaç hafta sonra sizinle yine maç yapacağız." Göz kırptı. "Düzeltme yapıyorum: Sizi yine yeneceğiz."

"Çok beklersin. Ev sahibi olma avantajımız olacak," diye hatırlattı Brenna.

Weston sadece sırıttı.

Brenna bu sefer Jake'e döndü. "Sen? Kıçımızı nasıl tekmeleyeceğiniz konusunda laf sokmak istemiyor musun?"

Jake bir kaşını kaldırdı. "Kıçınızı tekmeleyeceğiz. Fakat bunu başınıza kakmakta bir anlam göremiyorum." Sonra bana döndü. "Az önceki soruna gelirsek, bence çocuk o günün hangi gün olduğunu bilmiyordu. Sevgililer Günü, takvimlerimizde işaretlediğimiz bir gün değildir. Tabii kız arkadaşımız yoksa."

"Kız arkadaş mı?" dedi Brenna, kuru bir sesle. "Duyduğum kadarıyla sen o kelimenin anlamını bilmiyormuşsun."

Connelly'nin ona attığı tebessüm aşırı baştan çıkarıcıydı. "İnsanlara beni mi soruyorsun?"

"Hayır. Hayranların konuşmayı seviyor, o kadar." Brenna omuz silkti. "Aynı kızla birden fazla kez çıkmıyormuşsun."

"Eee?" Jake her nasılsa bu tek heceye hem ukalalık hem mahcubiyet hem de çekicilik katmayı başarmıştı.

Brenna bir şey diyemeden ben lafa girdim. "Sizce ona randevumuzun hangi gün olduğunu söylesem mi?" diye sordum oğlanlara.

"Duruma bağlı," dedi Connelly.

"Nasıl?" Aşağıdaki sahada oynanan oyunu tamamen unutarak erkek tavsiyesi almak için iyice arkamı döndüm.

Jake alt dudağını yaladı. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa sadece kuru dudaklarını mı ıslatmak istemişti bilemiyordum. Ama yine de çok seksi görünmüştü.

Bu çocuğa duyduğum tuhaf hayranlık biraz ürkütücüydü aslında. Onu istemiyordum ama cinsel cazibesinin tamamen

farkındaydım. Belki de Brenna'nın enerjisinden etkileniyordum. Çünkü Jake'le sık sık dalga geçiyor olsa da ona bakarken gözlerini hemen çekemediğini fark etmiştim.

"Onu becermek isteyip istemediğine bağlı," diye açıkladı Jake.

"Doğru," dedi Weston. "Eğer onunla yatmak istiyorsan tarihten haberdar etme. Çünkü öğrenirse randevuyu iptal edebilir. İptal etmesini mi istiyorsun?"

"Bilemiyorum," diye itiraf ettim.

Hunter'ın aşırı çekici olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Hoşsohbetti, beni güldürüyor ve tahrik ediyordu. Öte yandan Fitz, içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu. Öyle ki midemde kelebeklerin uçuşmasını sağladığını söylemek hafif kalırdı. Kalbimi de etkiliyordu. Bunun *ne* olduğuna tam olarak parmak basamasam da onun yüzünden olduğunu söyleyebilirdim.

Kahretsin. Belki de Hunter'la çıkmayı kabul etmem hataydı. Bana yüzde yüz kendisini adayabilecek birini istediğime dair nutuklar çekmesini iyi biliyordum. Peki Hunter da aynı şeyi hak etmiyor muydu?

Aklımda Fitz olduğu sürece başka biriyle çıkmam adil olur muydu?

Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü Harvardlı arkadaşlarıma, iki ev arkadaşım arasında kaldığımı itiraf etmek istemiyordum. Ama derinlerde bir yerde biliyordum ki aslında aklımdaki iki erkeğin arasında rekabet olduğunu bile söyleyemezdim. Fitz'i geçen sene ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Hatta Dean'in kız arkadaşına ilk söylediğim şey buydu. Fitz'e işaret etmiş ve "Onu istiyorum," demiştim.

Bunun sebebi, yeni ve parlak bir oyuncağa ihtiyaç duyan, şımarık bir zengin çocuğu olmam değildi. Fitz, yeni bir çift Louboutin ayakkabı ya da bir Valentino çanta değildi benim için.

Sebep, beni peşinden koşturması da değildi.

Evet, ilk başta arzularım sadece fiziksel olabilirdi ama zamanla değişmişlerdi.

Artık daha fazlasını istiyordum.

Kahretsin.

MAÇ devam ederken skor bir türlü değişmiyordu. En yakın rakibimiz Eastwood ile oynuyorduk ve pakı bölgelerinden uzak tutma konusunda çok iyi iş çıkarıyorlardı. Briar oyuncuları ne zaman mavi çizgiyi geçseler bu fırsatı değerlendirmek için tüm güçleriyle çabalamaları gerekiyordu ve ilk iki devrede bunu pek başaramamışlardı. Ayrıca Eastwood takımında beni çıldırtan, fedai tipli bir çocuk vardı. Birkaç kez faul yapmış ama hakemlerin gözünden kaçmayı başarmıştı.

"Adam tam benim kafa dengim," dedi arkamızdaki Weston gülerek. Fedai bir kez daha bir Briar oyuncusunu ittirmiş ve hızla yanından uzaklaşmıştı.

"Tam da senin bayılacağın hareketler, değil mi? Bir fedai her zaman diğer bir fedaiyi tanır zaten," dedi Brenna tatlı bir sesle.

Weston uzanıp ona takılmak için saçlarını karıştırdı. "Ben fedai rozetimi gururla taşıyorum, bebek."

Buz pistindeki Eastwood fedaisi, defans oyuncularımızı sertçe duvara ittikten sonra pakı Matt Anderson'dan çalmıştı. Sonra sopasıyla kontrolüne aldığı pakla birlikte bizim ağlara doğru hızla kaymaya başladı. Takım arkadaşları da tüm hızlarıyla arkasındaydılar.

"Off, bu çocuktan nefret ediyorum!" Sinirden ayağa fırlamıştım. "Git buradan!" diye bağırdım çocuğa. "Kimse seni burada istemiyor!"

Jake ile Brenna aynı anda alaycı bir şekilde güldüler, sonra aynı tepkiyi vermeleri kabul edilemezmiş gibi kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

Weston dizimin arkasına hafifçe vurdu. "Hey, onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır." Çocuğun forma numarasını ya da adını göremiyordum. Sadece ondan nefret ettiğimi biliyordum.

"Casper Cassidy. Greenwich Koleji'nden," diye cevap verdi Weston. Ağabeyim Dean'in okuduğu kolejdi bu.

Ben de lisenin ilk yılınca Greenwich'e gitmiştim ama oranın çalışma yükünü kaldıramadığım için Roselawn'a geçiş yapmıştım. Aslında kolej camiasında Roselawn bir parti okulu olmakla ünlüydü. Çocuklar okula girebilecek kadar zengin oldukları için kimse bütün derslerinin A olması için uğraşmıyordu.

Benim Briar'a girmem için babamın dekandan iyilik istemiş olduğu doğruydu ama en azından Brown'a kendi çabalarımla kabul edildiğimi gururla söyleyebilirdim. Not ortalamam öyle ahım şahım olmasa bile ders dışı etkinlikler ve kamu hizmetleri sayesinde durumu toparlamıştım.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla, pistte fedaiyi bulmaya çalışarak. Ama buzun üstünde çok fazla forma vardı. "Casper Cassidy mi? Ergenlikten sonra gelişim patlaması mı yaşamış, ne olmuş? Devasa görünüyor."

"Yok, o her zaman böyle iriydi," diye karşı geldi Weston.

Yine arkama döndüm. "Greenwich partilerinden birinde onunla *Cennette 7 Dakika* oynamıştım ve dolaba girdiğimizde beni parmaklamıştı. İnan bana, o kadar iri değildi."

Connelly gülmeye başladı. "Sen cidden başka bir şeysin, Di Laurentis. Ağzının filtresi yok." Kafasını yana eğdi. "Bunları itiraf etmek utanç verici gelmiyor mu?"

"Yoo."

"Neden utansın ki?" dedi Brenna. "Yani kızlar öpüşemez mi sence?"

Jake'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Jensen, bence ne dersem diyeyim sen yine de benimle tartışırsın."

"Bu doğru değil."

"Şu anda bile tartışıyorsun."

"Çünkü beni sinir ediyorsun."

"Ne tesadüf," dedi Jake alayla. "Sen de beni sinir ediyorsun."

O sırada tribünlerdekiler aynı anda keskin bir nefes alınca ikisinin tartışması kesildi. Piste bakmadığım için ne olduğunu görememiştim ama dönüp de kan görünce hızla ayağa kalktım.

"Ah, kahretsin, bu Fitz," dedi Brenna. "Ne olmuş öyle?" Herhalde o da maçı izlemiyordu.

Önümüzdeki sırada oturan birinci sınıf öğrencileri olanları anlatmak için döndüler. "Yüzüne darbe yedi," dedi kızlardan biri.

"Ne?" Yüreğim ağzıma gelmişti.

"Cassidy'nin şutunu engellemek için atladı," diye açıkladı Weston. "Pak ona çarptı."

"Ama yüzünde siperlik var," dedim.

"Kesiğe muhtemelen siperlik sebep olmuştur zaten," dedi Jake.

"O iyi," dedi Weston. "O kadar feci değil."

Düdük öttürüldüğü için kenardaki oyuncular dağılmıştı ve beyaz zemindeki kan damlaları daha net görünüyordu. Düşündüğüm kadar fazla kan yoktu ama sonuçta ortada bir yaralanma vardı.

Panikle Fitz'i aradığımda Briar'ın yedek kulübesinde oturduğunu gördüm. Takım doktoru olduğunu düşündüğüm bir kadın, kafasını tutup geriye doğru yatırmış, sağ kaşının köşesine kare bir sargı bezi bastırıyordu. Gözüne bir şey olmadığını anlayınca rahat bir nefes aldım.

Fitz, doktorla tartışıyordu. Dudakları hareket ederken öfkesi titreyen vücudundan belli oluyordu. Piste geri dönmek istediği belliydi. Ama kadın sürekli kafasını iki yana sallıyordu. Sonra sargı bezini kaldırdı. Fitz'in yüzünün yanından akan kanları gördüğümde içim alt üst oldu.

"Dikiş gerekecek gibi," dedi Brenna mutsuzlukla.

Fitz eldivenli eliyle skor tahtasını işaret etti. Muhtemelen maç saatini gösteriyordu. Üçüncü devrenin bitmesine sadece sekiz dakika kalmıştı. Fitz'in oyuna devam etmeye kararlı olduğu kesindi. Doktor kararından caymayarak tekrar kafasını sağa sola salladı. Ardından Koç Jensen onlara doğru bağırarak bir şey söyleyince Fitz ayağa kalktı.

Kalbim endişeyle sıkışırken onun sahadan uzaklaştırılmasını izledim. Eldivenini öfkeyle yere fırlatıp soyunma odalarına giden koridorda gözden kayboldu.

Ben de kalkıp harekete geçmiştim bile. "Sonra görüşürüz, casuslar," dedim Harvardlılara. Ardından Brenna'ya dönüp net bir sesle, "Hadi Bee," dedim.

Onun karşı gelmesini, maçın kalanını izlemek için ısrar etmesini bekledim ama Brenna basamaklardan benimle birlikte inerek beni şaşırttı. Kapıya vardığımızda ona yalvarır gibi baktım. "Beni gizlice soyunma odasına sokabilir misin? Ya da revire? Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gözleri yumuşarken kafasını salladı. "Tabii. Hallederim."

Koridora vardığımızda onun önden giden hızlı adımlarına yetişmek için ben de hızlandım. Kart anahtar gerektiren bir kapının önünde durduk ve Brenna çantasından bir kart çıkarıp tarayıcıya gösterdi. Yeşil ışık yandığında içeri girdik. Koçun kızı olmanın da böyle avantajları vardı işte.

Biz soyunma odasına vardığımızda, sahada Fitz'le tartışan doktor kapıdan çıkıyordu.

"Selam, Alex," dedi Brenna ona. "Fitzy nasıl?"

"Fiziksel olarak iyi. Kaşına dikiş attım." Kadın –Alex– burnunun üst kısmını sıktı. Çileden çıkmış gibiydi. "Ama tavırları da tedavi edilebilseydi keşke. Baban bu akşam daha fazla oynayamayacağını söyledi."

Brenna kafa salladı. "Mantıklı. Zaten öndeydik." Sonra bana işaret etti. "Summer içeri girip onu görse sorun olur mu?"

Alex bir süre beni inceledi. Keskin yüz hatları, dar bir çenesi olan bodur bir kadındı ama gözleri nazik bakıyordu. Sonunda kafa salladı. "Hızlı ol," dedi bana. Ardından Brenna'ya döndü. "Eğer baban sorarsa ikinizi de görmedim."

"Sen harikasın, Alex." Doktor uzaklaştıktan sonra Brenna bana dönüp sırıttı. "Ben burada durup etrafı gözetleyeyim. Biri gelirse baykuş gibi öterim."

Güldüm. "Güzel plan," dedim, kapı koluna uzanırken.

Soyunma odasına girdiğimde içerisi tamamen boştu. Fitz ortada görünmüyordu. Banklar çok şık görünüyordu ve dolaplar kilitliydi. Odada hafif bir ter ve kirli çorap kokusu vardı. Dürüst olmak gerekirse burası, daha önce bulunduğum tüm soyunma odalarından daha iyi kokuyordu. Briar'ın hokey tesislerinin havalandırma sistemi, diğer takımların hayallerini süsleyecek türdendi.

Akan su sesini duyduğumda o yöne döndüm ve geniş kapı ağzından içeri kafamı uzattım. Duşlardan buhar yükseliyordu ama ışık yanmıyordu. Kapının ötesinde yalnızca karanlık vardı.

"Fitz?" dedim ihtiyatla.

Bir saniye geçti.

İki saniye geçti.

Sonra Fitz'in boğuk sesi ihtiyatla, "Summer?" dedi.

"Evet, benim. İçeri geliyorum, tamam mı?"

Eşiği geçtiğimde yüzüme bir buhar bulutu çarptı. Gözlerimin karanlığa alışması için biraz beklediğimde en yakındaki duşun yarım kapısının arkasındaki iri bedeni gördüm. Işığı neden açmadığımı bilmiyordum. Herhalde Fitz açmadığı için ben de açmak istememiştim. Karanlıkta duş almak istiyorsa neden onu engelleyecektim ki?

Kabine doğru ilerledim. Gölgelerin arasında dövmelerini ve kaslarının hatlarını az da olsa görebiliyordum. Çıplak olduğu aklıma gelince bir tuhaf oldum. Fitz'in çıplak vücuduyla aramda sadece kısa bir kapı vardı. Tek yapmam gereken onu itmek ve...

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Fitz, kaba bir sesle.

"İyi olduğundan emin olmak istedim. Gözün nasıl?"

"İyi," diye homurdandı.

Sonra duşu kapatıp küçük kapıya doğru bir adım attığında kalbim tekledi. Çıplak göğsünden akan sular dövmesinin üzerinden kayıp belirgin kaslarına ulaşıyordu. Kaslı kollarından biri bana doğru uzanınca nasıl nefes alınacağını unuttum. Şu anda...

Kafamın arkasındaki havlu askısına uzanıyordu, evet.

Güçlükle yutkunarak zımparaya dönmüş ağzımı nemlendirmeye çalıştım. Fitz havluyu beline sarıp kabinden çıktı ama içeri geçmek yerine olduğu yerde durdu. Karanlıkta yüz yüze, öylece

duruyorduk. Etraf buharlar yüzünden hâlâ sıcak ve boğuktu ama şimdi buna bir de aramızdaki gerginlik eklenmişti.

Cinsel türden bir gerginlik yani.

"*Kahretsin, bana sanki çoktan içime girmiş gibi bakıyor,*" türünden bir gerginlik.

Gerilemeye çalıştım ama dizlerim birbirine yapışmıştı sanki. Onu kontrol etmeye karar verdiğimde detaylı düşünmemiştim aslında. Fitz hızlı ve yoğun bir maçın ortasında pistten ayrılmak zorunda kalmıştı ve yüzüne pak yediği için acı içindeydi. Muhtemelen damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyordu.

Şu anda çok tehlikeliydi.

Ama ben güvenliğim için korkmuyordum. Akıl sağlığım için korkuyordum.

Fitz'in erkeksi yüz hatlarında gölgeler dans ediyordu. Dilini alt dudağında gezdirdiğini gördüm. Uzun parmaklarını ıslak saçlarından geçirdi. Sonra omurgama kavurucu bir ürperti yayılmasına neden olan pürüzlü bir sesle konuştu.

"Gitmen lazım."

Kalbim boğazımda atıyordu sanki. Tek duyduğum onun şiddetli gümbürtüsüydü. "Gitmezsem ne olur?" diye sorduğunu duydum kendi sesimin. Bu kelimeleri nasıl soluksuz söylediğimin ikimiz de farkındaydık.

Fitz yavaşça ama belirli bir amaçla bana yaklaştı. Ben de sırtım arkamdaki duvara çarpana kadar geriledim.

"Ne mi olur? Muhtemelen seni öperim," dedi açıkça.

Ağzım o kadar kurumuştu ki ona cevap veremedim. Birkaç kez yutkundum ama bir işe yaramadı çünkü boğazımda sadece talaş vardı adeta. Kalp atışlarım daha da hızlanmıştı. Her an patlayacakmış gibiydi.

Fitz kafasını eğip kısık ve ipeksi sesiyle kulağıma doğru konuştu. "Ne düşünüyorsun, Summer? Seni öpmemi istiyor musun?"

Bu, hayatım boyunca duyduğum en seksi soruydu. Soran erkek de hayatım boyunca tanıştığım en seksi erkekti zaten. Gücümü toplayıp kafamı kaldırarak gözlerine baktım. Karanlık olduğu için yüz ifadesini göremiyordum ama görmeme gerek yoktu. Şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü ben de aynısını hissediyordum.

İçim kontrol edilemez bir arzuyla doluydu.

"Evet mi hayır mı?" diye fısıldadı.

Sonunda sesimi buldum. "Evet."

20

FITZ

Bu kız beni bitiriyordu.

Beni öldürüyordu.

Aslında ondan soyunma odasından çıkmasını istemeliydim. Takım arkadaşlarım her an içeri dalabilirlerdi. Doktor Alex kaşıma dikiş atmak için beni zorla sahadan ayırırken maçın bitmesine çok az kalmıştı.

Fakat mantığım bana bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor olsa da kendime engel olamıyordum. Etrafımdaki her şey yok olmuştu. Nefes aldığımda yalnızca Summer'ın Chanel No. 5 kokusunu duyuyordum.

Kahretsin. Buna çok ihtiyacım vardı. Summer'ın da ihtiyacı olmalıydı yoksa evet demezdi.

Bir elimi ensesine kaydırıp diğer elimi saçlarının arasına geçirdim. Parmaklarımın arasında ipekten tutamlar vardı sanki.

"Colin," diye fısıldadı. Onun ağzından adımı duyduğumda daha fazla duramadım.

Kafamı eğip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yumuşacık inlemesi dünyadaki en güzel sesti benim için. Sonra Summer öpücüğü derinleştirdi ve bu sefer benim ağzımdan bir inleme

kaçtı. Dillerimiz buluştuğunda şok tabancasıyla vurulmuş gibi oldum. Vücuduma yayılan elektrik aletimi karıncalandırmış, beynimi uyuşturmuştu. Ellerim titriyordu.

Summer'ın ağzında kola ve nane tadı vardı. Dudakları yumuşacıktı. Dillerimiz birbirine dolanmış halde karanlıkta öylece duruyorduk. Parmaklarım hâlâ saçlarındaydı. Sonra Summer bir bacağını kaldırıp belime sardı ve bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığını bilmiyordum ama ayağıyla havlumu çekiştirip yere düşürdü.

Ardından dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Aletin ortaya çıktı," diye bilgilendirdi beni.

Bir kahkaha attım. "Aynen."

"Güzel." O da gülüyor gibiydi. "Bildiğinden emin olmak istedim sadece."

Summer, avucunu göğsüme dayarken gözlerimiz buluştu. Aletim artık görmezden gelinmeyecek derecede sertleşmişti ve karnına batıyordu.

Summer'ın parmakları aşağı doğru kaydı ve karnımın hemen üstünde durdu. Havada hâlâ asılı duran buhara rağmen ürperdim.

"Üşüyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle.

Göğsümü bu şekilde keşfetmesi işkence gibiydi ama bana zevk veriyordu. Narin parmakları karın kaslarımın üzerinde biraz oyalanıp daha aşağılara kaydı.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" diye mırıldandı. "Bana aletini göster diye sana takılmıştım."

Güldüm. "Nasıl unutabilirim?"

Summer kafasını yana eğince ipeğimsi saçları omzuna düştü. "Öyle herkese göstermediğini söylemiştin."

"Göstermem."

"O zaman ben özelim."

"Bayağı."

Parmaklarını sızlayan penisime sardı. Bana temas ettiği anda tüylerim diken diken oldu ve aletimin ucu anında nemlendi. Yüce İsa. Aşırı tahrik olmuştum.

Elini birkaç kez üzerimde kaydırdı, sonra aletimi çekerek beni kendisine bastırdı ve tekrar dudaklarıma yapıştı.

İnleyerek kendimi avucuna doğru ittim ve dilimi ağzına iyice soktum. Hayatımda deneyimlediğim en seksi öpüşmeydi bu. Yine bir sis bulutunun içinde kaybolmuştum. Summer'da kaybolmuştum. Gözümün acısını artık hissetmiyordum bile. Summer beni tatmin ederken ve dudaklarımız birlikte hareket ederken cennette gibiydim.

Ellerimi gövdesinde kaydırıp V yakalı, ince kazağının üzerinden göğüslerini avuçladığımda düzgün düşünme kabiliyetimi tamamen kaybettim. Sutyeninin üstünden bile göğüs uçlarını hissedebiliyordum. Ağzım sulanmıştı. Bir kadında en sevdiğim yer her zaman göğüsleri olmuştu ve şu anda da Summer'ın göğüslerini emip ısırmak istiyordum. Bu fanteziyle dudaklarına doğru yüksek sesle inledim. Summer elini hızlandırdı. Kendimi bundan daha iyi hissedebileceğimi düşünmediğim bir andaysa ellerimi itip dizlerinin üstüne çöktü.

"İzin ver sana zevk vereyim."

Kafamı eğmeme rağmen karanlık nedeniyle surat ifadesini göremiyordum, ancak sıcacık, ıslak ağzı aletimi sararken hissettiklerini ben de hissediyordum.

"Ah, kahretsin," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Summer aletimi emiyor, boydan boya yalıyordu. Dilini tam ucunda biraz oynattıktan sonra alt kısmına doğru kaydırdığında neredeyse kendimden geçecek gibi oldum.

"Tanrım... siktir, bu çok iyi..."

Summer'ın bana cevap olarak inlemesi bütün vücudumu titretti. Ta ayak parmaklarımda bile etkisini hissetmiştim. Beni ağzına iyice alıp daha sert emmeye başladı. Diliyle işkenceye devam ederken bir yandan da aletime sardığı elini açıp kapatıyordu.

Kafamın gerisinde alarm zilleri ötmeye başladı. *Durdur onu*, diye uyarı veriyorlardı. Ama Summer'ın sarı kafası bacaklarımın arasında gidip gelirken onu durdurmam imkânsızdı. Parmaklarım saçlarının arasındaydı ama onu kontrol etmeye çalışmıyordum. Kendi hızında devam etmesine izin verdim; ne yapacağını bildiğine inanıyordum.

Doğruydu, ne yapacağını biliyordu. Hızını artırıp aletimi daha şiddetli emmeye başladığında hayalarımın zonklamaya, aletimin ucunun karıncalanmaya başladığını hissettim. Az kalmıştı. "Boşalmak üzereyim," dedim zorla.

Summer beni bırakmadı. Kalçamı öne doğru itip ağzına boşalırken bağırmamak için başparmağımın yan tarafını ısırdım. Ben acıyla karışık bir zevk içinde titrerken Summer ağzındakileri yuttu.

Ayağa kalktığında onu kendime çekip çenemi omzuna yasladım. Hâlâ tir tir titriyordum.

"Buna ihtiyacım vardı," dedim çatallı bir sesle.

"Biliyorum." Göğüslerimin tam ortasını öptü ve elini tekrar aletime götürüp hafifçe okşadı.

Tüm bedenim sarsıldı. "Beni öldürüyorsun."

Gülüşü köprücük kemiğimi gıdıkladı. "Kusura bakma. Sana dokunmayı seviyorum." Duraksadı. "Artık gitme vaktim geldi."

"Evet."

"Gitmek istemiyorum."

"Gitmeni istemiyorum."

Omzuma minik bir öpücük kondururken titrediğini hissettim. "Az önce ne oldu, Fitz?"

Ağzınla beni tatmin edip kendimden geçmeme neden oldun, diyecektim neredeyse. Ama ne demek istediğini biliyordum. Bu aramızdakinin ne anlama geldiğini soruyordu.

"Ben..."

"*Huu-huuu! Huu-huuu!*"

Kafamı telaşla kaldırdım. Bu bir baykuş muydu?

"Ah, kahretsin," dedi Summer. "İşaret geldi."

"İşaret mi?"

"Evet. Brenna koridorda. Birileri beni burada yakalamasın diye etrafı gözetlemesini istemiştim."

Daha konuşmayı bitirmemişti ki koridordan sesler geldi. Ayak sesleri de yaklaşıyordu. Takım arkadaşlarım soyunma odasına geliyorlardı.

Summer yere düşen havlumu alıp hızlıca belime sardı. Parmakları aletime hafifçe değdiğinde inlememek için kendimi tuttum. Hâlâ serttim.

Derin bir nefes alıp duş kabinlerinin diğer ucundaki kapıya işaret ettim. "Şurada spor salonu var. Oradan da koçların ofisine geçip sahaya açılan kapıdan çıkabilirsin."

Adım sesleri daha da yükseldi ve takım arkadaşlarımın kükremeleriyle kaba kahkahaları duyuldu. Sesleri mutlu geldiğine göre maçı kazanmıştık.

"Summer," dedim hareket etmediğini görünce. "Gitmen gerek. Hızlı ol. Çocuklar içeri doluşur doluşmaz soyunmaya başlarlar."

Summer tereddüt ediyordu. "Bu konuşmayı bitirmemiz lazım."

"Bitireceğiz," diye söz verdim. "Evde."

Dudağını ısırdı. "Brenna'yla birlikte bara, arkadaşlarıyla buluşmaya gideceğiz."

"O zaman barda konuşuruz. Ya da sonrasında. Şu anda gitmen lazım."

Kafasını salladı. Sonra parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

KORKAĞIN tekiydim. Soyunma odasından çıktıktan sonra Summer'ı aramaya gitmedim. Malone's'a da eve de gitmedim.

Arabama atlayıp Boston'a sürdüm çünkü salağın tekiydim.

Arkadaşım Tucker, geçen sonbaharda şehirde bir barı devralmıştı. Ben de kasım ayındaki büyük açılış için mekânı yenileme işlerinde ona yardım etmiştim. Şu anda dertleşmek istediğim tek kişinin Tuck olması beni şaşırtmıyordu. Onunla konuşmak kolaydı ve mantıklı biri olduğunu, akıllıca tavsiyeler verdiğini biliyordum. Benim de ihtiyacım olan şey iyi bir tavsiyeydi.

Otoban çıkışına yaklaşırken telefonum çaldı. Arabam eski model olduğu için Bluetooth bağlantısı yapamıyordum. Bu yüzden telefonu açıp hoparlöre aldım. Ekranda annemin ismini görmeseydim muhtemelen açmazdım. Ama annemi görmezden gelmenin asla iyi bir fikir olmayacağını biliyordum.

"Colin! Tatlım! İyi misin?" Sesinde fazlasıyla endişe vardı.

"İyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

"Randy Dayın bu akşam maçına gelmişti ve bana yüzünün bir telefon fotoğrafını gönderdi!"

"Sadece fotoğraf diyebilirsin, anne. Telefonu eklemene gerek yok."

"Ama kendi telefonundan benim telefonuma gönderdi."

"Evet ama..." Kendimi durdurdum. *Uğraşacağın şeyleri dikkatli seç, dostum.* Annem ihtiyar değildi; yani teknolojiyle alakalı şeylerdeki bilgisizliği için herhangi bir bahanesi yoktu. Ama hep kendi kafasına göre hareket ederdi ve onunla tartışmak manasızdı.

Zaten hâlâ BlackBerry kullanmasından da hangi kafada olduğu belliydi.

"Gerçekten iyiyim. Kaşıma dikiş atıldı, sapasağlam oldum."

"Kaç dikiş?"

"Sadece iki tane."

"Tamam." Sesindeki endişe silinmişti. Ama maalesef ki yerini öfke aldı. "Bunlar hep babanın suçu."

Yine başlıyorduk.

"Nereden çıkardın bunu?" Neden bu muhabbeti sürdürdüğümü bilmiyordum. Cevabının ne olacağından emindim zaten.

"Çünkü seni hokey oynamaya o zorladı."

"Beni o zorlamadı. Hokeyi seviyorum."

Bunu arabamın ön camına anlatsam daha iyi anlardı. "Bencil pisliğin teki o adam," diye devam etti annem. "Hadi ama Colin. Yetişkin bir adamın isteklerini oğluna yaptırıp bunları kendisi yaşıyormuş gibi yapmaya çalışması zavallıca değil mi sence de?"

Çenem gerildi. Ama buna bir son vermesini istemek anlamsız olurdu. Babamdan da böyle bir şey isteyemezdim çünkü ikisi de asla susmazlardı. "Başka haberlerim var," dedim konuyu değiştirmek için. "İş görüşmem iyi geçti."

"İş görüşmesine mi gittin?" Annem korkmuş gibiydi.

"Aynen." Otobandan çıkıp kırmızı ışıkta durduğumda ona hızlıca Kamal Jain'i anlattım. "New York'taki şu bağış etkinliğinden sonra kararını verecek sanırım."

"Karar falan verilmesine gerek yok; senin en iyi aday olduğun ortada," dedi annem, ancak bir annenin, oğlu için hissedebileceği sarsılmaz güvenle.

"Sağ ol, anne." Tuck'ın barının bulunduğu sokağa döndüm ve sinyalimi yakıp kaldırımın kenarındaki son boş yere park edeceğimi diğer sürücülere gösterdim. "Şimdi arkadaşımın mekânına geldim ve paralel parka yapmam gerek. Bu hafta seni tekrar ararım."

"Peki. Seni seviyorum." Seviyor muydu? Bazen emin olamıyordum.

"Ben de seni."

Telefonu kapattığımda, geçen hafta babamla konuştuğumda olduğu gibi yine omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi hissettim.

Arabadan inip barın önündeki neon tabelaya baktım. Kapıda sıra olduğuna göre işler iyi demekti. Tuck için sevindim.

Bara yaklaşırken Tuck'a mesaj attım.

BEN: Dostum, barının kapısındayım. Bu sırada beni bekletip kıçımın donmasına izin vermezsin, değil mi?

Tepede beliren üç nokta cevap yazdığını gösterdi.

TUCK: Ben üst kattayım. Buraya gel. Bir daha geldiğinde kapıdaki görevliye adını söylersen seni içeri alır. Daimi konuk listesindesin çünkü.

Güzel. VIP olmuştum demek.

Ön kapıyı geçip binanın yan tarafındaki dar kapıya gittim. Ben varır varmaz kapı kendiliğinden açılmıştı. Tuck'ın şu anda beni kameradan izlediğini biliyordum. Akıllı telefonundan kontrol edebildiği bu sistemi kurmasına ben yardım etmiştim. Bu yöntemle içeri girip çıkmak daha kolay oluyordu. Ayrıca Tucker güvenliğe çok önem verirdi. Küçük bebeği ve onun annesi, hayatındaki en önemli şeylerdi çünkü.

"Selam," dedim ikinci kata çıktığımda.

Tuck beni kucağında kızı Jamie'yle karşıladı. "Haaa!" diye bağırdı bebek, beni görünce.

Jamie'nin, hayatımda gördüğüm en güzel bebeklerden biri olduğunu söyleyebilirdim. Bebek bezi reklamlarına ya da mama kavanozlarına layık bir suratı vardı. Aşırı derecede çekici olan ebeveynlerinin –özellikle de annesi Sabrina'nın– en güzel özelliklerini almıştı.

Jamie minik bir gül goncasına benzeyen ağzını açıp kocaman gülümsedi ve kollarını bana doğru uzattı.

Tuck içini çekti. "Küçük bir ilgi delisi."

"Ah, benim için sorun değil." Kollarımı uzattığımda altı aylık Jamie kendisini kucağıma atıverdi. "Çok büyümüş, dostum."

"Biliyorum. Yemin ediyorum bir saniyeliğine arkamı dönsem bile tekrar baktığımda büyümüş oluyor."

Jamie kollarımda mutlulukla kıpırdanıyordu. Tombul elleri hemen sakallarımı bulmuştu. Dokulara ve renklere bayılıyordu. Onu son gördüğümde de dövmelerime hayran kalmıştı.

"Rahatsız etmedim, değil mi?" diye sordum, Tuck kapıyı kapatıp kilitlerken.

"Tabii ki de hayır. İstediğin zaman gelebilirsin, dostum."

"Sabrina nerede?"

"Çalışma grubu vardı."

"Bu geç saatte mi?" Saat neredeyse on olmuştu.

"Aynen. Kadın deli gibi çalışıyor." Sesi gurur doluydu.

Sabrina hukuk okuyordu. Avukat olmak için uğraşırken aynı zamanda nasıl bebek baktığına akıl sır erdiremiyordum. Neyse ki Tuck ona her zaman yardım ediyordu. Tuck'ın annesi de aralık ayında Teksas'tan buraya taşınmıştı ve birkaç blok ötedeki bir apartmanda yaşıyordu.

"Annen Boston'ı sevdi mi?"

"Soğuktan nefret ediyor."

Sırıttım. Teksas'ta tropik bir cennet gibi kışın yanında New England'ın kışlarının dondurucu geldiğine şüphem yoktu.

"Ama evinde muhteşem bir Charles manzarası var. Orayı çok sevdiğini söylüyor. Ayrıca torununu istediği zaman görebiliyor. Bu yüzden mutlu. Hepimiz mutluyuz."

"Hayatınızı bir düzene soktunuz yani."

Tucker kafasını salladı. Minik parmaklarını çenemde gezdirmekte olan kızına bakarken çok mutlu görünüyordu. Sakallarım parmaklarına battıkça Jamie çığlıklar atıyordu. "Bira ister misin?" dedi Tuck.

"Olur. Ama sadece bir tane. Eve dönüşte arabayı kendim süreceğim."

"Sadece teneke biramız var. Jamie son zamanlarda her şeyi tutmaya çalışıyor ve ne zaman tezgâhın yanından geçsek bir şeyleri deviriyor. Daha fazla cam kırığı toplamak istemediğim için artık teneke bira ailesiyiz."

"Teneke de olur, sıkıntı değil," dedim. Bebeği kucağımdan indirmeden birayı alıp Tuck'la birlikte kanepeye oturdum.

Burası bir stüdyo daireydi ve bir ucunda oturma odası, diğer ucunda mutfakla yemek odası vardı. Yerden tavana pencereler, sokağın karşısındaki oyun parkına bakıyordu. Yemek odasının ilerisindeki koridordan da yatak odalarına geçiliyordu. Tuck'ın, bu odalardan birini Jamie için çocuk odasına dönüştürmesine yine ben yardım etmiştim. Şimdi kanepeye yerleşip onu da kucağıma oturturken neden odasında olmadığını merak ettim.

"Jamie'nin uyuyor olması gerekmiyor mu?"

"Mamasını hazırlıyordum. Sen gelmeden otuz saniye önce ciğerleri çıkacak gibi bağırıyordu, daha yeni sakinleşti."

"Yalancı. Bu güzel melek asla öyle bağırmaz," dedim, Jamie'nin çoraplı ayaklarını gıdıklarken. "Ne kadar tatlı ve sakin, şuna bak."

Jamie mutlulukla kıkırdadı.

"Bas git. Misafir geldiği için tatlı ve sakin rolü yapıyor. Aslında zıpırın teki. Öyle değil misin, hayatım?"

Bebek, babasına saf hayranlıkla baktı.

Tuck anında geri adım attı. "Sözlerimi geri alıyorum," dedi kızına. "Zıpır değilsin. Fitz, ben biberonunu hazırlarken prensesi eğlendir."

Bu benim için zor değildi. Jamie'yi dizimde zıplatıp pembe zıbınla sarılı göbeğini gıdıklayıp sevimli sesler çıkarmasını sağladım. Kahretsin, bu çocuk aşırı derecede tatlıydı.

"Eee, neler oluyor?" diye seslendi Tucker, mutfaktan. "Sen böyle durup dururken kapıma gelmezsin. Özellikle de maç akşamları. Gözüne yediğin şut bayağı kötüydü bu arada."

"İzledin mi?"

"Evet. Senin maçla Garrett'ın maçı arasında gidip geliyordum. Onunki hâlâ devam ediyor; ikinci devredeler."

"Bu akşam G'nin de mi maçı var?" Televizyona baktım ama ekranda çamaşır deterjanı reklamı vardı.

"Aynen. Önümüzdeki birkaç gün arka arkaya maçları olacak. Bu akşam Los Angeles Kings'le oynuyorlar."

"Kim önde?"

"2-2. G iyi gidiyor."

"Gol attı mı?"

"Hayır ama bir asist yaptı."

"Güzel." Garrett'ın, Boston'daki ilk sezonunda elde ettiği başarı için çok mutluydum. O çok yetenekli bir oyuncuydu ve aynı zamanda iyi bir insandı. Biraz ukalaydı, evet. Ama kocaman bir kalbi vardı ve iyi bir dosttu.

"Kahretsin, Fitz." Tucker beni azarlarken Güneyli ağzıyla konuşuyordu. "Yine dikkatimi dağıtmayı başardın. Neden bu akşam Malone's'ta arkadaşlarınla kutlama yapmıyorsun?"

Omuz silktim. "İnsanlarla zaman geçirecek ruh halinde değildim."

"Peki, o zaman neden evde değilsin?"

Çünkü ev arkadaşlarımdan biri bu akşam beni ağzıyla tatmin etti ve şimdi onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum.

"Ben... Karışık bir mesele." Bakışlarımı Jamie'nin kafasından ayırmadım. "Dean'in kız kardeşi bizimle yaşıyor."

"Duydum." Tucker'ın sesinde ihtiyat vardı. "Nasıl gidiyor?"

Eh, bu akşam beni ağzıyla tatmin etti ve şimdi onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum.

"Gayet iyi." Sesimi ifadesiz tutmaya çalışırken Jamie'nin yumuşacık yanağına öpücükler kondurarak onu güldürüyordum. Ama saniyeler geçmeden bebek kalkanım elimden alındı.

"Hazır mısın, minik kız?" dedi Tucker, kelimeleri uzatarak. "Anneciğin bu leziz sütü sadece senin için sağdı."

Yüksek sesle alaycı bir kahkaha attım.

Biberonu görünce yüzü aydınlanan Jamie, birkaç saniye sonra büyük bir keyifle sütünü emmeye başlamıştı bile. Dirseğinin altına bir yastık koyup mutlu bebeğini kollarına iyice yerleştiren Tuck bana bakıp sırıttı.

"Hâlâ senden hoşlanıyor mu?" diye sordu.

"Jamie mi? Evet, beni seviyor."

Gözlerini devirdi. "Summer Di Laurentis'ten bahsediyorum. Geçen kış seninle ilgilendiğini hatırlıyorum. Durum hâlâ aynı mı?"

"Aynen."

"Anladım." Tucker gülümsememeye çalışıyormuş gibiydi. "Ya sen? Aynı duyguları paylaşıyor musun?"

Bir anlık tereddütten sonra bir kabullenişle kafamı eğdim.

Tucker gülümsedi. "O zaman sorun ne? Dean'in vereceği tepkiden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Ben..." Sesli bir nefes verdim. "Bu işi ilerletmek istiyor muyum bilmiyorum."

O zaman kızın bu akşam seni ağzına almasına izin vermeseydin.

Bu doğru olabilirdi ama karşımdaki Summer olunca tüm kontrolümü kaybediyordum. Her zaman karakterim dışında

şeyler yaptırıyordu bana. Eh, *zorla* yaptırmıyordu tabii. Kendiliğinden oluyordu işte. *Soyunma odasında* beni ağzıyla tatmin etmesine izin vermiştim, Tanrı aşkına. Birileri bizi görebilirdi. İnsan içinde bir kızla yakınlaşmaktan, dramadan ve ilgi odağı olmaktan nefret eden biri olarak halka açık bir yerde böyle şeyler yapmak kesinlikle ölmeden önce yapılacaklar listemde değildi.

Ne komikti. Daha geçen gece, eğer Summer bana kendisi gelirse o zaman Hunter'la onun için mücadele edeceğimi söylemiştim kendi kendime. Eh, benim için hissettikleri artık açıktı. Arkadaş kategorisine atılmamıştım. Summer'ın bu akşam yaptıkları bunu kanıtlamıştı.

Ama ben mücadele etmek yerine kaçmıştım.

Ellerimi fazlasıyla uzamış saçlarımdan geçirdim. Aslında böyle uzun olmalarını sevmiyordum çünkü resim çizerken gözlerime girmelerini istemiyordum. "Hunter da ondan hoşlanıyor," dedim Tuck'a.

"Ah."

"Aynen. Ve yılbaşı gecesi Summer onu öptü."

Tucker'ın kızıl kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Ama bu akşam..." Sustum.

"Bu akşam ne?"

"Summer bu akşam ben yaralandıktan sonra soyunma odasına geldi ve onunla öpüştük." Duraksadım. "Belki biraz daha fazlasını yapmış olabiliriz."

"Daha fazlası derken?"

"Duşların orada beni ağzıyla tatmin etti."

Tucker şaşkınlıkla sıçrayınca Jamie'nin ağzındaki biberon çıktı. Kız öfkeyle bağırmaya başladı.

"Ah, özür dilerim, kızım," diye teselli etti Tuck onu. "Sorun yok, sen yemene devam et. Baban tam bir kalın kafalı."

"Kalın kafalı mı?" dedim sırıtarak.

"Ah, sus. Sen benden daha kalın kafalısın. Duydun mu, kızım? Fitzy Amcan, kalın kafaların kralı." Biberonun emziğini Jamie'nin ağzına verdikten sonra bana bakıp kaşlarını çattı. "Bu akşam mı oldu bu?"

Kafamı salladım.

"Ve sen, kızla konuşmak yerine buraya mı geldin? Hem de o seni ağzıy..." Kızına baktı, sonra cümlesini değiştirdi. "Hem de o senin için bir şeyler yaptıktan sonra?"

İçim suçluluk duygusuyla doldu. Kahretsin. Adi herifin tekiydim ben. O muhteşem kız bu akşam benim için ıslak zeminde diz çökmüş ve dünyamı yerinden oynatmıştı. Şu anda telefonuna bir sürü özür mesajı gönderiyor olmam gerekirdi.

Tucker'a bakıp hızlıca kafamı salladım.

"Senin bir korkak olduğunu düşünmezdim."

"Normalde değilimdir," dedim kısık sesle.

Tucker sehpanın üstünde duran mavi renkli minik bezi alıp Jamie'nin süt bulaşmış ağzını sildi. Bunu yaparken kızına o kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki imrenmeden edemedim. Birini bu kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum, Tuck. Summer konuşmak istiyor. Muhtemelen "bizim" hakkımızda. Ama ben ona ne diyeceğimi bilmiyorum."

Tucker'ın alnı kırıştı. "Onu nasıl reddedeceğini mi bilemiyorsun? Onunla olmak istemiyor musun?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "O konuda da emin değilim. Summer çok... çok fazla, dostum."

"Çok fazla," diye tekrarladı. "Bu ne demek?"

"Onda her şeyden çok fazla var işte." Çaresizlik hissi boğazımda düğümlenmişti. "Çok güzel. Çok enerjik. Çok açık." İnledim. "Herkes ondan etkileniyor. Herkes. Bir odaya girdiğinde tüm gözler anında onu buluyor. Sebebi sadece seksi olması değil. Summer, insanların ilgisini hep üzerine çeken şu kızlardan. Buna engel olamıyor. Kendini birden onun yörüngesinde buluveriyorsun."

"Bu neden kötü bir şey peki?"

Çünkü daha önce hiç kimseden bu kadar çok etkilenmemiştim ve şimdi bu beni korkutuyor.

"Çünkü ben ilgi odağı olmak istemiyorum," dedim bunun yerine. Tuck, Summer hakkında hissettiğim korkuyu anlamazdı. Duygular onu korkutmazdı çünkü. Sabrina'yla birlikte olmak istediğini onunla tanıştığı ilk andan itibaren biliyordu mesela. Karısıyla birbirlerine ait olduklarından emin olması ve kalbini kazanmak için çabalaması benim için çok uzak kavramlardı.

"Onun gibi biriyle birlikte olmak, beni ilgi odağı yapacak. Ve hayatımda her zaman bir çeşit drama gerçekleşecek. Geçen gece barda kavga çıkarttı," diye homurdandım. "Summer, sade bir hayat ne demek bilmiyor. Yaptığı her şey abartılı, gösterişli, ölçüsüz. Bu bana göre değil."

"Doğru," dedi Tuck. Sonra ifadesizce gülümsedi. "Ama bir kızın soyunma odasında seni ağzına almasına izin vermek de sana göre değil. Yani... Eğer bu akşam böyle bir riski göze aldıysan ondan gerçekten çok hoşlanıyorsun demektir."

Haklıydı. İnlememi bastırmak için yüzümü avuçlarıma gömüp bir süre bekledim. "Onun yörüngesine girdim bile, dostum," diye mırıldandım ellerime doğru.

Tuck kıkırdadı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Kafamı kaldırdım. "Kahretsin ki hiçbir fikrim yok."

21

SUMMER

Artık kimse oral seksten bahsetmiyor muydu ya? İnsanlar birbirlerini ağızlarıyla ya da elleriyle tatmin ediyorlar, sonra da bunu bir daha konuşmuyorlar mıydı? Böyle bir dünyada mı yaşıyorduk artık? Eğer öyleyse ben böyle bir yerde yaşayamazdım. Tek bir penis bile görmeyeceğim bir ormanın ortasında kulübe kurup orada yaşasam daha iyiydi.

Ormandaki hayvanların da penisleri var, Summer.

"Ah, kapa çeneni, Selena," diye mırıldandım. "Seni seviyorum ama bugün çekemeyeceğim."

Sıra arkadaşım Ben bana bir göz atıp içini çekti, sonra kafasını yine önüne çevirdi. Benim deli gibi kendi kendime konuşmalarıma alışmıştı artık. Ama bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

Soyunma odası olayının üzerinden iki gün geçmişti ve Fitz ortalarda yoktu. Öğleden sonraları, Hollis'in dediğine göre kendisini resim stüdyosuna kapatıyordu, evde akşam yemeği -ya da diğer öğünleri- yemiyordu ve eve gece yarısı geliyor, onunla konuşmak istediğimde AŞIRI YORGUN olduğu bahanesini sunuyordu.

Bu konuda ne mi düşünüyordum?

Colin Fitzgerald siktirip gidebilirdi. Aptal penisi bir daha asla benim kutsal ağzıma yaklaşmayacaktı. Standartlarımı koruyacaktım.

Dersten sonra, Fitz hakkındaki gelişmeleri aktarmak için yazdığım Brenna da benimle aynı fikirdeydi.

BEN: Soyunma odasında olanlardan hâlâ bahsetmedi. Dün gece migreninin tuttuğunu söyleyip kendisini odasına kapattı. Bu sabah da saat beşte antrenman için çıktı. Geceleri eve hırsız gibi giriyor.

BRENNA: Erkekler tam birer çöp

BEN: Adi pislikler

BRENNA: Pislik çöpler

Mesajıma kaka emojisini ekledim çünkü çöp poşeti emojisi bulamamıştım. Zaten kaka da aynı anlama gelmiyor muydu?

BRENNA: Neyse, ciddileşelim. Üzgünüm, GB. Fitz'in bir pislik olduğunu hiç sanmazdım ama insanlar bazen çok şaşırtıcı olabiliyor.

BEN: Çöp kutuları da.

BRENNA: Hahahahah

Telefonumu çantama koyarken kendi kendime sırıttım. Prada çantam mis gibi yeni deri kokuyordu ve bu koku her zaman neşemi yerine getirirdi. Büyükannem Celeste'in hediyesi olan çanta, dün sabah kargoyla gelmişti. Büyükannemin, torunlarından biri ne zaman üzgün olsa bunu hissedebildiğine yemin edebilirdim. Sanki kafasında bir radar vardı ve torunlarından birinin bir yeri hafifçe kesilse bile, "Çabuk! Prada'yı ara!" diye ötmeye başlıyordu.

Tabii yeni ve muhteşem bir çantam olduğu için şikâyetçi değildim. O kadar da deli olamazdım.

Basamakları inip Laurie'nin ders verdiği kürsüye doğru ilerledim. Ofis saatleri değildi ama onun onayını alıp denememi yazmaya başlayabilmem için çarşamba gününe kadar beklemek yerine dersten sonra benimle görüşmeyi kabul etmişti.

Erik Laurie'nin hem Moda Tarihi dersine girmesi hem de bağımsız çalışma danışmanım olması sayesinde bir taşla iki kuş vurabiliyordum. Yani bugün hem savım hakkında ondan onay alabilir, hem de plaj koleksiyonum konusundaki gelişmeleri ona bildirebilirdim.

Sebebine hâlâ tam olarak parmak basamıyordum ama bu adam nedense tüylerimi ürpertmeye devam ediyordu. Herkes, özellikle de kızlar ona hayrandı. Tüm esprilerine gülüyor, göz kırpma bozukluğunu hoş görüyorlardı.

Bir de ben vardım. Onunla her görüşmeden sonra duş alma ihtiyacı hisseden ben. Adam bana, *Harry Potter*'ın film versiyonundaki çekilmez bir karakter olan Gilderoy Lockhart'ı anımsatıyordu. Laurie onun kadar cafcaflı değildi tabii ama tıpkı Lockhart gibi, herkesin onu sevmesini isteyen bir egomanyağa benziyordu.

Ya da daha doğrusu, herkesin onu sevdiğini varsayıyordu.

Bunun sert bir eleştiri olduğunu biliyordum ve profesöre yaklaşırken bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyordum zaten.

"Kış!" diye takıldı bana. "Bugün derste açıkladığın görüşlerini sevdim."

"Teşekkürler."

Laurie birkaç kâğıdı karıştırdı, sonra omzumun üstünden, arkadaki birine bakıp kafa salladı. Döndüğümde Nora'nın biraz uzakta beklediğini fark ettim.

"İlerleme raporu verecek bir öğrencim daha var, bu yüzden hızlıca konuşmamız gerekecek," dedi profesör.

Tanrı'ya şükür! Ne kadar hızlı olursa o kadar iyiydi.

Laurie dönem ödevim için savımı okuyup iki önemli değişiklik önerdi ve onayını verdi. Bu konu bittikten sonra ona siparişimden bahsettim. Moda departmanı, biz öğrencilere kullanabileceğimiz bedava kumaşlar sunuyordu ama eğer istersek sipariş de verebiliyorduk. Koleksiyonumdaki bikini üstlerinin birkaçı tığ işi olacağı için, ıslandığında çekmeyecek, daha hafif bir iplik istemiştim. Laurie seçimimi onayladı ve sebebimi açıkladığımda hak verir gibi kafasını salladı. En son olarak da defile için çağıracağım modeller hakkında bilgi verdim.

Erkek koleksiyonunu podyumda sunmak için futbol takımından birkaç erkeğe teklif götüreceğimden bahsettiğimde kafasını geriye atarak güldü. "Bu harika bir fikir, Summer. Bayağı bilet satılmasını sağlayacaktır kesinlikle. Kadın koleksiyonu için ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim."

Göz kırptı. "Podyuma kendin çıkman konusundaki fikrini değiştirmedin mi?"

Iyy.

Neden ya?

Neden yapıyorsun bunu, Gilderoy?

Kendimi zorlayarak güldüm. "Hayır, hâlâ ilgilenmiyorum."

"Yazık. Pekâlâ, hafta biterken tekrar konuşuruz." Elini omzuma götürüp hafifçe sıktı.

Bunu hayal de etmiş olabilirdim ama yanından ayrılmak için döndüğümde parmaklarının enseme sürtündüğünü hissetmiştim sanki.

İçim bir tiksintiyle dolarken amfiden Usain Bolt hızıyla kaçmamak için kendimi zor tuttum ve bu muhtemel ten temasından midem bulanmamış gibi yaparak normal adımlarımla yürüdüm.

"Nora, bir dakikaya sana döneceğim," dedi Laurie, çalan telefonunu açmak için kürsüden uzaklaşırken.

"Tamamen senindir," diye mırıldandım Nora'ya.

Kız alaycı bir ses çıkardı. "Benim baktığım yerden öyle görünmüyor ama neyse."

Dönüp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu ne demek oluyor?"

Laurie'nin hâlâ telefonla konuştuğundan emin olduktan sonra bana dönüp iğneleyici bir dille konuştu. "Başarılı olabilmek için fiziğini kullanmaktan bıkmıyor musun?"

"Neden bahsediyorsun sen ya? Ben hiçbir şey kullanmıyorum."

"Laurie'yi parmağında oynatıyorsun. Sen içeri girdiğinde ağzının suları akıyor resmen. Söylediğin her söz Pulitzer ödülüne layıkmış gibi davranıyor. Eğer sen konuşurken ayakta olmasa ağzını her açtığında kalkıp ayakta alkışlar, eminim."

Çenemi öyle bir sıktım ki dişlerim ağrımaya başladı. "Bunu yapmasını ben mi istiyorum? Ben sadece tartışılan konulara ilgiliyim."

"Eminim öylesindir." Gözlerini devirip pembe boyalı bir tutam saçını kulağının arkasına soktu. "Belki de vaktini cilveleşmek yerine bir şeyler öğrenmeye ayırsaydın son okulundan atılmazdın."

"Hı hı. Sana iyi günler, Nora."

Yanından ayrılırken ellerim titriyordu. Ne kadar kötü bir insandı bu kız. Fitz'in onu randevuya çıkmaya değer biri olarak gördüğüne inanamıyordum.

Acaba Nora'yı da kendisini tatmin ettikten sonra bana yaptığı gibi görmezden gelmiş miydi?

Olanları hatırlayınca içimi bir utanç dalgası kapladı. Normalde cinsel şeyler beni böyle utandırmazdı. Lisede sarhoşken yaptıklarımdan bile utanmıyordum. Ama Fitz bir şekilde böyle hissettirmeyi başarıyordu. Yaptıklarımızı hatırlamıyormuş gibi davranması, utanç verici bir şey yaşadığımızı düşündüğünü hissetmeme neden oluyordu.

Binadan çıkarken negatif düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Dışarıda hava yine çok soğuktu. Şubat ayının ocak ayından çok daha dondurucu olduğunu söyleyebilirdim. Ama neyse ki daha kısaydı.

Yine de buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum. Belki bir haftalığına okulu asıp St. Bart's'taki evimize gidebilir ve denememi, orada plajda otürup kokteylimi yudumlarken yazabilirdim. Hmm. Aslında bu pek de kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

Arabama doğru yürürken telefon rehberimi kontrol ettim. Modellerimi şimdiden ayarlamam gerekiyordu. Altısı erkek,

altısı kadın olacak şekilde on iki kişiye ihtiyacım vardı. Brenna'dan bikini giyip podyuma çıkmasını rica etsem bana gülerdi. Ama evet diyebilecek birkaç kız tanıyordum. Mesela Kappa kardeşlerim. Daha doğrusu, eski kardeşlerim.

Birlik kızları genelde ilgi manyağı olurlardı ve çoğu açık saçık giyinmeyi sorun etmezdi. Ayrıca Bianca'nın sırf vicdan azabı yüzünden kabul edeceğini hissediyordum. Geçen ay Kaya'nın bana yaptıkları yüzünden cidden üzüldüğü belliydi.

Bianca'nın numarası bende olmadığı için üniversitenin sosyal ağı olan MyBri'deki hesabıma girdim. Kız burada da arkadaş listemde değildi ama birine mesaj atmak için arkadaş listenizde olması gerekmiyordu. Ona ihtiyacım olduğunu anlatan kısa bir mesaj yazıp uygulamadan çıktım.

Erkek koleksiyonu için futbol oyuncularını düşündüğüm konusunda da ciddiydim. Kimse plaj şortlarını ve dapdar mayoları, kaburgaları ve kalça kemikleri çıkmış erkeklerin üzerinde görmek istemezdi. Bana kaslı erkekler lazımdı.

Ağabeyime telefon ettiğimde okul gününün ortasında olmasına rağmen cevap verdi. "Selam, dersin yok muydu?" dedim.

"Kar tatili," dedi.

"Aa, orada kar mı yağıyor? Burada biraz attırdı sadece." New York'u vuran kar fırtınasının Massachusetts'e uğramaması için dua ediyordum.

"Evet, hava burada berbat. Ne oldu, Sümüklü? Neye ihtiyacın var?"

"Briar futbolcularından, hâlâ okulda okuyan arkadaşların var mı? Yoksa hepsi mezun mu oldular?"

"Okuldakilerden birkaçıyla konuşuyorum hâlâ."

Audi'me yaklaşırken hafifçe duraksadım. "Çok güzel. Onları benimle tanıştırabilir misin?"

"Niçin?" diye sordu Dean şüpheyle.

"Defilem için modele ihtiyacım var. Taş vücutlulardan birkaçına teklif vermek istiyordum."

Ağabeyim alaycı bir şekilde güldü. "Eğer evet derlerse defileye en önden bir koltuk istiyorum, ona göre."

"Anlaştık. Çoğu hâlâ Hastings'de oturuyor, değil mi? Sokağın adı Elmway miydi Elmhurst müydü neydi?" Bir Briar maçından eve dönerken Brenna bana bu sokağı göstermişti.

"Elmhurst," dedi ağabeyim. "Rex'in evinde şansın yüksek olur. Kaslarını göstermeye meraklı olan bir grup şaklabanla birlikte yaşıyor."

"Mükemmel. Şimdi biraz vaktim var, hemen gidebilirim yani. İçlerinden birinin numarasını verir misin?"

"Futbolcularla dolu bir eve asla yalnız gidemezsin." Dean'in sesi dehşet doluydu. "Bizimkilerden birini arayıp seninle orada buluşmasını isteyeyim. Aslında az önce Hunter'la yazışıyordum, ona söyleyebilirim."

Ağabeyimin korumacılığı gözlerimi devirmeme neden oldu. Ama bir bakıma da sevimliydi. "İyi. Yarım saat sonra orada olacağımı söyle ona."

YARIM saat sonra Audi'min arkasına yanaşan araç, Hunter'ın Range Rover'ı değil, Fitz'in eski sedanıydı.

Ağabeyim benimle buluşması için Fitz'i mi göndermişti?

Yok artık.

Eğer Dean'in, geçen hafta sonu soyunma odasında Fitz'le ne yaptığımıza dair bir fikri olsaydı onu asla buraya göndermezdi.

Birbirimize yaklaşırken hangimiz daha rahatsızdık bilmiyordum. Fitz ellerini montunun cebine sokarken, "Selam, beni Dean gönderdi," dedi ve gözlerime bakmamaya çalıştı.

"Anladım." Sesim muhtemelen gereğinden daha sertti ama...

Bu kesinlikle gerekliydi, diye beni temin etti Selena.

Doğru söylüyordu. Fitz ağzıma boşalmış ve sonra kaçıp gitmişti.

"Senin... şey, bu sabah dersin vardı galiba. Moda Tarihi miydi?" dedi tuhaf bir tavırla.

Şu anda benimle muhabbet mi ediyordu?

Ciddi miydi bu çocuk?

"Evet Fitz, dersim vardı," dedim. Geniş çantamı diğer omzuma geçirip önüne park ettiğimiz Victoria dönemi stilindeki evin garaj yoluna doğru ilerledim. Dean'in dediğine göre bu evde sekiz futbol oyuncusu yaşıyordu.

"Deneme nasıl gidiyor?"

Çakıl taşı döşeli yolun ortasında durdum. "Bana yardım etmeyi teklif ettiğin deneme mi?" diye çıkıştım. Kendimi tutamıyordum.

Fitz'in yüzünde mutsuzluk belirdi. "Üzgünüm. Çuvalladım, biliyorum. Ben..."

"Yoğun muydun?" dedim.

"Evet."

"Baş ağrılarını da unutmamak lazım tabii," dedim alayla. "Kaç gündür çektiğin korkunç ötesi baş ağrılarını."

Fitz keskin bir nefes alıp verdi ve elini saçlarından geçirmek için kaldırdı ama sonra kafasında Red Sox şapkası olduğunu hatırladı.

"Merak etme," diye mırıldandım, ağzımdaki acı tadı yutmaya çalışarak. "Denemeyi hallediyorum."

Garaj yolunda yürümeye devam ettik. Fitz, bacakları benden uzun olduğu için adımlarına yetişebileyim diye yavaşladı. "Emin misin? Profesörün savını onayladı mı? Not falan verdi mi?"

Laurie'nin adı geçince bir anlığına Fitz'e olan öfkemi unuttum. "Birkaç öneride bulundu ama yanından bir an önce ayrılmak istediğim için dediklerini tam dinlemedim. Eve gittiğimde yazdığı notları okuyacağım."

Fitz yüzümü inceledi. Onun yüzündeki ifade okunmuyordu. "Neden bir an önce ayrılmak istiyordun?"

"Doğrusunu söylemem gerekirse beni rahatsız ediyor."

"Ne anlamda?" diye sordu, kaşları çatılırken.

"Bilmiyorum. Çok dost canlısı." Duraksadım. "Biraz fazla yani."

"Bir şey yapmayı denedi mi?"

"Hayır. Bir şey yapmadı," dedim. "Ben... bilemiyorum ya. Belki de ben aşırı hassasımdır. Adam bana kendimi tuhaf hissettiriyor."

"Her zaman hislerine güven, Summer. Eğer bir şeyler tuhaf geliyorsa muhtemelen gerçekten tuhaftır."

"Benim hislerim pek gerçeği göstermiyor maalesef," dedim ifadesiz bir sesle. "Yani, içimdeki ses, geçen gün peşinden soyunma odasına gitmemi söyledi ama sonucu ne oldu *gördük*."

Bu hafta sonu olanların lafı açılınca Fitz'in gözlerinde pişmanlık belirdi. "Ben..." Boğazını temizledi. "O konuda gerçekten üzgünüm."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü niçin özür dilediğini bilmiyordum. Ben onu tatmin ettikten sonra kaçıp gittiği için mi yoksa öyle bir şey yaşandığı için miydi acaba?

"Üzgünsün," dedim sonunda.

"Evet."

Konuyu açmasını bekledim. Ama o bir şey demeyince öfkem tüm gücüyle geri döndü. Hızla yanından geçip ayaklarımı yere vura vura ön verandaya çıktım.

Ben daha zili çalamadan kapı ardına kadar açıldı ve kafası sıfıra vurulmuş siyahi bir çocuk karşıma dikildi. Gözlerindeki heyecan, beni gördüğü anda hayal kırıklığına dönüşmüştü. "Pizza değilmiş!" diye bağırdı omzunun üstünden.

"Sıçayım ya," diye küfretti biri içeriden.

İri çocuk arkama baktı. "Fitzgerald? Sen misin?"

Fitz verandaya geldi. "Selam, Rex. Nasıl gidiyor?"

"Bok gibi. Senin kızı pizzacı çocuk sandım ama pizza falan yokmuş."

"Üzgünüm," dedim gülmemeye çalışarak.

Fitz de gülmemek için uğraşıyor gibiydi. "Daha öğlen bile olmadı, farkındasın değil mi?"

"Öğlen pizza yenmez mi diyorsun? Dostum, canın ne zaman isterse o zaman pizza yiyebilirsin. Öğlen de gece yarısı da. Akşam yemeğinde de kahvaltıda da. Lanet olsun, pizza bu sonuçta."

"Yani, pizza sonuçta," dedim ciddiyetle. Sonra elimi uzattım. "Ben Summer Di Laurentis. Fitz'i beni buraya getirmesi için ben zorladım çünkü sizden bir iyilik isteyeceğim."

"İlgimi çektin. Ve pizza karışıklığı için affedildin." Rex içeri girmemiz için kenara çekildi. "Hadi gelin. Dondum burada." Eve girdiğimizde sayıları göz korkutucu derecede fazla olan mont

askılarına ve ayakkabı raflarına işaret etti. "Üstünüzü çıkartın. Madden oynuyoruz. Sen de oynamak ister misin, Fitz?"

"Yok. O kadar uzun kalacağımızı sanmıyorum. Kalacak mıyız?" diye sordu Fitz bana.

Kafamı iki yana salladım. "Acele etmem lazım. Eve dönüp ödevim üzerinde çalışacağım."

Rex'in arkasından devasa oturma odasına girdik. İçerideki U koltuk, dört futbolcunun iri bedenlerini çekmekte zorlanıyor gibiydi. Tahminlerime göre şu anda karşımda üç yüz kilo kadar kas vardı.

"Fitzgerald!" diye bağırdı çocuklardan biri. Elindeki oyun kumandasını salladı. "Oynamak ister misin?"

"Başka zaman," dedi Fitz.

Rex bir sallanan sandalyeye çöküp son kalan boş koltuğu işaret etti. "Otur, tatlım. Summer, sen ayakta durabilirsin." Kendi esprisine güldükten sonra, "Şaka yapıyorum," diye ekledi. "Fitz, senin çirkin kıçın ayakta kalabilir."

Gösterdiği koltuğa oturduğumda kahverengi derinin içinde kaybolacakmışım gibi oldu. Gezegendeki en büyük tekli koltuk olmalıydı bu. Kendimi, yetişkinlere uygun mobilyalara oturmaya çalışan küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Rex beni takım arkadaşlarıyla tanıştırırken çocukların isimlerini ve hangi pozisyonda oynadıklarını kafamda tutmakta zorlanıyordum. Görünüşe göre hepsi defans oyuncularıydı; ikisi iç açık, birisi dış açıkta oynuyordu, diğeri de koşucuydu. Rex de koşucu olduğunu söyledi. "Lockett, Jules, Bibby, C-Mac. Bu da Summer Di Laurentis. Bizden bir iyilik isteyecekmiş."

"Ben kabul ediyorum," dedi çocuklardan biri hemen. Adı Jules olandı sanırım. Çene hizasındaki siyah saçları, gamzeleri ve bir kulağındaki elmas kümesiyle çok tatlıydı.

Ona sırıttım. "Ne istediğimi bilmiyorsun bile."

"Önemli değil. Seninki gibi bir yüze hiçbirimiz hayır diyemeyiz," dedi saçları rastalı C-Mac, harfleri uzatarak. Hayatımda gördüğüm en sevimli ve bebek yüzlü erkeğin o olduğunu söyleyebilirdim. Eğer ağaç gövdesi kadar kalın kolları ve devasa göğüs kasları olmasaydı on dört yaşındaki bir ergen olduğunu sanabilirdim.

"Cidden, hayalarıma ağda yapmak istediğini söylesen bile evet derdim." Bunu da odadaki en küçük cüsseli erkek olan Lockett söylemişti. Küçük derken, boyu muhtemelen 1.95 değil de 1.80'di ve diğerleri gibi yüz kilodan fazla değil de seksen kilo falandı. Yani normal boyutlardaki bir erkekti.

"Ah," derken gülmemi bastırdım. "Eh, bunun büyük bir teslimiyet olduğunu söyleyebilirim."

Rex alaycı bir şekilde güldü.

"Aslında bana yardım etmeyi kabul ederseniz işim hayalarınızla olacak zaten."

"Ne!?" diye bağırdı Fitz, bana dönerek. "Dean sadece birkaç modele ihtiyacın olduğunu söylemişti."

"Dean mi?" Lockett öne doğru eğildi. İsmi tanımıştı. "Ah, kahretsin. Dean Di Laurentis mi? Heyward-Di Laurentis mi? Sen Dean'in kardeşi misin?"

"Evet ve defilem için altı tane modele ihtiyacım var," diye açıkladım futbolculara. Şu anda karşımda beş tanesi duruyordu ama bir ikisi kabul etse eminim istediğim sayıda model bulmam kolay olurdu. "Ölçünüzü alıp prova yapmamız gerekecek. Dediğim gibi, bu esnada kazara bazı yerlerinize dokunabilirim. Bu yüzden şimdiden özür dilerim."

"Bir erkeğin aletine dokunduğun için *asla* özür dileme," dedi Rex.

Karmakarışık kızıl sakalları olan iç açık oyuncusu Bibby meraklanmış gibiydi. "Ne modelliği yapacağız?"

"Mayo."

"Dar şort benimdir!" dedi Lockett hemen.

C-Mac elini kaldırdı. "Tanga benimdir."

Bu kadar kolay olmasına şaşırmıştım. Ama benimle kafa buluyor olma ihtimallerine karşı, samimiyetlerini ölçmek için birkaç detay daha vermek istedim. "Defile tam bir ay sonra. Yani bahar tatilinin hemen öncesinde. Şu anda tasarım aşamasındayım ama bu işi yapacağınızın garantisini alırsam önümüzdeki birkaç gün içinde ölçülerinizi alır, iki hafta sonra da provalara başlarız. Tabii biraz da podyumda yürüme alıştırması yapmamız gerekecek ve..."

"Benim yürüme alıştırmasına ihtiyacım yok," diye sözümü kesti Lockett. "*Amerika'nın Yeni Top Modeli* yarışmasını izledim."

"Ben de," dedi Jules. "Tyra Banks, benim yanımda solda sıfır kalır."

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırdım. Evet, bu çocuklar kesinlikle benim ihtiyacım olan modellerdi. "Yani bu işte var mısınız?" Bakışlarımı odada dolaştırdım. "Hepiniz mi?"

Hepsi kafa salladı. "Orada olacağız," diye söz verdi Rex.

"Birkaç kişiye daha ihtiyacı olacak ama," dedi Bibby, bana bakarak. "Ben Chris'e sorarım."

Chris'in kim olduğunu bilmiyordum ama yine de, "Güzel, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Çocuk omuz silkti. "Bir Di Laurentis için her şeyi yaparım."

Rex de hevesle kafasını salladı. "Ağabeyin eskiden hep burada takılırdı. Bizim üst sınıflardakilerle iyi arkadaştı."

"Biliyorum." Boğazımda bir yumru belirdi. "Beau'nun ölümü onu çok etkiledi."

Beni de çok etkilemişti ama bunu dillendirmiyordum. Briar'ın takımında üç sene boyunca oyun kuruculuk yapmış olan Beau Maxwell, geçen sene bir araba kazasında ölmüştü. Haberi duyduğumda kendimi Kappa evindeki odama kilitleyip saatlerce ağlamıştım. Dean bilmiyordu ama Beau ve ben bir kez öpüşmüştük. Bu, sarhoşken yaptığımız aptalca bir şeydi ve ikimiz de ağabeyimin gazabıyla yüzleşmek istemediğimiz için bu sırrı mezara kadar götüreceğimize yemin etmiştik.

Beau'nun gerçekten de sırrımızı mezara götürdüğünü fark ettiğimde kalbim acıyla sıkıştı.

"Beau çok iyi adamdı," dedi Rex kısık sesle. Odadaki hava birden ciddileşmişti.

"Neyse." Fitz boğazını temizledi. "Bizim artık gitmemiz gerek."

"MyBri'de bizim için bir sohbet grubu açacağım," dedim çocuklara. "Kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Beni hemen göndermediler. Fitz'in kabullenen bakışları altında önce hepsi iri gövdeleriyle teker teker beni kucakladı.

"Gezegendeki bütün heteroseksüel erkekler ilk gördükleri anda sana âşık mı oluyor ya?" diye mırıldandı Fitz, dışarı çıktığımızda.

"Hayır, bazıları sadece tutku hissediyor." Ona bir bakış attım. "Bazılarıysa benimle takılıyor, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranıyor."

Fitz arabalarımıza yaklaşmamıza az kalmışken olduğu yerde durdu. "Ben hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum."

"Öyle mi? Yani benden sebepsiz yere mi kaçıyorsun? Sırf eğlence olsun diye mi?"

Audi'me vardığımda Fitz de yanıma geldi. "Summer. Hadi ama, bekle."

"Neyi bekleyeyim?" dedim sertçe. "Zamanına ve ilgine layık olup olmadığıma karar vermeni mi?"

Kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Sen ne..."

"Mesele bundan ibaret, değil mi?" diye araya girdim, acı bir sesle. "Ben, birlikte zaman geçirmek istediğin biri değilim."

"Bu doğru değil."

"Peki, değiştirelim. Gönül eğlendirmeye layık biriyim ama sonrasında konuşmayı hak etmiyorum."

"Şu kelimeleri kullanmayı bırak," diye hırladı. "Layık olmak, hak etmek... Mesele bu değil."

"*Ne* o zaman?" diye bağırdım, içimi saran hiddetle. "Cidden Fitz, mesele *ne*? Malone's'ta elime sürtünüyorsun, sonra arabana binip gidiyorsun. Soyunma odasında senin için dizlerimin üstüne çöküyorum, sonra iki gün boyunca ortalarda görünmüyorsun. Benim için ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. Yani beni istemediğini varsaydığım için affet." Dudaklarım keyifsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Neden bunu düşündüm ki zaten, değil mi?" diye devam ettim alaycı bir sesle. "Yani ağzımla tatmin ettiğim bir çocuk işi biter bitmez topukları yağlayıp kaçıyorsa bu benden çok hoşlandığı anlamına gelir çünkü."

Tatmin etme ifadesini duyduğunda gözlerinde vicdan azabı belirdi ama hâlâ sessizdi. Beni çıldırtıyordu.

Öfkem o kadar fazlaydı ki sıktığım dişlerim yakında un ufak olacakmış gibi hissediyordum. "Bu hafta sonu Hunter'la randevum var," diye bildirdim ona.

Bu sefer söylediğime bir tepki verdi, çenesindeki bir kas seğirmişti. "Ne ara oldu bu?" diye mırıldandı.

"Geçen hafta teklif etti." Arabamın kilidini açmak için kumandaya bastım. "Neden evet dediğimi bilmek ister misin? Çünkü... çünkü benden utanmayan birinden çıkma teklifi almak çok hoş bir şey."

Fitz yavaşça nefes verdi. "Ben senden utanmıyorum," diye fısıldadı. "Sadece..."

"Sadece ne?"

"Kendimi ifade etmekte iyi değilim."

"Saçmalık. Sen benim tanıdığım hitabet yeteneği en yüksek insansın."

"Duygularım konusunda öyle değilim." O da benim kadar bezgin görünüyordu.

"Duygular mı? Aa, senin duyguların mı vardı?"

Yüzündeki tüm kaslar gerildi. Suçlamamın onu üzdüğünü gösteren tek şey de buydu zaten. Suratında tamamen ifadesiz bir maske vardı. "Kahretsin, ben böyle şeylerde iyi değilim, Summer." Sesi çatallı ve gergindi.

"Ne gibi şeylerde?" Sinirle yumruklarımı sıktım. "O kadar da zor bir şey değil, Colin! Ya benimle olmak istiyorsundur ya da istemiyorsundur." Kapı kolunu tutan parmaklarım titriyordu. "Hangisi?"

Tereddüt etti.

Ciddi ciddi tereddüt etti.

Boğazımda koca bir düğüm belirdi. Yutkunup yok etmeye çalıştım. "Yanlış cevap," diye mırıldanıp arabama bindim ve kapıyı çarparak kapattım.

22

SUMMER

Birkaç gün önce Fitz benden kaçıyordu. Şimdiyse ikimiz de birbirimizden kaçıyorduk.

Eğer o Hollis ve Hunter'la oturma odasındaysa ben kendi odamda oluyordum. Ben mutfağa gittiğimde o başka yere gidiyordu. Koca ev bir sandalye kapmaca oyununa dönüşmüştü adeta. Aynı yerde olmamak, aynı havayı solumamak için elimizden geleni yapıyorduk.

Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de gerçekten onun yakınlarında olmamam gerekirdi. Çünkü ona ne zaman yaklaşsam ya aletini ağzıma alıyor ya da ona dokunuyordum. Bunun bir daha olmasına asla izin veremezdim.

Bu sabah da her zaman olduğu gibi, ben kampüse gitmek için hazırlanmadan önce çocuklar antrenman için çoktan çıkmışlardı. Okula gittiğimde ilk iş Hal Richmond'la görüşmem vardı. Yaşasın. Eğlenceli olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Arabamı Briar'a sürüp yönetim binasının arkasına park ettim ama hemen inmedim. On beş dakika erken gelmiştim ve Kurbağases'le fazladan vakit geçirmeye niyetim yoktu. Bu

yüzden kaloriferi açtım, teypte eski müzik listemi buldum ve One Direction'ın "No Control" şarkısına yüksek sesle eşlik etmeye başladım.

On dakika sonra dekan ofislerine doğru ilerlerken yine aynı şarkıyı mırıldanıyordum. Tanrım, One Direction neden ayrılmıştı ki? Halbuki ne kadar da büyüleyici bir gruptular.

"Tekrar birleşin ya," diye inledim. O sırada tam da koridorun köşesini dönüp siyah saçlı bir kızla karşı karşıya gelmiştim.

Kız korkuyla irkildi. "Pardon, ne?"

Elimi salladım. "One Direction'a diyordum. Birleşmeleri gerek bence."

Kafasını hüzünle sağa sola sallayan kız, "Aynen, benim de kalbim kırıldı," dedi.

Günün geri kalanını –kahretsin, hayatımın geri kalanını– One Direction'ın kalbimde bıraktığı boşluk üzerine konuşarak geçirmeyi ne kadar istesem de kendimi yürümeye zorladım. Geç kalamazdım. Zaten Kurbağases her karşılaşmamızda daha da küçümseyici oluyordu. Sanki her akşam eve gidince bir dahaki görüşmemizde bana kendimi ayakkabısının altına yapışmış köpek boku gibi hissettirecek kelimeler bulmaya çalışıyordu.

Bugün de hiçbir şey değişmemişti. Daha ben konuk sandalyesine oturamadan otoriter tavrını takındı ve babamın bu hafta sonu Dekan Prescott'la golf oynarken eğlenip eğlenmediğini sordu. "Biraz eğlenmek için günübirlik olarak Florida'ya uçabilmek hoş olmalı." Sesi alay edermiş gibi değildi ama gözleri farklı hikâye anlatıyordu.

Gergin bir sesle, babamın golf rutinini ya da gezi programını takip etmediğimi söyledikten sonra derslerimdeki ilerlememle alakalı bilgi vermeye geçtim.

Moda Tarihi dersine geçtiğimde Kurbağases arkasına yaslandı. "Profesör Laurie'yi sevdin mi? Kendisi diğer Ivy League üniversitelerinden güzel teklifler aldı ama kısmen benim için buraya gelmeyi seçti."

"Sizin için," dedim, şüphemin yüzümden belli olmamasını umarak.

"Annem, Anna Wintour'la birlikte North London Koleji'nde okumuştu. Çok hoş, değil mi?" Bunları söylerken sahte aksanına daha da baskı yapmıştı. Yani en azından ben sahte olduğunu düşünüyordum. Babam, Kurbağases'in doğum yeriyle ilgili bilgiyi henüz vermemişti.

"Gerçekten hoş," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"İkisi yıllardır irtibat halindeler. Anna, geçen yıl annemin doğum günü partisine katıldı hatta. Erik de yanındaydı. O zaman, onun gibi tanınmış biri için Briar'ın en iyi seçim olacağına dair onu ikna ettim."

"Güzel." Söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

"Dersini seviyorsundur diye düşünüyorum."

"Tabii. İyi gidiyor."

"Sadece iyi mi?" Kafasını yana eğdi. "Şimdiye kadar aldığımız geri bildirimlere bakılırsa ders müthiş başarılıymış."

"Ders oldukça ilginç aslında," derken tereddütlüydüm.

Belki de Laurie'nin göz kırpmaları, dokunmalarıyla ilgili bir şeyler söylesem iyi olurdu. Omzumu sıktığını, elini elime değdirdiğini falan anlatabilirdim.

Ama Bay Richmond zaten beni sevmiyordu ve bunları söylersem tepkisi ne olurdu bilmiyordum.

Söyle ona.

Annemin, açık olmamı söyleyen sesi kulaklarımda yankılandı. Kendisi hiçbir şeyi içinde tutmazdı ve bana tavsiyesi de mutlaka bu olurdu.

"Konular hoşuma gidiyor," diye devam ettim, sonra durup derin bir nefes aldım. "Ama... Profesör Laurie..." Keskin bir nefes verdim. "Dürüst olmam gerekirse o biraz ürkütücü."

Richmond gözlerini kıstı. "Ürkütücü mü?"

"Evet." Ağzım birden kurumuştu. Ellerimse tam tersi, terden sırılsıklamdı. Avuçlarımı kotuma sürdüm. "Sık sık elime, omuzlarıma dokunuyor ve bana baktığında gözleri biraz fazla üzerimde kalıyor..."

"Yanlış anlıyor olabilirsin," diye araya girdi Richmond. "Erik çok dost canlısıdır. Herkesin ona hayran olmasının sebeplerinden biri de bu zaten."

Dudağımı ısırdım. "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm ama sanırım bundan daha fazlası var. Bana dokunması hoşuma gitmiyor. Bence uygunsuz..."

"Summer," diye lafımı kesti yine dekan yardımcısı.

"Efendim?"

"Güzel bir kız olarak eminim sana hayran olunmasına alışkınsındır. Belki de bu sebepten dolayı birileri sana arkadaşça davrandığında ya da ekstra ilgi gösterdiğinde bu davranışlarının arkasında hayranlık ya da cinsel bir mana yattığını düşünüyor olabilirsin..."

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Fakat ben, Profesör Laurie'den aldığın sinyalleri yanlış yorumladığından eminim." Sandalyesinde öne eğilip ellerini masasına dayadı. "Ortaya böyle iddialar atmanın bir insanın kariyerini mahvetme ihtimali olduğunun farkında mısın?"

Artık teri tamamen kuruyan ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Ben kimsenin kariyerini mahvetmeye çalışmıyorum. Ben..."

"Resmi bir şikâyette bulunmak ister misin? İstersen süreci hemen başlatabiliriz. Ancak bunun her iki taraf için de uzun ve zorlu bir süreç olabileceğinin bilincinde olmalısın."

Gözlerim yanmaya başlamıştı. "Ben, şey..."

Dekan yardımcısının alnı sabırsızlıkla kırıştı. "Summer, Profesör Laurie'den şikâyetçi olmak istiyor musun?"

Kararsızlıkla geçen uzunca bir süreden sonra, "Hayır," dedim.

"Anlıyorum." Richmond yerinden kalktı. "Eh, fikrini değiştirirsen bana söylersin. O zamana kadar, böyle suçlamalar yapmadan önce biraz sağduyulu olmanı..."

"Ben suçlama yapmıyorum," diye karşı geldim. "Onun hakkında ne düşündüğümü sordunuz, ben de bana rahatsız hissettirdiğini söyledim."

Richmond masasının önüne geçti. "Seninle haftaya görüşürüz Summer. Kapıya kadar sana eşlik edeyim."

ÖĞLEDEN sonra hâlâ Kurbağases'in kibirli tavırları yüzünden sinirlerim bozuktu. Ama bir yandan da kendimi sorgulamaya başlamıştım. Richmond'a söylediğim şeyleri kafamda tekrarladığımda bana da biraz saçma gelmişti.

Sık sık elime, omuzlarıma dokunuyor ve bana baktığında gözleri biraz fazla üzerimde kalıyor...

Bu kulağa fazlasıyla uygunsuz bir davranış gibi gelmiyordu aslında. Düşündükçe de Laurie hakkındaki ilk fikrimin doğru

olduğuna karar veriyordum sanki. Yani belki de o gerçekten aşırı arkadaş canlısı biriydi. Richmond'ın da onun dost canlısı olduğunu söylemiş olması kendimden daha da şüphe etmeme yol açıyordu. Eğer dekan yardımcısı, profesörün bu samimi davranışlarında bir sorun olmadığını düşünüyorsa belki ben de öyle düşünmeliydim.

Of, cidden bilemiyordum.

"Ay!"

Ölçüsünü almakta olduğum ikinci sınıf öğrencisi Madison sıçrayınca göğüslerini mezurayla çok fazla sıktığımı fark ettim.

"Pardon," dedim kendime gelirken. "Göğüs ölçüsünü de aldıktan sonra işimiz bitecek." Şatafatlı koltuğa oturmuş, *Vogue*'un son sayısını karıştırmakta olan Bianca'ya baktım. "Bu arada, bunu yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Muhteşem olacak bence."

"Asıl biz, modelliği bize teklif ettiğin için teşekkür ederiz. Aşırı heyecanlıyım!" dedi Bianca.

"Ben de!" Madison çoraplı ayaklarının üzerinde zıpladı. "Futbol takımındakileri, dapdar mayolarla podyumda yürümeye ikna ettiğine inanamıyorum."

"Bütün takım değil. Sadece altısı olacak." Ona göz kırptım. "Aşırı seksi altı futbolcu."

Kızın yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım. Defile sonrası partisi içim sabırsızlanıyorum."

Bianca bana kendisinin ve beş kız kardeşimizin, defilemde yer almayı kabul ettiklerine dair mesaj attığında ben de onlara defile sonrası partiye de davetli olduklarını söylemiştim. Briar'ın düzenlediği resmi partiye değil de futbol takımının da bulunacağı bizim partimize tabii. Rex'i, partiyi onların evde yapmaya

ikna etmiştim bile. Daha doğrusu "birlik kızları" dediğim anda kendiliğinden ikna olmuştu.

"Mayoların son halini görmeyi dört gözle bekleyeceğim," dedi Brenna coşkuyla. "Fotoğrafla gönderdiğin taslaklara göre çok seksiler."

"Aynen, mükemmeller," dedi Madison.

"Teşekkürler. Ben de onları üzerinizde görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim." Madison'ın göğüs ölçüsünü de not ettikten sonra mezurayı topladım ve küçük not defterimle ikisini, yeni Prada çantamın içine koydum. "Pekâlâ. Her şey çok güzel. İhtiyacım olan her şeyi not ettim. Bir dahaki gelişimde provayı yaparız ve..."

"Burada ne halt dönüyor böyle?" Eşikte beliren Kaya'nın güzel yüzü kuşku doluydu.

"Selam, Kaya," dedim neşeyle.

Bianca temkinli bir şekilde koltuktan kalkarken Madison fırtınanın yaklaştığını sezen bir hayvan misali odadan kaçtı.

Kaya bana dik dik baktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Ölçü almaya geldim," dedim, çantamı omzuma asıp içinde telefonumu aramaya başlarken.

"Niçin?"

"Seni alakadar etmeyen bir şey için," diye şakıdım.

Fakat Bianca hemen ona gerçekleri söyledi. "Kızlardan birkaçı ve ben, Summer'ın defilesinde modellik yapacağız."

"Eh," diye araya girdim. "Tam olarak *benim* defilem değil. Moda bölümünün her mart ayında yaptığı defile."

Kaya beni duymazdan geldi. Gözleriyle Bianca'yı dövmekle meşguldü. "Neden onun defilesinde modellik yapacaksın?"

Bianca bir anlık tereddüde düştü. "Çünkü eğlenceli olacak gibi geldi."

"O kadar eğlenceli ki *benim de* isteyip istemediğini sormak aklına gelmedi mi?"

Öfkeli Kaya'ya bakıp bir kaşımı kaldırdım. "Defilemde modellik yapmak ister misin, Kaya?"

"Kesinlikle hayır."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zar zor tuttum.

"Böyle bir şeyi kabul etmeden önce bana bilgi verilmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi gergince. "Ben bu birliğin başkanıyım, Bianca. Bir Kappa'nın yaptığı her şey beni de etkiler."

"Sakinleş biraz, Kaya. Bu sadece bir defile. Ayrıca birlik için de iyi olacak. Bir öğrenci arkadaşımıza yardım ediyoruz sadece. Ulusal Kurul, birlik ruhunu her yerde göstermemizi seviyor."

"Kaçınız kabul ettiniz?" diye sordu Kaya.

"Altı kişiyiz."

"Altı mı? Aman Tanrım. Bu kadar kişi kabul etti ve kimse bana söylemedi mi? İnanamıyorum!"

"Çünkü seninle alakalı bir şey yok ortada."

Kapıya doğru yanaştım. "Şey, ben artık gideyim..."

"Daphne'yle yaşadığım onca şeyden sonra hem de! Onun benim arkamdan iş çevirdiğini öğrendiğimde ne kadar üzüldüğümü *biliyorsun*. Şimdi siz de mi aynı şeyi yapıyorsunuz?"

"Kimse senin arkandan bir iş çevirmiyor," dedi Bianca rahatlatıcı bir sesle. Sonra bana dönüp, *iş işten geçmeden buradan git*, der gibi bir bakış attı.

Evden koşarak kaçtım. Buranın adı bence Kappa Beta Nu yerine DAPHNE KETTLEMAN BURADAYDI olmalıydı çünkü kız burada büyük iz bırakmıştı.

Arabamın kilidini açarken çantamın içinden "Cheap Thrills" şarkısı yükseldi. Telefonumu çıkartıp ekrana bakmak için döndürdüm.

Hunter.

Aşırı neşeli bir şekilde, "Selam," diyerek cevap verdim.

"Selam, Sarışın."

Hunter'ın boğuk sesi göğsümde küçük bir suçluluk sızısı belirmesine neden olmuştu. Cumartesi günü hızla yaklaşıyordu ve ben henüz ona, o günün Sevgililer Günü olduğunu söylememiştim. Çünkü ya tarihi önemsemeden gitmek isteyecek ya da randevuyu başka bir güne alacaktı. Bense daha onunla randevuya gitmek isteyip istemediğimden tam olarak emin değildim.

"Az önce öğrendim ki randevuya çıkacağımız gün Sevgililer Günü'ymüş." Güldü. "Kusura bakma."

Rahatlayarak güldüm. "Tanrı'ya şükür. Ben de bu konuda seninle konuşacaktım çünkü şey... O günün, ilk randevu için doğru tarih olduğundan emin değilim."

"Kesinlikle anlıyorum. Fazla baskı olur."

"Günü değiştirsek daha iyi," dedim daha da rahatlarken. Belki de randevuyu sonsuza dek erteleyebilirdim ya da en azından bu süre, Hunter için ne hissettiğimi anlamama yardımcı olurdu.

Ama Hunter, "Bu akşama ne dersin?" diyerek planımı bozdu.

Yutkundum. "Bu akşam mı?"

"Aynen. Maç yok, başka plan da yapmadım. Senin planın var mıydı?"

"Hayır." Kahretsin. Neden hayır demiştim ki? Şimdi gitmemek için bir sebebim olmayacaktı.

"Tamam o zaman. Akşam yemeği, değil mi?"

"Evet," dedim.

"Güzel. Seni evinden alırım."

Bir kahkaha attım. "Bu çok bayat bir espriydi."

"Biliyorum." Kıkırdadı. "Yedi gibi çıkalım mı?"

"Olur." Emin olmadığımı sesimden anlamamasını umuyordum.

"Görüşürüz o zaman, Sarışın."

Telefonu kapattıktan sonra derhal annemi aradım.

"Hayatım!" Annemin sesi aşırı coşkuluydu. "Tam zamanında yakaladın, şimdi toplantıdan çıktım."

"Erkeklerle alakalı bir sorunum var!" dedim beklemeden.

Bir anlık sessizlikten sonra annem, "Peki, tatlım. Anlat bakalım," dedi.

İçime bir gülme isteği doldu. Bu kadını çok seviyordum. "Bu akşam ev arkadaşlarımdan biriyle randevum var. Hunter'la. O da Roselawn'da okumuştu ama benim bir sınıf altımdaydı."

"Pekâlâ..." Beni dinlerken kaşlarının arasında oluşan çizgileri gözümde canlandırabiliyordum. "Randevun konusunda mı gerginsin?"

"Hayır, tam olarak değil. Ama..." Derin bir nefes verdim. "Diğer bir ev arkadaşımla öpüştüm." Başka şeyler de yapmıştım tabii. Ama onları annemin bilmesi gerekmiyordu.

"Bu randevudan önce mi?"

"Hayır, akşam randevuya çıkacağım çocukla değil. Yani, aslında onunla da öpüştüm ama bayağı zaman önceydi. Geçen cumartesi de diğerini öptüm."

"Hunter'ı."

"Hayır, Fitz'i."

"Fizz mi?"

"Fitz," dedim sabırsızlıkla. "Colin Fitzgerald. Anne, iyi dinliyor musun?"

"Kusura bakma Summer ama aşk hayatın *The Bachelor*[9] programını andırmasaydı daha iyi anlayabilirdim belki."

"Peki, şimdi dikkatlice dinle. Bu akşam randevuya çıkacağım çocuk Hunter. Öptüğüm çocuk ise Fitz."

"Anladım. Ve ikisi için de bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Evet gibi."

"Bu nasıl bir cevap?"

"Yani hayır. Uf, bilemiyorum. Gerçekten bilemiyorum."

"Sana ne diyebileceğimi bilmiyorum hayatım. Hem olayın içeriğini hem de detayları anlatmıyorsun. Sanırım en çok hoşlandığını seç diyebilirim sadece."

"Anne! Hiç yardımcı olmadın," diye homurdandım. "Her neyse. Kendim çözerim artık." Sonra onun saçma önerisini tekrarladım. "*En çok hoşlandığını seç diyebilirim*, ha? Hadi ama anne, topla kendini."

Annemin kahkahası kulağımı gıdıkladı. "Bende başka tavsiye yok maalesef. Daha sonra arayıp her şeyin nasıl gittiğini anlat mutlaka."

Harika. Normalde annem dünyadaki en bilgece tavsiyeleri verirdi bana. Şimdiyse elinde başka tavsiye yok muydu? Dil bilgisi hatalarıyla dolu fal kurabiyelerinden bile, "*en çok hoşlandığını seç diyebilirim*"den daha mantıklı öneriler alabilirdim.

Hem zaten mesele hoşlanmak değildi ki. Fitz'den hoşlanıp hoşlanmadığımdan da emin değildim. Çoğunlukla beni çıldırtıyordu çünkü. Ama ondan etkileniyordum ve onu, Hunter'dan daha çok düşünüyordum.

9 Amerika'da yayımlanan bir ilişki ve evlilik programı. —çn.

Dürüst olmam gerekirse Fitz karşıma çıkıp, "Hadi yapalım şunu," dese Hunter'la çıkmayı düşünmezdim bile.

Ama Fitz böyle bir şey *demiyordu*. Hatta duygularını ifade etmekte ve bu tarz şeylerde iyi olmadığı dışında hiçbir şey demiyordu.

O zaman ben ne halt etmeliydim? "Böyle şeylerde" iyi olması için ona yalvarmalı mıydım? Asla.

Hunter harika biriydi ve onunla iyi anlaşıyorduk. Onu daha iyi tanımaya çalışmakta ne sorun vardı?

Ona boş yere umut vermiş olacaksın.

Bu doğru olmayabilirdi. Belki de Hunter'la randevumda çok eğlenecektim ve onun için hissettiklerim, Fitz için hissettiklerimi bastıracaktı.

Ya da öyle olmayacak ve sen ona boş yere umut vermiş olacaksın.

Bu randevuya gitmeli miydim yoksa iptal mi etmeliydim? Ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Bir duş almak için banyoya girdiğimde hâlâ bunu düşünüyordum. Neyse ki artık duşlarımı huzur içinde alabiliyordum çünkü Hollis kilidi değiştirmişti.

Saçlarımı kurutup giyinirken de hâlâ düşünüyordum. Kül rengi bir kazak elbise, siyah külotlu çorap ve Jimmy Choo marka, siyah, süet, bağcıklı asker botlarımı giymiştim.

Hunter aşağıdan seslenip arabayı ısıtmaya çıktığını söylediğinde de hâlâ düşünüyordum.

Düşünmeye devam ettim. Ta ki Fitz kapımı çalmadan odama girene ve boğuk sesiyle, "Gitme," diyene kadar.

23

SUMMER

"Ne?" dedim titrek bir sesle, kalbim teklerken.

Fitz'in uzun, kaslı bedeni bana yaklaşırken ben de geri geri gittim. Ondan uzaklaşmaya çalışıyordum çünkü bakışlarının yoğunluğu biraz göz korkutucuydu. Normalde kahverengi olan gözleri şimdi koyulaşmış ve sıvı ateşe dönüşmüştü. Sıcaklıkları beni yakıyordu.

Kalçam duvara çarpana dek geriledim. Fakat Fitz dibime girene dek durmadı. Nefes alırsam göğüslerim kalkıp onun göğsüne değebilirdi.

"Summer." Kısık sesinde acı vardı.

Sert parmaklarını yanağıma sürdü. Zar zor soluk alabiliyordum. Endişeli gözlerim yarı açık duran kapıma döndü. Hunter ya da Hollis her an içerdi girip bizi görebilirdi.

"Bu akşam onunla çıkma." Bu sözleri söylemek boğazını yırtıyormuş gibiydi.

Nabzım hızlandı. Fitz'in dudakları benimkilere o kadar yakındı ki istersem uzanıp tadına bakabilirdim. Göğsündeki dövme, yıpranmış gri tişörtünün yakasından görünüyordu. Parmaklarımı

uzatıp soluk renkli desene dokunmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

"Hunter'la gitme," dedi pürüzlü bir sesle. Alevli bakışlarını benimkilere dikmişti.

Sesimi tekrar buldum ama çok titrekti. "Gitmemem için bir sebep söyle."

Güçlükle yutkundu.

Ona sessizce yalvardım. Onun yerine konuşamazdım ama eğer Hunter'la gitmemi istemiyorsa o zaman bana sebebini söylemek zorundaydı. *Söylemeliydi.*

Söylemedi. Çenesindeki bir kas seğirdi. Hâlâ konuşmuyordu.

"Ne oluyor Fitz ya? Hem karnım doysun hem pastam dursun diyorsun resmen. Seninle öpüştük, sonra beni bırakıp gittin. Şimdi kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağımı bana söyleyemezsin. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Şansını kaybettin."

"Biliyorum," dedi sonunda. Onun da kafası karışmış gibiydi.

Odama dalarken aklında "Hunter'la gitme" cümlesinden başka bir şey olmadığı belliydi. Eh, ama bu kadarı benim için yeterli değildi.

"Her şeyi batırdım, biliyorum." Gözlerinde pişmanlık vardı. "Soyunma odasında olanlardan sonra senden kaçmak aptalcaydı, lanet olsun. Ve bencilceydi."

"Hadi canım."

"Bunun için özür dilerim," dedi çatallı bir sesle. "Gerçekten. Hem karnım doysun hem pastam dursun da demiyorum. Yani en azından bilerek yapmıyordum. Tek bildiğim, bu gece onunla çıkacak olman düşüncesinin beni hasta ettiği."

Daha detaylı konuşmasını bekledim. Tabii her zamanki gibi yine konuşmadı.

"O zaman neden gitmememem gerektiğini söyle, Fitz! Ama benim yüzümden yedi yirmi dört tahrik olduğundan falan bahsetme sakın. Artık yakınlaşamayız, tamam mı? Seninle gönül eğlendirmekle ilgilenmiyorum. Zaten senin normalde böyle kaçamaklar yaptığını zannetmiyorum."

"Yapmıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"O halde mesele ne?" Bitkin düşmüş halde elimi aramızda salladım. "Neden Hunter'la çıkmamalıyım?"

"Çıkamazsın demiyorum."

"Hiçbir şey demiyorsun, evet!" Kapının açık olduğunu hatırlayınca sesimi alçalttım. "Ne *istiyorsun*, Colin? Ne hissettiğini söyle bana."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Yüzünden tek bir duygusu bile belli olmuyordu. Hislerini maskeleme konusunda çok iyiydi. Düşüncelerini ve duygularını tıpkı gizli ajanlar gibi herkesten saklıyordu. Kahretsin, ne hissettiğini söylemek yerine kurşun yemeyi bile tercih edebilirdi.

Bunu bilerek yapmıyor olabilirdi ama benimle oyun oynuyordu. Evet, ben oyunları severdim. Ama partilerde arkadaşlarımla oynadığım türden oyunları. Mesele aşk hayatım olunca karşımdaki kişinin ne hissettiğini de ne düşündüğünü de tahmin etmek zorunda kalmak istemiyordum.

"Gitmem lazım," diye fısıldadım.

Öfkeli, kısık bir ses çıkardı. "Summer."

Ama ben çoktan kapıya yönelmiştim.

Ve Fitz beni durdurmadı.

HASTINGS'DEKİ en şık restorana vardığımızda Hunter oturmam için sandalyemi çekerken dikkatim çok dağınıktı. Adı Ferro's olan bu restoranı hem Allie hem de onun arkadaşı Grace Ivers şiddetle önermişlerdi. Grace, Logan'ın kız arkadaşıydı ve görünüşe göre ikisi sürekli burada yemek yiyorlardı.

Hunter'ın bu akşam çok seksi göründüğünü inkâr edemezdim. Sıkı kalçası, kumaş pantolonunu çok hoş bir şekilde doldurmuştu. Saçlarına da asker tıraşı yaptırmıştı. Erkeklerde kısa saçı daha çok seviyordum.

Ben onu incelerken o da beni inceliyordu. Şuh bakışlarında hayranlık vardı. "Elbisen harika, Sarışın."

Zorla gülümsedim. "Sağ ol." Kafamım meşgul olduğunu ya da daha kötüsü üzgün hissettiğimi anlayabilir miydi acaba? Evet, üzgündüm çünkü Fitz'le az önceki konuşmamız beni çok sarsmıştı.

Nasıl hissettiğini niye bana söyleyemiyordu? Neden tırnağımın altına girmiş bir kıymığı çıkarmaya çalışır gibi onun ağzından detayları almaya çalışmak zorundaydım? Fitz'le konuşmak acı verici ve sinir bozucuydu. Kahretsin, onu hiç anlayamıyordum.

Hunter, "Summer? Kızılcıklı votka mı istersin?" diye sorana dek garsonun içki siparişimizi almaya geldiğini bile fark etmemiştim.

Kafamı sağa sola salladım. "Şimdilik sadece su alayım," dedim garsona. O gittikten sonra Hunter'a dönüp sebebini açıkladım. "Saatlerdir bir şey yemiyorum. Midem boşken içki içmeyi sevmem."

Kumaş peçetemi açarken beni izleyen Hunter, "Mantıklı," dedi.

Bu süslü peçeteyi kucağıma serip düzeltirken ellerim titriyordu.

Hunter'ın alnı kırıştı. "Sorun ne?"

Yutkundum. "Sorun yok. Sadece günüm çok uzun ve biraz kötü geçti."

"Akademik danışmanınla görüştün, değil mi? Nasıl gitti?"

"Harika değil. Richmond benden nefret ediyor." Dişlerimi sıktığımda yanaklarım içeri göçtü. Kendimi durmaya zorladım. "Profesörlerimden birinin beni ürküttüğü gerçeğini ağzımdan aldı, sonra da suçlama yapıyorum diye beni azarladı."

"Suçlama mı?" Hunter telaşlı gibiydi. "Ne yaptı bu pislik?"

"Hiçbir şey," dedim hemen. "Cidden, hiçbir şey yapmadı. Ama beni ürkütüyor çünkü elleri rahat durmuyor. Richmond'a bunu söylediğimde azar yedim işte."

Garson sularımızı getirince sipariş vermeye hazır olup olmadığımı sordu. Henüz ikimiz de menüye bakmadığımız için Hunter biraz daha zaman istedi.

Menümü açtığımda başlangıç yemekleri listesine konsantre olmaya çalıştım ama kafam hâlâ bu akşam odamda Fitz'le konuştuklarımdaydı.

Hunter derin bir iç geçirdi.

Kafamı kaldırdım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kafasını hafifçe salladı. "Ancak sen pek de iyi görünmüyorsun."

Zayıf bir sesle, "İyiyim," dedim.

"Summer, bir aydır beraber yaşıyoruz. Artık ruh halini anlayabiliyorum. Bu akşam dikkatin fazla dağınık."

"Biliyorum. Üzgünüm." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Ben..."

Hunter uzunca bir süre tereddüt ettikten sonra, "Seninle aramızda ne oluyor?" diye sordu.

Boğazım çaresizlikle yandı. Gözlerim doldu. Ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum çünkü ne hissettiğimi *bilmiyordum*.

Yirmi dakika önce Fitz'in düştüğü duruma şimdi ben düşmüştüm ve bunu fark ettiğimde kalbime bir ağırlık çöktü. Düşüncelerini bana anlatmasını isteyerek, hislerini açıklamasında ısrar ederek Fitz'i bu duruma ben sokmuştum.

Belki o da gerçekten bilmiyordu. Tanrı biliyordu ki ben de *ona* karşı ne hissettiğimi tam olarak tanımlayamıyordum. Bir de kalkıp benim için mücadele etmesini, bana olan sonsuz aşkını itiraf etmesini mi bekliyordum?

İşte şimdi de Hunter aramızda ne olduğunu soruyordu ve ben cevabı kesinlikle bilmiyordum.

"Summer," dedi biraz sert bir sesle.

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. İnsanları hayal kırıklığına uğratmayı sevmiyordum ama şu anda başka seçeneğim yoktu. "Sanırım benim gitmem lazım," diye fısıldadım.

Hunter cevap vermedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde ufacık bir şaşkınlık bile yoktu.

"Fitz mi?" Sesi keskin ve kısıktı.

Tüm bedenimi kaplayıp zayıflatan vicdan azabına ve utanca rağmen kendimi zorlayarak konuştum. "Evet."

Sert bakışları beni delip geçti. Şu anda ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordum. Ne yapacağını da bilmiyordum. Peçetesini masaya atıp sakince restorandan çıkacak mıydı? Yoksa öfkeye kapılıp bana kalpsiz sürtük diye bağıracak mıydı?

İkisini de yapmadı. Sandalyesini yere sürterek geri itti ve benim kalkmama yardım etti.

"Hadi gel. Seni eve götüreyim," dedikten sonra, birer yudum bile almadığımız sular için fazla olsa da masaya bir yirmilik bıraktı.

Restorandan çıkmak için döndüğünde ben de ağlamamaya çalışarak peşinden gittim.

EVE dönüş yolunda ikimiz de tek kelime etmedik. Atmosfer aşırı tuhaftı ve Hunter aracı garaj yoluna çekip de motoru durdurmayınca daha da tuhaflaştı.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum ama sonra dünyanın en aptalca sorusunu sorduğum için kendi kendime küfrettim. Tabii ki de gelmiyordu. Az önce onu reddetmiştim. Benimle birlikte oturup YouTube'da One Direction klipleri izleyecek değildi herhalde.

"Yok." Parmaklarını direksiyona vuruyordu. Enerji patlaması yaşıyormuş gibiydi. Ya da benim arabadan bir an önce inmemi istiyordu. "Şu anda içeri giremem. Gidip bir parti falan bulacağım." Omuz silkti. "Beni beklemeyin."

"Gece dışarıda kalmaya karar verirsen bana mesaj at da meraklanmayayım, olur mu?"

Ona Fitz'le ilgilendiğimi söylediğim andan beri ilk kez bir öfke belirtisi gösterdi ve iğneleyici bir gülümsemeyle, "Benim bu akşam ne yapacağımı umursamayacak kadar meşgul olacaksın bence, Summer," dedi.

Vicdan azabı içimi kemiriyordu. "Hunter..."

Böyle yapma, demek istedim ama onu nasıl suçlayabilirdim? Onunla randevuya çıkmayı kabul etmiş ve çıktığımızda da on

dakika geçmeden başka biriyle birlikte olmak istediğimi söylemiştim. Bu bir insana yapılabilecek en kötü şeylerden biriydi ve Hunter'ın gönlünü nasıl alacağımı bilmiyordum.

"Eve getirdiğin için teşekkürler," diye fısıldadım.

"Sıkıntı değil."

Uzanıp nazikçe omzuna dokunduğumda canını yakmışım gibi irkildi. Aslında evet, canını yakmıştım ama fiziksel olarak değil. Benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum. Sadece flörtleşiyor zannediyordum.

Kapı kolunu çekip yavaşça Range Rover'dan indiğimde daha ben bir adım atamadan Hunter gaza basıp garaj yolundan geri geri çıktı ve arkasında, burun deliklerimi yakan bir toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

Eve girerken kendimi berbat hissediyordum. Hollis de dışarı çıkmış olmalıydı çünkü oturma odasında da, önünden geçtiğim odasında da yoktu. Kendi odamı geçip ana yatak odasına yöneldim. Kapının altından dışarı ışık süzülmüyordu ama arabasını garaj yolunda gördüğüm için Fitz'in evde olduğunu biliyordum. Tabii Hollis'le birlikte gitmediyse. Neyse, zaten cevabımı şimdi alacaktım.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve kapıyı hafifçe tıklattım.

İçeriden ses gelmedi.

Kahretsin. Belki de gerçekten dışarı çıkmıştı.

Bir anlık tereddütten sonra tokmağı çevirip kapıyı hafifçe ittim. Oda gölgelerle doluydu. Karanlıkta gözlerimi kıstım ve yatağın üzerindeki iri figürü fark ettim. Fitz yorganın altına girmemiş, sadece belinden aşağısına ince bir battaniye örtmüştü.

"Fitz?"

Figür kıpırdandı. "Summer?" dedi uykulu bir sesle.

"Evet, benim. Döndüm."

Fitz inleme ve homurdanma arası bir ses çıkardı. Aşırı derecede tatlıydı. "Ne zamandır uyuyorum ki?"

"Çok olmadı. Saat daha sekize gelmedi."

"Evden yarım saat önce çıkmıştın." Kafası bayağı karışmış gibiydi.

"Evet."

"Şimdi de geri döndün."

"Evet."

"Neden?"

Kapıyı kapatıp yatağın ayakucuna gittim. "Henüz emin değilim. Ama... sana birkaç sorum var." Derin bir nefes aldım. "Lütfen bu seferlik cevap vermeye çalışabilir misin? Uzun bir konuşma yapmanı falan beklemiyorum. Evet ya da hayır demen yeterli." Gölgelerin arasında gözlerini görmeye çalıştım. "Lütfen, Fitz."

Battaniyeyi hışırdatarak yatakta doğruldu. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu huysuzca.

Titrek bir nefes alıp vererek sorumu sordum. "Hâlâ sığ biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum." Sesinde sadece samimiyet vardı.

Yavaşça kafa salladım. "Soyunma odasında seni tatmin ettikten sonra kaçıp gitmek başından beri aklında mıydı?"

"Hayır, değildi." Bu sefer sesini gerçek bir pişmanlık kaplamıştı.

Yutkundum. "Aramızdaki bu çekimle savaşmaktan sen de yoruldun mu?"

"Evet, yoruldum," dedi saf bir arzuyla.

Elbisemin eteğini tutup yumuşacık yünü kafamdan çekip çıkartırken ellerim titriyordu. Bu delilikti. Ama delilik benim göbek adım sayılırdı.

Fitz boğulur gibi bir ses çıkardı. "Summer?"

Onu duymazdan geldim. Külotlu çorabımı çıkarmadım çünkü ahşap zemin aşırı soğuktu. Külotum da üstümde kaldı ama askısız sutyenimi çıkarıp yere bıraktım.

Fitz keskin bir nefes aldı.

Yatağa çıkıp yanına, battaniyenin altına girdim.

"Tişört giymemişsin," dedi çatallanan sesiyle.

"Giymedim."

"Neden?"

Dudaklarımız iyice yaklaşana dek ona doğru kaydım. "Neden olduğunu düşünüyorsun?"

24

FITZ

Summer yatağımdaydı. Beni uykumdan uyandırmış ve bana karşı hissettiği çekimle savaşmaktan yorulduğunu söyleyerek soyunuvermişti.

Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyordum. Bu akşam Hunter'la çıkmaması için ona neredeyse yalvarmıştım ama o çıkıp gitmişti. Onun da bana soruları olacağından emindim ve cevaplarını vermekte zorluk çekeceğimi biliyordum. Sebebi cevap vermek istememem değil, korkuyor olmamdı.

Summer beni korkutuyordu. Her zaman korkutmuştu. Ona karşı açık olmamı istiyordu ama bu benim doğamda yoktu ki.

Ben bunları düşünürken Summer parmaklarını dudaklarıma götürüp nazikçe okşayarak en temel dürtülerimden birini ortaya çıkardı.

Göğüslerine bakmamak için elimden geleni yaparak ona yaklaştım. Aslında bakmak için ölüyordum ama önce, daha fazla ileri gitmeden ona bir çıkış sunmak istiyordum. Eğer durmak isterse o güzel göğüsleriyle fazla haşır neşir olamadan bu işi sonlandırmamız gerekecekti.

"Emin misin?" diye fısıldadım.

"Yüzde yüz." Sesinde hafif bir kırılganlık vardı. "Sen?"

Kendimi tutamayıp güldüm.

Summer'ın tüm vücudu gerildi. "Sen benimle dalga mı..."

"Hayır," dedim çabucak. "Sana gülmüyorum, inan. Sadece... Emin olup olmadığımı sordun ya... Kahretsin, Summer, ben her gün seni düşünerek kendimi tatmin ediyorum. Seni kafamdan atamıyorum. Soyunma odasında olanlardan sonra daha da fena oldu. Artık günde *iki kez* otuz bir çekiyorum."

Summer'ın buna cevabı beni tüm varlığıyla öpmek oldu.

Evet, görünen oydu ki ikimiz de bunu durdurmayacaktık. Zaten bu anın geleceği uzun zamandır belliydi. Bayağı uzun bir zaman hem de.

Kıyafetlerimiz üstümüzden çıktı. Bu nasıl ya da ne zaman olmuştu bilmiyordum ama kendimi birden çıplak bulmuştum. Summer'ın üstüne çıkıp bir bacağımı onun bacaklarının arasına soktum ve yumuşacık vücuduna sürtündüm. Dudaklarımız birbirinden ayrılmamacasına buluşurken Summer da bana iyice yaklaşmak için kalçasını kaldırıp hiç utanıp sıkılmadan aletime sürtündü.

Dilimle zorladığımda dudaklarını benim için araladı ve dilimi onunkine doladığımda tüm bedenimi titreten çaresiz bir inleme sesi çıkardı. Kıkırdayarak geri çekildim ve dolgun dudağını hafifçe ısırdıktan sonra yüzüne minik öpücükler kondurarak çenesine doğru ilerledim.

Boynuna ulaştığımda kafasını geriye yatırdı ve buradaki narin deriyi ısırıp emmem için bana izin verdi. Ben bunu yaparken o da alçak sesle inleyip bana daha sert sürtünmeye başladı.

Aramızdan uzanıp aletimi tutmak istediğinde ellerini nazikçe ittirdim. "Hayır," diye mırıldandım. "Şimdiye kadar bana keyif veren hep sen oldun. Şimdi sıra bende."

Sonra onu bir zevk yolculuğuna çıkardım. Summer'ın mükemmel göğüsleri adeta uyuşturucu gibiydi; insanda kafa yapıyordu. Göbek deliğinin hemen altındaki hassas noktayı öptüğümde kalçası yay gibi geriliyordu. Beni bir an önce içinde istediği belliydi.

Göğüslerinin tadını biraz daha almak için dilimi yukarı doğru kaydırırken kirli sakalım dolgun göğsünün alt tarafını okşuyordu. Ben zamanımı onu öpmek ve yalamakla harcarken o da sanki gitmememi ister gibi kafamı tutuyordu. Zaten şu anda bir yere gidemezdim ki. Göğüs uçlarından birini onu inletecek kadar sert bir şekilde ısırıp dilimi hafifçe üzerinde dolaştırdığımda Summer'ın kalçası yine hareketlendi.

"Fitz," dedi yalvarır gibi. "Bu kadar yeter. Artık benim..."

Aşağı doğru kayıp yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. "Bunu mu istiyorsun?" dedim tenine doğru.

Öyle bir irkildi ki poposu yatakla teması kesti.

Gülerek kalçalarını kavradım ve dilimi üzerinde kaydırdım. Tembel hareketlerim titrek nefesler almasına, inlemesine neden oluyordu. Bir parmağımı içine daldırdığımda kasları büyük bir açlıkla kasıldı ve neredeyse benim de patlamama sebep oldu. Tanrım, o kadar sıkıydı ki... Parmağımı yavaşça içinde hareket ettirirken ağzımı üzerine bastırıp emmeye başladığımda beynimi bir sis bulutu sardı.

"Aman Tanrım," dedi Summer, boğuk bir sesle. "Sakın durma. Yaklaşıyoru..."

Durdum.

"Neden!" diye bağırdı Summer.

Dilimi dudaklarıma sürdüm. Tanrım, tek alabildiğim tat Summer'dı. "Henüz olmaz," dedim doğrularak.

"Sana bu hakkı kim veriyor?" dedi oflayarak. "Bu benim bedenim, Colin!"

"Bu da benim dilim," dedim sırıtarak.

"Ama orgazm olmak istiyorum."

"Hepimiz istemiyor muyuz?"

"Oooofff!" Huysuzca bağırışı beni güldürdü. "Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, etmiyorsun."

"Orgazm olmazsam öleceğim." Sesi ciddiydi. "Cidden bak. Sonra beni böyle bırakarak ölümüme nasıl neden olduğunu babama açıklamak zorunda kalırsın. *Babama* diyorum, Fitz. İstediğin bu mu gerçekten?"

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kız muhteşemdi. Kahretsin, muhteşemlerin muhteşemiydi. "Ne yapalım biliyor musun?" dedim boğuk sesimle. "Uzlaşmaya varalım." Komodinimin üst çekmecesini açıp bir prezervatif aldım. "İkimiz de orgazm olabiliriz ve kimse ölmek zorunda kalmaz."

"Bu harika bir fikir."

Dizlerimin üstünde doğrulurken beni izliyordu. Kafamı eğip ona baktığımda nefesim kesildi. Yanakları kızarmıştı, yeşil gözleri arzuyla parlıyordu ve her kesik nefesinde göğsü inip kalkıyordu. Daha önce hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiştim.

Nefes alış verişi hızlandı. "Neden hâlâ içimde değilsin?"

Güzel soru.

Yavaşça ona doğru eğildim ve işkence gibi ağır hareketlerde ama tek seferde içine girdim. *Ah, kahretsin.* Bu, dünyadaki en güzel histi. Daha önce hiç ama hiç tecrübe etmediğim bir aidiyet hissiydi. Summer'a bakıp onun da bana aynı şekilde baktığını gördüğümde göğsüm tuhaf bir şekilde genişledi.

Sanırım o da aynı şeyi hissediyordu.

Hareket etmeye başladığımda yatak gıcırdamaya başladı. Summer beni daha da derinlerine çekmeye çalışırken ben yavaş itişlerle içini dolduruyordum.

"Daha fazla," diye yalvardı.

"Hayır."

Kendimi böyle zapt edebilmem beni bile şaşırtmıştı. Hızlanmak için ölüyordum aslında. Bir an önce zirveye ulaşmak istiyordum. Ama bunun sona ermesini hiç istemiyordum. Fazlasıyla *doğru* gelen bu anı bozmayı, bu hissi kaybetmeyi hiç istemiyordum.

Bu yüzden geri çekildim ve kalçamı aşırı dikkatli bir şekilde, ağır ağır itip çekmeye başladım. Gösterdiğim çaba yüzünden alnımda ter damlacıkları belirmişti. Summer bacaklarını belime sarmaya çalışınca ona boynunu ısırıp tamamen gerileyerek karşılık verdim.

"Kahretsin, Fitz. Lütfen... Lütfen, lütfen, *lütfen*."

Onu yalvartmayı başarmıştım. Bu harikaydı.

Çatallı sesimle bir kahkaha attım. "Sana işkence etmek hoşuma gidiyor." Bunu kanıtlamak için aletimi yavaşça tekrar içine daldırdım ve kalçamı hafifçe hareket ettirdim.

Summer omuzlarıma tutunup göğüslerini göğsüme bastırdı. Tenime batan göğüs uçları güneşte ısınmış çakıl taşları gibiydi. Sonra bacaklarını birbirine bastırarak gözlerimin kararmasına neden oldu.

"Boşalmaya ihtiyacım var artık."

Titrek sesle söylediği tek bir kelime, bu *ihtiyaç* kelimesi pes etmeme neden oldu. *İstiyorum* değil, *ihtiyacım var* demişti. Bu kadar işkence yeterdi.

Acı çeker gibi inleyerek kendimi mümkün olduğu kadar derinlerine ittim ve son hızda hareket etmeye başladık. Bu sefer bacaklarını belime sarmasına izin verdim. Bu yeni pozisyon sayesinde her hareketimde aynı zamanda ona sürtünüyordum. Doruğa ilk ulaşan Summer oldu. Ben de hemen arkasındaydım. Zevk dalgaları bedenlerimizi sararken bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi yavaşça hareket etmeye devam ettik.

O sırada kısa bir baygınlık geçirmiş olabilirdim çünkü vücudum sonunda yatıştığında sırtüstü dönmüştüm ve Summer da üstümde yatıyordu. Bu şekli nasıl aldığımızı bilmiyordum. Çıkardığımı hatırlamadığım prezervatifin bacağımın yanında durduğunu görünce son kalan gücümle onu alıp bağladım ve komodine koydum.

Summer yanağını köprücük kemiğime dayadı. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Seninki de." Benim deli gibi atan kalbimle neredeyse eşdeğer atan kalbini göğsümde hissedebiliyordum. Parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Summer mutlulukla iç geçirdi. "Seninle böyle çıplak halde uzanmak hoşuma gitti."

"Benim de," dedim kısık sesle.

"Seninle seks yapmak da hoşuma gitti." Göğüs ucuma çarpan sıcak nefesi ürpermeme neden oluyordu. "Sen hoşuma gidiyorsun zaten. Hem de çok."

"Ben..." Ağzım kurudu. Neredeyse "aynen" diyecektim ama bunun çok kayıtsızca kalacağını fark ettim. Bu yüzden mümkün olan en iyi şeyi yaparak sustum.

Çünkü benim tarzım buydu.

Summer tavırlarımdaki değişimi sezmişti. Sezdiğini biliyordum çünkü kısık sesle iç geçirdiğini duymuştum. Ama ne

şaşırtıcıydı ki ona ihtiyaç duyduğu tatlı sözleri ya da onaylayan cümleleri söylemediğim diğer zamanlarda olduğu gibi öfkeye kapılmadı.

"Bu akşam bir aydınlanma yaşadım."

Saçlarını okşadım. "Öyle mi?"

"Hı hı. Senden hep bana karşı olan hislerin konusunda dürüst olmanı ve kalbini açmanı bekliyordum. Ama belki de bu adil değildi." Dalgınca karnımda gezdirdiği parmakları tüylerimi diken diken yapmıştı. "Ben aklıma geleni söyleyen biriyim ama herkesin benim gibi olmadığını unutmamam gerek."

"Aklına geleni söylemekle duygularını paylaşmak aynı şeyler değil," diye belirttim.

"Ben duygularımı da kolay paylaşırım."

Güldüm. "Doğru."

Sessizleşti. Beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyordum. "Ama *her şeyi* paylaşmam."

Meraklandım. "Benden sır mı saklıyorsun sen?"

"Sadece senden değil, herkesten."

Bundan şüpheliydim. Kendisinin de dediği gibi Summer bu dünyadaki en açık sözlü insanlardan biriydi. "Tabii. Ne gibi sırlar?"

"Yook, karşılığında bir şey almadıkça asla açıklamam." Dirseğine dayanarak doğruldu. "Bir anlaşma yapalım. Sen bana bir şey ver; gizli, değerli bir anını mesela... Eğer bunu yaparsan ben de..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben de sana Kappa evindeki yangını neden çıkardığımı anlatırım."

İşte *bu* ilgimi çekmişti. Yangını bilerek başlattığını ilk kez itiraf ediyordu.

"Anlaştık," dedim. "Ama önce sen anlatmalısın."

"Bunu diyeceğini biliyordum." Dizlerinin üstünde doğrulup yatağın ayakucunda duran ince battaniyeyi aldı.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

"Tabii ki üşüdüm. Burası New England." Battaniyeyi omuzlarına sarıp yanıma oturdu.

Bense hâlâ çıplak halde yatakta uzanıyordum. Vücudum yanıyordu.

"Pekâlâ, kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin." Sesindeki utancı duyabiliyordum. "Bunu bir tek annemle babama söyledim."

"Peki ya Dean? Ya da diğer ağabeyin?"

"Nicky ile Dicky, bir toga partisinde sarhoş olup yanlışlıkla bir mumu devirdim sanıyorlar," diye itiraf etti.

"Olan bu değil mi?"

Summer kafasını iki yana salladı.

Durum gittikçe ilginçleşiyordu. "Eee, ne oldu peki?"

"Söz vermelisin, Fitz."

Yeşil gözleri hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Söz veriyorum."

Elini ağzına götürüp başparmağının tırnağını çiğnemeye başladı. Tırnak yediğini ilk defa görüyordum. Bu telaşlandırıcı bir şeydi ve hiç hoşuma gitmemişti. Nazikçe uzanıp elini tuttum ve göğsüme bastırıp üstüne elimi koydum.

"Gerçekten bir toga partisi vardı," dedi sonunda. "O kısım doğru yani. Ve sarhoştum, evet. Ama ağabeylerimin düşündüğü kadar değil. Kappa evinin bitişik bir verandası vardı. Daha doğrusu tam olarak veranda değil de güneş alan cam oda diyebiliriz. Malikâneye sonradan eklenmiş bu odanın devasa cam duvarlarında kalın perdeler asılıydı." Omuz silkti. "Sonradan gördüğümüze göre bu perdeler bayağı yanıcıymış."

"Tüh."

"Öyle işte." Diğer elini ağzına götürmeye çalıştığında onu da tutup göğsüme dayadım. "Cam odayı kullanan tek kişi ben sayılırdım. Yalıtımı iyi olmadığı için genellikle çok soğuk olurdu. Kötü bir ruh halinde olduğum ve yalnız kalmak istediğim zamanlarda gidip orada otururdum. Her neyse, Alpha Phi erkek birliğiyle ortaklaşa düzenlediğimiz toga partisi bizim evde yapılıyordu. Alpha Phi'den birkaç çocukla Sosyoloji dersimiz ortaktı. Hoca dönem ödevlerimizi o sabah geri vermişti ve çocuklar bu konuda konuşurlarken onları duydum." Kasvetli bir ruh haline büründü. "Sanırım hepsi de yüksek not almışlardı. Bense F almıştım."

Kısık sesle keskin bir nefes aldım. "Bebeğim, çok üzüldüm." Sevgi sözcüğü ağzımdan kendiliğinden çıkıvermişti ama Summer'ın farkında bile olduğundan emin değildim.

Gözleri utançla kararmıştı. "Ödevim çalıntıydı."

Bu söylediği beni şok etti. "Ciddi misin?"

"Evet." Konuşurken sesi çatlıyordu. "Ama çalıntı olduğunu, yani eser hırsızlığı sayıldığını bilmiyordum. Birkaç internet sitesinden alıntı yapmış ama kaynak belirtmemiştim. Birinden direkt alıntı olan şeyleri belirtmiştim ama diğerlerini yazmamıştım. Ödevin sonundaki kaynakçaya sıkıştırdım tabii ama sanırım onu da doğru yapmamıştım." Gözlerini ovuşturdu. Bana tekrar baktığında bakışlarında çaresizlik vardı. "Ödev beni zaten yeterince zorlamıştı, Fitz. Karmakarışık bir şeydi. Yardım aldım ama yetmedi. Hocaya e-posta atıp yardımını istedim ama tam bir pislik olduğu için sadece elinden geldiğince yardım edeceğini söyledi. Yani, kendimi kaybettiğimde ne olduğunu biliyorsun."

Ona karşı hissettiğim tek şey anlayıştı. "Çok üzüldüm."

"Ödevi verirken kötü bir not alacağımı biliyordum ama F beklemiyordum. Dersten sonra hocayla konuşup bilerek eser hırsızlığı yapmadığımı açıklamaya çalıştım ama yalnızca 'vah vah, ne kötü' konuşması yaptı ve istersem notuma itiraz edebileceğimi, ancak düzeltilebileceğini sanmadığını söyledi."

Ellerini bıraktığımda Summer battaniyeyi sıkıca tutup kendisine bastırdı. "Partiye geri dönelim. Sınıf arkadaşım olan çocuklar notlarıyla övünüp dururlarken ben gülünç bir toganın içinde duruyor ve kendimi koca bir moron gibi hissediyordum. Ben..." Hafifçe homurdandı. "Köyün aptalı olmaktan aşırı derecede yorulmuştum. Üstünde kırmızı renkli, dev bir F harfinin ve *çalıntı* sözcüğünün yazılı olduğu ödevimin üst katta, masamın üstünde durduğunu bilmek bile beni öfkelendiriyordu. Aptallığımın tüm kanıtlarını yok etmek istemiştim sadece."

Acı dolu ses tonu ve gözleri kalbimi parçaladı. Yüce İsa. Bu söylediklerine gerçekten inanıyordu. Gerçekten kendisini aptal olarak görüyordu.

"Bu yüzden odama gidip ödevimi aldım ve cam odaya girip bir kibrit çaktım. Pencerelerden birinin önündeki sehpada büyük, seramik bir kâse duruyordu. Yanan kâğıdı onun içine attım." İçini çekti. "Kendi kendine yanıp söneceğini düşünmüştüm, gerçekten. Eğer biri o pencereyi açık bırakmamış olsaydı muhtemelen öyle olurdu." Kafasını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Normalde kimsenin girmediği odaya o akşam biri girmeye karar vermişti."

Hafifçe kıkırdadım.

"Sonra," diye devam etti. "Esinti yüzünden alevler güçlendi ve perdeler alev aldı. Cam oda tarihe karıştı."

"Cidden yanıp kül mü oldu?"

"Hayır. Yani, dış cephe tamamen yok oldu ve tekrar inşa edilmesi gerekti. Ama eve bağlı olan kısma bir şey olmamıştı."

Başını utançla eğdi. "İtfaiye geldiğinde sehpadaki mumu devirdiğim yalanını söyledim. Yani, 'Tüh, ben toga giymiş, sarhoş bir birlik kızıyım sadece!' gibi. Olayı raporlara kaza olarak geçtiler ve annemler hem birlik evine hem de okula yüklü bir miktarda para ödemek zorunda kaldılar. Ardından da nazikçe oradan ayrılmam istendi."

"Vay canına." Doğrulup yatak başlığına dayandım ve onu da kendime doğru çektim. Vücudu battaniyeye sarılı olduğu için sadece başını okşayabiliyordum. "Şunu sormak istiyorum," dedim nazik bir sesle. "İnsanların, dönem ödevinden F aldığını bilmelerindense seni sarhoş bir parti kızı olarak tanımalarını mı tercih ediyorsun?"

"Sayılır." Kafasını yana eğip gözlerime baktı. "Ama böyle yüksek sesle söyleyince saçma geliyor."

Yanağını kavrayıp başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Tenlerimiz temas edince titredi. "Sen aptal değilsin, Summer. Sadece öğrenme güçlüğün var. Bunlar farklı şeyler."

"Biliyorum." Sesindeki inançsızlık canımı sıkıyordu ama daha fazla detaya inmeme izin vermedi. "İşte, artık hakkımdaki utanç verici şeylerden birini biliyorsun. Şimdi sıra sende."

Ben hemen cevap vermeyince elini battaniyenin arasından çıkartıp parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Bir şey paylaş, herhangi bir şey. Gerçek bir şey anlatacağına söz verdin, Fitz."

Evet, söz vermiştim. Ama bu, kolaylıkla yapabileceğim anlamına gelmiyordu. "Ben..." diye homurdandım. "Ben aklımdakileri bilerek ve isteyerek saklamıyorum," dedim. "Bu sadece... bir alışkanlık."

"Alışkanlık mı?" Alnı kırıştı. "Düşüncelerini saklamak bir alışkanlık mı?"

"Evet. Hislerim hakkında konuşmam."

"Ama neden?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım buna... hislerim bana karşı kullanılmaya başlandığı zaman başladım."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omurgam rahatsızlıkla gerilirken ensem buz gibi oldu. Kaçma içgüdüm ağır basıyordu ama Summer'ın elimi tutan eli de oldukça güçlüydü. Derin bir nefes aldım.

"Fitz?" dedi Summer.

Nefesi verdim. "Ben on yaşındayken annemle babam çirkin bir boşanma süreci geçirdiler. Babam, annemi aldatmıştı. Gerçi ona sorarsan bunu yapmaya annem tarafından itilmişti. Birbirlerine asla katlanamıyorlardı. Hâlâ da katlanamıyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok zor bir süreç olmalı."

"Bu kadarla da kalmadı. Ben on iki yaşıma girene dek velayetimi paylaşmışlardı. Sonra babam, annemin nefret ettiği bir kadınla çıkmaya başladı ve annem, velayetimi almak için mahkemeye başvurdu. Babam da öfkelenip velayetimi hak edenin *kendisi* olduğuna karar verdi. Ve psikolojik oyunlar başladı."

"Psikolojik oyunlar mı?"

"Velayet savaşı, boşanma sürecinden çok daha çirkindi. Birbirlerini incitmek için beni kullanıyorlardı."

Summer'ın gözleri kocaman açıldı. "Nasıl?"

"Babamla ne zaman yalnız kalsam ağzımdan annem hakkında kötü şeyler almaya çalışırdı. Annem de aynı şeyi yapardı. Eğer babama, annemin, odamı toplayana kadar arkadaşlarımla top hokeyi oynamama izin vermediğini söylersem kapımızda hemen bir sosyal hizmet uzmanı beliriyor ve annem tarafından 'sosyal olarak izole edilmiş' hissedip hissetmediğimi soruyordu. Eğer

anneme, babamın yatmadan önce şekerli mısır gevreği yememe izin verdiğini söylersem bu sefer başka bir uzman gelip babamın bana yedirdiği şeyler hakkında beni sorguluyordu. Hepsi de belgeleniyordu. Söylediğim her kelime avukatlara gidiyordu."

"Aman Tanrım, bu çok korkunç."

"İhmal edildiğim, duygusal şiddete maruz kaldığım ve "yetersiz beslendiğim" için birbirlerini suçluyorlardı." Kafamı iki yana salladım. "Bu konuda ne hissettiğimi onlara söyleyemiyordum. Daha doğrusu hiçbir konudaki hislerimi söyleyemezdim yoksa suçlama oyunu başlardı."

"Suçlama oyunu derken?"

"Bir konuda üzgün müyüm? *Babanın suçu.* Kızgın mıyım? *Annenin suçu.* Okul maçı için gergin miyim? *Çünkü baban sana sınır koyuyor.* Bir şey yüzünden korktum mu? *Çünkü annen bir korkak tavuk yetiştiriyor.*" Anne babamla sohbet etmenin ne kadar yorucu olduğunu hatırlarken derin bir iç geçirdim. Kahretsin, hâlâ daha yorucuydu.

"Mahkemeye gidip hangi ebeveyninle yaşamak istediğini söyledin mi?" diye sordu Summer merakla. "Bunu yapman velayet savaşını sonlandırmadı mı?"

"Asla. Evet, mahkemeye gittim. Daha doğrusu içinde birkaç masa bulunan bir toplantı odası gibiydi ama yargıç vardı."

O günü düşünmek bile kötü hissettiriyordu. Sosyal hizmet çalışanının elini tutup odaya girdiğimi ve oturduğumu hatırlıyordum. Annemle babam kendi avukatlarıyla birlikte ayrı masalarda oturuyorlardı. Annem bana gözleriyle yalvarırken babam, "doğru seçimi yapacağından eminim," der gibi bakıyordu. Herkesin gözü üzerimdeydi. Kahrolası bir işkence gibiydi.

"Yargıç, her iki evdeki rutinimi sordu." Konuşurken dalgınca Summer'ın parmak eklemlerini okşuyordum. "Ne yediğim, hokey

oynamayı sevip sevmediğim gibi sorular sordu. Bu soruların sonunda annemle babamın, onlara söylediğim her şeyi avukatlarına söylediğini fark ettim. Sonra yargıç bana hangisiyle yaşamak istediğimi sordu."

Summer'ın nefesi kesildi. "Hangisini seçtin?"

Dudaklarım seğirdi. "Soruyu pas geçmek istedim."

"On iki yaşındaydın ve soruyu pas mı geçmek istedin?" diye sorarken Summer'ın ağzı bir karış açılmıştı.

"Evet. Suç dizilerinden birinde görmüştüm bunu sanırım." Sırıttım. "Yargıç bunu yapamayacağımı, birini seçmem gerektiğini söyledi. Ben de ikisini de seçtim. İkisiyle de yaşamak istiyordum." Hafifçe gülümsedim. "Yargıç da onlara ortak velayet verdi. Halbuki davayı bu yüzden açmışlardı. Ama yargıç, ikisiyle de ortak zaman geçirmemin hem zihinsel hem de duygusal açıdan bana daha iyi geleceğini söyledi."

"Sonrasında her şey düzeldi mi? Annenle baban yatıştı mı?"

"Hayır. Benimle konuşurken birbirleri hakkında kötü şeyler söylemeye devam ettiler. Bugün bile bunu yapıyorlar ama eskisi kadar kötü değil."

Summer kaşlarını çattı. "Büyüme çağında bununla nasıl başa çıktın peki?"

"Görünmez olarak," dedim. "Yani, isyankâr olduğum bir dönem geçirdim. Bana dikkatlerini vermeleri için bir meydan okuma olarak o dönemde, onlardan habersiz ilk dövmemi yaptırdım. Ama çoğunlukla odamda saklanıyordum. Beni göremezlerse birbirleri hakkındaki zehirlerini de akıtamazlardı."

"Böyle şeyler yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Omuz silktim.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye takıldı Summer gülümseyerek. "Pekâlâ, dinle, duygularının çarpıtılarak negatif bir şeye dönüştürülmesine alışkın olduğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum, bana söylediğin her şey ikimizin arasındaki kutsal güven çemberinin içinde kalacak. Onları asla ama asla yargıca söylemem."

Ben de ona gülümsedim. "Üzgünüm. Kötü bir alışkanlık işte. Kırmaya çalışacağım." Ona ciddi bir bakış attım. "Ama sen de bana kendine bu kadar yüklenmeyi bırakacağına dair söz vereceksin. Kendine aptal olduğunu söyleyip durmayı kesmelisin."

"Deneyeceğim," dedi. Sanırım bundan daha fazlasını isteyemezdim. "Aç mısın? Ben akşam yemeği yiyemedim."

Ona bunun sebebini sormayı, Hunter'la randevusunda ne olduğunu öğrenmeyi istedim ama isteğimi bastırdım. Başka bir erkeğin konusunu açarak havayı bozmak niyetinde değildim. Bu mesele yarına kadar bekleyebilirdi.

Bu gecenin yalnızca Summer ve benimle alakalı olmasını istiyordum.

25

SUMMER

"Fransız kızları senin yanında solda sıfır kalır," dedi Fitz, üç gece sonra.

Odasının zemininde oturduğum yerde kucağımdaki kâğıtlardan kafamı kaldırıp ona dil çıkardım. Ama sonra şaka yapmadığını fark ettim. Kahverengi gözlerinde hayranlık ve huşu vardı.

"Büyüleyicisin," dedi ısrarla.

"Kes şunu," dedim. "Kızaracağım şimdi."

"Tabii tabii. İltifatlar kızarmana neden olmaz. Onları seversin sen."

Eh, doğruydu, seviyordum. Ama yüzündeki yoğunluk biraz rahatsızlık vericiydi. Ben ödev yaparken onun beni çizdiği rutinimize geri dönmüştük ama normalde Fitz çizim yaparken konuşmazdı. Hele "büyüleyici" gibi kelimeleri hiç kullanmazdı.

Çoğunlukla konuşan ben oluyordum. Ödevimden bazı kısımları ona okuyordum ve düşüncelerimi kâğıda geçirmeden önce seslendiriyordum. Doğruyu söylemem gerekirse Fitz'in varlığı konsantre olmama yardımcı oluyordu. Omuzlarıma bir

nevi sorumluluk yükleniyordu sanki. Dönem ödevimi birkaç gün sonra teslim etmem gerekiyordu ama kötü hissetmiyordum. Kesin A alacağımı söyleyemezdim ama B ya da C alsam bile bana yeterdi.

Fitz çizimini inceledi. Bir kolunu döndürüp kalemi kâğıda sürterek yeni bir detay eklerken kol kasları gerildi.

Tanrım, bu çocuk aşırı seksiydi. Gün geçtikçe daha farklı seksi yönlerini de keşfediyordum. Çalışma/çizim seansımızın başlamasının üzerinden on dakika geçmişti ki tişörtünü çıkartıp kaslı göğsüyle beni kışkırtmaya başlamıştı. Dikkat eksikliği çeken beynimin şu anda ödeve nasıl odaklanabildiğini hiç bilmiyordum.

"Büyüleyicisin," diye mırıldandı Fitz tekrar. "Diğer kadınların seni neden tehdit olarak gördüğünü anlayabiliyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kimse beni tehdit olarak görmüyor. Sen delirmişsin."

"Hadi ya? Bardaki kızı unuttun mu?"

"O, beni değil Brenna'yı tehdit olarak görmüştü."

"Hayır, ikinizi de öyle gördü." Tekrar resmine baktı. "Tanrım. Bu gerçeğin etkisinden çıkamıyorum. Çok güzelsin. Ama bu öyle bir güzellik ki neredeyse... ulaşılamaz. Uhrevi."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çok şairaneydi, tatlım."

Fakat içten içe Selena Gomez'le birlikte amigo kız dansımızı yapıyorduk. Hayatımda hiç kimse bana *uhrevi* dememişti. Bu kelime bayağı hoşuma gitmişti.

Koridorda adım sesleri yankılanınca ikimiz de gerildik. Bunu hiç *sevmiyordum*. Evimize korkunç bir gerginlik bulutu çökmüştü. Benim ya da Fitz'in odasındaysak bu gerginlik yok oluyordu; muhabbet kolayca akıyordu ve daha önce bir erkekle birlikteyken hiç hissetmediğim kadar rahat hissediyordum.

Fakat evin diğer taraflarında hep fırtına kopuyordu.

Hunter perşembe gününden beri bizimle konuşmuyordu. O varken çok dikkatli davranıyorduk ve normalde bir şeylerden kolay kolay etkilenmeyen Hollis bile Hunter'ın kötü ruh halinin onu etkilediğini itiraf etmişti. Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilemiyordum. Hunter'ın, benim Fitz'le... çıktığıma alışmak için zamana ihtiyacı vardı sanırım.

Henüz ilişkimize bir isim vermemiştik ama acelem yoktu. Fitz'in benimle zaman geçirmeyi sevdiğini biliyordum ve şu anda önemli olan tek şey buydu. Ayrıca Sevgililer Günü haftasında bu konuyu açacak değildim. Çünkü bu, hangi erkeğe yapılsa baskı sayılırdı.

Aslında dünün Sevgililer Günü olmasına pek dikkat etmemiştik. Hollis'le birlikte *Titanik*'i izlemiş, ardından yukarı çıkıp biraz öpüşmüştük, tabii bu sefer Hollis yoktu.

Koridordaki ayak sesleri ilerledi, sonra merdivenden inerek uzaklaştı. Oturma odasındaki televizyon açıldı. Fitz de ben de rahatladık. Hollis olmalıydı bu. Hunter günlerdir oturma odasında vakit geçirmiyordu.

"Denemenin sonunu yarın yazarım artık. Beynimin şarj olması lazım." Dizüstü bilgisayarımla not defterimi yere koydum ve biraz sıradan olsa da adını Summer Lovin' koyduğum plaj koleksiyonuma dair her şeyi koyduğum deri dosyamı aldım.

Modellerimle ilk provaları birkaç gün içinde yapacaktım. Tüm parçaları neredeyse tamamlamış; çoğunu Moda departmanının dikiş odalarında kendi elimle dikmiştim. Brenna da dün birkaç saat bana eşlik etmiş ve Ev Ekonomisi Barbie'si diyerek benimle dalga geçmişti. Tığ işi halter üstler için Hastings'deki muhteşem bir kadın terziden yardım alıyordum. Provalar bittikten sonra son rötuşları yapacaktık ve koleksiyon tamamlanacaktı.

"Bu şortlardan birini tekrar yapmam gerekecek," dedim dalgınca tasarımlarımı incelerken. "Terzim, bu kesimin erkeklere uygun olmayacağını söyledi. Birkaç çizim daha yapıp ona tekrar göstermeliyim."

"Çizim mi?" sesinde komik bir ton vardı.

Ona baktığımda gözlerindeki şaşkınlığı görerek şaşırdım. "Evet, çizim. Bu mayoları nasıl tasarladığımı sanıyorsun? Taslak çizerek."

"Taslak." Fitz sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

"Evet, taslak. Bu yüzünün hali ne böyle?"

Kafasını birkaç kez salladı, sanki içindeki örümcek ağlarından kurtulmaya çalışır gibiydi. "Ben sadece... kahretsin, resim *çizebildiğine* ve benim bunu ilk kez duyduğuma inanamıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yani, bu evde bir tek senin mi resim çizmeye iznin var? Bu biraz kibre kaçmıyor mu sence de?"

Fitz çizim defterini bir kenara atıp yanıma geldi. "Görmem lazım. Göster."

Dosyayı hızlıca kapatıp göğsüme bastırdım. Daha önce olsa çizimlerimi ona memnuniyetle gösteririm. Şimdi gözlerindeki hevesi gördükten sonra boğazımda baskıdan dolayı bir yumru belirmişti.

"Sadece birkaç tane mayo ve deniz şortu işte. O kadar abartılacak bir şey değil," diye ısrar ettim.

"Bakayım."

Yanaklarım yandı. "Hayır. Sen dünyadaki en yetenekli sanatçısın." Bana bazı resimlerinin fotoğraflarını göstermişti –çoğu göz kamaştırıcı fantastik dünyalar ve distopik manzaralardan oluşuyordu– ve sanatıyla aklımı başımdan almıştı. "Ben sadece *giysi* çiziyorum."

"Kıyafet çizmek çok zor olabilir."

"Hı hı. Beni teselli etmene gerek yok."

"Ciddiyim ben. Çoğu sanatçı kıyafet çizmekten kaçınır. Çünkü her kumaşın farklı farklı kıvrımları ve gölgeleri olur." Omuz silkti. "Bu da çizeni biraz zorlayabilir."

"Sanırım." Hâlâ beni teselli ettiğini düşünüyordum ama samimi yüz ifadesini görünce çizimleri ona verdim.

Fitz hepsini tek tek incelerken tek kelime etmedi. Taslaklarımı onun gözünden görmeye çalıştım ama ne düşündüğünü anlamak zordu. Figürler en basit hallerindeydi; yüzleri yoktu ve uzuvları anatomiye uygun olmayan bir biçimde uzundu. Sadece giyim eşyalarını gösterme amaçlı oldukları için önemli değiller diye böyle çizmiştim.

"Bunlar harika," dedikten sonra, kurşun kalemle çizdiğim modelimin mükemmel, dolgun göğüslerini saran derin V yakalı bir mayoyu uzun uzun inceledi.

"Güzel göğüsler," dedi.

Gülmemek için kendimi tuttum. "Gerçek olmadıklarının farkındasın, değil mi?"

"Değiller mi? Pekâlâ. Kadınların silikon taktırmalarını desteklerim. Nasıl mutlu olacaklarsa onu yapabilirler."

"Çok komiksin."

Tekrar taslağa baktı. "Kendi göğüslerinden mi ilham aldın?"

"Hadi ama. Bunlar benimkilerden çok daha büyük."

Fitz'in kışkırtıcı bakışları göğsüme kaydı. Bugün okula giderken giydiğim, yakası boynuma kadar uzanan ve uzun kolları olan elbisem hâlâ üstümdeydi. Dekolte falan değildi ama Fitz sanki üstsüzmüşüm gibi bakıyordu. "Bilmem... Seninkiler de bayağı büyük."

"75 numarayım ben. Bu ortalama sayılır."

"Ortalama değil."

"Hı hı. Sen evrensel göğüs numarası ortalamasını biliyorsun çünkü dünyadaki bütün kadınların ölçüsünü aldın, öyle mi?"

"Hayır ama internette adı porno olan bir şey var, Summer. Duymuş muydun?"

Bu sefer kahkahamı bastıramadım. Bu çocuklayken o kadar eğleniyordum ki gerçek dışı geliyordu.

"Şu anda fena tahrik olmuş durumdayım," diye ekledi. "Bil diye söylüyorum sadece."

"Taslağımdaki kadının ortalamadan büyük göğüsleri yüzünden mi?"

"Hayır, artık sanatçı olduğun için gözümde yüz kat daha seksi birisin."

Gözlerimi devirerek eşyalarımı toplayıp ayağa kalktım. "Ben gidip bunları odama bırakacağım. Netflix'te bir şey izlemek istediğini söylemiştin. İzleyecek miyiz?"

"Çok zor."

Boğazından yükselen hırıltıyı duyduğumda olduğum yerde kaldım. Yüzüne baktığımdaysa vücuduma bir ürperti yayıldı.

Bana yiyecekmiş gibi bakıyordu.

"Yanıyorsun," dedim.

Fitz bana doğru gelip okul eşyalarımı elimden aldı ve tek kelime etmeden yatağa bırakıp yanıma döndü.

Yürürken bir yandan da pantolonunun fermuarını indiriyordu.

Nefesim kesildi. Aman Tanrım.

Ağzım sulanmıştı. Fitz'in önünde bir roket vardı ve ben onu istiyordum. Ama o elini pantolonuna daldırıp aletini bastırdı.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Şaka mı yapıyorsun? Tatlı penisini benden saklamak için mi fermuarını indirdin?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Tatlı penisim birkaç dakika bekleyebilir."

"Ne için bekleye..."

Lafımı bitiremeden ağzı benimkileri buldu. Boğazımdan yükselen inlemeyi yumuşak dudaklarıyla bastırırken ve dilini benimkine dolarken, "Sessiz ol," diye mırıldandı. "Mike aşağıda. Ve kapım kilitli değil."

"Kilitlesek mi..."

Yine bir öpücükle sözümü kesti. Ev arkadaşımızın bizi rahatsız etmeyeceğinden emindi sanırım.

Dudaklarımızı ayırmadan beni geriye doğru itti. Popom masasına çarptığında kulaklığı yere düştü ama Fitz bunu görmezden gelip bir elini elbisemin altına kaydırdı. Parmakları bacağım iç kısmına değdiğinde ürperdim. Elinin eklem yerleri nemlenmiş külotuma hafifçe sürtündü, sonra kumaşı kenara itip başparmağını bana bastırdı.

Keskin bir nefes verdiğimde ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı.

"İyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı kulağıma.

"Sence?"

Gülümsemesi aynı anda hem müstehcen hem de sevimliydi. Elini üzerimde kaydırdı, avucunu klitorisime sürterek ortaparmağıyla beni kışkırtıyordu. Vücudumdaki tüm sinir uçları uyarılmıştı. Bunun sona ermesini hiç ama hiç istemiyordum.

Fitz eğilip boynumu öptü. Nabzımın atışını hissedebildiğine emindim. Sıcak dudaklarını boynumdan ayırmadan parmağını içime daldırdı ve fazla derine gitmek yerine parmağının ucunu kıvırıp içimdeki tatlı bir noktaya baskı yaptı.

"Nasıl da ıslanmışsın," dedi çatallı bir sesle.

Evet, çok ıslanmıştım. Ve ayakta zor duruyordum. Neyse ki diğer eliyle popomu kavrayarak beni dengede tutuyordu. Fakat bir noktadan sonra zevk dalgaları öyle şiddetlendi ki güçlü tutuşuna rağmen bacaklarım titremeye başladı.

Fitz pürüzlü sesiyle güldü. "Masanın üstüne otur."

Parmağını çektiğinde neredeyse ağlayacaktım ama dediğini yapıp masadaki bilgisayarlarla oyun ekipmanları arasında boş bir yer bulup oturdum.

Kalçam masaya değer değmez Fitz elbisemin eteğini kaldırdı. Kumaşı bacaklarımda yukarı doğru sıyırırken parmaklarındaki nasırlar çıplak bacaklarıma sürtünüyordu. Aç bakışları pembe külotuma odaklandı. Sonra, ben daha gözümü bile kırpmadan külotu çekip çıkardı.

Karşısında tamamen açıktaydım artık. Ve bana gizli bir hazine keşfetmiş gibi bakıyordu.

"Bu akşam oyalanmak yok." Sesimde çaresizlik vardı. "Hemen becer beni."

Kıkırdayıp çekmecesinden prezervatif almaya gitti. Ardından pantolonunu ve boxer şortunu indirip aletini açığa çıkardı.

"Çok seksisin," dedim nefes nefese, kalın ereksiyonuna bakarken.

Bacaklarımın arasındaki baskı yoğunlaşmıştı. O kadar büyük ve erkeksiydi ki... Hayatımda hiç kimseyi onu istediğim kadar istememiştim.

Fitz dudaklarını yalayarak prezervatifi taktı. Aletini kavradığında içimi bir heyecan kapladı.

Bacaklarımı iyice açtım.

Gözlerinde kıvılcımlar belirirken Fitz bacaklarımın arasına sokuldu ve yavaş yavaş içime girdi.

O anda kapı ardına kadar açıldı ve Hunter sendeleyerek odaya daldı.

26

FITZ

"Ay, ne sıcak ortam."

Hunter zarafetten yoksun bir şekilde içeri daldığında Summer da ben de donakaldık. Bu şekilde kalmaktan başka çaremiz yoktu çünkü belimden aşağısı çıplaktı ve aletim dibine kadar Summer'ın içindeydi.

Ama Hunter henüz bunu bilmiyordu. Onun durduğu yerden sadece Summer masamda oturuyormuş, ben de onun bacaklarının arasında duruyormuş gibi görünüyordum. Evet, kalçam çıplaktı ama ev arkadaşımızın bunu fark ettiğini sanmıyordum.

Sarhoş olduğu belliydi. Ciddi ciddi kafayı bulmuştu. Odamda ilerlerken iri, kaslı bedeni sarsılıp yalpalıyordu. Bakışları bir an için benimkilerle buluşunca gözlerini odaklamakta zorlandığını fark ettim. Alkol yüzünden gözbebekleri bulanmıştı. Sonunda yatağımın ayakucunda durup kollarını iki yana açtı ve kendisini sırtüstü bıraktı. Gürültülü bir şekilde yatağa düştüğündeyse gülmeye başladı.

Sonra dirseğine dayanarak doğrulup bana sırıttı. Kalçamın açıkta olduğunu hâlâ fark etmemişti. "Kahretsin Fitz, senin yatağın benimkinden çok daha rahat. Şanslı herif."

Summer belimde titreyen ellerini yavaşça çekip masaya yaslarken sert aletim hâlâ içinde olduğu için vajinası kasıldı. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa istemeden mi olmuştu bilmiyordum ama boğuk bir sesle inlememe neden olmuştu.

"Sigma Cow'daki bir partiden geliyorum. Chow muydu yoksa? Chi. Sigma *Chi*." Konuşurken dili dolanıyordu. "Arkadaşım, *neden Fizzy'ye öfkelisin? Kız mısın sen, vajinan mı çıktı*, dedi."

Summer kıpırdanınca ona uyarır gibi baktım. İçinden çıkmak için doğru anı bekliyordum ve Hunter'ın gözleri üzerimdeyken bunu yapamazdım.

Sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı. "Dostum, bunu sonra konuşabilir miyiz? İkimiz yalnızken mesela?"

"Sen ne..." Hunter cümlesini yarıda kesip gözlerini kıstı. Sonra bir kahkaha patlattı. "Şu anda onun içinde misin sen?"

"Siktir git şuradan," diye hırladım.

Hunter'ın omuzları bir kahkahayla sarsıldı. "İçindesin. Yüce İsa. Çok seksi."

Bana bakıyor olmasını umursamadan Summer'ın içinden çıktım ve prezervatifi çıkarmadan aletimi pantolonuma tıktım. Summer da elbisesini aşağı indirip masadan indi. Yanakları kızarmıştı.

"Ah, ben varım diye durmak zorunda değildiniz."

"Hunter," dedim kuru bir sesle.

"Ne?" Ellerini masumca kaldırdı. "Biz ev arkadaşıyız. Bazen ev arkadaşları birbirlerini sevişirken izlerler."

Summer arkasına bile bakmadan odamdan çıkıp gitti. Onu suçlamıyordum. Omuzlarının nasıl gerildiğini fark etmiştim ama bana kızgın olmadığını biliyordum. Muhtemelen Hunter'a bile kızgın değildi. Öyle gerilmesine neden olan şey büyük ihtimalle utançtı.

"Sana da merhaba, Sarışın," diye seslendi Hunter, onun arkasından. Ama cevap alamadı. Omuz silkerek ayağa kalkıp sendeleyerek durdu. "Hiç zaman kaybetmedin, değil mi Fitz? Ben onu eve bıraktıktan kaç dakika sonra aletini ona soktun?"

Öfkemi bastırmaya çalıştım. Hunter sarhoştu. Ve bunu söylemeyi hiç istemiyor olsam da bir bakıma haklıydı aslında. "Ayık olduğun bir zaman konuşalım, olur mu?"

"Olmaz." Kafasını iki yana salladı ve kapıya doğru ilerlerken gülmeye devam etti. "Sen ve Sarışın istediğinizi yapın. Ben de kendi istediğimi yapacağım. Herkes sonsuza dek mutlu yaşamasın. Yani yaşasın. Mutlu yaşasın."

Sırtına bakarak kaşlarımı çattım. "Hunter."

"Hıı?"

"İyi miyiz?" diye sordum ihtiyatla.

Omzunun üstünde bana baktı. "Hayır."

O AKŞAMDAN sonra Hunter'dan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Özellikle de evdeyken. En azından bu kadarını yapabilirdim. Evet, Summer'la yanlış bir şey yapmamıştık; sonuçta Hunter'la resmi olarak çıkmıyorlardı. Ama Hunter niyetini bana açıkça söylemişti. Summer'ın üzerinde hak iddia etmişti ve ben onu çiğneyip geçmiştim. Fakat o zamanlar Summer'la asla birlikte olamayacağımızı, onun beni arkadaş kategorisine ittiğini düşünüyordum.

Gerçi bunların önemi yoktu. Geçmişi değiştiremezdik. Sadece gelecekte daha iyi olmaya çalışabilirdik.

Bizim durumumuzda bu, Hunter'a biraz zaman tanımak anlamına geliyordu. Summer da ben de şu anda bunun en iyisi olacağına karar vermiştik.

Eğer Hunter'ın yerinde Hollis ya da Tuck olsaydı belki de durumu daha farklı şekilde idare eder, onlarla konuşup işleri düzeltmeye uğraşırdım. Fakat Hunter'la arkadaş olsak da çok yakın değildik. Espri yeteneği kuvvetli, eğlenceli biriydi ama aslında onu pek de iyi tanımıyordum.

Bu yüzden mesafemi korudum. Birlikte yaşadığımız için bunun zor olacağını sanmıştım ama yüzleşmemizden sonra Hunter fazla ortalarda görünmüyordu. Ondan tamamen kaçamazdım tabii. Çünkü antrenman sırasında iletişime geçmemiz gerekiyordu.

Bizim grupta Harvard hâlâ liderdi ve birkaç hafta sonra onlarla tekrar maç yapacağımız için Koç Jensen ile Koç O'Shea bizi daha sıkı çalıştırıyorlardı. Çarşamba sabahı birkaç kez teke tek alıştırma yaptık, ardından da üçer kişilik takımlar oluşturup –Jesse, Matty ve bana karşı Hunter, Nate ve Kelvin– mini bir maça başladık.

Hunter'la ben orta sahadaydık. Pozisyonunu alırken yüzünde nasıl kararlı bir ifade belirdiğini gördüğümde pek de hoş bir maç olmayacağını anladım.

Yanılmamıştım. Pakın kontrolünü eline alıp kayarak uzaklaştı. Nate'e pas atmaya çalıştığında Matt araya girip pakı aldı ve bana fırlattı. Mavi çizgiye doğru uçarak ilerledim ve pakı ileri kaydırıp kendim de peşinden gittim. Ama sopamı paka değdiremeden şiddetle duvara çarptım. Aldığım darbe de Hunter'ın kaburgalarıma geçirdiği dirsek de olması gerekenden daha sertti.

Hunter bana alaycı bir tebessüm atıp pakı çaldı ve anında uzaklaştı.

Kahretsin, canım bayağı yanmıştı ama sorun değildi. Ev arkadaşımın kızgın olmaya hakkı vardı ve öfkesini dışarıda çıkarmaktansa buzun üstünde çıkarması daha iyiydi.

Pistte uygulanan şiddet kontrollü olurdu. Hokeyde en sevdiğim şeylerden biri buydu. Aptalca ve ilkel görünebilirdi ya da erkeklerin, kadınların iddia ettiği kadar ahmak olduğunu gösteriyor olabilirdi ama bazen içimizde tuttuğumuz öfkeyi, başımızın belaya girmeyeceği bir yerde boşaltmak iyi oluyordu.

Antrenman devam ederken Hunter'la karşılaşmalarımız gittikçe daha da fizikselleşmeye başladı. Takım arkadaşlarımız da durumu fark etmişlerdi. Hunter'a kemiklerini çatırdatan ve nefesini kesen bir darbe indirdiğimde Nate kısık sesle ıslık çaldı.

"Biraz da maça saklayın," dedi Nate, düdük öttükten sonra.

Sonra yeni bir karşılaşma için karşı karşıya dizildik. Hunter'ın gözleri beni yakacak gibi bakıyordu. Verdiğim karşılıktan hoşlanmamıştı. Eh, ben de onun kaburgalarıma dirsek geçirmesinden hoşlanmamıştım ama insan bazen bir şey yapamıyordu.

Bu seferki karşılaşmayı ben kazandım. Jesse ile atağımızı planlarken pakı tembelce paslaşıp durduk. Hunter'ın takımı kendileriyle oyun oynanmasından hoşlanmayıp atağa geçince Jesse pakı hızla bana gönderdi, ben de şutumu attım. Fakat Corsen sopasını savurarak pakı durdurup Hunter'a pasladı.

Hemen peşine düştüm. Kalenin arkasına vardığımızda dirseklerimizi konuşturduk. Hunter'ın dirseği bu sefer boğazıma indi. Bir an gerçekten nefes alamadım. Uğraştım ama soluk borum çalışmıyordu, boğuluyor gibiydim.

Ama Hunter'ın umurunda değildi. Beni bir kez daha itip kayarak uzaklaştı. Düşmeden dengemi sağladım ama boğazıma yediğim darbe kabul edilemezdi.

Antrenmanı tamamen unutarak peşinden gittim. "Bu neydi böyle şimdi?"

Piste bir sessizlik çöktü. Nate'in patenlerinin tıslayarak bize yaklaşıp birkaç metre ötemizde durduğunu duydum.

"Başarılı bir ataktı," dedi Hunter.

"Ne başarısından bahsediyorsun ya?" diye hırladım.

"Değil miydi? Kusura bakma o zaman, bilememişim."

Kayıtsız ses tonu sabrımı taşıran son damla oldu. "Neyse, dostum. Beni itip kakmak kendini iyi hissettirecekse öyle olsun."

"Ayy, ne kadar da yüce gönüllüsün. Hoşlandığım hatunu becerdiğin gerçeğini telafi etti bu."

Evet, o noktaya gelmiştik.

Nate bize yaklaştı. Sopası hâlâ elindeydi ama gevşekçe tutuyordu. "Hadi çocuklar, yapacak işlerimiz var."

Onu duymazdan geldik.

"Bak, Summer ve ben bir yıldan uzun süredir birbirimiz için bir şeyler hissediyorduk. Daha ben seninle tanışmıyordum bile."

"Ne komik. Sana ondan hoşlandığımı söylediğimde bundan bahsetmedin."

Takım arkadaşlarımızın bizi izlediğinin farkındaydım. Kendimi, kaçamayacağım bir dramanın ortasında bulduğum ve tüm gözler üzerimde olduğu için şu tanıdık rahatsızlık hissi geri gelmişti.

Onu itip geçmeye çalıştım ama formamı tuttu.

"Bunu burada yapmayalım," diye mırıldandım.

"Neden? Milletin nasıl bir aşağılık olduğunu duymasını istemiyor musun?"

"Hey, kızlar!" diye bağırdı koç. "Bütün gün burada kalamayız. Kıçlarınızı kaldırıp yanıma gelin."

Hunter gönülsüzce kaymaya başladı. Ben durumdan memnun olmuştum çünkü dikkatlerin üzerimde toplanması sinirlerimi bozuyordu.

Koç, biraz daha top sürme esnasında mücadele antrenmanı yapacağımızı bildirdi. İlk alıştırmada, köşede iki oyuncu duracaktı ve biri kaleye doğru pakı sürerken diğeri onu durdurmaya çalışacaktı. Bankta oturduğum yerden diğerlerini izledim. Sıra bana geldiğinde ve koç, Hunter'la alıştırma yapacağımızı bildirdiğinde hiç de şaşırmadım. Belki o da benim gibi Hunter'ın tüm düşmanlığını boşaltıp buzda bırakacağını umuyordu.

Düdük çalar çalmaz Hunter bildiği tüm numaraları, beni köşeye sıkıştırmak için kullandı. Sonunda ondan kurtulup bir şut attım ama ikinci sınıfa giden kaleci Trenton, eldivenli eliyle pakı kolayca yakaladı ve sırıtarak havaya attı.

"Tekrar yapın," diye emir verdi koç.

Biz de bir kez daha birbirimizi sıkıştırmak için harekete geçtik. Bu kez pakın kontrolünü ele geçirip kaleye doğru ilerledim ama şutumu atamadan adi herif beni bileğimden yakalayarak tüm koluma keskin bir acı yayılmasına neden oldu.

"Siktir. Ne oluyor..."

Cümlemi bitirmeye fırsat bulamadan kendimi sırtüstü yerde buldum. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı.

Hunter'ın eldivenleri yere düştü. Göğsüme bir yumruk indi. Sonra kaskım yana doğru kaydı ve bir yumruk da çeneme yedim. Takım arkadaşlarımızın tezahüratlarını ve bağırışlarını duyabiliyordum. Bazıları bizi cesaretlendirirken bazıları da ayırmaya çalışıyordu. Birisi Hunter'ı üstümden çekmeye çalıştı ama pek beceremedi. Neyse ki bu benim eldivenlerimi çıkartıp

düzgün birkaç darbe indirmeme yaramıştı. Ama sonra Hunter yüzüme bir yumruk daha geçirdi ve ağzım kan tadıyla doldu.

Soluk soluğa kalırken birbirimize birkaç kez daha vurduk. En sonunda Nate aramıza girip bizi zorla ayırdı. Son sınıflardan da birkaç kişi gelip tekrar saldırıya geçmemizi önlemek için ikimizi de tuttular.

"Eee hanımlar? Aranızdakini çözdünüz mü?" diye sordu Koç Jensen sıkılmış gibi bir sesle.

O'Shea ise, "Duşa gidin," derken gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kafamı eğdiğimde buzu lekeleyen kan damlalarını gördüm. Hepsi benim kanımdı çünkü ben Hunter'ın tek bir damla kanını bile akıtamamıştım. Neyse ki yanağını şişirebilmiştim. Yarın moraracaktı. Benim de dudağım şişmişti. Eşit durumda değildik ama en azından ben de biraz hasar bırakmıştım.

"Üzgünüm, dostum," dedim Hunter'ın sert gözlerine bakarak.

Hunter dişlerini sıkıyormuş gibiydi çünkü yanakları içeri göçmüştü. "Tabii." Omuz silkti. "Kesin öylesindir."

"Gerçekten."

Bir süre birbirimize baktık. Hunter bacaklarını iki yana açarak kaymaya hazırlanınca bizi tutan son sınıf öğrencileri gerildiler. Ama Hunter üzerime gelmek yerine bana düşünceli bir şekilde bakarak geri geri gitti.

Ardından omuzlarını bir kez daha silkip yere attığı ekipmanlarını almadan gitmek için döndü. Bir an sonra omzunun üstünden bana baktı. "Merak etme, Fitz. Atlatırım."

Ben bundan pek emin değildim.

27

FITZ

Üç Hafta Sonra

Hoparlörlerden "It's Raining Men" şarkısı son ses yükselirken altı adet yarı çıplak futbol oyuncusu kalça sallama yarışması yapıyorlardı.

Hayır, şaka maka değildi.

Bu soğuk salı sabahında eve girdiğimizde Hollis'le karşılaştığımız manzaraydı bu. Antrenmandan çıktıktan sonra Hastings'deki lokantada kahvaltı etmiştik çünkü Summer son provalar için oturma odasıyla yemek odasını kullanacağını söylemişti.

Hollis'in ağzı bir karış açık kaldı. "Yanlış eve mi geldik?" diye sordu bana bakıp.

"İşte bu, Rex!" diye bağırıyordu Brenna, tekli koltukta oturduğu yerden. O, elindeki bir doları sallarken Summer ile tanımadığım bir kız kahkahalarla gülüyorlardı.

Briar futbol takımının yıldız dış açık oyuncusu kalçasını sallayarak Brenna'nın yanına gitti ve ona kucak dansı yapmaya başladı.

"Hayır," diye mırıldandı Hollis. "Hayır, hayır, hayır."

Bir saniye sonra müzik setine gidip hoparlörün fişini çekmişti bile.

Müzik durdu.

Rex de dansını kesmek zorunda kaldı. İri çocuk bir an için hayal kırıklığı yaşadı ama sonra benim kapıda dikildiğimi fark edip, "Fitzgerald! Ne düşünüyorsun?" dedi, iki işaretparmağını da üstündeki Speedo tarzı dapdar şorta doğrultarak.

Eh, mayo Speedo tarzı olabilirdi ama teknik olarak bir Summer Lovin' orijinal parçasıydı. Rex, yanlarında gümüş rengi çizgiler olan lacivert şortunu göstermek için döndüğünde kıçına nakışla işlenmiş S harfini görüp sırıttım.

"Güzel," dedim. Ama üstündeki sadece bir plaj giysisiydi ve benim bu konuda hiç fikrim yoktu. Sonuçta ben beş yıldır aynı deniz şortunu giyen bir adamdım.

Summer gözlerini devirdi. "Fitzy'ye hiç sorma. O modadan anlamaz." Koltuktan kalkıp Grier Lockett'in yanına gitti. "Bir saniye hareketsiz kal. Şu dikişlerde bir sorun var."

Ve sonra kız arkadaşım, başka bir adamın hayalarının önünde diz çöküp şortuyla uğraşmaya başladı.

"Summer," dedim kibarca.

Summer kafasını Lockett'in kasıklarından kaldırdı. "Efendim, tatlım?"

"Orada otuz bir çekerken yardıma ihtiyacın var mı?"

Rex ve diğerleri kahkahalara boğuldular. Summer bana ortaparmağını gösterdi, sonra Lockett'in kıçına bir şaplak atarak ağzımın bir karış açılmasına neden oldu.

"Pekâlâ, mayonu çıkarıp kendi kıyafetlerini giyebilirsin."

Lockett parmağını şortun beline soktu.

"Banyoda!" diye bağırdı Summer, iri futbolcu şortu indiremeden. "Tanrı aşkına!"

"Sen de hiç eğlenceli değilsin." Lockett dudaklarını büzerek oturma odasından çıktı.

"Siz de giyinin isterseniz. Her şey yolunda görünüyor," dedi Summer, Rex'e dönerek. Hücum oyuncularının resmi olmayan liderinin o olduğunu biliyordum. Oyun kurucu Russ Wiley, takımın asıl kaptanıydı ama onun tam bir egoist olduğunu duymuştum. Rex ise herkes tarafından sevilen biriydi.

"Önümüzdeki hafta için netiz, değil mi? Defile dokuzda başlayacak ama sizin en az bir saat önce orada olmanızı istiyorum."

"Merak etme, tatlı kız. Hayalarımız ve biz orada olacağız."

"Öyle mi denir ona?" dedi Brenna'nın koltukta oturan arkadaşı.

Rex kıza ciddi bir bakış attı. "Audrey, haya diyorsam hayadır."

Audrey alaycı bir şekilde gülüp gözlerini tekrar telefona çevirdi.

"Saatin sizin için uygun olduğundan emin misiniz?" diye sordu Summer tekrar. "Bibby'nin inziva falan dediğini duydum. Normalde bunu sezon dışında yapmıyor musunuz?"

"Evet," diye homurdandı Bibby.

Diğer dış açık oyuncusu Jules gözlerini devirdi. "Koç, rövanş maçlarında kötü olduğumuz için şimdi bu hippi saçmalığını yaptırıyor."

"Wiley kötü olduğu için," diye düzeltti Lockett, oyun kurucularını kast ederek.

Çocukların gözlerindeki hayal kırıklığını kaçırmadım. Briar bu sezondan önce uzun süre boyunca başarılı bir futbol takımı kuramamıştı. Bu yıl tam rekora koşarken rövanş maçlarında kaybediyor olmaları hepsini mahvediyor olmalıydı.

"Güven problemimiz olduğunu düşünüyor," dedi Jules omuz silkerek. "Bu yüzden uyum ve iş birliği için beş gün boyunca burada olmayacağız."

Brenna kaşlarını kaldırdı. "Beş gün mü? Bu acımasızca."

"Defile günü geri döneceğiz," dedi Rex. Summer'ın endişeli gözlerini fark ettiğinde onu rahatlatmak için uzanıp saçlarını karıştırdı. "Bayağı boş zamanımız olacak. Otobüs bizi yedi buçuk ya da sekiz gibi kampüse bırakacak."

Summer gevşeyerek kafa salladı. "Peki. Çok iyi."

Futbolcular günlük kıyafetlerini giymek için oturma odasından ayrılırken Summer eşyalarını toplayıp kahve sehpasının üzerindeki dev dikiş kutusuna doldurdu. Audrey, eşofman altı ve bir Patriots kazağı giyerek odaya dönmüş olan Lockett'le sohbet ediyordu. Tekli koltuktaki Brenna da telefonuna doğru eğilmişti ve siyah saçları yüzünün etrafında bir perde oluşturuyordu.

"Sen kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu Summer ona.

"Kimseyle."

Ama kızın ketum tutumuna ve Hollis'e doğru kısa bir bakış atmasına bakılırsa birisiyle konuştuğu kesindi. Hollis'in incindiği mavi gözlerinden belli oluyordu. Ona acımadan edemedim. Brenna'yla birlikte olmaları fikrinden henüz vazgeçtiğini sanmıyordum. Ama birlikte geçirdikleri gecenin üzerinden bir ay geçmişti ve Brenna'nın o gecenin tekrarını istemediği belliydi.

"Ben kahve yapacağım," diye mırıldandı Hollis sonunda, gözlerini Brenna'dan ayırarak. "Sen de ister misin, Fitz?"

"Yok, sağ ol." Della's'ta iki fincan içmiştim ve yeterli gelmişti.

Ev arkadaşımız mutfağa girip gözden kaybolur kaybolmaz Summer soruşturmasına başladı. "Dökül bakalım, Bee. Kim bu çocuk? Tanıdığım biri mi?"

Brenna omuz silkti. "Bir kez görmüştün."

Summer şahin gözlerini ondan ayırmadı. "Kim?" Brenna'nın cevabını beklerken nefesini tuttuğundan emindim. Üç saniye boyunca cevap alamayınca tekrar konuştu. "Jake Connelly mi yoksa?"

Kafam hızla Brenna'ya doğru döndü. "Oha. Şaka mı yapıyorsun?"

"Tanrım, hayır. Connelly değil. O tam bir ukala."

"O zaman kim?" diye sordu Summer. "Söylesene ya. Yoksa telefonunu çalıp..."

"Gevşe, deli kız. Josh'la konuşuyorum, oldu mu?"

"Josh kim?"

"McCarthy," dedi Brenna.

Summer keskin bir nefes aldı. "Harvardlı çocuk mu? Aman Tanrım. Numarasını nereden buldun?"

"Facebook'tan mesaj attı. Babamın kim olduğunu öğrenince kendisini kaybettiği için benden özür dilemek istemiş." Brenna omuz silkti. "Sadece öylesine takılıyoruz ama. Ciddi bir şey değil."

Telefonunu gizlice çantasına attığı gözümden kaçmamıştı. Sanki Summer'ın telefonu elinden kapmaya çalışacağından korkuyordu. İkisi konuşmayı devam ettiremediler çünkü futbolcular odaya girmiş ve Summer'la vedalaşmaya başlamışlardı. Brenna ile Audrey de gitmeleri gerektiğini söylediler. Ve altısı devasa futbol oyuncuları olan sekiz insan, montlarını ve botlarını giymek için antreye balık istifi gibi doluştu.

"Bu arada, Summer." Futbolculardan biri kapıda duraksadı. Kahverengi, kıvırcık saçları ve utangaç bir yüz ifadesi vardı. "Defile için bilet bulunabilir mi hâlâ? İnternet üzerinden baktım ama hepsi satılmıştı."

"Evet, satıldı. Ama tasarımcılara istedikleri kişilere verebilecekleri biletler dağıttılar. Bende beş tane falan kaldı sanırım. Kaç tane istiyorsun, Chris?"

"Sadece bir tane. Kız arkadaşım Daphne için."

Summer donakaldı. Hiç hareket etmiyordu. Saçını kulağının arkasına sokmak için kaldırdığı eli bile havada asılı kalmıştı. Sonra elini birden indirip beş saniye boyunca Chris'e öylece baktı. Vücut diline bakılırsa çocuk bu durumdan bayağı rahatsız olmuştu.

"Yani sen... Adı Kaya olan bir Kappa kızıyla hiç çıktın mı?"

Chris eldivenli ellerini ceplerine soktu. "Evet, çıktım. Ama çok uzun zaman önce." Kaşlarını çattı. "Artık Daphne'yle birlikteyim."

"Daphne Kettleman mı?"

Chris ürkmüş görünüyordu. "Evet. Onu tanıyor musun?"

Summer'ın tüm bedeni heyecanla titriyordu. "Hayır. Tanımıyorum."

Yanımıza taşındığından beri bu kızın pek çok şey için heyecanlanmasına şahit olmuştum.

Prada çizmeleri için mesela.

One Direction için.

Leonardo DiCaprio için.

Seks için.

Ama yüzünün, Daphne Kettleman hakkındaki bu konuşma sırasında olduğu kadar aydınlandığını hiç görmemiştim. Artık bu Daphne her kimse...

"Aman Tanrım. Tamam. Özür dilerim. Şu anda deliriyorum." Summer resmen zıplamaya başlamıştı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Büyük hayranı olduğumu ilet ona. Aman Tanrım, defile sonrası partide onunla zaman geçirmeyi çok istediğimi de söyle."

Chris ona tuhaf tuhaf bakmakla yetindi.

Bunu yapmakta haklıydı da. Eğer sarışın bir deli, benim kız arkadaşımla tanışma konusunda kafayı yemiş gibi davransa ben de tuhaf hissederdim.

"Şey, tabii, söylerim." Chris geri geri gitmeye başlamıştı. Sonra hızlıca veda edip evden kaçtı.

"Hiç de acayip bir an değildi," dedim Summer'a dönerek.

Summer bana ışıldayan yüzüyle baktı. "Ne olduğunu bir bilsen. Daphne'nin namı almış başını gidiyor." Sonra Daphne'nin kimliği, alkol zehirlenmesi, birinin Daphne'nin kıyafetlerini çalması hakkında bir şeyler gevelemeye başladı. Merdiveni tırmanırken ona yetişmekte zorlanıyordum. En sonunda beynim yanmaya başladı.

Odama girdiğimizde kapımı kilitledim ve onu bildiğim tek yöntemle, öpücüğümle susturdum.

Ama onu öpmenin sonucu her zamanki gibi dev bir ereksiyon oldu. Summer da bunu fark etmişti. "Saat sabahın dokuzu, Fitz. Nasıl her daim bu kadar azgın olabiliyorsun?"

"Aletim saati bilmiyor."

Summer bir kahkaha attı. Sesinin tatlı melodisi beklentiyle titrememe neden olunca onu tekrar öpmeye başladım. Kısa süre içinde ikimiz de çırılçıplak kalmıştık ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatakta öpüşüyorduk. Bu sırada ellerimiz de keşifteydi.

Summer parmaklarını çıplak göğsümde dolaştırırken mutlulukla iç geçirdi. "Hayatın boyunca üstsüz dolaşman gerektiği hakkında bir kanun çıkartılmalı."

"Senin de sürekli çıplak dolaşman gerektiğiyle ilgili kanun çıkartılmalı." Ellerinden kurtulup vücuduna öpücükler konduarak aşağı kaydım ve bu dünyada en sevdiğim yere ulaştım.

Summer'ı yalvartana dek ağzımı üstünden ayırmadım ama sonunda bacaklarının arasına girmek yerine sırtüstü döndüm ve *onu* üstüme çektim.

"Hâkimiyet sende," dedim. O da seve seve kabul etti.

Bir saniye içinde prezervatifimi takmıştım ve aletimin üstünde hareket eden güzel bir kadın vardı. Tırnaklarını tenime batırdığında karnıma bir acı saplandı. Summer kalçasını yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde döndürüyordu. Ama bu tahrik edici temposu uzun sürmedi. Dakikalar içinde üstümde tüm hızıyla öne arkaya, aşağı yukarı hareket etmeye başlamıştı.

Bense uzanmış, manzaranın tadını çıkartıyordum. Dolgun göğüsleri her hareketinde sallanıyor, yanakları gittikçe daha da kızarıyordu. Alt dudağını ısırdığında gözlerine baktım ve doruğa yaklaştığını anladım. Yüzündeki bu keyiften sersemlemiş ifadeye bayılıyordum. Bağırarak kendisini üzerime bıraktığında beni de uçurumun kıyısından aşağı itti. Bütün vücudum zevkle sarsılırken kollarımı ona sardım. Sadece kısa, kesik nefesler alabiliyordum. Beynimin tekrar doğru düzgün işlemesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Gözlerimi açtığımda Summer'ın bana sırıtarak baktığını fark ettim.

"İyi misin?" diye takıldı.

Homurdandım. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

"Ah, zavallı bebeğim." Omuzlarımı okşayıp göğüslerimin arasındaki bir noktayı öptü. "Sana nasıl daha iyi hissettirebilirim?"

"Hissettirdin bile."

Üstümden inip temasımızı kestiğinde inledim. Aletim hâlâ yarı sert haldeydi. Summer banyodan döndüğünde bunu hemen fark edip yorumunu yaptı.

"Ah, güzel!" Gözleri parladı. "Kısa süre içinde tekrar başlamaya hazır olacaksın gibi."

Yana döndüm. "Kahretsin. Bir orgazm neyine yetmiyor, kadın? Beklentilerin aşırı yüksek."

"En az iki orgazm gerek." Yatağa atlayıp göğsüme sokuldu. "Şaka yapıyorum. Şimdilik bu kadarı yeter. İnanılmazdı."

"Hı hı," dedim, kolumu ona sıkı sıkı sararken. Birden uyku bastırmıştı. "Biraz şekerleme yapalım mı?"

"Hı hı." Onun da sesi uykuluydu.

Gözkapaklarım kırpışarak kapandı. Uyku diyarına doğru yolculuğum başlamıştı ama sonra birden aklıma bir şey geldi. "Hey, bebeğim?"

"Hıı?" Poposunu kasıklarıma doğru iyice bastırdığında vücudunun sıcaklığı içime işledi.

"Perşembe akşamı..."

"Eee?"

"Bağış etkinliği var. Kamal Jain'in beni davet ettiği etkinlik. Asistanı bu sabah detayları e-postayla gönderdi. Sizin otelde yapılacakmış."

Bu ilgisini çekmişti. "Heyward Plaza'da mı?"

"Hı hı." Parmaklarımı kalçasında kaydırdım. Teni aşırı yumuşaktı. "Yanımda birini götürebiliyormuşum."

"Hıım?"

Güldüm. "Böyle hı hı diyerek koca bir muhabbeti ilerletebiliriz bence."

"Orgazm komasında olmadığım bir gün deneyelim."

"Anlaştık." Ensesine bir öpücük kondurdum. "Etkinliğe benimle birlikte gitmek ister misin?"

"Bir dakika. Beni güzel bir elbise giyip sosyalleşebileceğim şık bir partiye mi davet ediyorsun şu anda? Senin sorunun ne? Bu hiç bana göre bir şey değil."

İçimi çektim. "Haklısın. Aptalca bir soruydu."

"Tabii ki de seninle birlikte giderim. Ama bir şartım var."

"Hıı?"

"Kıyafetini ben seçeceğim."

"Eh, tabii." Kollarımı ona daha da sıkı sararken omuzlarım attığım kahkahayla sarsıldı. "Kendim seçmeyi hayal bile edemem zaten."

28

FITZ

"Geç kalacağız," dedim Summer'ın dolabına doğru. Bunu yüzüne söylemek isterdim ama kendisi son iki saattir mağarayı andıran giysi dolabının içindeydi.

İlk başlarda bunu pek umursamamıştım çünkü bu sayede, Dean'le geldiğim zaman pek göz gezdiremediğim çatı katı evini keşfetme şansım olmuştu. Aşırı lüks, şık ve modern bir evdi burası. Kafamı kütüphane kapısından içeri uzatmış ama hemen geri çekmiştim çünkü ceviz panelli bu devasa odanın içindekileri düzgünce inceleyebilmek için üç gün gerekirdi.

Burada gerçek insanların yaşadığına inanamıyordum. Bir de tam zamanlı olarak burada kalmıyor, arada bir de Greenwich'deki malikânelerine gidiyorlardı. Arka bahçesinde buz pisti olduğunu duyduğum malikânenin fotoğraflarını bile görmeye korkuyordum.

Kamal Jain'in lösemi için düzenlediği bağış etkinliğinin alt kattaki balo salonlarından birinde olması büyük şanstı. Bu sayede Summer'la benim, bu aşırı pahalı otelde bir oda tutmak için para dökmemize gerek kalmamıştı. Tabii çatı katındaki

lüks evde kaldığımızı Kamal'e söylemeye niyetim yoktu. Onun da bu otelde kaldığını düşünüyordum ve benim, kendisinden daha iyi bir yerde kaldığımı öğrenmekten hoşlanacağını sanmıyordum. Bildiğim kadarıyla partiden sonra özel jetine atlayıp Akdeniz'deki bir villaya uçacaktı.

"Neredeyse hazırım," dedi Summer'ın boğuk sesi.

"Neredeyse derken?" diye seslendim.

"Üç dakika. En fazla beş dakika."

Buraya dün gece gelmiştik ve şimdiye kadar bayağı eğlenceli zaman geçirmiştik. Onu bilardo masasına yatırıp uzun uzun tadına bakmıştım. O da çift kişilik yatağında beni ağzıyla tatmin etmişti. Ardından yatakta kucak kucağa uzanıp çocuk katillerle alakalı bir program izlemiştik. Summer'ın bu programı birlikte izlemeyi kabul etmesinin sebebi bir anlaşma yapmış olmamızdı ve aslında bunu düşünmek bile istemiyordum. Ama istesem de istemesem de söz verdiğim için *The Bachelor*'ın son sezonunu onunla izlemek zorundaydım. Bu kız üzerimde böyle bir güce sahipti işte. Benden bir şey istediğinde içgüdüsel olarak hemen evet diyesim geliyordu çünkü onu mutlu etmek istiyordum.

Son üç haftadır neredeyse her anımızı birlikte geçirmiştik. Summer benim odamda uyuyor, makyaj malzemeleriyle banyo tezgâhımı işgal ediyordu. Her sabah kendi yatağındaki çarşafları kırıştırıp sanki orada uyumuş gibi göstermeye çalışıyordu. Bunu Hunter için yaptığını biliyordum ama ev arkadaşımız geri zekâlı değildi. Her şeyi biliyordu.

Seks yaparken sessiz olduğumuzu düşünüyorduk ama Hunter'ın da Hollis'in de birlikte olduğumuzdan haberleri olduğundan emindim.

Fakat durumu Hunter için daha kolay hale getirmek adına oradan taşınmaktan veya bunu Summer'dan istemekten başka

bir çare aklıma gelmiyordu. Ayrıca şu anda yalnızca Kamal Jain'i etkilemeye odaklanmalıydım.

"Summer," diye homurdandım. "Üç dakikan doldu. Etkinliğin alt katta olduğunu biliyorum ama geç kalırsak kötü bir etki bırakı..."

O anda ses tellerim büzüldü ve beynimdeki tüm düşünceler uçup gitti.

Summer'ın dolabı büyülü bir kapı olmalıydı çünkü içeri eşofman altı ve benim hokey kazaklarımdan biriyle girmişti.

Çıktığında ise adeta bir tanrıçaydı.

Gümüş renkli, incecik elbisesi vücudunu sarmış, kışkırtıcı hatlarını ortaya çıkarmıştı. Elbisenin bir tarafındaki uzun yırtmaç bronz bacağını ve zaten uzun olan boyunu daha da uzatan gümüş rengi topuklu ayakkabılarını ortaya çıkartıyordu. Altın rengi saçları, tepedeki lambanın altında parlayan süslü bir tokayla tutturularak şık bir topuz yapılmıştı. Tokasının parlamasının nedeninin üstündeki elmaslar olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

Summer surat ifademi fark etmiş, yüzündeki hafif makyaja tezat olarak kıpkırmızı boyanmış dudaklarını kıvırarak gülümsemişti. Bu şekilde aşırı derecede seksi görünüyordu.

"Beğendin mi?" Kendi etrafında döndüğünde parlak elbisesi ayak bileklerinin etrafında savruldu.

"Beğendim," dedim kısık sesle.

"Ne kadar çok?" Bir elini beline dayayıp kalçasını hafifçe dışarı doğru çıkardı ve bacağını uzattı. Elbisenin yırtmacından çıkan çıplak bacağı aletimin seğirmesine neden olurken inledim.

"Çok beğendim." Sesimin çatallaşmasını geçirmek için boğazımı temizledim. "Ben nasılım?"

Beni baştan ayağa süzdü. Gerçi üzerimdeki her parçayı seçen kendisi olduğu için bunu yapması tamamen gereksizdi. Bu akşam Tom Ford ayakkabılar, siyah renkli, şık bir ceket ve sadece en üst düğmesi açık bırakılmış koyu mavi bir gömlek giyiyordum. Summer, göğsümdeki dövme ne kadar seksi olsa da bu akşam görünmesini istemediğini söylemişti. Görünüşe göre bu lösemi etkinliğine daha önce de katılmıştı –acaba buna neden şaşırmamıştım?– ve katılımcıların çoğunu kesesi dolu... ama kafası eski ihtiyarların oluşturduğunu biliyordu.

"Çok şık görünüyorsun bebeğim. Tam bir profesyonel gibisin. Ah, tabii bir de çok seksisin."

Güldüm. "Mükemmel. Ben de seksi görünmek istiyordum zaten. İşi almak için Kamal Jain'le yatmayı planlıyorum."

"İşe yarayıp yaramadığını bana da söyle."

Çatı katı evine, sadece Summer'ın ailesinin sahip olduğu bir asansör kartıyla girilip çıkılıyordu. Alt kata inmek için asansöre bindiğimizde Summer gümüş rengi küçük çantasından telefonunu çıkartıp Instagram'ı açtı. "Hadi selfie çekelim," dedi ve beni yanına çekiştirip düzinelerce fotoğraf çekti.

"Çok kötüsün," dedim. Selfie çekmekten nefret ettiğimi biliyordu çünkü.

Bana dönüp gülümsedi. "Çok iyisin demek istedin sanırım."

Alayla güldüm. "Ah, yanlış söylemişim. Kesinlikle öyle demek istemiştim."

Lobiye vardık. Mermer zeminde ilerlerken Summer'ın topuklarının sesi içeride yankılanıyordu. Heyward Plaza, hayatımda gördüğüm en lüks oteldi. Bir gün buranın Summer'a kalacağına inanamıyordum.

Summer, karşılama görevlisine el sallayıp gülümsedi. "İyi akşamlar, Thomas."

Ak saçlı adam da ona sıcacık bir tebessüm attı. "İyi akşamlar, Bayan Summer. Bu akşam fazla problem çıkarmamaya çalışın, olur mu?"

Gizli gizli sırıttım.

"Thomas yirmi yıldan fazladır burada çalışıyor," diye açıkladı Summer, farklı bir asansörün bulunduğu başka bir koridora girerken.

"Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "O işe alındığında ben daha bebektim. Yani büyümeme şahit oldu."

"Ah, o zaman çıkardığın bütün problemleri en ön sıradan izledi diyebiliriz."

"Kesinlikle. Greenwich'teki arkadaşlarımla gizlice otele geldiğimiz zamanlarda Thomas'ın eline tutuşturduğum yüzlüklerle onu susturduğumu sanırdım." Yüzünü buruşturdu. "Ama sonra öğrendim ki arkamdan iş çeviriyormuş."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Seni annenlere ispiyonluyormuş, ha?"

"Her seferinde. Ama annemle babam bana tek kelime etmediler. Bildiklerini ancak üniversiteye başladığım sırada öğrendim. Annem de babam da çok iyidirler," dedi. "Eğer bir günlüğüne okulu asıp arkadaşlarımla alışverişe gitmek istesem güvende olduğum ve bunu alışkanlık edinmediğim sürece izin verirlerdi."

Beklediğimiz kata gelen asansöre bindik ve Summer, üstünde "Funda Balo Salonu" yazan düğmeye bastı. Bunun dışında, hepsine de çiçek adı verilmiş dört balo salonu daha vardı. Leylak, Gül, Funda ve Dalya. Bayağı şıktı.

Kapılar çınlayarak açılınca büyük bir gürültüyle karşılandık. Birbirine vuran kadehler, ahşap zeminde tıkırdayan topuklar, muhabbet ve kahkaha sesleri birbirine karışmıştı.

Summer koluma girdi ve birlikte balo salonunun devasa kapısına doğru ilerledik. Kapının diğer tarafındaki şık salonda dolanan şık giyimli insanları görebiliyordum. Sahne canlı müzik performansı için hazırlanmıştı ama grup henüz çalmaya başlamamıştı. Parlak dans pistinin her iki yanına, üzerlerine tertemiz örtüler serilip orta süsleri konulmuş yuvarlak yemek masaları yerleştirilmişti. İnsanların yemek yediğini görmüyordum ama garsonlar ellerinde ordövr tepsileriyle kalabalığın arasında dolanıyorlardı.

Burası kesinlikle bana göre bir yer değildi. Karşımda gece elbiseleri ve smokinlerden oluşan bir deniz vardı. Parmaklar, kulaklar ve bilekler tıpkı aydınlatma dükkânlarının vitrinleri gibi parlıyordu. Devasa yakut küpeleri yüzünden kulakları sarkmış orta yaşlı bir kadını gördüğümde ağzım açık kaldı.

"Şu, o mu?" diye fısıldadı Summer kulağıma.

"Evet." Kamal'i kalabalığın arasından seçebilmiş olmasına şaşırmamıştım. Adamın cüssesi küçük olabilirdi ama sosyal kişiliği kayda değerdi.

Salonun öbür ucundaki üç bar tezgâhının en büyüğüne hâkim durumdaydı şu anda. Ellerini çılgıncasına hareket ettirip yüzünü şekilden şekle sokarak etrafındakilerle konuşuyordu.

Biz onları izlerken, Kamal'i dinleyen yarım düzine hayranı bir kahkaha kopardı. "Harika bir hikâye anlatıyor herhalde," dedi. "Ya da aşırı sıkıcı ama insanlar sırf gazilyotrilyoner olduğu için ona katlanıyorlar."

Bir kahkaha attım. Kız arkadaşım kelimeleri kullanmayı iyi biliyordu. Özellikle de kendi uydurduklarını. "Her ikisi de olabilir."

"Eh, hadi gidip merhaba diyelim. Buraya gelmenin sebebi o sonuçta, değil mi?"

"Evet."

Bara yaklaşırken midem kaygıdan düğüm düğüm olmuştu. Kamal beni fark eder etmez cümlesini yarıda kesti ve gülümsedi. Yanındaki ihtiyar adamın koluna hafifçe vurup, "İzninizi istemek zorundayım, kardeşim. Konuğum geldi." Gruptan ayrılıp bana doğru ilerledi. "Gelmişsin!"

"Davet ettiğin için tekrar teşekkür ede..."

Tabii Kamal her zaman yaptığı gibi hâlâ konuşuyordu. "Senin için endişelenmiştim, dostum! Diğerleri kapılar bile açılmadan geldiler. Bir grup sapık gibi lobide durduklarını gördüm. Ama erken kalkan yol alır, değil mi?" Son cümlesinde hafif bir iğneleme vardı.

"Geç kalmamızın suçlusu benim," dedi Summer süklüm püklüm. "Toparlanamadım da."

Kamal yalnız olmadığımı yeni fark etmiş gibiydi. Summer'ı baştan aşağı süzdü ve bunu yaptığını hiç saklamadı. Bakışları göğüs dekoltesinde duraksadı. Saçındaki elmasları fark edince bir kez daha duraksadı.

"Sen kimsin peki?" diye sordu sonunda.

"Ben Summer." Summer, narin elini Kamal'e uzattı. "Colin'in kız arkadaşıyım."

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldıran Kamal onun elini tuttu ama sıkmak yerine dudaklarına götürüp eklem yerlerine bir öpücük kondurdu. "Tanıştığıma memnun oldum."

Summer'ın gülümsemesi zorlama gibiydi. "Ben de öyle."

Kamal onun elini bırakıp bana döndü. "Kız arkadaşın olduğundan hiç bahsetmemiştin."

Tuhaf bir şekilde omuz silktim. "Eh, evet. Görüşmede konu açılmadı."

"Açılmasına da gerek yoktu," dedi Summer kayıtsızca. "İş görüşmeleri, adayın özgeçmişiyle alakalıdır, şahsi hayatıyla değil. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Kamal. Konuşmasında yine iğneleyici bir ton vardı. Yüzü de gittikçe kararıyordu.

Memnuniyetsizliğinin sebebini anlayamıyordum ama Summer'a baktıkça hal ve tavrının değiştiğini görebiliyordum. Ağzının bir köşesinin alaycı bir şekilde büküldüğüne yemin edebilirdim. Sebebi Summer'mış gibi görünüyordu. Ama niye olduğunu hiç bilmiyordum.

BİR saat sonra, "Sadece ben mi böyle hissediyorum yoksa atmosfer gerçekten rahatsız edici mi?" diye tısladı kulağıma Summer. Beni dans pistine çekip kollarını boynuma sarmıştı. Benim de ellerimi onun kalçalarına koyup dans etmeyi biliyormuş gibi yapmaktan başka çarem kalmamıştı.

Bunu yapma nedenini anlayabiliyordum aslında, Kamal'in yanından ayrılabilmemizin tek yolu buydu. Adam konuştuğumuzdan beri bizi gözünün önünden ayırmamıştı. Farklı insanlarla da konuşuyordu tabii ama Summer'la beni de peşinden sürüklüyordu. Diğer iş adayları da her an ördek yavruları gibi kuyruğumuzdaydı. Onlar için üzülüyordum çünkü Kamal hiçbirine dikkatini vermiyordu. Summer'a fazlasıyla hayran olmuş gibi görünüyordu fakat aynı zamanda, görünen yüzeyinin altında bir garez de yattığını seziyordum.

"Sadece sen hissetmiyorsun. Kamal tuhaf davranıyor."

"Tuhaf değil, tam bir pislik gibi davranıyor." Dudağını ısırdı. "Bizi yargıladığını hissediyorum. Tam olarak parmak basamıyorum ama..." Sustu.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum.

Ben kendimi dansı bitirmeye hazır hissedemeden şarkı sona erdi ve müzik grubunun baş şarkıcısı, on dakikalık ara vereceklerini açıkladı. Dans pistinden ayrılırken Summer parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Benden nefret etme," dedi. "Ama... acil tuvalete gitmem lazım."

Elini sıktım. "Hayır. Beni burada, bu insanlarla yalnız bırakamazsın."

Kıkırdadı. "*İnsan* kelimesini sanki bir hastalıkmış gibi söylüyorsun."

"Çünkü insanlar *hastalıktır*," diye homurdandım.

"Beş dakika ayrılsak hayatta kalabilirsin." Yanağıma bir öpücük kondurup bıraktığı ruj lekesini işaretparmağıyla sildi. "Hemen döneceğim, söz."

Onun gitmesini yenilgiye uğramış gibi izledim. Sonra bara gidip bir bira istedim. Beyaz gömlek giyip siyah kravat takmış becerikli barmen kısa sürede şişemi uzattı. "Teşekkürler," dedim.

İçkimden bir yudum alamamıştım ki Kamal dibimde belirdi. Summer'la dans pistinden ayrıldığımız anda yanımıza gelmemiş olmasına şaşırmıştım zaten.

"Kız arkadaşının elbisesi de yakıyor hani, Colin." Bardağındaki viskiyi döndürdü. Bu akşam içtiği ilk viski değildi bu. Buraya geldiğimden beri en az üç içki istediğini görmüştüm. Kim bilir ben gelmeden kaç tane içmişti.

Yorum yapmadan sadece hafifçe omzumu silkip elimi salladım çünkü Summer'ın yerine iltifat kabul etmek garipti.

"Kimsin sen?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım ama ifadesini çözemedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." İçkisinin geri kalanının kafasına dikip bardağı bar tezgâhına vurarak koydu. "Bir tane daha," diye bağırdı havlar gibi.

Kız onun sert ses tonuyla irkildi. "Hemen veriyorum, efendim."

"Demek istediğim şu, Colin," diye devam etti Kamal, kadını duymazdan gelerek. "Senin de bizden biri olduğunu sanmıştım." İkisi erkek, biri kadın olan diğer üç adaya işaret etti. Hepsi de benim gibi üniversite yaşındaydılar. "Neil, Ahmed, Robin. Ben. Sen. Bu akşam buraya getirdiğin kız gibi insanlar yüzünden video oyunlarına sığınan, dışlanmış kimseler."

Omuzlarım gerildi.

"Ben hayatım boyunca bu insanlarla baş etmek zorunda kaldım. Güzel insanlarla." Yeni içkisini alıp birkaç büyük yudum içti. "Sporcular, amigo kızlar, her istedikleri siki yapabileceklerini düşünen popüler pislikler. Bu kişiler insanlara zorbalık eder, karşılığında hiç ceza almazlar. Her şey onlara gümüş bir tepside sunulur. Hayatları gayet kolay geçer ve yollarına çıkan herkesin onlar için kenara çekilmesini beklerler."

Hiç içmediğim biramı tezgâha bırakıp ölçülü bir sesle konuşmaya çalıştım. "Benim hayatımın hiçbir dönemi kolay geçmedi. Annem, yabancılara İngilizce öğreten bir öğretmen. Babamsa bir elektrik santralinde vardiya amiri. İkisi de kıçları çıkana kadar çalışırlar. Keza ben de. Lisede tüm boş vakitlerimi resim yaparak ve bilgisayar oyunu oynayarak geçirdim. Ve de

hokey oynayarak," dedim, son hobimi hoş görmediğini bilsem de. "Hokey oynuyorum çünkü seviyorum ve bu konuda yetenekliyim. Oyun tasarlamakta yetenekli olduğum gibi," dedim omuz silkerek.

"Sen cidden küstahsın, evlat." Gözleri buz gibi olmuştu.

Summer da balo salonuna dönmek için bu talihsiz anı seçmişti. Parlak zeminde ilerlerken salondaki tüm erkeklerle kadınların dikkatini üzerine çekiyordu. Büyüleyiciydi ve kimse gözlerini ondan ayıramıyordu. Bunu sadece yanlarından süzülerek geçerken ona hayranlıkla bakarak yapabilecek olsalar bile herkes bu güzelliğin bir parçası olmak istiyordu.

Yine herkesi kahrolası yörüngesine çekmişti.

Kamal viskisini kafasına dikti. Tiksinti dolu gözleri Summer'dan hiç ayrılmıyordu. "Şuna bak," diye mırıldandı. "Sporcu olmasaydın bu kız seninle birlikte olur muydu sanıyorsun? Onun gibi sürtükler tek bir şey ister, Colin." Soğuk bir kahkaha attı. "Parmaklarımı şaklatıp onunla ilgilendiğimi söyleseydim sen daha *servet avcısı* diyemeden aletimi içine almış olurdu. Bir milyonerle çıkabilecekken neden ucuz bir üniversite sporcusunu seçsin ki, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onu tanımıyorsun."

Kamal kıkırdadı.

Summer bize iyice yaklaşmıştı artık. Sarı saçları, tavandaki dev avizenin ışıklarını yansıtıyor, elmas tokası her adımında etrafa göz kırpıyordu.

"İnan bana, onu tanıyorum. Tanrım, hem de nasıl tanıyorum. Benim etrafım onun gibi kadınlarla dolu. Bu tipler bizi götlerine takmazlar, Colin. Daha zengin birini buldukları anda yok olurlar."

Ona karşı çıkabilirdim ama boşuna olurdu. Summer'la benim hakkımdaki fikirleri belliydi. Onun kafasında atletler, inekler ve güzel kızlar ayrı kategorilerdeydi.

Summer yanımıza varınca yüzümdeki bir şeyi görerek endişelenmiş olmalıydı ki hemen elimi tutup rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?" Kamal nahoş bir kahkaha atıp barmene işaret vermek için tezgâha vurdu. Bu yetmedi, annesinin dikkatini çekmek isteyen şımarık bir çocuk gibi tekrar, tekrar, tekrar vurdu. "Viski," dedi sonra sertçe, korkmuş kıza bakarak. Ardından bize döndü. "Eee, hangi bölümde okuyorsun?" diye sordu Summer'a.

Summer konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Moda..."

Kamal, daha o cümlesini bitiremeden araya girdi. "Tabii ki modadır." Her hecesinden alay akıyordu.

"Modayla bir sorununuz mu var?" diye sordu Summer normal bir tonla. Ama duruşundan, gardını aldığını anlayabiliyordum. Sonra dalga geçer gibi bir kahkaha attı. "Gerçi bildiğim kadarıyla sık sık modellerle görülüyorsunuz."

Kamal gülmedi. "Anlıyorum. Benim gibi biri güzel kızlarla çıkamaz mı? İma ettiğin bu mu?"

"Kesinlikle değil. Güzel kızlarla çıkabilirsiniz tabii. Çünkü..."

"Benimle sadece param için mi birlikte oluyorlar? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece..."

"Elbette böyle düşünürsün," dedi Kamal sertçe. Yanakları kızarmaya başlamıştı. "Ne var biliyor musun? Haklısın. Senin gibi güzel sürtükler sadece paranın peşindedir zaten. Asla evlilik

sözleşmesi imzalamazdın, değil mi Summer? Yok, yok, senin gibi sürtüklerin birileri tarafından bakılmaya ihtiyacı vardır. Zar zor kazandığım tüm parayı tüketmek zorundasındır."

Korumacı bir şekilde Summer'a yanaştım. "Bu kadarı yeterli," dedim alçak sesle. Kamal yüksek sesle *sürtük* deyip duruyordu. Aslında tek bir kadın –üniversitedeki, evlilik sözleşmesi imzalamayı reddeden kız arkadaşı– hakkında konuştuğunu düşünüyordum. Ama kalbini lanet olası İngiltere kraliçesi kırmış olsa bile umurumda değildi. Kimse Summer'la bu şekilde konuşamazdı.

Fakat Kamal korkutucu sesimden etkilenmemişti. Bir kahkaha daha attı. Tiz sesi sinirlerime dokunuyordu. "Yalnız ben yeter dediğimde yeter." Viskisinin son yudumunu da içip bardağı tezgâha koymak istedi. Ama bardan uzakta durduğu ve kafası iyi olduğu için bardak yere düştü.

Cam parçaları sağa sola savrulurken Summer'ı hızlıca geri çektim ve barmen kıza döndüm. "Birilerine haber verir misiniz? Gelip..."

"Ah, gelirler tabii!" diye bağırdı Kamal. "Birileri hep benim dağıttıklarımı toparlamaya gelir zaten. Neden biliyor musunuz? Colin? Summer? Tahmin etmek ister misiniz?" Kendi kendine kıkırdamaya başladı. "Çünkü ben bir milyarderim! Teknoloji endüstrisinde kahrolasıca bir tanrıyım ve bu kahrolasıca salondaki herkesi alıp satabilirim! Ben..."

"Sarhoşsun," diye lafını kestim.

"Ah, kapa çeneni seni aptal sporcu." O kadar fena haldeydi ki resmen durduğu yerde sallanıyordu. Ama uzanıp ona yardım etmek istediğimde elime vurdu. "Siktir git. Yardımına ihtiyacım yok. Şirketim için çalışmanı da istemiyorum. Anladın mı? Pozisyon doldu, Colin." Kıkırdadı. "İlgin için teşekkürler."

Summer ona doğru ürkütücü bir adım attı. "Sorun ne, Bay Jain? Colin'i neden işe almıyorsunuz? Hokey oynadığı ve sizden daha iyi göründüğü için mi?"

Kamal bir adım geriledi. Pahalı deri ayakkabılarının altında kalan cam kırıkları çatırdadı. Gözucuyla birkaç kişinin yaklaştığını gördüm. İnsanlar bize dönmüştü. Meraklı bakışları bendeydi ve tüylerimi diken diken ediyorlardı.

"Bayan Heyward, siz iyi misiniz?" Siyah takım elbise giyip kravat takmış iri bir adam yanımıza geldi.

Ben onun kim olduğunu bilmesem de Summer biliyordu. Teşekkür eder gibi koluna dokundu. "İyiyim Diego. Ama yerler cam parçalarıyla dolu. Temizlik görevlilerine hemen iletir misin?"

"Derhal iletiyorum." Diego, Kamal'e temkinli bir bakış attı.

Kamal ise Summer'a bakmakla meşguldü. "Heyward mı?" dedi. Kaşlarını birkaç kez indirip kaldırdı. "Sikeyim, sen kimsin?"

"Dilinize hâkim olun, Bay Jain," dedi Diego sertçe.

"Sikeyim, *sen* kimsin?" Bu seferkini Diego'ya hitaben söylemişti.

"Ben bu otelin güvenlik şefiyim," diye cevap verdi iri kıyım adam, hayatımda gördüğüm en korkutucu gülümsemeyle. "Ve bu otelin sahibi, Bayan Heyward'ın ailesi. Bence artık sizin odanıza çekilmenizin vakti geldi, Bay Jain. Çalışma arkadaşlarımdan biri size süitinize kadar eşlik etsin mi?"

"Siktir git. On dakika sonra kahrolası bir konuşma yapacağım ben." Bana dönüp alaycı bir kahkaha attı. "Eh, aferin sana, Colin. Ben de servet avcısının bu kız olduğunu, spordan kazanacağın para için koca aletini içine almayı kabul ettiğini

sanmıştım. Halbuki asıl servet avcısı senmişsin, ha? Bir vârisin bacakları arasında servet arıyormuşsun."

Summer irkildi.

Diego öne doğru bir adım attı.

Bense kafamı hüzünle iki yana sallayıp Kamal'in donuklaşmış gözlerine baktım. "Sen çok acıklı bir dünyada yaşıyorsun, adamım. Senin dünyanda herkes servet avcısı, herkes birbirini kullanıyor ya da birbirine karşı yarışıyor. Öyle bir dünya ki bu, iki insan birbirlerini sevdikleri için birlikte olamıyor." Acı bir kahkaha attım. "Doğrusunu söylemem gerekirse işi bana vermemene sevindim. Senin gibi biri için çalışmaktansa sokaklarda yaşamayı tercih ederim. Çalışanlarına dayattığın zehirli çalışma ortamını görmek bile istemem."

Kamal tartışmaya devam etmek ister gibiydi ama ben onu duymazdan geldim. Zaten Diego ve "çalışma arkadaşları" ona odasına kadar eşlik etmek için yanına doluşmuşlardı. Böylece sarhoş ve agresif milyarder, Funda Balo Salonu'ndan dışarı çıkarıldı. Onun gitmesinin, lösemi bağış etkinliği için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ben de artık bu boğucu, boktan partide bir dakika bile kalmak istemiyordum.

Gitmek istediğimizi dillendirmesek de birbirimizi anlayarak Summer'la birlikte balo salonundan çıktık. Dişlerini alt dudağına bastırmasından, üzgün olduğunu anlayabiliyordum ama tek kelime etmiyordu. Çatı katına çıkacak asansöre binip eve varana dek de bir şey demedi.

Asansörün kapıları çınlayarak açıldığı andaysa bana dönüp hüzünlü gözlerle baktı, ardından da, "Senden ayrılıyorum," dedi.

29

FITZ

Asansörden inip mermer döşeli zeminde ilerlerken Summer'ın narin sırtına ağzım açık bakakalmıştım. Benden *ayrıldığını* mı söylemişti az önce?

"Asla olmaz!" diye kükredim.

Sesi zeminde yankılanan topuklu ayakkabılarını çıkarmak için duraksadı. Ben de bunu fırsat bilerek öne atıldım ve kolunu tuttum. "Summer. Ne saçmalıyorsun sen?"

Cevap vermedi. Silkinerek elimden kurtulup küçük çantasını maun büfenin üzerine bıraktı, sonra da saçındaki tokayı çıkardı. Saçı bozulmayınca kafasına bir düzine tel toka taktığını fark ettim. Ben şaşkınlıkla izlerken o bana hiç bakmadan tokaları tek tek çıkarmaya başladı.

"Ne oluyor diyorum," dedim.

Sonunda gözlerime baktı. "Sana, istediğin işe mal oldum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Benim yüzümden işi alamadın," diye mırıldandı. "O pisliğin zamanında güzel bir kadın tarafından terk edildiği belli."

"Evet. Ama zamanında birkaç sporcudan dayak yediğine de eminim. Yani bunun seninle alakası yoktu."

"Çok alakası vardı. Benimle nasıl konuştuğunu gördün! Ben yanında olmasaydım gecen daha iyi geçecekti. Ama ben bir yere gittiğimde böyle oluyor işte, Fitz. Dramayı üzerime çekiyorum. İsteyerek yapmıyorum ama lanet şey yine de oluyor." Zayıf bir nefes verdi. "Sen dramadan, dikkatleri üzerine çekmekten nefret edersin. Az önce beni savunmak isterken koca balo salonunun gözü üzerindeydi. Geçen ay Malone's'ta da aynı şey olmuştu."

Burnumun üst kısmını sıktım. Neden bahsediyordu bu kız? Onu –ve *kendimi*– savunmuştum çünkü Kamal sınırı aşmıştı. Bunu ona da söyledim ama inatla kafasını iki yana salladı.

"Ben artık yapamayacağım, tamam mı, Fitz? Sen görünmez olmayı tercih eden birisin. Ama aşağıda görünmezliğin tam zıddıyla karşılaştın!"

Haklıydı. Kamal bir pislik gibi haykırıp kahkahalar atarken kafamın tepesinde parlak bir spot ışığı yanıyormuş gibi hissetmiştim. Meraklı bakışları hissetmiş, fısıltıları duymuştum.

Ama Kamal'e haddini bildirirken salondaki herkes beni izlemiş, izlememiş umurumda değildi. Beni ilgilendiren tek şey Kamal'in, Summer'a kaba davranmış olmasıydı ve bu benim için kabul edilemez bir şeydi.

"Cidden dramadan mı bahsetmek istiyorsun?" dedim ona. "Şu anda da tam bir drama kraliçesi gibi davrandığını söyleyebilirim, bebeğim."

"Davranmıyorum."

"Davranıyorsun. Aşırı tepki veriyorsun. Durup dururken ayrılmaktan bahsediyorsun; hem de hiç üzerinde konuşmadan."

"Konuşacak bir şey yok çünkü. Sen dikkat çekmek istemiyorsun. Ben dikkati davet ediyorum. Bazen bilerek ama çoğunlukla istemeden." Öfkeli bir ses çıkardı. "O iş senin için önemliydi."

"Öyleydi." *Ama sen daha önemlisin.* Bunu yüksek sesle söyleyemedim. Yine alışkanlık gereği duygularımı kilit altında tuttuğum için değil, Summer yukarı çıkan merdivene doğru ilerlemeye başladığı için konuşamamıştım. Çatı katı evi üç katlıydı ve Summer'ın odası en üst kattaydı.

Hızla peşinden gittim. "Dur."

"Hayır." İlerlemeye devam etti.

"Şımarığın tekisin."

"Sen de zorbanın tekisin," diye karşılık verdi. "Yalnız kalmak istiyorum. Biz ayrıldık."

"Ayrılmadık!" diye bağırdım.

Yüce İsa. Hayatım *boyunca* sesimi on defadan fazla yükselttiğimi hiç sanmıyordum ama Summer'la iki ay geçirmiş ve kendi bağırma rekorumu kırmıştım. Karşıma çıkıp da beni deli etmeye başladığı gün, içimdeki ilkelliği ortaya çıkarmıştı.

Ve... ben buna bayılıyordum.

Yıllarca çatışmalardan uzak durmaya çalışmıştım. Annemle babamın zehirlerini birbirlerine akıtmalarına izin vermiştim çünkü bu, doğru olanı görmelerini sağlamaya çalışarak tartışmalara girmekten daha kolaydı. Dikkatlerin üzerime toplanmasını istemediğim için sosyal etkinliklerden de kaçınmıştım.

Şimdiye dek hep en az benim kadar içe dönük olan kızlarla çıkmıştım çünkü beni partilere katılmaya ya da lösemi bağış etkinliği gibi yerlere gitmeye zorlamayacaklardı.

Böyle bir hayat benim için hiç sorun değildi. Rahat ve hoştu. Çatışmasızdı.

Fakat Summer'la tanışana kadar hiç gerçek anlamda yaşadığımı hissetmemiştim.

Benimle birlikte gölgelerde saklanan bir kadın istemiyordum çünkü bu *benim de* saklanmaya devam etmeme neden olacaktı. Yıllardır yaptığım buydu zaten; kendimi ailemden, arkadaşlarımdan, kızlardan ve dünyanın geri kalanından saklayıp durmuştum. Şimdi beni rahat alanımdan çıkmak için cesaretlendirecek birini istiyordum ve bu kişi Summer'dı.

Summer beni çıldırtıyordu. Barda ona sürtük diyen kızın saçına asılmak gibi delice şeylere kalkışıyor, oturma odamızda yarı çıplak erkeklerin önünde diz çöküyor, mutfakta kahvaltı hazırlarken sevimli bale hareketleri yapıyordu.

Evet, bazen beni çok öfkelendiriyordu ama ben de onu öfkelendiriyordum.

Eğlencenin bir kısmı da buydu zaten.

"Ben yukarı çıkıyorum, Fitz. Sen koltukta, Dean'in odasında ya da diğer odalarda yatabilirsin. Ama benim odama gelemezsin çünkü biz ayrıldık."

"Yiyorsa bir kere daha söyle şunu."

Merdivenin başında durup bana döndü. Yeşil gözleri cesurca parlıyordu. "Bir ayrıl..."

Ona doğru atıldım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sakın yapma!"

Eh, yapacaktım. Kollarımı beline sararak kıvranan bedenini omzuma attım ve elimi kalçasına bastırdım. "Oturup bu konuyu konuşacağız," diye hırladım, oturma odasına doğru dönerken.

"Konuşacak bir şey yok! İndir beni!" Kıpırdanarak kolumdan kurtulmayı başarıp çıplak ayaklarını mermer zemine bastı.

"Beni dinler misin? Ayrılmayacağız. Böyle bir şey olmayacak, Summer. Orcus Games'teki iş umurumda değil. Ama *sen* umurumdasın. O denyo sana karşı çok kabaydı. Bana karşı da. İnsanlara herkesin ortasında saygısızca davranan birisi için çalışamam ben. Ona haddini bildirdim. Eğer en başa dönsek yine aynısını yapardım, anlıyor musun? Çünkü o adam sana karşı tam bir pislikti ve ben seni seviyorum."

Summer'ın nefesi kesildi. "Bunu..." Yutkundu. "Bunu bana ilk defa söylüyorsun."

"Eh, doğruyu söylüyorum. Seni seviyorum. Sen benim kız arkadaşımsın."

"Kız arkadaşındım."

"Kız arkadaşımsın."

"Kız arkadaşındım."

Kollarımı beline sararak onu kendime doğru çektim. Keskin bir nefes aldığında karnında ereksiyonumu hissettiğini anladım. "Suratın morarana dek benimle tartışabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki biz ayrılmayacağız." Elimi elbisesinin altına kaydırıp pürüzsüz bacağını okşadım. "Ve ikimiz de biliyoruz ki sen de beni seviyorsun."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "Bu akşam farklısın."

Haklıydı, öyleydim. Sabrım da öfkem de taşmıştı. Kamal'e hâlâ kızgındım. Summer'a da kızgındım. Ama aynı zamanda onu daha önde hiç becermediğim gibi becermek istiyordum şu anda.

Hafifçe inleyerek bacaklarının arasındaki sıcacık cenneti avuçladım. Çıplak olduğunu fark ettiğimde arzuyla titredim. "Külot giymemiş miydin?" dedim çatlak bir sesle.

"Hayır. Bu elbiseyle külot giyilmez. Bunu Vera'ya asla yapmam."

"Vera kim? Aman neyse, boş ver."

"Fitz." Tekrar yutkundu. "Benim yüzünden işi kaybettiğin için üzgünüm."

Kafamı iki yana salladım. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Ben senin yüzünden bir şey kaybetmedim. Kamal Jain iyi bir çalışan kaybetti. Ben iyi bir tasarımcıyım. Başka bir iş bulurum, inan bana. Ama senden bir tane daha bulamam."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bu bana söylediğin en tatlı şeydi."

"İstediğimde tatlı olabilirim." Parmak eklemlerimi tenine sürttüm. "Ama şu anda edepsiz hissediyorum." Bir parmağımı içine daldırdım. "Bacaklarını aç. Seni bu duvara dayayıp becereceğim."

Bu müstehcen isteğimi duyduğunda ağzı bir karış açıldı. "Aman Tanrım. Bu akşam modundasın bakıyorum."

"Evet. Bu yüzden Tanrı aşkına, benden ayrılmaya çalışmayı kes. İş konusunda endişelenmeyi de. Sadece beni öp."

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda sonunda tartışmayı bırakıp nefesimi kesen bir arzuyla öpücüğüme karşılık verdi. Ona sürtünmek yeterli gelmiyordu artık. Sızlayan aletim fermuarımı zorluyordu ve sabredecek gücüm yoktu.

"Bir an önce içinde olmak istiyorum," diye fısıldadım kulağına. "Sonra daha fazlasını yapacağım, söz."

"Benim için her zaman daha fazlasını yapıyorsun zaten," diye fısıldadığında kalp atışlarım hızlandı.

Son günlerde Summer yüzünden cebimde hep prezervatif taşır olmuştum çünkü ne zaman lazım olacağı belli olmuyordu.

Pantolonumu indirmeye zahmet etmeden sadece fermuarımı açıp prezervatifi taktım. Sonra Summer'ın elbisesini sertçe yukarı çekip bacaklarından birini belime doladım ve sert bir itişle içine gömüldüm.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Sıcaklığı beni sararken kasları kasılıyor, aletimi kavrıyordu. Alev almış gibiydim. Kalbim kaburgalarıma vuruyordu. Çaresiz bir durumdaydım ve bir an önce doruğa ulaşmaya ihtiyacım vardı.

"Siktir. Bu çok iyi," diye homurdandım boynuna doğru.

Kalçalarımı birkaç dakika boyunca hareket ettirdikten sonra gevşedim. Summer'ın benimle birlikte o doruğa ulaşmadığını biliyordum ama bunu telafi edeceğime söz vermiştim zaten. Dizlerim titremeye başladı ama hareket etmedim.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandım. "Seni bırakmayı hiç istemiyorum..."

Ding.

Asansör kapıları kayarak açıldığında ikimiz de şaşkınlıkla irkildik. O anda duyduğum tek şey, "*Ne oluyor burada be?*" oldu.

Dean gelmişti.

Summer'ın ağabeyi Dean.

Yakın dostum Dean.

Aynı şeyi nasıl tekrar yaşıyor olabilirdik?

"Aynı şeyi nasıl tekrar yaşıyoruz ya?" diye bağırdı Summer utançla.

Cidden bilmiyordum. İkinci kez, tam ilişki anında birine yakalanıyorduk. Ama bu seferki milyon kat daha kötüydü çünkü karşımızdaki Summer'ın ağabeyiydi. Tam dönecek gibi oldum ki

sonra bunu yaparsam Dean'in aletimi tüm ihtişamıyla göreceğini ve az önce nerede olduğunu anlayacağını fark ettim.

"Seni geberteceğim, Fitzgerald!"

"Dean," diye yalvardı Summer, yüzünü göğsüme bastırarak. "Arkanı dön. Lütfen."

"Aman Tanrım. Seks mi yapıyordunuz?" diye gürledi Dean. "Burada mı!?"

"Dean! Arkanı dön!"

Neyse ki Dean onun dediğini yaptı ama konuşması öfkeli bir hırlama gibiydi. "Çabuk toparlanıp oturma odasına gelin. Yanınızdan geçeceğim ama bakmayacağım, tamam mı? Yüce İsa, bakmayacağım."

Gözlerimi yana çevirince onun tek eliyle gözlerini kapatarak ilerlediğini gördüm. O koridordan ayrılır ayrılmaz biz hemen harekete geçtik. Ben içinden çıkarken Summer prezervatifi alıp en yakındaki banyoya koştu. Sifon sesi duyuldu, ardından Summer yanıma geldi ve birlikte oturma odasına gittik. Tıpkı...

Tıpkı seks yaparken yakalanmış iki ergen gibi mi?

Evet, tıpkı öyle.

Koltuğa oturduğumuzda Dean tepemize dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu ne kadar zamandır sürüyor?" diye sordu sertçe.

Gülmemi bastırdım. Üniversitede kızlar tarafından Seks Makinesi lakabını almış olan Dean'in böyle ciddi bir ses tonuyla ve onaylamaz bakışlarla karşımızda duruyor olması çok ironikti. Ama böyle ağabeylik taslarken samimi bir kaygı hissettiğini biliyordum. O, kız kardeşini çok severdi.

"Bir süredir," diye itiraf etti Summer.

"Hı hı." Dean kaşlarını çattı. "Öyle mi? Peki sana bir ipucu vereyim. Bir daha benden bir şey saklamaya çalıştığında sosyal medya hesaplarına fotoğraf yükleme."

Summer gözlerini devirdi. "Ben senden bir şey saklamaya çalışmıyordum ki."

Dean iyice öfkelendi. "Yani sosyal medyadan mı öğrenmemi *istedin*?"

"Yoo, sen aklımdan bile geçmiyordun. Fitzy'yle birlikte bir partiye katılacaktık. Birlikte bir fotoğrafımızı çekip Insta'ya attım. O sırada seni düşünmedim yani. Neden biliyor musun? Çünkü bunun seninle alakası yok."

"*Çok* alakası var!" diye bağırdı Dean.

Ah, Summer'ın drama kabiliyetini nereden aldığını şimdi anlıyordum.

Dean'in öldürücü bakışları bana döndü. "Bu benim küçük kardeşim, dostum!"

"Biliyorum," dedim sakince. "Ve onu çok önemsiyorum."

"Evet, Dicky," diye araya girdi Summer. "Aramızdaki şey sadece seks değil, tamam mı? Yani, fazlasıyla seks yapıyoruz tabii ama..."

Dean yüzünü elleriyle kapadı. "Neden, Sümüklü? Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

Summer ofladı. "Sen benimle seks hayatını konuşabiliyorsun ama ben seninle konuşamıyor muyum?"

"Ben seks hayatımı asla seninle konuşmadım! Bu konu tabudur! Tabu!" Dean sinirli bir şekilde homurdandı. Sonra yavaşça nefes alıp verirken bize baktı. "Bu mu yani? Artık beraber misiniz?"

On beş dakika önce benden ayrılmak istediğini söyleyen Summer'a baktım. Daha doğrusu söylemekle kalmamış, benden *ayrılmıştı*. Ama ben buna izin vermemiştim.

Summer hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Beraberiz," dedi. "Colin benim erkek arkadaşım."

Gülmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Sesindeki uysallık çok sevimliydi.

Dean kafasını hafifçe sallayıp yüzüme baktı. "Yani kardeşimle birliktesin, ha? Kız kardeşimin erkek arkadaşısın." O da Summer kadar uysal konuşuyordu.

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. Bunun nereye doğru gittiğini iyi biliyordum. "Evet."

"Peki o halde." Bir elini sarı saçlarından geçirdi. "Hazır mısın?"

İç çekişimi daha fazla tutamadım. "Bitirelim şu işi."

Durumu anlamamış olan Summer bir bana, bir ağabeyine bakıyordu. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Dean ayağa kalktı. Ben de kalktım.

"Kusura bakma, Sümüklü. Bunun yapılması gerek."

"Yapılması gerek," diye tekrarladım ben de suçlu bir sesle.

Dean sağ elinin parmaklarını kütürdettiğinde Summer neler olduğunu anladı. "Ona vuracak mısın?" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Nasıl ya? Hayatta olmaz!"

"Fitz kuralları biliyordu. Ama uymadı. Bu nedenle..."

Dean haklıydı. Belirli kurallar vardı. Diğer takımlarda, takım arkadaşının kız kardeşiyle ya da eski sevgilisiyle falan çıkmama kuralı olabilirdi ama bizim takımda hiçbir zaman böyle bir kural olmamıştı. Bizim kuralımız daha basitti: Bir ilişkiye başlamadan önce izin almak.

Karşındaki kişi *asla olmaz* dese bile istediğini yapman mümkündü tabii, kimse kimseyi bir şeye zorlayamazdı. Ama kural bununla alakalı değildi. Takım arkadaşına saygı göstermekle alakalıydı.

Dean sol elini kütürdetti.

"Sen delirmişsin. Ona dokunma sakın, Dicky!"

Lanet Dean bana yumruk atmadı.

Hayalarıma dizini geçirdi.

Acıyla yere düşerken gözlerimin önünde yıldızlar belirmişti. "Pislik," dedim çatlak bir sesle Dean'e bakarak.

"Dicky! Neden orayı seçtin ki!? Sana yeğenler vermek için o bölgeye ihtiyacımız var bizim!"

"Yeğenler mi? Kaç tane çocuk yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bir sürü!"

"Otuz yaşına gelene dek hamile kalmaya iznin yok. Ben dayı olmaya hazır değilim."

"Aman Tanrım. Bu dünyada her şey seninle alakalı değil!"

Sanki ben iki büklüm olmuş ve nefesim kesilmiş halde mermer zeminde yatmıyormuşum gibi tartışmaya devam ediyorlardı. "Ben seninle çocuk falan yapmayacağım," dedim Summer'a. "Senin deli ailenin bir parçası olmak istemiyorum."

"Ah, öyle deme, tatlım. Artık çok geç. Ben sana bağlandım bile."

Yerde acıyla kıvranırken gülmenin imkânsız olduğunu zannederdim.

Ama Summer Heyward-Di Laurentis her şeyi olduğu gibi bunu da mümkün kılmıştı.

30

SUMMER

Erik Laurie'yle son görüşmem, defileden önceki pazartesi günüydü. Bu sabahki Moda Tarihi dersinden sonra onunla konuşmak istemiştim ama masasında öğrenciler sıraya girmişti zaten. Bu yüzden kampüste iki saat oyalandıktan sonra resmi çalışma saatleri içinde ofisine gelmiştim.

Ofisinde buluşmaktan nefret ediyordum. Kapalı kapılar ardında daha sırnaşık olduğunu hissediyordum çünkü. Geldiğimden beri dört kez göz kırpmış, bir kez de defilemde kendim yürümem hakkında cilveli bir yorum yapmıştı. Şimdi de cuma akşamki programı bana verirken eli benimkine değmişti ve bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordum. Verdiği listeye baktığımda öğrenci tasarımcıların isimlerinin sırayla yazıldığını, yanlarında da koleksiyonlarının belirtildiğini gördüm.

İlk sırada Summer Lovin' vardı. Yani programı ben açıyordum. Kahretsin. Ortalarda bir yerde çıkmayı tercih ederdim çünkü program açılışı yapmak çok büyük bir baskıydı.

"Geceye bomba gibi başlayalım istedim," dedi Laurie, tekrar göz kırparak. "Senin plaj koleksiyonunun bunu başaracağını düşünüyorum."

Iyy. Niye böyle konuşuyordu bu adam? Yılışık göz kırpmasıyla birleşince kelimeleri tenimi karıncalandırıyordu resmen.

"Siz nasıl isterseniz öyle olsun." Yüzüme neşeli bir gülümseme yapıştırdım. "Anlaştık o zaman, değil mi?" Bir an önce bu ofisten çıkıp gitmek istiyordum.

Laurie gülümsedi. "Anlaştık."

Rahat bir nefes aldım ve yerimden kalkıp defile programını Prada çantama koymak için kafamı eğdim. Bu yüzden Laurie'nin kalkıp masanın ön kısmına geldiğini görmemiştim. Kafamı kaldırdığımda bir metre ötemde duruyordu. Fazla yakındı yani.

Geriye doğru bir adım attım. "Her neyse, çarşamba günü görüşürüz." Bu hafta bir dersimiz daha vardı. Dönem ödevlerimizi bize geri verecekti ve final sınavımız hakkında konuşacaktık. "Dönem ödevimin sonucunu öğrenmek için heyecanlı..."

"Bununla daha ne kadar savaşacağız?"

Gözümü kırptığımda hemen dibimdeydi. Uzun parmakları yanağımı okşayarak hiç de iyi olmayan bir biçimde tüylerimi ürpertti. O kadar şaşkındım ki elini itemiyordum. Beynim hâlâ az önce sorduğu soruyla meşguldü.

Bununla savaşmak derken? Ciddi miydi bu adam? Sapıkça duygularının karşılıklı olduğunu, dönemin başından beri bir çeşit yasak aşk yaşadığımızı mı düşünüyordu?

"Summer," dedi boğuk bir sesle. Gözlerindeki tutku kıvılcımını görebiliyordum.

Güçlükle yutkundum. Sonra kuruluktan yapışan dudaklarımı yaladım çünkü bir şeyler söyleyebilmek için kuruluklarını gidermem gerekiyordu.

Fakat Laurie bunu yeşil ışık olarak algılamıştı. Kafası bana doğru eğilmeye başladı ama ellerimi göğsüne bastırarak onu ittim.

"Üzgünüm," dedim. "Sizin aklınızdan neler geçiyor bilmiyorum ama..." Çantamın askısını omzuma asarken ellerim deli gibi titriyordu. "Benim erkek arkadaşım var."

Erkek arkadaşım olmasaydı ve hayatım buna bağlı olsaydı bile seni öpmezdim, sapık adam.

Kesinlikle katılıyorum, dedi Selena.

Laurie ince çizgili ceketinin yakasını düzeltti. "Anlıyorum," dedi gergince.

"Evet. Özür dilerim..." Neden özür diliyordum ki? Derin bir nefes alıp özür dilenecek bir şeyim olmadığını kendime hatırlattım. Erkek arkadaşım olmasını da bahane olarak kullanmamalıydım. "Ama erkek arkadaşım olmasaydı da bunu yapamazdım. Bu uygunsuz bir..." *Kes şunu Summer! Yine bahane sunup durma.* İçim öfkeyle doldu. Biz kadınlar neden böyleydik? Neden birinden hoşlanmadığımızda bunun için sebepler bulmaya çalışıyorduk? "Ayrıca sizinle o şekilde ilgilenmiyorum," diye bitirdim ciddiyetle. İşte. Bahane falan yoktu.

Laurie çenesini sıktı. Gözlerinde tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı. Öfke değildi. İncinme ya da utanç da değildi.

Belki ihanete uğramışlık olabilirdi.

"Size başka şekilde düşündürdüysem üzgünüm," diye ekledim, onu cinsel anlamda istediğimi gösteren herhangi bir işaret vermediğimden emin olsam da.

Bir kaşını kaldırdı. "Bitti mi?" diye sordu, pencerenin dışındaki, erimeye başlamış karları tekrar dondurabilecek kadar soğuk bir sesle.

"Sanırım," diye mırıldandım.

"O halde derste görüşürüz, Summer."

Ofisten çıktığımda kapı arkamdan kapandı. Çarpılmamıştı ama olması gerekenden daha sert kapandığı kesindi. Bir süre koridorda şaşkınlıkla dikildim. Telefonum gelen mesajla titrediğinde ancak kendime gelebildim.

FITZ: Bilgisayar laboratuvarında kodlama yapıyordum, ara verdim. Öğle yemeği için buluşalım mı?

BEN: Kusura bakma, bebeğim. Danışmanımla görüşmem var. Evde görüşürüz. Öptüm.

Ona neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Az önce yaşadığım küçük düşmeyle midem yanmaya devam ederken ona bakabileceğimi sanmıyordum sadece. Birden Laurie'nin derslerindeki tartışmaları sorgulamaya başlamıştım. Söylediğim her şeye kafa sallar, görüşlerim için hep beni överdi. Bunların hepsi yalan mıydı yani? Beni akıllı ve bilgili biri olarak gördüğünü söylemesi, sırf külotumu indirebilmek için yaptığı bir rol müydü?

Tabii ki rol yapıyordu, seni ahmak. Hangi dünyada bir profesör seni bilgili olarak görür ki?

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. İçimdeki eleştirmene siktirip gitmesini söylemek istiyordum ama fazlasıyla perişan durumdaydım. Neler olduğunu Fitz'e de anlatamazdım. Laurie'nin beni öpmeye çalıştığını öğrense çıldırır, onu bulup dövmeye kalkardı. Bu da durumu hiç iyileştirmezdi.

Artık bitmişti zaten. Laurie hamlesini yapmıştı, ben de onu geri çevirmiştim. Fitz'e bir süre sonra anlatabilirdim.

Şu anda sadece olanları unutmak istiyordum.

Ama söylemek, yapmaktan daha kolaydı tabii. Özellikle de Laurie'nin bana unutturmak istemediği belli olunca her şey daha da zorlaştı.

Çarşamba günü amfiye girdiğinde gözleri anında benimkileri buldu. Bakışlarındaki soğukluk kanımı dondurmuştu. Sonra Laurie kafasını çevirip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sınıfı selamladı.

"Hanımlar beyler, bilin bakalım bugün günlerden ne?"

Sınıftakilerden bir kıkırtı yükseldi. Önümdeki sırada oturan Nora, arkadaşlarına bir şeyler fısıldadı ve birlikte gülüştüler. Nora, son birkaç haftadır benimle pek uğraşmıyor, pis bakışlar atmıyordu. Sanırım Laurie'nin "evcil hayvanı" olduğumu ve Chanel'i kötülemenin, profesörün benden nefret etmesini sağlamayacağını kabullenmişti.

Erik Laurie'nin nefretini çekmek için, dilini ağzına sokmasına izin vermemenin yeterli olduğunu ona söylemeliydim belki de.

"Sizin de bildiğiniz üzere, bugün dönem ödevlerinizi geri vereceğim."

Heyecanlı fısıltılar, birkaç homurdanma ve endişeli konuşmalar duyuldu.

"Endişelenmeyin, çoğunuz muhteşem çalışmalar yapmışsınız. Pek çok ilgi çekici yazıyla karşılaştım. Bayan Ridgeway, özellikle sizin denemeniz bir harikaydı."

Nora şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Laurie ilk defa ona bu şekilde iltifat etmişti. Kızın yüzünü göremiyordum ama muhtemelen mutluluktan kızarmıştı.

"Bununla birlikte," diye devam etti profesör. "Bazılarınızın deneme yazmanın temelleri hakkında sorunları olduğunu fark ettim. Bir kaynağı doğru şekilde belirtme ya da paragraf oluşturma gibi şeylerle alakalı sorunlar. Bu yüzden ufak bir eğitim yapmayı düşündüm."

Evrak çantasını açıp dizüstü bilgisayarını çıkardı ve kürsünün yanındaki masaya koydu. "Şimdi, bazen bir öğrenciye bir şeyi nasıl doğru şekilde yapacağını anlatmak için ona, *yanlış* versiyonu göstermenin iyi bir yol olduğunu fark ettim. Bu sebeple, D eksi almış iki denemeyi inceleyecek ve neden bu notu aldığını konuşacağız." Göz kırptı. "Merak etmeyin, bunlar birkaç yıl önce California Üniversitesi'nde öğretim görevlisiyken moda tarihi öğrencilerimden ikisinin dönem ödevleri. Sürekli aynı deneme konularını kullanırım. Suçlusu da tembellik."

Sınıftakiler kahkahalara boğuldular.

Laurie bilgisayarına doğru eğildi. "New York modasının dönüşümü hakkındaki denemeyle başlayalım."

Donakaldım.

Bu bir tesadüf olmalıydı, değil mi? Sürekli aynı deneme konularını kullandığını kendisi söylemişti. Ödevin, projeksiyon ekranında belirmesini beklerken kaygı içimi kemiriyordu.

Ödev belirdi. Ve midem bulanmaya başladı. Boğazıma yükselen safrayı hissedebiliyordum.

Laurie hızlıca ilk sayfaya geçemeden, ekranda ödevin kapağı yarım saniyeliğine de olsa görünmüştü.

Fakat bu yarım saniye, sayfadaki adımı görmeye yetmişti. Alt kısımdaki tarih de ödevin bu dönem yazıldığını gösteriyordu. California Üniversitesi'ymiş... Yalancı.

Ve bunu gören tek kişi ben değildim. Yan tarafımda oturan gür kaşlı Ben bana tuhaf bir bakış attı. Nora arkasını dönüp bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra tekrar önüne döndü.

"Gördüğünüz gibi, bu öğrencinin temel deneme yapısıyla alakalı pek çok sorunu var. Savına bakın; deneme boyunca hangi konulardan, hangi sırayla bahsedeceğini bildiriyor. Fakat sonraki paragrafta bu plana uygun ilerlemiyor..."

Bu şekilde, iki ayımı, gözyaşlarımı verdiğim ödevi insafsızca eleştirmeye devam etti. Geçen her saniye yanaklarım daha da yanıyordu. Midem daha şiddetli bulanmaya başlamıştı. Sınıf arkadaşlarımın çoğu kapakta benim adımı görmüşlerdi. Bu denemeyi benim yazdığımı biliyorlardı. Laurie bunu bilerek yapmıştı ve şimdi de olumsuz eleştirilerini savururken göz kırpıyor, sırıtıyor ve çok eğleniyordu.

"Gördüğünüz üzere, tabiri caizse, bu öğrencinin elinde et değil, sadece kemikler var."

Nora pis pis sırıttı. Ben bana anlayışlı bir bakış attı.

Ağlamamak için kendimi güç bela tutuyordum. Gözlerim, kucağımdaki ellerimdeydi. Laurie'nin gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu görmesini istemiyordum. Bu küçük düşürme oyununun işe yaradığını belli etmemeliydim.

Ukala pislik, şimdi de Fitz'le son okuma esnasında kaçırdığımız bir imla hatasını gösteriyordu.

"Burası anaokulu değil. Bir Ivy League üniversitesi. İmla önemlidir, çocuklar."

Ayağa fırladım. Bu kadarı yeterliydi. Daha fazlasına katlanamayacaktım. Eşyalarımı hızlıca toplayıp koridora yönelirken ellerim fırtınanın ortasındaki ağaç dalları gibi titriyordu.

Laurie konuşmaya devam ederken kapıları itip koridora çıktım. Yolu yarılamıştım ki arkamdan biri seslendi.

"Summer, bekle." Ben endişeli bir yüzle koşarak yanıma geldi. "Sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz?" Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken birkaç kez yutkundum.

"Laurie'nin yaptığı alçakçaydı," dedi Ben kuru bir sesle.

"Sorma."

"Bunu bölüm başkanına bildirmelisin."

"Ne diyeceğim?" dedim alaycı bir sesle. "Hey, dönem ödevinden D eksi aldım. Profesörü kovun."

"Hayır ama seni sınıf arkadaşlarının önünde küçük düşürüp yazma konusunda yetersiz olduğunu ima ettiğini söyleyebilirsin ve..."

"Kusura bakma," diye lafını böldüm çünkü kendimi zor tutuyordum. "Ama gitmem lazım."

"Summer."

"Ben, lütfen. Unut gitsin." Kapıya işaret ettim. "Sen içeri gidip dönem ödevini al. Eminim harika iş çıkarmışsındır."

"Summer." Ben kafasını öfkeyle iki yana salladı. "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değildir." Sesim çatladı. "Ama beni kontrol etmek için buraya gelmene gerçekten minnettarım. Sen iyi bir çocuksun, Ben. Teşekkürler."

Kolunu sıkıp yanından uzaklaştım.

EVE gittiğimde Fitz'i masasının başında buldum. Kulaklık takmıştı ve bilgisayarına bağlı olan oyun kumandası elindeydi, yani ben bilgisayara bağlı olduğunu düşünüyordum. Bu oyun sistemine hiç kafam basmıyordu. Fitz bir keresinde bana açıklamaya çalışmıştı ama çoktan unutmuştum.

Kulaklığı kafasından çektiğimde Fitz irkilerek sandalyesini döndürdü. "Beni korkuttun, bebeğim." Yüzümü gördüğünde gözleri endişeyle doldu. "Sorun ne?"

Yavaş, dengeli bir nefes aldım. "Sana bir şey sormam lazım. Bana karşı dürüst olacağına söz vermelisin."

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde.

"Denememem boktan mıydı?"

"Ne?" Ellerini şaşkınca yüzüne sürdü. "Modayla alakalı olanı mı diyorsun? New York ve yirminci yüzyılın ilk yarısıyla alakalı olan mı?"

Kafamı salladım. "Bana iyi iş çıkardığımı söylemiştin," dedim titrek bir sesle.

"Çünkü iyi iş çıkardın."

Yüzünü inceledim ama beni kandırdığına dair bir işaret göremedim. Sesinde de samimiyetten başka bir şey yoktu. "Buna gerçekten inanıyor musun yoksa çıktığımız için mi böyle söylüyorsun?"

"Summer, dönem ödevinin berbat olduğunu ya da büyük bir sorunu olduğunu düşünseydim sana söylerdim," dedi ciddi bir şekilde. "Ve düzeltmene yardım etmeyi teklif ederdim. Böyle konularda yalan söylemenin manası yok."

Yatağının ucuna oturdum. Gözlerim yine yanmaya başlamıştı ama bu sefer birkaç gözyaşının düşüp yanağımdan süzülmesine engel olamadım.

Fitz anında yanıma gelip önümde diz çöktü ve iri ellerini bacaklarıma koydu. "Konuş benimle," dedi boğuk bir sesle. "Ne oluyor?"

"Dönem ödevinden D eksi aldım."

Aşırı şaşırmıştı. "Cidden mi?"

Yavaşça kafa salladım.

Yüzündeki şaşkınlık, yerini şüpheye bıraktı. "Ama bu dersten kalmana neden olabilir."

"Biliyorum," diye inledim ve gözyaşlarım akmaya devam ederken ona bugün sınıfta olanları anlattım. Ve zaten yeterince küçük düştüğüm için geçen gün Laurie'nin ofisinde yaşadıklarımı da saklamamaya karar verdim.

Fitz'in gözleri alev alevdi. "Göt herif! Onunla yatmadın diye seni cezalandırıyor, ha?"

Islak gözlerimi sildim. "Bilmiyorum. Belki gerçekten de bu notu hak ettim."

"Saçmalık. O ödev D'yi hak etmiyordu, Summer. Kusura bakma, ben deneme uzmanı olduğumu iddia etmiyorum ama bir öğretim görevlisi olsaydım sana B verirdim. Dil bilgisi konusuna takmış olsam *belki* B eksi olabilirdi ya da o gün kötü bir ruh halindeysem belki C. Ama D eksi kesinlikle saçmalık. Seni cezalandırdığı belli." Kafasını öfkeyle iki yana salladı. "Nota itiraz etmelisin."

Onun dönem ödevime olan güveni sayesinde gözyaşlarım azalmıştı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Moda bölümünde nasıl yapıldığından emin değilim ama üniversitenin itiraz hakkı tanıdığını biliyorum. Bu fırsattan yararlanmalısın." İki eliyle yüzümü kavrayıp başparmaklarını çenemde gezdirdi. "Bundan kolay kolay kurtulmasına izin veremezsin. Sen o notu hak etmiyorsun, bebeğim."

Ama ya hak ediyorsan? İçimdeki eleştirmen yine havasındaydı. *Sen pek de akıllı bir...*

Kes sesini, diye araya girip beynimin, yıllardır bana işkence eden olumsuz kısmına bir şamar indirdim. *Kapat o çeneni.*

Eleştirmeni değil, ödevimin iyi olduğunu ısrarla söyleyen Fitz'i dinleyecektim.

Fitz'in bana olan inancı nefesimi kesmişti. Kollarımı ona sarıp sıktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Bana..." Durup düşündüm. "Akıllı olduğumu hissettiriyorsun."

Boğuk kahkahası kafamın tepesini gıdıkladı. "Akıllı, ha?" Ellerini sırtımda gezdirip beni sıkıca sardı.

"Evet." Yüzümü boynuna gömüp tanıdık, erkeksi kokusunu içime çekerken gülümsedim. "Brown'dayken çalıntı ödev hakkında itirazda bulunmamıştım çünkü kimsenin onu bilerek yapmadığıma inanacağını sanmıyordum. Aslında itiraz etmeliydim. Dersten kalmayı hak etmemiştim, sadece ekstra yardıma ihtiyacım vardı." Çenemi sıktım. "Çünkü öğrenme güçlüğüm var."

Kafamı kaldırıp baktığımda Fitz'in gözlerinde gurur gördüm.

"Ben aptal değilim," dedim ve ilk kez içimdeki eleştirmen ses çıkarmadı. "Sadece farklı şekilde öğreniyorum. O dönem ödevini yapmak için kıçım çıkana kadar uğraştım. Birkaç sorunlu cümle vardır belki. Ya da bazı paragrafların daha iyi düzenlenmesi gerekiyordur. Ve evet, *bir tane* imla hatası vardı ama sınıftan başka hiç kimsenin bir yazım hatası yapmadığını söyleyemez bana." Çenemi kaldırdım. "Kesinlikle itiraz edeceğim."

"Tabii ki de edeceksin. Laurie gidip bok yesin."

"Kesinlikle." Parmaklarımı çenesindeki kirli sakala sürttüm. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim."

"Hey, erkek arkadaşın olarak, sana kendini iyi hissettirmek benim görevim." Fitz dudaklarını güvence verircesine benimkilere bastırdı. "Kaygılanma, bebeğim. Okul itirazını kabul edecek ve Laurie'nin kinci bir yavşak olduğu ortaya çıkacak. Her şey yoluna girecek." Beni tekrar öptü. "Söz veriyorum."

31

FITZ

"Hastings'deki gösteri mekânımız olan Arbor House ile yaşanan bir program uyuşmazlığı nedeniyle, yarınki üçüncü sınıflar defilesi saat 21:00 yerine 19:00'da yapılacaktır. Defile için bilet alanlara yaşattığımız sıkıntıdan ötürü özür dileriz."

"Buna inanabiliyor musun?"

Summer'ın güzel yüzü öfke nedeniyle karanlık, ilkel bir hal almıştı. Her an Erik Laurie'nin evine gidip onu elleriyle boğmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Onu suçlayamazdım.

"Program uyuşmazlığı mı?" diye bağırdı. "Hem de gösteriden bir gün önce mi? Bunu bilerek yaptı. Beni mahvetmeye çalışıyor bu adam."

Ben de Summer'ın adına çok öfkeliydim. Laurie'ye e-posta atıp, modellerinin yarısının gösterinin ortalarına dek gelemeyeceğini bildirdiğinde, bağımsız çalışmasını seneye tekrar yapması gerekeceği konusunda soğuk bir cevap almıştı.

Bütün dönem canını dişine takarak çalıştıktan sonra bu büyük hüsrandı.

"Laurie'nin, Rex ile diğerlerinin saat sekize kadar gelemeyeceğini bildiğinden emin misin?"

"Biliyordu," dedi Summer gergince. "Görüşmelerimizde birkaç kez belirtmiştim. Gösteriyi benim açmamı istiyordu, ben de ona, futbolcu çocukların gelmesi zaman alacağı için daha sonra sahne almayı tercih edeceğimi söylemiştim. Ayrıca defilenin açılışını yapmak üzerimde büyük baskı oluşturacaktı."

"Laurie'nin üstüne gidip konuşsan?" diye önerdim.

"Kime? Akademik danışmanıma mı mesela? Richmond bana katlanamıyor. Zaten Laurie'ye de âşık."

"Belki mantıklı bakar. Sonuçta hiçbir şey yapmamış değilsin. Altı modelin var."

"Bunların hepsini Laurie'ye söyledim zaten," diye hatırlattı, telefonunu bana fırlatırken.

Profesörüyle yazışmalarını tekrar okudum. Adamın kaba cevabından sonra Summer, altı modelinin podyuma çıkmaya hazır olduğunu söyleyip erkek koleksiyonunu göstermemeyi teklif etmişti. Laurie de on iki model de orada olmayacaksa koleksiyonu hiç sahneye taşımayacaklarını söylemiş ve bağımsız çalışmasını seneye tekrarlaması gerekeceğini tekrar belirtmişti.

Kindar pislik.

"Ne yapacağım ben?" Summer'ın yüzü acı doluydu. Ama ağlamıyordu; yani yenilgiyi henüz kabul etmemişti.

"Bir çözüm yolu olmalı. Rex'le konuştun. Daha erken gelmelerinin imkânı yok muymuş?"

"Yokmuş. Koç Deluca onları kilitlemiş. Bu hippi inzivası ormanın ortasında, medeniyetten kilometrelerce uzakta bir

yerdeymiş. Otobüs ancak saat beşte onları almaya gidecek ve buraya gelmeleri iki saat sürecek."

Bir süre düşündüm. "Pekâlâ. Elimizde altı tane erkek mayosu var."

"Sekiz. Rex ile Lockett podyumda iki kez yürüyeceklerdi."

"Ama sadece altı vücuda ihtiyacın var."

"Evet ama..." Kafasını sinirle iki yana salladı. "Mayolar futbolcu çocukların ölçülerine göre yapıldı. Provaları bu yüzden yaptık."

"Ama..." dedim. "Ölçülerini biliyoruz sonuçta. Bu ölçülere uyabilecek birkaç erkek bulabileceğimizden eminim."

"Ne demek istiyorsun?"

Evet, ne demek istiyorsun, dedi kafamdaki minik bir ses.

Yavaşça nefes alıp verdim. "Biz yapacağız."

Summer'ın kaşları kalktı. "Biz derken?"

"Yani, bizimkiler," diye değiştirdim. "Takım arkadaşlarımı çağıracağım." Masamdaki telefonumu almıştım bile. "Hollis kesin kabul eder; gösterişi ne çok sevdiğini bilirsin. Hunter..." Duraksadım. Hayır, Hunter olmazdı. Haftalardır bizimle konuşmuyordu bile. "Nate'in de evet diyeceğini düşünüyorum." Mesaj listemi inceledim. "Lockett'in yerine geçmesi için biraz daha zayıf birine ihtiyacımız var."

"Jesse!" diye önerdi Summer.

"Tabii Katie izin verirse." Jesse'nin adını geçip kız arkadaşınınkini buldum. "Ben direkt Katie'ye mesaj atayım. Bu ilişkide ipler onun elinde çünkü."

"Doğru." Summer dudaklarını büzdü. "Rex'in yerine kim geçecek peki? Lütfen bana kızma ama onun... paketi bayağı büyük."

Kısa bir an için gözlerimi kapattım. "Cidden mi? Hiçbir erkek, kız arkadaşının ağzından böyle bir şey duymak istemez, Summer."

"Ama kızma demiştim," diye karşı geldi. "Neyse, meraklanma. Senden daha büyük değil. Neredeyse aynı sayılırsınız gerçi..." Gözleri birden Noel sabahındaki çocuklarınki gibi aydınlandı.

"Asla olmaz," diye homurdandım, aklını okuyarak. "Ben sana adam buluyorum, gönüllü olmuyorum." Büyük bir kalabalığın karşısında podyumda süzülme fikri kusmak istememe neden oluyordu.

"İyi. O zaman takım arkadaşlarına gidip penislerinin büyüklüğünü karşılaştır ve bana büyük bir tane bulmaya çalış."

Kahkahamı içimde tutmak için kendimle savaştım. Tanrım. Bu kız beni öldürüyordu.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdim.

ERTESİ akşam maçımızın olmaması, takım arkadaşlarımın çoğunun boş olacağı anlamına geliyordu.

Tabii boş oldukları için neredeyse hepsi plan yapmışlardı. Yarısı, Boston'daki bir striptiz kulübüne gitmişti. Birkaçı telefona cevap vermiyordu. İkisi kız arkadaşlarına sormuş ve asla olmaz cevabını almışlardı.

Neyse ki Katie onlardan biri değildi. Dizginleri biraz gevşetip Jesse'ye defileye çıkması için izin vermişti. Hollis tabii ki de memnuniyetle kabul etmişti. Nate ile Matt'i ikna etmek biraz zordu ama Summer defile sonrası partide seksi birlik kızlarıyla

zaman geçirebileceklerini söylediğinde onlar da kabul etmişlerdi. Kanadalı bir Fransız olan takım arkadaşımız Pierre'in devasa, kıllı vücudu, futbolcu Bibby'nin devasa, kıllı vücuduyla hemen hemen aynı boyutlardaydı.

Yirmi dört saat içinde beş kişi bulmayı başarmıştım.

Fakat büyük paketli Rex'in yerine henüz kimseyi bulamamıştım.

Masamda oturduğum yerde kafamı eğip kasıklarıma baktım. Aletimin büyüklüğü için lanetler okutacağım günün geleceğini hiç düşünmezdim. Ama artık hem zamanım hem de seçeneklerim tükenmişti. Summer podyumun kurulmasına yardım etmek için bir saat önce mekâna gitmişti. Defile sonrası temizlik için de gönüllü olmuştu; tabii bunu Erik Laurie ona sarkmadan önce yapmış olmalıydı.

Bu sabah Laurie'ye e-posta atıp erkek modellerinin yerine geçecek kişileri bulduğunu bildirmişti.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama başka kimi arayabileceğimi de bilmiyordum. Bilgisayar oyuncusu arkadaşlarım model olabilecek tipler değillerdi. Morris, Ray, Kenji... Hepsi de kısa ve sıskaydılar. Tamamen içe dönük olduklarından bahsetmiyordum bile.

Başka adaylar bulmak için beynimi tararken telefonum çaldı. *Gizli numara.* Hemen cevap verdim çünkü arkadaşlarıma, defileyle ilgilenebilecek birilerini bulurlarsa numaramı vermelerini söylemiştim.

Fakat telefonu açtığım anda bir déjà vu hissi yaşadım.

"Kamal Jain sizinle görüşecek. Lütfen bekleyin."

Cidden mi? Neden arıyordu ki şimdi beni? Geçen hafta Heyward Plaza'da olanlardan beri ondan haber almamıştım. Zaten almak da istemiyordum.

"Colin!" diye bağırdı Kamal kulağıma. "Umarım seni iyi bir zamanda yakalamışımdır! İş saatleri içinde arardım ama akşam altıya kadar toplantılarım vardı."

Hızlı konuşması bu akşam sinirlerimi bozmuştu. "Ne istemiştiniz, Bay Jain?" diye sordum, sert bir sesle.

"Bu konuyu konuşmuştuk ama! Lütfen bana KJ ya da..."

"Hayır," diye araya girdim. "O konuşmaları tekrar etmeyeceğim. Ne istediğinizi söyleyin, yoksa telefonu kapatıyorum."

Hatta bir sessizlik oldu.

Bir milyarderi azarladığıma inanamıyordum.

Buna o da inanamıyor olmalıydı. Ama tekrar konuştuğunda sesinde her zamanki özgüven yoktu. "Colin, bağış etkinliğindeki davranışım için özür dilerim." Boğazını temizledi. "Kız arkadaşına hakaret ettim ve seni küçümsedim. Yaptıklarımdan pişmanım."

Neredeyse sandalyeden düşecektim. Kamal Jain benden özür mü diliyordu? İşte bunu hiç beklemiyordum.

"Konuşmam biraz tuhafsa kusura bakma. Uzun zamandır... hatta belki hiç özür dilemedim ben. İnsanlar *benden* özür dilerler, ben onlardan değil. Şimdi de bir sporcudan özür diliyorum! Kim derdi ki..."

"Gerçekten mi? Yine mi sporcu saçmalığına döndük?" İçimi çektim.

Kamal duraksadı. "Tekrar özür dilerim. Konu sporcular olunca biraz takıntılı olabiliyorum."

"Hadi ya?"

"Lisede sporcularla iyi tecrübelerim olmadı," diye itiraf etti. "Zaten sen bunu fark etmişsindir. Gerçekten senden özür dilerim, evlat. Bir pislik gibi davrandım. Doğruyu söylemem gerekirse o

akşam beni çok etkiledin. Diğer adaylar her söylediğim şeyi onaylayıp kafa salladılar. Bana yalakalık yapıp ne kadar harika biri olduğumu söyleyip durdular. Yanlış anlama, ben harika biriyim *zaten*. Ama insanların, kuyruğunda dolaşıp sürekli kıçını yalamaya çalışmaları bir noktadan sonra sıkıcı oluyor. Sen bana karşı geldin, Colin. Daha da önemlisi, fazlasıyla yeteneklisin."

Neyse ki yanımda değildi de ağzımın nasıl açık kaldığını görmüyordu.

"Yani," dedi süklüm püklüm bir sesle. "Eğer Orcus Games'deki işle hâlâ ilgileniyorsan senindir."

Çenem artık yere değiyordu. Bunu kesinlikle beklemiyordum. İtiraf etmeliydim ki beni arayıp özür dilemesinden etkilenmiştim.

Fakat aynı zamanda, Summer'a açıkça hakaret edip saygısızca konuşmasını unutamıyordum. Tek bir özür yeterli gelir miydi emin değildim.

"Daha önce de dediğim gibi, sizin gibi biriyle çalışmak istemiyorum ben," dedim kabaca.

"Ben de tekrar düşünmen için ısrar ediyorum. Ekibimde senin gibi birine ihtiyacım var, evlat. Bana meydan okuyan, karşı gelen, kibirli bir pisliğe dönüşmeden önce sadece video oyunlarını seven bir inek olduğumu bana hatırlatacak birine."

Bir an tereddüt ettim. "Tekrar düşünmemi istiyorsanız bana biraz zaman vermelisiniz," dedim sonunda.

"Bunu anlarım. Birkaç gün düşün. İstersen bir ya da iki hafta da düşünebilirsin. Ama ay sonunda net bir cevap istiyorum."

"İyi. Haber veririm. Başka bir şey var mıydı?" Tekrar kabalaşmıştım ama defilenin başlaması yakındı. Ve Summer benim için, bu kibirli pislikten daha önemliydi.

"Düşün sadece," dedi tatlı bir sesle.

"Düşüneceğimi söyledim." Ciddiydim. Kamal'le çalışmaya değip değmeyeceğine karar vermek için zaman harcayacaktım. Ama ona kul köle olacağımı sanıyorsa çok yanılıyordu. Bu hayatta kulu kölesi olabileceğim tek bir insan vardı, o da benden bunu istemiyordu bile.

"Sizi ararım, Bay Jain," dedim. Sonra, söyleyeceğimi asla hayal etmediğim bir dizi kelimeyle konuşmayı sonlandırdım: "Şimdi gidip kız arkadaşımın defilesinde podyuma çıkmam lazım."

32

SUMMER

"Bu çocuk sana cidden âşık."

"Biliyorum," diye cevap verdim Brenna'ya, yüzümde romantik bir gülümsemeyle.

Sahne arkasında durmuş, erkek arkadaşımın Arbor House'un dev balo salonuna kurulmuş uzun podyumda yürümesini izliyorduk. Üstündeki yüzme şortu Fitz'in mükemmel kalçasını sarmıştı ve attığı her adımda bacak kasları tüm güçleriyle geriliyordu.

Sahnenin diğer tarafındaki Bianca ve Kappa kız kardeşleri de gösterinin tadını çıkarıyorlardı. Yarı çıplak hokey oyuncuları sahneye her adım attığında kızlardan hülyalı iç çekişler yükseliyordu. Kızların yürüyüşü erkeklerden önce tamamlanmış ve gök gürültüsü misali bir alkışla karşılanmıştı. Bikinilerim çok beğenilmişti ama Bianca'nın taşıdığı derin V yakalı mayo kesinlikle gecenin kazananı olmuştu.

Bianca ona baktığımı fark edince hevesle el salladı. Ben de ona gülümseyerek el salladım. Kaya seyircilerin arasında olmadığına göre kız kardeşlerinin bu yan projesini desteklemiyordu.

Ama bu kimin umurundaydı ki? Kappalar benim yardımıma koşmuşlardı ve onlara borçluydum.

Perdenin diğer tarafındaki Fitz, podyumun ucuna ulaşıp biraz tuhaf bir şekilde olsa da prova ettiğimiz gibi döndü. Her iki tarafında oturan insanlar alkışlamaya başlarlarken yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü.

Tahmin ettiğim gibi şortun ön kısmı Fitz'e biraz büyük gelmişti çünkü Rex'in roketi birazcık daha büyüktü. Tabii şortun benim erkeğime de çok yakıştığını inkâr edemezdim. Ayrıca mayolar uymasa bile umurumda olmazdı. Altı futbolcunun yerine de birilerini bulabildiğimiz için mutluydum.

Fakat birileri hiç de mutlu görünmüyordu. Fakültenin diğer öğretim görevlileri ve bölüm başkanı Mallory Reyes ile birlikte ön sırada oturmakta olan Erik Laurie'den bahsediyordum tabii. Profesör defile programını kucağına koymuştu ve ince çizgili takım elbisesi, geniş alnından geriye taranmış saçları ve tertemiz tıraş edilmiş yüzüyle her zamanki gibi şıktı.

Ancak sahnedeki modelime bakarken yüzü taş gibi sertti. Daha doğrusu modelime değil, aşırı derecede seksi ve hatta... uhrevi görünen *erkek arkadaşıma*. Benim için yağlanıp sahneye çıkmış olan bu kaslı, dövmeli adamı uhreviden başka bir kelimeyle tanımlayamazdım herhalde.

"Şu anda oraya gidip podyumun ortasında onu becermek istiyorum," diye inledim. "Herkesin gözü önünde olması umurumda bile değil."

"Seni suçlayamam," dedi Brenna. "Şu vücuda baksana. Muhteşem görünüyor."

Gerçekten de öyleydi. Sahne arkasına döndüğünde yüzünde oluşan ifade de bir o kadar komikti.

"Kusmak üzereymiş gibi hissediyorum," diye homurdandı.

Gülmemi bastırdım. "Çok iyiydin!" diye teminat verdim. "Ama çabuk ol. Nate'ten sonra bir daha sahneye çıkacaksın. Rex'in diğer şortunu giymen lazım."

Her tasarımcıya perdeyle ayrılmış bir giyinme alanı verilmişti. Fitz'i hemen benimkine soktum. İkinci şortu, ilki kadar dar değildi. Bunu sonraya saklamıştım çünkü önce ötekini giyip tuhaf hissetmekten bir an önce kurtulsun istemiştim.

Fitz çıplak göğsünü kaşıdı, sonra gösteriden önce Brenna'yla birlikte onları yağladığımızı hatırladı. Koca patisi yağdan pırıl pırıl olmuştu. Dilini kışkırtıcı bir şekilde ısırarak bana baktı. "Elim yağlandı. Şortumu sen çıkarabilir misin?"

Gözlerimi devirdim. "Elinin yağlanması kendi şortunu kendin çıkaramayacağın anlamına gelmez." Ama yine de parmaklarımı şortun lastiğine geçirdim çünkü hangi kadın, seksi bir erkeğin üstündekileri çıkarmak istemezdi ki?

Ellerimi şortun arka kısmından içeri kaydırıp poposunu sıktım. Kasları o kadar sertti ki...

Fitz'in gözleri alevlendi. "Yapma," dedi. "Sertleşeceğim şimdi."

"Şortunu çıkarmamı isteyen sendin."

"Haklısın. Ne düşünüyordum acaba?" Ellerimi itip kendi işini kendisi halletti.

İkinci şortu üstüne geçirip ipini bağlamadan önce tatlı penisini kısacık bir an için bile olsa görebildim. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Becerilecek kadar iyi." Arkasına uzanıp poposuna bir şaplak attım. "Şimdi işe dön bakalım."

Ben onu giyinme alanından hızlıca çıkartıp yerine yerleştirirken kıkırdadı. Sonra Nate'in ardından podyuma çıktı ama

önce bana dönüp, "Bunu herkes için yapmazdım, biliyorsun," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Bu yüzden seni çok seviyorum."

Brenna içini çekti. "Fazla romantiksiniz."

"Biliyorum, öyleyiz." Ona sırıttım. "Sen hâlâ McCarthy'yle görüşüyor musun?" Son zamanlarda aşk hayatı hakkında çok ketumdu.

Omuz silkti. "Fazla değil. O Boston'da, ben Hastings'deyim. Harvardlı bir çocuk için o kadar çaba gösteremeyeceğim."

"Onun yerinde Connelly olsaydı?" diye sordum. "O zaman onu görmek için onca yolu teper miydin?"

"Niye Connelly'ye bu kadar taktın?" dedi bıkkınca. "Yemin ederim takıntılısın. O çok kibirli biri, Summer."

"Ama çok da seksi."

"Kibirli adamlar hep seksi olur zaten. Bu yüzden kibirlenirler."

Fitz salonda yankılanan bir alkış tufanıyla sahne arkasına dönerken hemen Hollis'i podyuma çıkardım. Son yürüyüşü o yapacaktı. Ve gerçekten de defilemin kapanışına yaraşır bir son yaptı. Podyumda durup kol kaslarını gererek ellerini kalçalarına dayadı. Dönüşünü yaparken de sert karın kaslarını tüm ihtişamıyla gözler önüne serdi. Böylece benim gösterideki rolüm sona ermiş oldu. Kappa kardeşlerim yanıma koşup bana sarılırlarken sınıf arkadaşlarımdan birkaçı iyi iş çıkardığım için tebrik ettiler.

Defile sırası gelen Ben ve modelleri için sahne arkasını boşalttım. Brenna ile Kappa'lar seyircilerin arasına oturmaya giderlerken Fitz ve diğer çocuklar giyinmeye gittiler. Yardımları için hepsine teşekkür ederken Hunter'ın yokluğunun içimi sızlatmadığını söyleyemezdim. Fitz'le konuşup Hunter'a zaman

tanımanın iyi olacağına karar vermiştik ama yine de onu incittiğimi bilmek kötü hissettiriyordu.

Fitz'le yalnız kaldığımızda –o giyindikten sonra– onun ensesini kavrayıp dudaklarına yapıştım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Gerçekten hayatımı kurtardın."

"O kadar da değil," diye fısıldayarak cevap verdi.

"O kadar," dedim, beni öpmeden önce dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissederek.

Arkamızdaki biri keskin bir nefes aldığında dönüp baktık ve Nora'nın birkaç metre ötemizde durduğunu gördük. İlk önce şokla rengi atmıştı ama sonra dudaklarını tiksintiyle büküp, "Sana inanamıyorum, Fitz. Bahsettiğin kişi *bu* muydu yani?" dedi.

Ardından siyah-pembe saçlarını savurup ayaklarını yere vurarak çekip gitti.

Şaşkınlıkla Fitz'e döndüm. "Ne demek istedi? Ona ne söylemiştin ki?"

"Seninle ilk birlikte oluşumuzun hemen ardından," diye başladı Fitz, kısık sesle. "Onunla bir daha çıkamayacağımı çünkü biriyle görüşmeye başladığımı söylemiştim."

"Ah, bana bundan bahsetmemiştin."

"Dürüst olmak gerekirse unutmuştum."

Ben de Nora'nın Fitz'le alakasını unutmuştum aslında. Benim için tehdit oluşturmuyordu artık. Gerçi Fitz'den hoşlandığını bilirken onunla öpüştüğümüzü gördüğü için kendimi biraz kötü hissetmiştim.

Gerçekten kötü mü hissettin? İçimdeki Selena Gomez konuşmuştu. Bana dil çıkarmak ister gibiydi.

Peki, belki de o kadar kötü hissetmemiştim.

"Gidip onunla konuşmalı mıyım?" dedi Fitz endişeyle.

"Kesinlikle hayır," dedim neşeyle. "O kocaman bir kız, bunu atlatabilir."

GÖSTERİ, Laurie'nin beni mahvetmek için plan yapmadan önce *başlaması* gerektiği saatte, yani dokuz buçuk civarında sona erdi. Profesör, denememi sınıf arkadaşlarımın önünde acımasızca eleştirip beni utandırmanın yeterli olmadığına karar verip bir de bunu yapmıştı ama bu sefer beni sabote etme çabaları sonuç vermemişti. Mallory Reyes, Briar'ın düzenlediği defile sonrası partide beni bir kenara çekip tasarımlarımı takdir ettiğinde Laurie'nin gözlerindeki öfkeyi gördüm. Bölüm başkanımız, bohem ruhuyla modern şıklığın birleştiği koleksiyonumu öve öve bitiremezken Laurie onun kafasının üstünden bana dik dik bakıyordu sadece.

"Dönem bitmeden önce yanıma gel de son senende iş için nereye yerleşeceğin hakkında bir konuşalım. Benim bazı fikirlerim var," dedi Bayan Reyes. Sonra Laurie'ye döndü. "Bu kızın tarzına bayıldım, Erik. Çok eğlenceli."

"Hem de çok," dedi profesör. Fakat gözlerindeki öfke, kaygısız ses tonuna çok zıttı.

Onun benden nefret ediyor olması hiç umurumda değildi. Bağımsız çalışmalarımızın geçer not alıp almayacağına o karar verecekti, evet. Ama Mallory son on dakika boyunca çalışmalarımı böyle övmüşken, koleksiyonuma beni dersten bırakacak bir not vermesi imkânsızdı. Bundan daha da iyisi, notuma itiraz sürecini başlattığımda dönem ödevimi inceleyecek olan kişi de Mallory'ydi.

Sürecin lehime ilerleyeceğini hissediyordum.

Mallory'den izin isteyip yanlarından ayrıldım ve insanlarla biraz kaynaşmak için kalabalığa karıştım. Yanımdan hiç ayrılmayan Fitz, bu sosyalleşme yüzünden her zamanki kadar acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Benim tatlı penisli erkeğim değişiyordu. Onunla gurur duyuyordum.

Hokey oyuncuları, mekândaki iki bar tezgâhından birini işgal etmişlerdi. Parti, üniversitenin Güzel Sanatlar Fakültesi tarafından düzenlendiği için barmenler kimliği olmayanlara içki sunmuyordu. Ama çoğumuzun yaşı alkol için uygundu. Ben şarabımı yudumlarken Fitz bir şişe bira sipariş etti, sonrasında bir süre öylece dikilip kalabalığı izledik. Brenna salonun diğer ucunda Hollis'le sohbet ediyordu. Bir şeye gülüyorlardı ve Brenna kafasını kahkahayla her geriye attığında Mike'ın gözlerinde bir umut ışığı beliriyordu. Zavallıcık. Brenna'nın kendisiyle ilgilenmediğini bir gün kabullenmesi gerekecekti.

Fitz, Nate ve Matt'le hokey muhabbetine dalmıştı. Bu yüzden etrafta dolaşmaya karar verdim. Bir ara Nora'yla çarpıştık. Neredeyse defilesi için ona iltifat edecektim çünkü *punk rock* esintili elbiseleri cidden inanılmazdı. Ama çarpıştığımız anda gözlerinde kıvılcımlar belirdiğini gördüğümde kısaca bir özür mırıldandım ve yürümeye devam ettim.

Bir süre sonra onu barda Laurie'yle sohbet ederken gördüm. Pembe renkli kokteylini yudumlarken yüzü ışıl ışıldı. Laurie ise kırmızı şarap içiyor, bir yandan da onun koluna dokunuyordu. Sonra göz kırpıp siyah-pembe saçının bir tutamını tutup parmaklarının arasında döndürdü. Nora kıkırdadı.

Görünüşe bakılırsa Nora dileğine kavuşmuş, sonunda Laurie'nin ilgisini kendi üzerine çekmişti. Eh, yılışık pislik onun olabilirdi. Neyse ki ben kurtulmuştum.

Parti devam ederken bir zaman sonra dar kotumun arka cebindeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda Rex'ten mesaj geldiğini gördüm.

REX: Snapchat'te, hokeyci çocukların podyumu salladığını gördüm. Ama uyuz oldum çünkü bunu biz yapmak istemiştik!!

BEN: Biliyorum tatlım.

REX: Bizim evde defile sonrası partiyi yapacağız, değil mi? Fıçı biralar geldi bile. Boşa gitmesinler.

Bara, Fitz'le diğerlerinin yanına geri gittim. "Rexlerin evine parti için gidecek miyiz?"

"Olur," dedi Fitz, gönülsüz de olsa. "Tabii sen de istiyorsan."

"Kesinlikle istiyorum," dedim tereddüt etmeden. "Daphne Kettleman orada olacak."

"Neden bu kızı bu kadar önemsiyorsun?" Fitz bıkkınca kafasını iki yana salladı.

"Çünkü o Daphne Kettleman."

Fitz yüzünü ovuşturdu. "Summer. Bunu çok fazla söylediğimi biliyorum ama... Seni anlamıyorum."

Nate sırıttı.

"Sorun değil, bebeğim. Çoğu insan beni anlamaz." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Pekâlâ. Siz önden gidin, olur mu? Biz birazdan temizliğe başlayacağız, benim burada kalmam lazım. Ama işim bitince Elmhurst'e, yanınıza gelirim."

"Ben kalıp yardım edebilirim," dedi Fitz.

"Zaten yeterince yardım ettin." Sesim kararlıydı. "Brenna ile Kappa kızlarını da alıp Rex'in evine gidin. Ben en fazla bir saat sonra orada olurum."

"Seni burada yalnız bırakmayı hiç istemiyorum."

"Kılıbık," dedi Hollis, konuşmasını öksürükle kapatarak.

"Yalnız olmayacağım ki," dedim Fitz'e. "Ben ile Nora..." Kızın adını söylerken yüzünü buruşturdum. "... onlar da temizliğe gönüllü oldular."

"Nazik ol," dedi Fitz kibarca.

"Hey, ben ona karşı hep naziktim zaten. Bana sürtük gibi davranan kendisi." Rex'e partiye gideceğimize dair mesaj atıp telefonu cebime koydum. "Yola çıktığımda size mesaj atarım."

KIRK beş dakika sonra, Ben ile son sandalyeleri de üst üste koymuş, bütün askıları kutulara yerleştirmiş ve etrafı elimizden geldiğince toparlamıştık. Üniversiteden biri sabah gelip hepsini alarak fakülteye geri götürecekti.

Devasa salonun ortasındaki podyuma işaret ettim. "Bunu da sökmemizi beklemiyorlardır, değil mi?"

"Hayır. Sandalyeleri ve diğer eşyaları almaya gelenler yapacak onu."

"İyi o zaman." Telefonumdan saate baktım. "Sen de partiye geliyor musun?"

Ben gür kaşlarını ovuşturdu. "Bilmem ki... Futbolcuların partisi bu, değil mi?"

"Futbola karşı mısın?" diye takıldım.

"Hayır ama futbolculardan çok çektim; yaralarım var," dedi ama sonra kocaman gülümsedi. "Gerçi pek çok futbolcudan aldığım oral seks hizmeti bunu telafi etti."

Keskin bir nefes aldım. "Ben, seni yaramaz! Bir, senin eşcinsel olduğunu bilmiyordum. İki, ortak bir noktamız varmış: ikimiz de sporcuları seviyoruz!"

"Daha önce de ortak noktalarımız vardı," dedi kuru bir sesle. "İkimiz de moda bölümünde okuyoruz. İkimiz de Chanel ve Versace'yi seviyoruz."

"Doğru. Eee, partiye geliyor musun gelmiyor musun?"

"Eh, olur tabii. Araca ihtiyacın var mı?"

"Sağ ol, ben de arabamla geldim." Anahtarımı almak için elimi çantama uzatacak gibi oldum ama sonra yanımda olmadığını fark ettim. Ben'le birlikte perdeleri katlarken giyinme alanında bırakmıştım. Nora da bir ara bize yardım ediyordu ama sonra ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen benimle zaman geçirmek istemediği için kaçmıştı.

"Rex'in evinde görüşürüz," dedim Ben'e.

Ben, "Seksi Rexi," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım. Lütfen benim yanımda ona bunu söyle. Tepkisini görmek istiyorum."

"Karşılığında oral kazanacağımı düşünürsem neden olmasın?" dedi sırıtarak.

Sonra salondan ayrıldı. Ben de podyuma çıkıp sahne arkasına gittim ve çantamı aldım. Tam gitmek üzere dönmüştüm ki bir kadın kıkırtısı duydum.

Koridordan bir kıkırtı sesi daha geldi. Bunun Nora'nın sesi olduğundan hemen hemen emindim. Gözlerimi kısarak gölgelerin arasına baktım. Kiminle birlikteydi ki bu kız?

O anda durumu çaktım. Laurie olabilir miydi? Adamın mekândan ayrıldığını görmediğimden de emindim. Bir ara ortadan kayboluvermişti; tıpkı Nora gibi.

Gülme sesinin geldiği yöne doğru ilerleyip kafamı yana eğdim. Evet, bir erkek sesi de vardı. Banyodan gelen bu sesin Laurie'ye ait olduğundan emin gibiydim. Sonra Nora'nın boğuk bir sesle konuşmasını duydum. Ardından Laurie yine onu güldürecek bir şeyler söyledi.

Nora için sevinmiştim aslında. Bu sapıktan ilk günden beri hoşlanıyordu sonuçta. Şimdi hayali gerçek olmuştu.

Salondan ayrılmak için arkamı döndüm ama Nora'nın çığlığını duyarak olduğum yerde durdum.

Dehşet dolu bir çığlık olmasa da irkilmiş ya da bayağı şaşırmış gibi bağırmıştı. Ama iyi olup olmadığını kontrol etmek için hareketlenmeme yetmişti. Ofisinde onu reddettiğimde Laurie'nin yüzünde oluşan ihanete uğramışlık ifadesini hâlâ hatırlıyordum. Neyse ki hayır dediğimde gitmeme izin vermişti. Ama o gün alkollü değildi ve üniversite arazisindeydi.

Bugün en az üç kadeh şarap içtiğini görmüştüm. Ayrıca kötücül planlarını suya düşürdüğüm için zaten aksi bir ruh halindeydi. Nora'nın nasıl olduğunu kontrol etmezsem kendimi hiç iyi...

"Yapma."

Pekâlâ, *bu* duyduğum gayet net bir kelimeydi.

Tam kapıya uzandığımda arkasından itişme sesleri geldi. Sanki birisi bir yere çarpmıştı. Ardından tezgâhtan yere bir şeyler düştü. Sabun tabağı olabilirdi.

Nora'nın sesi ciddiydi. "Yapma. Hayır dedim."

Sonra Laurie'nin yılışık sesini duydum. "Gösterip de vermiyorsun ha?"

Bir çarpma sesi daha yükseldi. Nora tekrar bağırdı. Tokmağı çevirip de kapının kilitli olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Tanrı'ya şükür.

Kapıyı ardına kadar açıp, "Bırak kızı!" diye bağırdım.

33

SUMMER

Laurie'nin eli Nora'nın bacaklarının arasındaydı. Nora da itmeye çalışır gibi onun kolunu tutmuştu. Bu manzara karşısında gözümü adeta kan bürüdü. Profesörün üstüne atılıp bir karate hamlesi yaparak elimin yan tarafını ensesine geçirdim. Adam acıyla uluyup tökezleyerek Nora'dan uzaklaştı.

"Ne oluyor be!?" diye kükredi, ensesini öfkeyle ovalayarak.

"Ah, kusura bakmayın," dedim sertçe. "Bir şeyi mi böldüm?" Laurie'nin pantolonun önündeki kabarıklığı gördüğümde midem ağzıma geldi. Aşağılık herif. Nora'ya baktığımda yüzünün kül rengini aldığını, buruşmuş elbisesini düzeltmeye çalışan parmaklarının tir tir titrediğini gördüm.

"Sen iyi misin?" diye sordum telaşla.

"İyiyim."

Cılız sesine bakılırsa hiç de iyi değildi. Bana doğru gelirken bacakları titriyordu. Kolumu korumacı bir şekilde omuzlarına sardığımda beni ittirmemesi gerçekten ne kadar sarsıldığını gösteriyordu.

"Tabii ki de iyi," dedi Laurie gergince. "Burada ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum, Summer. Ama Nora benim yanımda

tehlikede değil. Histerik davranışların ve burada olanlarla alakalı gülünç varsayımların büyük bir hakaret. Hakkında saldırı şikâyetinde bulunabilirim."

Duyduklarıma inanamayarak bir kahkaha attım. "*Beni* mi saldırıdan şikâyet edeceksin? Ciddi misin sen? Burada neler olduğunu daha içeri girmeden anlamıştım zaten."

"Nora ile aramızda uygunsuz bir şey yaşanmadı. Doğru değil mi, Nora?"

Kız cevap vermedi, sadece kafasını hızlıca iki yana salladı.

"İğrenç birisin sen," diye tısladım, saygın profesörümüze.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi tükürürcesine. "Nora ile aramızdaki, karşılıklı rızaya bağlı yakınlaşmayı böldün ve..."

"Karşındaki kişi öğrencin!" dedim inanamayarak. "Öğrencinle yakınlaşıyordun! Karşılıklı rızaya bağlı olsa bile -ki buradan bakınca hiç de öyle görünmüyor- nasıl uygun görebilirsin bunu?"

Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. İnkâr etmesini, özür dilemesini bekledim. Ama aldığım karşılık, "Bununla uğraşmak zorunda değilim," oldu.

Ağzım açık kaldı. "Yok artık."

Ama adam çoktan gitmişti bile. Telaşlı adım sesleri sahne arkasına doğru ilerledi ve salondan çıktı. Kapının çarpılma sesi duyuldu. Sonra her yer sessizleşti.

Bütün vücudu hâlâ titremekte olan Nora, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Hiç sorun değil." Onu daha sıkı tuttum. Buna ihtiyacı vardı. Tutmazsam düşecekmiş gibiydi. "Ama şimdi polise gitmemiz lazım."

Kafasını hızla kaldırdığında neredeyse çeneme çarpacaktı. "Ne? Neden?"

"Ben gelmeseydim sana tecavüz edecekti, Nora. Biliyorsun, değil mi?"

"Belki de yapmazdı." Ama pek de emin değildi. Boğazını temizleyip omuzlarını dikleştirdi ve kolumun altından çekildi. "Ama tecavüz etmedi sonuçta. Bu işin nereye varacağını biliyorum; annem bir kamu avukatı. Laurie'nin sözüne karşılık benim sözüm. Tek yaptığı elini bacaklarımın arasına sokmaktı. Yara yok, taciz kanıtı yok."

"*Ben* varım. Kanıt benim. Seni taciz ettiğini gördüm. Hayır dediğini net bir şekilde duydum."

"Summer, bunun bir manası olmadığını sen de biliyorsun," dedi zayıfça. "Polis ona sadece uyarı verir. Ceza bile vermezler."

İçimde haklı olduğuna dair kötü bir his vardı. Seçeneklerimizi düşünürken dudağımı ısırdım. Fazla seçenek yoktu ama bir fikir ön plana çıkıyordu. "Ona sadece uyarı vermeyecek olan birini tanıyorum," dedim yavaşça.

"Kim?"

Onun elini tutup, "Gel benimle," dedim.

"DEKANIN kapısını öylece çalamayız," diye tısladı Nora, bir saatten biraz uzun bir süre sonra. Audi'min ön yolcu koltuğunda oturuyordu ve ona nereye gittiğimizi söylediğim andan beri fikrime itiraz ediyordu.

"Kapısını öylece çalmayacağız," diye hatırlattım, David Prescott'ın mülkünün dövme demirden yapılmış giriş kapısından arabayla geçerken. Dekan, Boston'ın dış kesimlerindeki zengin

bir mahalle olan Brookline'daki büyüleyici bir malikânede yaşıyordu. Tom Brady ile Gisele'in evlerinin de buralarda olduğunu hatırlıyordum. Bir an için Gisele'in, dekanın evinin önünden geçtiğini ve göz kamaştırıcı kıyafetimi görüp beni bir şeyler içmek için evine davet ettiğini hayal ettim. Aman Tanrım. Ne muhteşem olurdu.

Maalesef ki buraya ünlülerle görüşmeye değil, bir taciz vakasını bildirmeye gelmiştik.

"Babam önceden arayıp geleceğimizi haber verdi ya," dedim. Çünkü benim babam harika biriydi. Tabii gerektiğinde fazlasıyla göz korkutucu da olabiliyordu.

Görünüşe göre Dekan Prescott yardımcı kuvvet de çağırmıştı çünkü arabadan indiğimizde kapıda yalnız beklemediğini gördük. Hal Richmond da yanındaydı. Bizi karşılayan o oldu.

"Bayan Ridgeway. Summer." Her zamanki gibi "aksanı" otoriterdi. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes verdim. "Bu akşam bir şey oldu. Nora polise gitmek istemedi ama ona bu olanları birilerine bildirmemiz gerektiğini söyledim."

Prescott'ın gözleri kocaman açıldı. "Polis mi?" Evin kapısını açıp içeri girmemizi işaret etti.

Nora bana panik dolu bir bakış attığında onun kolunu sıktım. "Sorun olmayacak, söz veriyorum."

İki adamın arkasından, bizim Hastings'deki öğrenci evimizin büyüklüğündeki oturma odasına giderken babama telefon ettim. Beni beklediği için hemen cevap verdi.

"Merhaba, baba. Dekanın evine geldik. Seni hoparlöre alıyorum." Prescott'a baktım. "Dekanım, babamı tanıyorsunuz. Umarım konuşmamızı dinlemesini sorun etmezsiniz."

Richmond'ın dudaklarının gerildiğini fark ettim. Kibirli

beyninde kesin "Ayrıcalıklı muamele!" yazan koca bir konuşma baloncuğu belirmişti.

Eh, beyefendi gidip bok yiyebilirdi.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama ailemdeki herkes avukat," diye açıkladım, dekanla yardımcısına. "Önemli konuşmaları, yanımda hukuki bir danışman olmadan yapmaya iznim yok."

Telefondan bir kıkırtı yükseldi. "Aynen öyle, prenses."

Nora gülümsememek için kendisini tutuyormuş gibiydi. Sonunda samimi bir şekilde gülümseyerek beni şaşırttı. "Ailendeki herkes avukat mı?" diye mırıldandı. "Benimkiler de öyle."

"Bak sen," diye fısıldadım. "Bir de ortak noktamız olmadığını düşünüyordun."

Belki de mankafa olduğumu varsaymak yerine beni tanımaya çalışsaydı onunla şimdiye arkadaş olabilirdik. Fakat derinlerde bir yerde biliyordum ki böyle bir şey asla olamazdı. Ben aşırı kıskanç bir insandım ve onun Fitz'le bir kez bile randevuya çıkmış olması, gözlerini oymak istememe neden oluyordu.

Ama bu akşam tacize uğramasına kendi gözlerimle şahit olmuştum ve böyle bir şeyi düşmanım için bile dilemezdim.

Prescott ile Richmond tüm dikkatlerini bana verdiklerinde bu akşam olanları onlara anlattım. Nora da hikâyeyi kendi tarafından anlatıp Laurie'nin kendisine iki içki ısmarladığını ve bütün akşam onunla flört ettiğini, herkes evine gidince de hamlesini yaptığını söyledi. Tuvalet kapısını açtığım zaman adamın elini nerede gördüğümü açıkladığımda iki adamın da suratlarında ölümcül ifadeler belirdi.

"Ben de ensesine bir karate şamarı geçirdim, sonra..."

Telefondaki babamdan boğuk bir kahkaha sesi geldi.

"Baba," diye azarladım onu.

"Üzgünüm. Bölmek istememiştim. Sen sadece üç ay karate kursuna gittin ve daha on iki yaşındaydın. Vuruşları hâlâ hatırladığına inanamıyorum."

"Hepsini değil, sadece bir tanesini hatırlıyorum," diye itiraf ettim.

"Eh, bugün işine yaramış işte," dedi, gurur dolu bir sesle.

"Her neyse," deyip Laurie'nin ilk defa birine bu şekilde yaklaşmaya çalışmadığını itiraf ettim. "Görüşmek için ofisine gittiğimde beni de öpmeye çalışmıştı," diye açıkladığımda Nora şaşkınlıkla bana döndü.

Babam aniden kükredi. "Onu *geberteceğim*..."

"Baba, yapma! Sen bir savunma avukatısın, insanları ölümle tehdit edemezsin. Zaten onunla ilgilenmediğimi söyledim ve beni zorlamadı. Bu akşam çok içki içmişti, belki de o yüzden bu kadar ileri gitti." Prescott ile Richmond'a ciddi bir bakış attım. "Ama bu yaptığı yanına kâr kalmamalı. Böyle bir öğretmen, Briar'da kalamaz."

"Kesinlikle kalamaz," dedi Prescott, Richmond sadece ciddiyetle kafasını sallarken. "Meraklanmayın hanımlar. Briar derhal harekete geçecek. Ve Nora, öğrenci sağlık merkezine ne zaman istersen başvurabileceğini unutma lütfen. Bu fırsatı değerlendirmelisin."

Nora hafifçe kafasını salladı.

"Polise başvurma konusuna gelince," diye lafa girdi babam. "Kimse seni suç duyurusunda bulunman konusunda zorlayamaz, Nora. Neyin doğru olduğuna inanıyorsan onu yapmalısın. Eğer fikrini değiştirirsen ben her zaman avukatın olurum. Summer sana iletişim bilgilerimi verir. Beni ne zaman olursa arayabilirsin; gündüz, gece fark etmez."

"Teşekkür ederim, efendim," derken dudağını ısıran Nora biraz şaşkınlığa düşmüş gibi görünüyordu.

Dekanın evine yaptığımız gece ziyareti sona ererken Nora'yla birlikte dekana ve yardımcısına teşekkür ettik. Kapıya doğru ilerlerken babamı hoparlörden alıp, "Seni seviyorum, babacığım, teşekkür ederim," diye mırıldandım telefona.

"Ben de seni seviyorum, prenses. Ah bu arada, bu akşam aramanı beklerken geçen sorduğun meseleyi araştırdım. Daha önce yapmamıştım çünkü... şey, annen bunun deliliğine delilik katmak olacağını söylemişti."

"Baba!"

"Ben bir şey demedim. Anneni suçla."

"Yani şimdi araştırdın, öyle mi?" diye sordum.

"Batı Yorkshire," diye cevap verdi.

Burnumu kırıştırdım. "Batı Yorkshire mı?"

"Fazlasıyla ilgilendiğin şu adam, Leeds, Batı Yorkshirelıymış. İngiltere doğumlu yani."

Gözlerim, önümüzde yürüyen Richmond'a döndü. Yani gerçekten İngiliz miydi bu adam? İnanamıyordum.

"Araştırdığın için teşekkür ederim," dedim somurtarak. "Seni seviyorum."

Ön kapıya vardığımızda Richmond, "Summer, biraz konuşabilir miyiz?" diyerek dışarı çıkmamı engelledi.

Sa-mah. Kahretsin. Yanılmış olmaktan nefret ediyordum.

"Ben arabada bekleyeceğim," dedi Nora.

Kafa salladım. "Ben de bir dakikaya gelirim." O duyma mesafesinden çıkana kadar bekledikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne istiyorsunuz?"

"Özür dilemek istiyorum." Richmond'ın gözlerinde cidden pişmanlık vardı. "Tam bir pislik gibi davrandım, değil mi?"

"Birazcık," dedim ifadesiz bir sesle.

"İtiraf etmeliyim ki seninle ilişkimizi büyük bir önyargıyla başlatmıştım."

"Hadi ya?"

Bana imalı bir bakış attı. "Devam edebilir miyim?"

"Pardon."

"Ben zengin biri olarak büyümedim, Summer. Üniversiteye gidebilmek için dişimi tırnağıma takarak çalıştım çünkü burs kazanamamıştım. Ve sanırım yıllar içinde senin gibi, gerektiğinde onlar için torpil yaptırabilecek zengin ailelerde doğan insanlara içten içe gücenmeye başladım. Ben ilk tercihim olan üniversiteye girememiştim ve kimse benim için birilerini arayıp bir iyilik istemedi." Kafasını önüne eğdi. "Davranışlarım için özür dilerim. Profesör Laurie hakkında beni uyarmaya çalıştığında dinlemediğim için çok üzgünüm. Seni ne kadar rahatsız ettiğini anlatmaya çalıştın ama ben hiç önemsemedim."

"Evet, öyle yaptınız." Sesimden hoşnutsuzluk akıyordu.

"Bu yüzden ne kadar pişmanlık duyduğumu anlatamam. Bayan Ridgeway bu akşam feci şeyler yaşamak zorunda kalmış. Fakat sen bana endişelerinden bahsettikten sonra eğer başına bir şey gelmiş olsaydı..." Ürperdi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Derin bir nefes alıp verdim. "Artık geçti gitti. Umarım gelecekte bir öğrenciniz size bu tür endişelerle gelirse onlara kulak verirsiniz."

"Vereceğim, söz. Ayrıca bundan sonraki görüşmelerimizde daha dost canlısı olmaya çalışacağım." Hafifçe kıkırdadı. "Ama lütfen bir gecede sıcak bir insana dönüşmemi bekleme. Sonuçta ben bir İngilizim."

34

FITZ

Anahtarın kilitte döndüğünü duyduğum anda elim ayağım kesildi. Saat gece yarısı olmak üzereydi. Summer arayıp da Nora'nın başına gelenlerden bahsettiğinde ve dekanın evine gittiklerini söylediğinde partiden ayrılmıştım. Hemen arabama atlayıp yanlarına gitmek istemiştim ama Summer, bir mutfakta birden fazla aşçı olmaz gibisinden bir şeyler söyleyerek evde kalmam için ısrar etmişti.

Babasının da yapacakları görüşmeye telefonla katılacağını öğrendiğimde, bir yakınının onu destekleyecek olması fikriyle içim rahatlamıştı.

Şimdi de anahtarın sesini duyar duymaz yerimden fırladım ve onu daha kapıyı kapatamadan kollarıma aldım. "Geri döndüğün için çok mutluyum," diye inledim. "İyi misin?"

"İyiyim," diye güvence verdi.

O mantosunun düğmelerini açarken, "Nora nasıl?" diye sordum.

"O da iyi. Adi herif ona zarar veremeden karate darbemi yedi."

Üşümüş ellerindeki mantoyu alıp askıya astım. "Dekan ne dedi?"

"İcabına bakacağını söyledi."

"Baksa iyi eder. Yine de Nora polise gitmeyecek, değil mi?"

"Babam bile gitmesinin fayda sağlamayacağını söyledi." Summer ellerini sarı saçlarından geçirdi. "Bu dünyadan nefret ediyorum, Fitzy. Boktan insanlar boktan şeyler yapıp yine de paçayı kurtarabiliyorlar."

"Doğru söylüyorsun," dedim. Evet, dünyada boktan şeyler oluyordu ama ben emindim ki Erik Laurie ciddi sonuçlarla karşılaşacaktı.

Geçtiğimiz bir ay içinde, köklü kurumlarda çalışan üç profesörün işten kovulduğuyla ilgili bir yazıyı daha geçen hafta okumuştum. Hatta içlerinden biri kadroluydu. Son günlerde cinsel taciz, haberlere sık sık konu oluyordu ve Briar'ın da bu kadar önemli bir meseleyi görmezden gelmeyeceğini biliyordum.

Yüzümü Summer'ın boynuna gömüp bu dünyadaki en sevdiğim kokuyu, Chanel No. 5 kokusunu içime çektim. Birilerinin bir zamanlar dediği üzere, bir hanımefendinin sahip olması gereken tek kokuydu bu. "Olanları bana anlattığında çok endişelendim."

"Asıl ben olanları *gördüğümde* nasıl endişelendim, bir bilsen." Elimi tutup beni merdivene doğru çekti. "Bu konuyu konuşmayalım artık. Sadece sıcak bir duş almak, yatağa girmek ve *The Bachelor*'ın son bölümlerini izlemek istiyorum."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Böyle saçma televizyon programlarına düşkün bir kıza âşık olacağımı hiç ama hiç düşünmemiştim.

Ama neyse ki bu, Summer Heyward-Di Laurentis'in pek çok özelliğinden yalnızca biriydi.

Diğer özellikleri saymakla bitmiyordu. Ağabeyleriyle dalga geçmeyi seven yanı, anne babasına hayran olan yanı, her ilişkiye tam güvenle başladığı için insanlarla hemen dost olabilen yanı... Çoğu insan yeni birileriyle tanıştığında temkinli olurdu ama Summer öyle değildi. O güven dolu ve açık bir kişilikti.

Yazmayla alakalı sorunlarına rağmen çok da akıllıydı. Sözcük dağarcığı benimkiyle yarışıyordu. Upuzun fantastik kitapları sesli kitap olarak dinliyor, sonra da onları benimle tartışıyordu. Daha önce hiç, *Cam Orman* kitabındaki Sör Nornan'ın ormandaki yolculuğunu, melek kılıcını kullanarak ve Öteki Dünya'yı koruyan mağara adamlarını onun varlığından haberdar ederek ne kadar aptallık ettiğini konuşabileceğim bir kız arkadaşım olmamıştı.

Yani evet, Summer benim için her şeydi.

Benim esin perimdi. Onu çizdiğim resimleri çoktan bilgisayarıma aktarmış, tasarladığım yeni video oyunundaki karakterini oluşturmaya başlamıştım bile.

Benim kahkahamdı. Söylediği her şeyle beni güldürmeyi başarıyordu.

Benim sinir bozma makinemdi. Bazı zamanlar birbirimize fazlasıyla bağırıyorduk. Daha önce duygularımı böylesine güçlü bir şekilde ifade edebileceğimi hiç ama hiç bilmiyordum.

Benim arzumdu. Tek bir saniyem bile onun içinde olmayı düşünmeden geçmiyordu.

Ama en önemlisi, benim kalbimdi.

"Seni seviyorum," dedim koridorda odama doğru ilerlerken.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Sonra bakışları hafifçe Hunter'ın kapısına kaydı.

"Evde değil," diye mırıldandım. İkimiz de ev arkadaşımızın hâlâ bize kızgın olmasına dayanamıyorduk.

Ama Hunter bunu atlatacaktı. Atlatamazsa da onu kaybettiğimi kabullenecektim, yapacak bir şey yoktu. Tabii ki üzülecektim ama bu kaybın acısını dindirebilecek bir şey kazandığımı bilecektim. Summer'ı kazanmıştım.

Ömrümde ilk kez gölgelere saklanmadan yaşadığımı hissediyordum. Annemle babam hâlâ birbirlerinden nefret ediyorlardı. Bir dahaki sefere bu nefretlerini benim yanımda kusmak istediklerinde artık bu olumsuzluklarıyla hayatımı zehirlemelerini istemediğimi açıkça söyleyecektim. Telefonu yüzlerine bile kapatabilirdim. Kahretsin, ben bir milyarderi terslemiş adamdım sonuçta.

Summer'ın, dekanın evinden dönmesini beklerken Kamal'in iş teklifi hakkında düşünme fırsatım olmuştu. Verdiğim son karar, onun Orcus Games'te gerçekten de benim gibi birine ihtiyaç duyabileceğiydi. Kıçını öpmeye çalışmayacak, bir pislik gibi davrandığında ona hatırlatabilecek birine. Bu yüzden teklifi hemen reddetmeyecek, bir süre daha düşünmeye devam edecektim.

Ama şu anda sevdiğim kadınla duş alacak, sonra battaniyelerin altına girip onunla birlikte aptalca bir televizyon programı izleyecektim.

"Televizyon programları konusundaki zevkin berbat," dedim Summer'a, odama girerken.

Yeşil gözleri muziplikle parladı. "Ama beni yine de seviyorsun, değil mi?"

Onu kendime çekip yüzüne doğru eğildim. "Evet." Dudaklarına yavaş, kışkırtıcı bir öpücük kondurdum. "Seni yine de seviyorum."